„O carte curajoasă, complicată, înspăimântătoare pe alocuri și adesea foarte amuzantă… “
The Seattle Times

O alegere imposibilă

LAURIE FRANKEL

Cuprins

LAURIE FRANKEL

O ALEGERE IMPOSIBILĂ

Traducere din limba engleza GRAALSOFT
Titlul original: *This Is How It Always Is,* 2017

RAO, 2019

Versiune ebook: v1.0, martie 2020

Pentru D.R.M.H.M.F.
cineva-ul meu

Este mereu „sau”?
Nu e niciodată „și”?
Stephen Sondheim, *Into the Woods*

Mă contrazic singur?
Foarte bine, atunci, mă contrazic singur,
(sunt mare, conțin multitudini).
Walt Whitman**,** *Song of Myself*

PARTEA I

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ, CÂND S-A NĂSCUT CLAUDE

Dar mai întâi s-a născut Roo. Roosevelt Walsh-Adams. S-au decis să folosească liniuța de unire datorită și în ciuda tuturor motivelor obișnuite, dar în mare parte pentru ca primul lor născut să poată avea numele bunicului său fără să sune prea prezidențial, ceea ce părinților lui li s-a părut că ar fi fost o presiune prea mare pentru un omuleț nou, micuț, de două kilograme și opt sute de grame. Roo s-a născut primul, roz tot, și lipicios, și zgomotos, și miraculos. Apoi s-a născut Ben. Apoi au dezbătut, s-au sfătuit și au decis să mai facă un ultim copil, și astfel s-au ales cu gemeni – Rigel și Orion care, fără îndoială, aveau să își exprime dezaprobarea cu privire la numele lor după împlinirea vârstei de patru ani, mai ales când Rigel avea să afle că a fost botezat după degetul de la piciorul constelației, dar care, momentan, erau prea mici și prea zgomotoși ca să le pese. Saltul de la doi la patru copii a părut astronomic, așa că părinții lor s-au adresat cerurilor.

Motiv pentru care, în ciuda faptului că era o femeie educată într-un mod destul de științific, un discipol al logicii și rațiunii, o persoană ferm ancorată în partea dreaptă a minții ei drepte și, mai presus de orice, un doctor care știa mai bine de-atât, Rosie Walsh și-a petrecut cincisprezece minute înainte de conceperea lui Claude pentru a-și târî patul de la locul lui de la perete până în mijlocul camerei, ca să fie îndreptat spre est-vest și nu spre nord-sud. Talmudul, susținea mama ei, spunea foarte clar că mulți fii se vor naște bărbatului al cărui pat este cu fața spre nord și, deși Rosie se îndoia sincer în privința asta și a ceea ce oferea Talmudul, în general, nu putea să-și asume riscul. I-a servit discret și somon la prânz soțului ei și, chiar dacă erau adulți, biscuiți cu

ciocolată, folclorul german prescriind carne ro;ie și gustări sărate pentru bărbații care își doreau moștenitori și împreunări după-amiaza pentru cei care își doreau fiice. Același web- site sugera și să pună o lingură de lemn sub pat ca să conceapă o fată, așa că așa a făcut, apoi s-a simțit ca o proastă și a aruncat-o pe dulap, iar apoi s-a gândit că Penn își va bate joc de ea – și pe bună dreptate – dacă o va vedea acolo, așa că a ascuns-o în singurul loc la îndemână: sub pat. N-avea ce să strice.

Sursele, din ce în ce mai dubioase și obscure, recomandau și poziția misionarului, iar ea s-a conformat bucuroasă. Poziția misionarului era, din câte își dădea ea seama, ca înghețata de vanilie: menită să fie plictisitoare și aleasă numai de oamenii fără pasiune, fără imaginație, epuizați, dar, de fapt, era cea mai bună. Îi plăcea să vadă chipul lui Penn atât de aproape, încât părea că se sparge în bucățele ca o pictură modernistă. Îi plăcea lungimea corpului lui apăsată pe lungimea corpului ei. Se gândea că oamenii care aveau nevoie s-o facă cu susul în jos și invers, de la spate – sau care adăugau șuncă glazurată, sau sare de mare afumată, sau bucățele de biscuiți mărunțiți la înghețata lor – probabil compensau pentru un produs care era inferior de la bun început.

Sursele îndoielnice recomandau și ca femeia să se abțină de la orgasm. Dar puteai merge cu lucrurile astea numai până la un punct.

Pe vremuri, doctorița Rosalind Walsh și soțul ei făceau un sex care începea spontan și incontrolabil, sex care se cerea singur, dintr-un număr oarecare de motive, dar și pentru că nu aveau de ales, de fapt. Acum, cu patru fii și două slujbe, sexul era mai bun, dar mai puțin inevitabil. Mai evitabil? Precedat, în orice caz, de o ușoară planificare și mai degrabă o conversație decât de smulsul hainelor și trântitul de pereți. În acea săptămână, Rosie lucra în tura de noapte la spital. Penn lucra de acasă. Au luat prânzul și apoi el a

făcut puțină documentare pentru cartea lui în timp ce ea a făcut exerciții fizice, iar apoi a luat o lingură, a tras patul în mijlocul camerei și și-a dat jos toate hainele.

Penn stătea pe marginea patului, încă cu ochelarii de citit la ochi, încă ținând o brichetă într-o mână și un articol despre reducerile rațiilor de mâncare din al Doilea Război Mondial în cealaltă.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te abat de la ce urmează să se întâmple.

El a pus deoparte articolul, și-a dat jos ochelarii și apoi hainele și s-a suit în pat lângă ea.

— Dar îți dai seama că așa am intrat în beleaua asta de la bun început.

— Pentru că am încercat să facem o fată?

Era adevărat. Sigur-de-data-asta-va-fi-fată era felul în care se convinseseră să mai încerce să aibă copii după Ben.

— Pentru că ne-am dezbrăcat în miezul zilei, spuse Penn.

— Ce belea?

Ea zâmbi.

— Ai văzut camera de joacă săptămâna asta?

— Nu intru niciodată în camera de joacă.

— Belea ar fi un termen generos. Presupune nivelul de dezastru, dar nu și nivelul de pericol. Dacă acea cameră ar fi un aeroport, ar avea un nivel de securitate roșu.

— Mereu, spuse ea, sărutându-l pe gură, apoi pe gât și apoi iar pe gură.

— Mereu, aprobă el, de după limba ei.

La scurtă vreme după aceea, dar nu prea scurtă, a apărut Claude, așa cum se întâmplă aceste lucruri, deși niciunul dintre ei trei nu știa asta la momentul respectiv. Rosie s-a gândit mereu că ar fi o evoluție umană utilă dacă femeia ar simți cum spermatozoidul intră în ovul. Astfel ar putea să nu mai bea alcool și să nu mai mănânce sushi și acel soi de cașcaval bun cu o lună întreagă sau mai

mult înainte să facă asta. Concepția e o parte atât de importantă a vieții și o ratezi complet. Cândva, sexul era urmat de un pui de somn împreună, cu picioarele încurcate, traversate încă de furnicături sau de filosofări profunde, cu sens, până târziu în noapte, sau uneori chiar de mai mult sex. Acum, Penn se întoarse la articolul despre foamete și își acordă șapte minute să-l citească dezbrăcat, sprijinit de tăblie, înainte să coboare la parter și să înceapă pregătirea cinei cu treizeci și cinci de minute înainte să se ducă la școală să îi ia pe Rigel și Orion. Rosie se îmbrăcă, se pregăti de serviciu și apoi se duse la stația de autobuz ca să-i întâmpine pe Roo și Ben. În tot acest timp, Claude lucra încet la devenirea lui, mai întâi la unirea celulelor și apoi, în zilele, săptămânile și în lunile care aveau să urmeze, la diviziunea lor continuă.

Oamenii îi spuneau mereu lui Rosie, „Ce, ești catolică?”, deși fără să ridice vocile la final așa cum se face când chiar pui o întrebare. Sau spuneau, prefăcându-se că glumesc, „Știi că sunt modalități prin care poți evita așa ceva”, sau spuneau: „Mai bine tu decât eu”, ceea ce nu era necesar, de vreme ce era evident adevărat, sau spuneau, „Sunt toți ai tăi?”. Toți erau. O mamă la o ședință cu părinții cu un an în urmă o luase pe Rosie deoparte să o sfătuiască să nu fixeze prezervativele în piuneze la un panou lângă pat, indiferent cât de convenabil i s-ar fi părut să facă asta, o lecție pe care, mărturisea, o învățase pe pielea ei, arătând cu capul spre un elev de clasa întâi din colț care lingea paste de pe degete.

Lui Rosie i se părea că a forma o familie era ceva la fel de intim ca procesul inițial prin care acest lucru devine posibil și la fel de nepoliticos de discutat – darămite de judecat deschis – într-o conversație politicoasă privind cunoștințele. Dar asta i se întâmpla ei, de obicei de mai multe ori pe săptămână. Asta se întâmpla și la stația de autobuz în timp ce îi aștepta pe Roo și pe Ben și în timp ce

o jumătate din aproape-Claude alerga frenetic spre cealaltă jumătate.

— Nu știu cum faci.

Era Heather. Vecina ei. Asta mai spuneau oamenii, critică deghizată în compliment.

Rosie râse. Râs fals.

— Ei, știi cum e.

— Nu, serios vorbesc. Dar ea nu vorbea serios. Adică bănuiesc că Penn nu are o slujbă. Dar tu ai.

— Penn lucrează de acasă, spuse Rosie. Din nou.

Asta nu era prima oară când aveau această conversație. O aveau de fiecare dată când autobuzul întârzia. Adică de fiecare dată când ningea. Ceea ce era în fiecare zi timp de câteva luni. Rosie se gândea că școlile publice din Madison, Wisconsin, ar trebui să-și instruiască special șoferii de autobuze pentru condiții de zăpadă – nu era, pur și simplu, ceva de bun-simț? Dar se părea că doar ea avea această idee. Acum era septembrie și cald și mirosea a furtună de după-amiază târzie, așa că cine știe de ce întârzia autobuzul.

— Vreau să spun, știu că lucrează. Heather începea aproape fiecare propoziție cu „Vreau să spun”, ceea ce Rosie considera subînțeles. Dar nu este o slujbă.

— Scrisul este o slujbă. Opera în lucru a lui Penn – el îi spunea NR pentru Nenorocitul de Roman – nu le punea încă mâncare pe masă, dar scria cu sârguință, în fiecare zi. Doar că nu este o slujbă de la nouă la cinci.

— Dar asta chiar se pune?

— Nici a mea nu este de la nouă la cinci.

Se uită la ceas. De fapt, trebuia să fie la spital în mai puțin de o oră. Turele de noapte erau dure, dar mai ușor de strecurat în program. Uneori era mai puțin dureros să renunțe la somn decât să încerce să găsească bonă pentru copii pentru toate zilele în care se pleca mai devreme de la școală, erau

vacanțe și zile libere, zile de ședințe cu părinții și instruiri de personal. Era, de asemenea, adevărat că nopțile la urgență erau adesea mai pașnice decât nopțile de acasă cu familia. Uneori implicau chiar mai puțin sânge.

— Da, dar vreau să spun, tu ești doctor, spunea Heather.

— Și?

— Și a fi doctor e o meserie adevărată.

— La fel și a fi scriitor.

— Nu știu cum te descurci, spuse din nou Heather, clătinând din cap. Și apoi adăugă, chicotind: sau de ce.

De fapt, *cum* era o întrebare mai simplă decât *de ce. Cum* avea același răspuns ca și pentru toate lucrurile imposibile pe care le faci oricum. Zi după zi, pe rând. Un picior în fața celuilalt. Toți pentru unul și unul pentru toți. Oricum, e un clișeu cu cuvântul „unu” în el, ironic, de vreme ce a trecut atât timp de când ea era numai una.

Îi mână pe băieți – o parte din ei – spre mașină. Dacă urma să aibă această conversație cu Heather în stația de autobuz în fiecare zi, putea la fel de bine să înceapă să își ia copiii de la școală. I se părea absurd să meargă cu mașina până la stația de autobuz. Nu de asta era autobuzul, să ducă copiii de acasă la școală? Adora casa lor veche de fermă, mare, cele șase hectare de teren cu iarbă multă și înaltă, care făcea semințe mereu. Era un hambar care era numai amintirea unui hambar, un pârâu care era suficient de misterios și de ud încât să fie distractiv, dar nu destul de adânc și rapid încât să fie periculos. Casa era proiectată pentru o familie de fermieri, o familie cu mulți copii care se trezeau înainte de răsărit să ajute la mulsul vacilor, să hrănească animalele sau ce făceau copiii la ferme. Rosie și Penn nu aveau nimic de muls și nici animale în afară de un cățeluș (Jupiter, un cadou pentru aniversarea de patru ani a gemenilor), dar cel mai adesea aveau copii treji înainte de ivirea

zorilor. Acești copii aveau nevoie de multe dormitoare și casa de fermă avea destule, plus o cameră de bebeluș lângă dormitorul părinților, care mirosea mereu a pudră de talc și care era vopsită în galben, în caz că următorul copil ar fi fost fată. Podelele nu erau drepte. Pereții nu erau izolați fonic. Apa caldă venea greu. Dar lui Rosie îi plăceau imperfecțiunea și dezordinea casei, care se potriveau cu cele ale familiei ei. Printre alte lucruri, când cădeau bucăți de tencuială – și asta se întâmpla uneori –, nu-i păsa nimănui. Totuși, în unele zile părea mai simplu traiul într-o suburbie clasică și o intrare în capătul căreia să oprească autobuzul. În unele zile, ea nu avea energia necesară pentru toate. În ziua asta, se simțea obosită. Nu știa de ce. Dar trebuia să-și revină oricum. Ziua ei de lucru încă nu începuse.

Acasă, a continuat cu procesul bine cunoscut, adică un pas, o zi, unul pentru toți. Penn i-a sărutat pe băieți de bun venit, a sărutat-o pe ea de rămas-bun, a plecat să îi ia pe Rigel și Orion. A preluat pregătirea cinei – călirea legumelor tăiate de Penn, asezonarea orezului fiert de Penn, frigerea creveților marinați de Penn. (Încă nu știa că jumătățile de Claude care alergau una spre cealaltă anulau orice șansă pentru ca evitarea cărnii roșii să ducă la conceperea unei fete). În timp ce se marinau boabele, ea golea cutiile de gustări, verifica dosare, sorta formulare. În timp ce scădea sosul, termina de spălat vasele de cu seară. În timp ce le usca, întrerupse de trei ori concursul de role pe care Roo și Ben îl făceau în sufragerie. (Nu pentru că ar fi reușit să-i oprească. Ci pentru că, în cele din urmă, a reușit să nu-i mai pese).

Apoi Roo a pus masa. Ben a turnat apă în paharele de apă. Apoi Penn, Rigel și Orion s-au întors, toți trei uzi și agitați, Penn din cauza traficului, despre care a spus că era aglomerat din cauza furtunii, Rigel și Orion din cauza a ceva

legat de o masă de nisip despre care Rosie nu a înțeles mare lucru, dar și-a arătat oricum empatia.

Dacă traficul era aglomerat, trebuia să plece mai devreme la serviciu. Dacă trebuia să plece mai devreme la serviciu, trebuia să plece acum. Penn a scos creveții de pe grătar și orezul din oală, le-a amestecat cu legumele din wok, a combinat sosul cu fasolea și le-a turnat pe toate într-o caserolă uriașă, a adăugat o lingură și i le-a pus în brațe lui Rosie, în timp ce ea verifica câte dintre multele lucruri pe care nu trebuia să le uite au ajuns într-adevăr în geanta ei. Unele. I-a sărutat rapid pe toți și s-a îndreptat spre mașină. Dacă traficul era pe cât de aglomerat spusese Penn că era, putea să ia cina în drum spre spital.

Ăsta era răspunsul la întrebarea *cum.* Câte o zi pe rând. Un picior în fața celuilalt. Toți pentru unul. Nu atât pentru că ea și Penn și-ar fi propus să practice o egalitate zen în căsnicie și un echilibru perfect în rolul de părinți. Doar că erau mult mai multe de făcut decât pot face două persoane, dar dacă amândoi își umpleau fiecare moment liber, o parte din lucruri se făceau.

Când faci un lucru bun, primești ceva bun în schimb. Două capete sunt mai bune decât unul.

De ce era o întrebare mai grea. Rosie s-a gândit la asta în drum spre spital, nu în ziua aceea, ci 257 de zile mai târziu, când s-a născut Claude. Travaliul începuse în timpul cinei, deși ea știuse toată dimineața și după-amiaza că urma să se întâmple. Simțea mâncărimi în picioare exact înainte să înceapă contracțiile. Știa acea senzație din experiență și își dăduse seama că bebelușul urma să vină în ziua următoare sau chiar o zi după aceea, așa că, deși contracțiile se apropiau tot mai mult una de alta, a pregătit cina. Dar între pasarea salatei de la unul la altul și terminarea porției de paste, contracțiile își crescuseră frecvența de la fiecare șapte minute la fiecare trei. Penn a spus,

„Ce zici de un desert?” Rosie a spus: „Sărim peste, hai mai bine la spital”.

Cum aveau să ajungă acasă înapoi de la spital era o întrebare deschisă, dar pentru moment toți încăpeau încă într-o singură mașină. Rosie s-a instalat pe scaunul din față cu calm, dar nu fără efort. Penn a luat gențile. Nu erau pentru Rosie, care avea nevoie de atât de puține lucruri. Ea nu fusese niciodată genul care să pregătească un fundal sonor, un colaj sau o pernă specială pentru sala de nașteri, dar acum și-a dat seama că până și puținele lucruri pe care le-a luat cu ea în primele dăți nu erau necesare. Nu, gențile erau pentru mama ei. Conțineau provizii pentru că aceasta urma să petreacă ore și poate zile la rând într-o sală de așteptare cu patru băieți mici și agitați – cărți, trenulețe, LEGO, bețe luminoase, cutii de suc, batoane de cereale, jucării de pluș, pături și anumite perne. Rosie nu avea nevoie de o pernă specială pentru spital. Asta era diferența dintre ea și fiii ei.

Gunoiul unui băiat era comoara altuia. Punct și de la capăt.

Rosie se gândea la un singur cuvânt, iar și iar, *Poppy,* în tot drumul până la spital, în timp ce copiii cântau *Peter Pan* în scaunele lor speciale de mașină – bona lor juca în muzicalul de la liceu – și Penn o strângea de mână și se prefăcea, fără succes, că e relaxat și se supunea tuturor limitelor de viteză, iar ea rezista tentației de a-i spune să se grăbească. Dacă acum avea să fie fată – și sigur, *sigur* trebuia să fie, pentru că mâncase pește și prăjituri, făcuse sex după-amiaza cu fața spre est, făcuse chestia cu lingura și, în plus, era rândul ei să i se întâmple asta – urma s-o numească Poppy.

Aveau numele ales încă de la prima sarcină. Rosie îl alesese încă de mai devreme, dintr-o zi sumbră când stătea lângă patul de spital al surorii ei mai mici, în timp ce părinții erau la cantină, luând o pauză. Rosie îi împletea lui Poppy părul

din perucă și Poppy împletea părul păpușii când a spus, din senin, „N-o să am niciodată o fetiță căreia să-i împletesc părul”. Avea vocea răgușită. Rosie știa acum că era din cauza chimioterapiei, dar atunci părea că ceva din surioara ei se lupta să iasă afară – și câștiga această luptă –, un spiriduș, o vrăjitoare, sau un demon, ceva care deja ieșea la suprafață ici și colo: o voce aspră, ochi roșii, vânătăi care se umflau încet și apoi păreau să se întindă și să se înmulțească de parcă ar fi astupat o mare piele mov care se agita chiar sub suprafața ei din ce în ce mai delicată. În loc să fie speriată, lui Rosie ideea i s-a părut consolatoare. A întâmpinat demonul care era pe cale să iasă din sora ei pentru că devenea din ce în ce mai clar că Poppy nu ar fi putut să supraviețuiască acestei boli teribile, de nepomenit, de neconceput, dar poate că demonul ar fi putut.

Demonul Poppy părea mult mai puternic. Demonul Poppy avea mai multă forță să lupte.

— O să ai grijă de Clover pentru mine? a întrebat Poppy cu vocea ei gâjâită. Asemenea tuturor copiilor din casa Walsh, păpușa lui Poppy fusese botezată după o floare.

Rosie a încuviințat. Doar atât putea să facă. Dar apoi Poppy și-a recăpătat vocea obișnuită.

— Unde să mergem în vacanță?

— Când?

— Când o să ies de aici.

— Nu știu. Singurul loc în care fuseseră în vacanță până acum era acasă la bunicii lor, unde mirosea a subsol. Unde vrei să mergi?

— În Siam, spuse Poppy imediat.

— Siam?

— Ca în *The King and I.*

Spitalul avea o bibliotecă video prost aprovizionată, iar filmul acesta era principalul ei punct de atracție. Și Poppy avea mult timp liber.

— O să mergem peste tot, promise Rosie. Imediat ce vei ieși. Ei bine, probabil va trebui să

așteptăm patru ani până când o să-mi iau permisul. Siam este la distanță de mers cu mașina?

— Nu știu. Probabil. Poppy zâmbi fericită. Te pricepi așa bine să împletești părul. Se pare că era cel mai bun lucru pe care îl adusese cancerul. Părul perucii lui Poppy era mult mai lung și mai puțin încurcat decât părul ei adevărat. Fiica ta o să fie așa de norocoasă!

Exact în acel moment, Rosalind Walsh, în vârstă de doisprezece ani, a luat două decizii: fiica ei va avea părul lung, foarte lung, suficient de lung cât să stea pe el, și se va numi Poppy. În cele din urmă, Rosie a descoperit că Siam își schimbase numele în Thailanda, dar abia câteva vieți mai târziu a ajuns acolo și atunci nu a fost în vacanță. Atunci a fost ultima oară când a fost vreodată singură cu sora ei.

Tot drumul până la spital, în timp ce Penn murmura: „Respiră, respiră”, iar Roo cânta *I gotta crow,* iar Ben, Rigel și Orion cântau cu toată puterea vocilor lor de băiețel *Cra-cra-cra-craaa,* Rosie șoptea

„Poppy. Poppy. Poppy. Poppy”.

La douăzeci de minute după ce au oprit în fața intrării, copilul era gata să se nască.

— Împinge, spuse doctorul.

— Respiră, spuse Penn.

— Poppy spuse Rosie. Poppy. Poppy. Poppy.

Acesta era răspunsul la întrebarea *de* ce? Oare ea încerca doar să aibă o fiică pentru a îndeplini un vechi vis de-al surorii ei, chiar un vis al unei copile de zece ani? Credea că această fiică va crește și va fi, la vârsta de zece ani, fetița pe care a pierdut-o, Poppy însăși, reluând lucrurile de unde le lăsase Poppy îndeplinind toate promisiunile acelei vieți mici, ciuntite, stinse? Atâta vreme cât își ținea pântecul plin, oare Poppy o versiune a lui Poppy – un demon Poppy în așteptare, veghind, rătăcitor –, își va aduna toți atomii ei rătăcitori și se va întoarce acasă? Era ciudat să-ți imaginezi sora

moartă găsindu-și o casă în uterul tău? Nu era un semn de nebunie să faci același lucru iar și iar și să te aștepți la rezultate diferite?

Fără toate țiglele pe casă. O doagă lipsă. Într-o ureche.

Sau oare era o convingere timpuriu formată, profund împământenită că cu cât ai mai mulți copii, cu atât mai bine, pentru că nu știi niciodată când poți pierde unul? Când a murit Poppy, au fost cu toții atât de afectați, Rosie, mama și tatăl ei. Un singur copil nu era suficient. Unul era mereu în dezechilibru. Nu mai era unu contra unu. Nu mai avea cu cine să se joace, cu cine să alerge, nu mai era unul de rezervă. Ea știa că mama ei vedea dublu, o vedea pe Poppy mereu pe margine, în umbra lui Rosie, lângă Rosie în piesele de teatru, în dansurile de la școală și la ceremoniile de absolvire, Poppy imediat în spatele lui Rosie și Penn la nuntă, Poppy gâfâind încet lângă Rosie când i se nășteau copiii. Chiar și când tatăl lui Rosie a părăsit această lume chiar înainte ca Roo să sosească în ea, mama ei vedea conturul fantomatic al lui Poppy lângă burta umflată a lui Rosie în cimitir, plângând încet pentru tot ceea ce a pierdut, și nu era doar tatăl lor. Cel puțin atunci era încă unu la unu.

Echilibrul restaurat.

Unu este cel mai singuratic număr. Nu-ți pune niciodată toate ouăle în același coș.

Deci poate că acesta era motivul. Sau poate că lui Rosie și lui Penn, pur și simplu, le plăceau copiii, speranța pe care o aduceau, haosul și dezordinea, felul cum copiii erau cu toții la fel la început și aproape imediat deveneau diferiți. Lui Rosie îi plăcea gălăgia familiei sale mari, diverse, iubirea zăpăcită care umplea casa-club de la fermă, o cacofonie pe care numai ea o înțelegea, un vârtej de furtună cu ea și Penn zâmbind împreună, învârtindu-se împreună, în mijloc.

— Împinge, spuse doctorul.

— Respiră, spuse Penn.

— Poppy, spuse Rosie.

Și apoi, în curând:

— E băiat! Un băiat sănătos, frumos, perfect și nerăbdător, spuse doctorul. A fost micuțul. E bine că nu ați nimerit un trafic aglomerat.

Dintr-o singură lovitură, se gândi Rosie. A fost odată ca niciodată.

Știa prea bine ce presupunea asta. Un frățior. Cel puțin băieții urmau să știe ce să facă.

O ÎNTÂLNIRE

Penn era singur la părinți. La prima lor întâlnire, când Rosie a spus:

— Și, mai ai frați sau surori? iar Penn a spus:

— Nu. Sunt singur la părinți, Rosie răspunsese:

— O, îmi pare rău, de parcă el ar mai fi avut doar trei luni de trăit sau ar fi fost crescut deasupra unui magazin artizanal de către vegani.

— O, mersi. E în regulă, spusese el și numai câteva secunde mai târziu și-a dat seama că acel răspuns era complet greșit.

Se concentra cu greutate. Avea probleme cu asta pentru că sângele curgea prin venele lui de două ori mai repede și mai tare decât de obicei, din cauza faptului că nu își putea încetini ritmul inimii, care era deja într-o stare de agitație cu câteva ore înainte să vină s-o ia cu mașina. Înainte să facă asta, nu-și putea imagina de ce. Rosie era o prietenă a unei prietene a unei prietene, iar întâlnirea lor fusese un aranjament pe care cineva necunoscut îl făcuse la o petrecere într-o noapte, pe când el era beat și amețit. Pe atunci își urma studiile postuniversitare de masterat în arte și se trezea în fiecare dimineață întrebându-se de ce voia să obțină un astfel de masterat. O colegă de la cursul de literatură medievală (ce legătură avea cursul acesta cu a scrie un roman nu reușise să înțeleagă) îi adusese în față o femeie pe care nu o recunoștea, care se uitase la el măsurându-l din priviri pentru o clipă și întrebându-l în cele din urmă:

— Așadar. Vrei să te întâlnești cu o doctoriță?

— Pardon?

— Știu o doctoriță singură căreia îi plac poeții.

— Nu sunt poet.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu știu.

— E foarte drăguță. Cred că v-ați potrivi foarte bine.

— Nici măcar nu știi cum mă cheamă.

— Ei nu-i prea pasă de nume.

— Nu asta era ideea.

— Totuși.

Ce putea să mai spună în fața unei asemenea logici? Totuși. Nu avea ce să răspundă la totuși. A ridicat din umeri. La vremea aceea își stabilise o regulă de a nu spune niciodată nu la ceva nou și la experiențe potențial neobișnuite, în caz că ar fi avut nevoie să scrie despre ele mai târziu. A te întâlni cu o doctoriță căreia îi plăceau poeții pentru că cineva necunoscut credea că v-ați potrivi părea să se încadreze în această categorie. Și asta era această întâlnire. Inspirație pentru scris. Inspirație pentru scris și o schimbare a modului de a face lucrurile și o nouă filosofie de viață care presupunea să nu spună nu. Nu detesta ideea, dar nici nu era nerăbdător. Întâlnirea îi era complet indiferentă, ca un mers rapid la magazin să ia lapte. Cu toate acestea, cam cu o oră înainte să facă un duș și să se îmbrace, în timp ce stătea în garsoniera lui, pe canapea, și citea *Infernul* lui Dante, inima lui începuse să bată cu putere. Simțise cum i se aprind obrajii, și cum i se usucă buzele, și i se umezesc palmele și mai simțise o nevoie absurdă de a proba mai multe cămăși să vadă cu care îi stătea mai bine și devenise, brusc, emoționat, fără să-și poată imagina de ce. Crezuse că putea fi gripă. Chiar se gândise să o sune și să anuleze întâlnirea în caz că presupusa boală ar fi fost contagioasă, dar femeia lucra într-un spital, așa că probabil avea ea o strategie de evitare a microbilor.

A oprit în fața apartamentului ei și a stat în mașină încercând să își regleze respirația, așteptând să nu-i mai tremure genunchii, dar când a devenit limpede că acest lucru nu se va întâmpla,

a renunțat și a sunat la ușă. Când a deschis ușa și a văzut-o, Penn a spus:

— Oh!

Nu era vorba de faptul că Rosie ar fi fost atât de frumoasă încât să-l lase fără cuvinte, deși era, adică, el credea că era, simțea că era.

A trebuit să se bazeze pe ideea vagă despre cum arăta ea pentru că nu o putea vedea. Era ca și când ar fi fost luminată din spate, ar fi avut un soare strălucitor în spatele ei care i-ar fi împiedicat lui ochii să se adapteze situației ca să o vadă bine. Sau era ca și când el ar fi leșinat, părțile negre de pe marginea câmpului lui vizual îngustându-i vederea, din ce în ce mai mult, ca niște cutii origami. Dar nu era niciunul dintre aceste lucruri. Era ca atunci când mașina alunecă pe gheață și scapă de sub control, iar simțurile ți se ascut atât de tare, încât timpul pare să-și încetinească trecerea pentru că observi totul și nu faci altceva decât să stai acolo în mașina ta care se învârte, așteptând, așteptând să vezi dacă urmează să mori. El nu se putea uita la ea pentru că fiecare simț, fiecare fracțiune a unui moment și fiecare atom din trupul lui era îndrăgostit de ea. Era ciudat.

Penn urma să obțină un masterat în arte, da, dar scria ficțiune, nu era poet și nu credea în dragoste la prima vedere. Se felicitase în trecut pentru că iubise femei pentru mințile lor și nu pentru trupurile lor. Această femeie nu îi spusese niciun cuvânt încă (deși presupunea că, de vreme ce era medic, era destul de deșteaptă) și nu se putea concentra la cum arăta ea, dar părea să o iubească oricum. Ea purta – deja – o pălărie, o eșarfă și o jachetă groasă cu puf de gâscă, lungă până la ghete. Nu aveai cum să te îndrăgostești de o femeie doar pentru trupul ei, în Wisconsin, în ianuarie. Și-a amintit sieși totuși, încă stând năuc în pragul ușii ei, că nu era iubire la prima vedere. Părea să se fi întâmplat puțin mai devreme. Părea să se fi îndrăgostit de ea cam cu o oră și jumătate

mai devreme, pe canapeaua lui, în mijlocul „Cântului V”, înainte să o fi văzut vreodată. Nu și-a dat niciodată seama cum fusese posibil ca trupul lui să știe asta, să prevadă asta, dar corpul avusese dreptate – chiar foarte multă dreptate – și, foarte curând, n-a mai fost interesat să găsească o explicație.

La restaurant nu prea a fost în apele lui. În primul rând, era distras. În al doilea, știa. Deja se hotărâse. Intrase în joc – se puteau lipsi de conversația de curtoazie. Așa că atunci când Rosie, strălucind, luminoasă, decojită de toate straturile ei, adorabilă dedesubt, Rosie cea care îi zâmbea timid, a spus că îi părea rău că era singur la părinți, el i-a răspuns la început:

— E în regulă.

Apoi, câteva secunde mai târziu, când creierul lui a recuperat decalajul, a adăugat:

— Stai. Nu. Ce? De ce îți pare rău că sunt singur la părinți?

Ea a roșit. Și el ar fi roșit, dar fluxul lui sangvin trebuie să fi fost deja la capacitate maximă.

— Scuze, spuse ea. Mereu cred… Sora mea, ăăă… Nu te-ai simțit singur?

— Nu chiar.

— Pentru că ai fost foarte apropiat de părinții tăi?

— Nu chiar, nici asta.

— Pentru că ești scriitor? Îți place să fii singur pe întuneric și să te gândești profund, în sinea ta?

— Nu! a râs el. Ei bine, poate. Nu știu. Nu cred că mă gândeam singur pe întuneric. Dar nici nu cred că eram singur. Dar tu? Înțeleg că ai avut frați și surori?

Strălucirea din ochii lui Rosie s-a stins brusc, iar lui Penn i-a părut imediat rău că s-a întâmplat asta, până în măduva oaselor.

— Am avut o soră. A murit când eu aveam doisprezece ani și ea zece.

— O, Rosie, *îmi* pare atât de rău.

Penn știa că de data asta rostise cuvintele potrivite.

Ea a încuviințat.

— Cancer. E nasol.

El a încercat să se gândească la ce să adauge, nu i-a venit nimic în minte, în schimb a întins mâna spre ea. Ea l-a apucat cum l-ar fi apucat cineva care cade de undeva de sus. El a rămas cu gura căscată simțind durerea ascuțită, dar când ea a încercat să-i dea drumul, jenată, el a strâns-o înapoi mai tare.

— Cum o chema? a întrebat el blând.

— Poppy. Apoi a râs, puțin jenată. Rosie. Poppy. Te-ai prins? Părinții mei erau pasionați de grădinărit. E norocoasă că n-au botezat-o Gladiola. Gladiola era sigur una dintre opțiuni.

— De aceea crezi că e atât de trist să fii singur la părinți? Pentru că a fost trist pentru tine?

Se bucura s-o vadă zâmbind din nou, dar nu mai întâlnise niciodată pe cineva care trata drept o tragedie faptul că el nu avea frați.

— Bănuiesc. Ea a ridicat din umeri. Poate că de aceea te plac deja. Suntem amândoi copii singuri.

El a încercat să rămână atent la ce spunea ea, dar nu a auzit decât că îl plăcea deja.

Târziu, mult mai târziu, ea a spus același lucru, că a fost iubire *înainte* de prima vedere, că și-a petrecut dimineața aceea și după-amiaza cumva știind că aceasta avea să fie ultima primă întâlnire din viața ei. Certitudinea care pe el îl făcuse extrem de emoționat, pe ea o calmase. Deși el se simțea nerăbdător în conversație, ea știa că aveau tot timpul din lume. În măsura în care timpul era garantat în lume. Ceea ce nu era adevărat.

Mai târziu, puțin mai târziu, Penn stătea în patul lui, zâmbind la tavan pe întuneric. A încercat să se oprească din zâmbit, s-a oprit și a râs de el însuși că a făcut asta, dar nu se putea abține. Nu se putea potoli, nu putea ține la distanță un lucru care era un fel de mică sământă de secret, o anumită

cunoaștere, stabilă ca un gaz nobil, strălucind ca aurul: „Poppy. Fiica mea se va numi Poppy”. Nu era o decizie. Era o revelație. Ceva care era de mult adevărat – de când Rosie avea doisprezece ani, cu jumătate de viață în urmă –, doar că el nu știuse asta încă.

REZIDENȚIAT

Penn nu și-ar fi amintit niciodată numele prietenei care știa o doctoriță care era interesată să se vadă cu un poet. Poate că nu l-a știut niciodată. Nu-și amintea nici cine era prietena, deși era limpede că îi era îndatorat. S-a dovedit că Rosie de-abia devenise doctor. Era în primul an de rezidențiat în medicina de urgență. Nu avea timp pentru un prieten. Nu avea spațiul cerebral pentru un prieten. Penn nu fusese conștient că a avea un prieten ocupa spațiu mintal, dar înțelegea acum că erau multe informații, termeni, medicamente, tratamente, protocoale și istorice de pacienți de memorat, niciunele dintre ele familiare măcar lui Rosie, toate importante, care făceau diferența dintre viață și moarte și era limpede că asta era stresant.

— Atunci de ce ai vrut să te întâlnești cu un poet? a întrebat-o el când i-a explicat că nu era ceva personal, ci, pur și simplu, nu ar fi avut timp pentru niciun prieten. Dacă s-ar fi pus problema să aibă un prieten, el ar fi fost acela. Dar nu era cazul.

— N-am spus că am vrut să mă văd cu un poet. Am spus că ar *trebui* ca cineva să se vadă cu un poet. Un cineva teoretic. Un poet teoretic. Toată lumea din grupa mea se combină cu toată lumea din grupa mea și atunci ajungi să te întâlnești cu un maniac obsedat de propria persoană, suprasolicitat, epuizat, care consumă prea multă cafeină și care atunci când, în sfârșit, are o zi liberă, o folosește ca să învețe. Ce am vrut să spun atunci era că e mai bine să te întâlnești cu cineva care doarme, gândește profund și fără să se grăbească și folosește cuvinte care nu trebuie memorate de pe cartonașe. Un poet. Dar nu am vorbit serios. Nu am nici energia, nici timpul să mă întâlnesc cu cineva. De aceea rezidenții se culcă mereu unii cu alții. Sunt singurii care se potrivesc la program.

— Atunci de ce ai acceptat? a întrebat Penn.

— Ai părut simpatic atunci când m-ai sunat. Rosie a ridicat din umeri. Și mă plictisisem să fac fișe de pacienți.

Penn era cât pe-aci să fie iritat de asta, doar că și-a amintit că el a ieșit cu ea numai pentru inspirație pentru scris. În plus, asta însemna că ea nu avea nevoie deloc să fie sedusă. Era încântat. Penn studia scrierea poveștilor și știa că iubitelor trebuie să le faci curte, trebuie să lupți pentru relații, că orice se câștigă prea ușor se pierde repede, altfel nu merită câștigat. Bănuia că ea merita să fie câștigată. Era pregătit de provocare. Avusese dreptate de la bun început, o astfel de experiență ar fi fost potrivită ca inspirație pentru scris. Poate că ea studia inima umană. Dar și el făcea același lucru, în alt fel.

Unii ar crede că obținerea unei diplome în scrieri creative ar implica în mare parte scrisul, dar nu era așa. În mare parte, presupunea citit și nu să citească ce voia el să citească sau ce voia să scrie, ci, în mare parte, teorie literară – de neînțeles, plină de jargon, irelevantă pentru proiectele sale. Nu era la fel de greu precum chimia sau anatomia și fiziologia umană, dar presupunea un consum mai mare de timp. Pe o perioadă lungă. Din fericire, se putea face oriunde. Iar Penn făcea asta în sala de așteptare de la secția de urgențe în care lucra Rosie.

În vara de după al doilea an de liceu, când toți cunoscuții știau că el avea o slujbă de vară, sau participa la un stagiu de practică, sau la vreun fel de program de dezvoltare deghizat în tabără, Penn se trezea în fiecare dimineață, lua trenul și făcea naveta spre aeroportul internațional Newark. Asta se întâmpla pe vremea în care oricine putea să treacă prin detectoarele de metal și să aștepte la porți și nu aveai nevoie de carte de îmbarcare, nu deranja pe nimeni faptul că erai acolo în fiecare zi, singur, fără bagaj, fără bilet și fără să vrei să pleci

undeva, îmbrăcat cu un hanorac negru și scriind fără încetare într-un caiet. Alegea o poartă de plecări, stătea, privea, asculta pentru o vreme și inventa povești despre pasageri, oamenii de afaceri cu servietele lor, pălăriile, nasurile care trebuiau suflate constant, bătrânii cu pantofii lor urâți și grămezi de cadouri și, mai ales, oamenii care călătoreau singuri și care, în poveștile lui, se îndreptau de fiecare dată spre tot felul de întâlniri ilicite, romantice. Când se sătura de plecări, se ducea la recuperările de bagaje și privea reuniuni în lacrimi, îmbrățișări care arătau ca și când oamenii ar fi încercat să se împacheteze unii în ceilalți. Sau stătea pe o bancă în fața ușilor de la intrare și privea celălalt gen de plâns, despărțirile și desprinderile, cei dragi smulși unii de alții și trezindu-se în lacrimi la o coadă lungă, așteptând să-și ia cărțile de îmbarcare și să își lase acolo bagajele.

Tranziția i se părea profundă lui Penn cel de cincisprezece ani. Era uimitor pentru el că cineva putea să plângă în brațele iubitului sau iubitei într-o clipă, disperat să stoarcă fiecare secundă cu el, și în următoarea clipă să aștepte la coadă, uitându-se nerăbdător la ceas și mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, încruntându-se la cuplul în vârstă din față care îi ținea pe toți pe loc.

Studii în aeroporturi a fost primul manuscris al lui Penn. Dusese poveștile la centrul de copiere pe o dischetă, le printase și apoi le legase cu o spirală neagră, de plastic, dar profesorul consilier a refuzat să considere drept un stagiu de practică adevărat a sta prin aeroporturi și a inventa lucruri. Totuși, făcând asta, învățase mult mai multe decât ar fi făcut-o dacă ar fi lucrat pe postul de corector pentru anunțuri în *Rockaway Gazette,* ceea ce a făcut vara următoare. Și scrisese mult.

Așa că scrisul și cititul în sala de așteptare a lui Rosie de la spital erau activități pentru care era deja antrenat: mulți oameni care plângeau, mult

patos, apogeul tragediei, culmile ușurării, care semăna mult cu culmile tragediei și chiar mai mult cu acel paradox ciudat pe care îl observase la Newark Internațional care se afla în inima așteptării – chiar și atunci când oamenii așteptau cele mai rele vești din viața lor, sau cele mai bune, chiar și când așteptarea era îngreunată de implicații și consecințe, ei tot se transformau în copii morocănoși, nerăbdători și încruntați și roșii la față de furie din cauza automatelor care livrau produsul greșit și cărora nu le tăcea deloc gura. Ai crede că oamenii dintr-o sală de așteptare a unui spital ar deveni spirite solidare, compatrioți, precum soldații care luptaseră împreună, cetățenii unei lumi goale, încercate, dar nu era așa, în mare parte își evitau privirile unii altora și oftau pasiv-agresiv unii în direcția celorlalți ori de câte ori cineva avea tupeul să primească primul atenție din partea asistentelor.

Penn îi făcea curte lui Rosie și studia, privea, asculta și lua notițe pentru povești. Citea. Scria. Rosie apărea la fiecare câteva ore, uneori stropită cu sânge, alteori îmbibată cu sânge, mereu iritată, mereu epuizată și cu ochii roșii. Mereu rozalie. Și mereu bucuroasă să îl vadă, în ciuda protestelor ei. Și erau multe: „Nu te simți incomod aici? Scaunele sunt murdare și mâncarea e groaznică. Știi câți microbi sunt în sălile de așteptare ale spitalelor? Știi cât e de ciudat să citești teorie literară într-un loc ca ăsta? Nu ți-am spus că nu am timp pentru un iubit? Nu ai prefera să te duci acasă și să dormi? Măcar unul din noi ar trebui să facă asta. Nu ți-ar fi mai bine în sufrageria ta? Acolo e un risc mult mai mic să apară cineva cu o rană de împușcătură”.

La început, Penn nu scria despre copiii bolnavi și despre părinții lor bolnavi, copiii afectați de cancere, boli cardiace, accidente și violența din casele lor, părinții afectați de copiii bolnavi. Copiii bolnavi sfidau orice teorie narativă cunoscută de

el. Nu era nimic salvator sau încărcat de sens la un copil pe moarte. Nu era nimic de învățat de la un copil care venea împușcat sau bătut sau care să facă să merite ca un copil să fie împușcat sau bătut. Asta îl enervase mereu la *Romeo și Julieta,* platitudinea de la final, ideea că măcar cearta s-a terminat și familiile care se duelau se uniseră de parcă asta cumva făcea să merite pierderea adolescenților lor. De parcă Romeo și Julieta ar fi vrut să moară doar pentru ca părinții lor să se înțeleagă.

Când Rosie a venit la puțin după două dimineața și s-a prăbușit pe locul de lângă el, prea epuizată să se simtă surprinsă de prezența lui acolo, darămite recunoscătoare, Penn a luat-o blând de mână.

— Lui Romeo și Julietei nu le păsa dacă părinții lor se înțelegeau.

— Sigur.

Ea își ținea ochii închiși. Probabil nici nu asculta.

— De fapt, Romeo și Julieta credeau că era sexy într-un fel că părinții lor se urau.

— Cine nu ar crede asta?

— Nu erau dispuși să moară ca să pună capăt disputei. Erau dispuși să facă orice ca să trăiască. Julieta a murit pentru ca ei să trăiască. Romeo a ucis pentru ca ei să trăiască.

Rosie a încuviințat.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu poate ieși nimic bun din faptul că un copil e bolnav.

— Nu.

— Nimic nu face ca asta să fie corect sau să merite.

— Nu, așa e.

— Este narativ insuportabil, explică Penn.

— E ciudat cât de puțină teorie narativă este în spitale, a spus Rosie. S-ar putea ca teoria pe care o citești tu să fie singura.

— Atunci e bine că sunt aici, spuse Penn.

Totuși, poveștile din sala de așteptare nu erau cele care ieșeau în evidență. Câteva nopți mai târziu, Rosie a sosit pentru tura ei și l-a găsit pe Penn deja instalat în sala de așteptare. Scria repede la laptop și nici nu a ridicat privirea când ea a trecut pe lângă el să-și facă vizitele.

— Ai aflat o nouă teorie narativă? întrebă ea în trecere.

— Un nou gen. El de-abia și-a ridicat privirea. Povești cu zâne.

— Sigur, spuse Rosie. Pentru că, în poveștile cu zâne, copiilor nu li se întâmplă niciodată nimic rău.

Tura ei era de douăzeci și opt de ore. Penn a stat și a scris în fiecare oră. Apoi au băut o cafea și au luat micul dejun împreună spre răsărit. Penn a gustat fiecare aromă de chipsuri de porumb din tonomat.

Când ea a apărut în seara următoare, Penn închisese laptopul și scria notițe despre punctul în care a ajuns citind *Pelerinajul lui Pilgrim.*

— Haide, a spus Rosie.

Penn a ridicat privirea, cu ochii puțin cârpiți. S-ar putea să fi luat pauze de somn între cuvinte.

— Unde?

— La cină, a spus Rosie. Apoi în pat.

Era treaz.

S-au dus la restaurantul Eggs'n'Dregs Diner nu pentru că acolo cafeaua era la fel de bună ca în reclamă, ci pentru că în acel local se serveau cele mai bune vafe din oraș la ore târzii.

Rosie a vorbit despre pacienții ei. A vorbit despre programul ei, despre colegii rezidenți, despre întâlniri și asistente. A vorbit despre diferența dintre facultatea de medicină și practica medicală, dintre ce credea că înseamnă să fii doctor și ce presupunea asta de fapt, dintre manuale de anatomie și anatomia reală.

— Tu ce ai făcut cât ai stat în sala de așteptare? a întrebat ea.

— La fel.

Penn încerca să vorbească pe cât de puțin posibil. Îi plăcea s-o audă vorbind. Și era prea obosit pentru o conversație.

— La fel? Rosie încerca să vorbească pe cât de mult posibil. Asta o împiedica să adoarmă la masă. E adevărat că ai petrecut mult timp la spital în ultima vreme, dar nu sunt sigur că asta te califică să tratezi pacienți.

— Nu să tratez pacienți. Să mă gândesc la diferența dintre școală și practică, viață și cărți. Cum crezi că vor fi lucrurile și cum sunt ele de fapt.

— Totul în viața ta este o metaforă?

— Cât de multe lucruri posibil, a recunoscut Penn. Și acum, ce urmează?

— Patul.

Era important ca el să păstreze o expresie cât de neutră posibil pe chip. Și-a încremenit privirea, sprâncenele, buzele, gura și obrajii. A încercat foarte tare să rămână nemișcat, ca și cum ar fi intrat într-un fel de comă.

— Nu fi așa de entuziasmat, a spus ea. Sunt prea obosită să fac altceva decât să dorm. La fel și tu.

— Ce te face să spui asta?

— Ești treaz de treizeci și șase de ore. Ai ochii sticloși și injectați. Pierzi țesut neuronal chiar în clipa asta. Știu semnele. Sunt medic.

— Ești aproape medic.

— Ai tras un pui de somn în timp ce ți-au pregătit ouăle. Acesta este primul semn de epuizare. Am studiat asta în primul an de medicină.

— Pot să mă adun, spuse Penn. Pot să mă înviorez.

— Trebuie să dormi, a insistat Rosie. Mai întâi dormim. Apoi mai vedem.

Lui Penn i s-a părut că „mai vedem” este un început bun. A fost de acord cu acești termeni și condiții de desfășurare a relației lor. Nu-și mai

amintea când i se întâmplase ultima oară ca prima incursiune în pat cu o femeie pe care o curta să fie pentru somn, dar era dornic să încerce această experiență. Cearșafurile ei aveau desene cu câini basset și acea moliciune pe care nu o obții din densitatea firelor, ci de la spălat așternuturile iar, și iar, și iar. Erau cearșafuri foarte iubite. Printre acei basseți, chiar când i se închideau ochii, ea a spus:

— Spune-mi povestea ta.

— Ce poveste?

— Povestea din sala de așteptare.

— Tocmai ai trăit-o.

— Nu așteptam, spuse ea. Eram de partea cealaltă.

El nu-și putea ține ochii deschiși, dar nu credea că trebuie.

— Ce-ai zice de o poveste de culcare?

— O poveste de culcare ar fi perfectă, spuse ea.

— A fost o dată ca niciodată…

— Nu e un început prea original.

— A fost odată un prinț.

— Nu trebuia să începi cu o prințesă?

— Pe nume Grumwald.

— Grumwald?

— Care trăia într-o țară îndepărtată unde a fi prinț nu era tocmai foarte satisfăcător. Sau impresionant. Nu fusese ales să facă asta. Nu câștigase asta cu fapte bune sau gândire iute, rezolvare rapidă de probleme sau muncă grea. Era prinț din același motiv pentru care prinții sunt mereu prinți. Pentru că tații lor sunt regi și mamele lor, regine. Și da, avea propria sa aripă într-un castel cu acoperișurile acelea ciudate care arată ca niște dinți strâmbi.

— Crenelat.

— Și da, avea pelerine, coroane și acele bețe cu bile la capăt.

— Sceptre. Doamne, Penn, credeam că ești priceput la cuvinte.

— Sunt obosit.

— La ce sunt bune chestiile alea oricum?

— Asta se întreba și Grumwald. Ce rost avea totul? E adevărat că avea un costum de armură adevărată pe holul de lângă dormitorul său. Dar altfel, era un tip destul de obișnuit. Își făcea singur curat în baie. Nu vedea la ce sunt bune bețele cu bile la capăt. Coroana îi provoca dureri de cap.

— Nevralgie craniană din cauza stimulării continue a nervilor cutanați.

— Și se părea că prietenii lui, cu viețile lor obișnuite, care aveau slujbe de vară, ale căror acoperișuri erau plate sau cel puțin în formă de acoperișuri, erau cu mult mai fericiți decât el.

— Cum și-a cunoscut acei prieteni cu vieți și acoperișuri obișnuite?

— La liceu, spuse Penn.

— Se ducea la școala publică?

— Părinții lui…

— Regele și regina.

— …erau progresiști care credeau că nici banii, nici statutul regal sau de clasă nu însemna că un copil merită o educație bună și altul nu. Și-au dat seama că lumea ar fi un loc mai bun dacă toți copiii ar avea cunoștințe, inteligență, abilități de rezolvare a problemelor și de gândire critică și o șansă de a avea o carieră bună care să le ofere sprijin financiar și spiritual.

— Erau luminați.

— Da. Dar asta era greu pentru Grumwald, care nu avea o carieră pentru care să se pregătească și nu urma să meargă la facultate, căruia i se părea puțin probabil ca părinții lui, indiferent cât de liberali ar fi fost, să fie încântați de faptul că el ar fi mers la întâlniri cu o țărancă, indiferent cât de impresionantă ar fi fost ea. El avea voie să practice sporturi, dar nu putea, pentru că nimeni nu îi arunca o minge prințului și toți încercau să-l elimine sau să-i blocheze loviturile. Dansurile de la școală care îi încântaseră atât de mult pe prietenii lui, cu ocaziile de a se îmbrăca elegant, cu

limuzine și cine scumpe, erau doar o seară obișnuită de marți pentru bietul Grum. A sărit cu totul peste ceremonia de absolvire pentru că nu mai suporta încă un moment pompos și plin de fast într-o viață care era alcătuită doar din asta. Lumea lui, deși frumoasă, acoperită de straturi de ceață mov, încălzită de un soare care părea să strălucească doar pentru el, mirosind a pădure și a promisiuni pentru aventură și a posibilități magice, s-a dovedit totuși a fi foarte mică. Educația îi servea numai să îi arate ce era în lume, nu să i-o ofere ca posibilitate reală.

— Dar era prieten cu păsările? întrebă Rosie cu speranță, adormită. Avea conversații lungi, profunde, în toiul nopții cu șoarecii care îi țineau companie?

— Asta e o poveste, Rosie. Una adevărată, nu una Disney. Șoarecii nu pot vorbi. Păsările păreau să-și bată joc de el pentru că erau mult mai libere decât el. Avea prieteni de la școală, sigur – era președintele consiliului elevilor, cum altfel, și așa cunoștea mulți copii. Plus Clubul de Matematică – dar nimeni care să îl înțeleagă cu adevărat. Asta până când a căutat în costumul de armură.

— Ce costum de armură?

— Cel care se afla pe hol, lângă camera lui.

— Mi-ai spus despre asta înainte?

— Da. Ascultă cu atenție.

— Am ascultat cu atenție. Adormeam pentru că ai spus că e o poveste de mers la culcare. Dacă aș fi știut că e o poveste cu informații ascunse, aș fi încercat mai tare să-mi țin ochii deschiși.

— Nu erau informații ascunse. Ți-am spus: acoperiș ca niște dinți, bețe cu bile la capăt, costum de armură pe hol, își face singur curat în baie. Toată povestea e chiar aici. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Ce se afla în costumul de armură de pe hol? Ea stătea cu mâinile lipite sub obraz ca o fetiță care adoarme pe o felicitare, zâmbindu-i

somnoroasă și încercând, eșuând să-și țină ochii deschiși.

Penn întinse mâna și îi netezi părul, fruntea.

— Îți spun mâine-dimineață restul poveștii.

— E doar un pretext să mă ții aici?

— Locuiești aici.

— Ca Șeherezada?

— Șeherezada locuiește aici?

— Nu uita unde ai rămas cu povestea, spuse Rosie când adormea, în sfârșit. Când ne trezim, vreau să-o iei de unde am rămas.

Totuși, când s-au trezit, au reluat din altă parte.

— Ultima oară când am discutat chestiunea, i-a amintit Penn săritor, ai spus „mai vedem".

— Atunci să vedem, a spus ea.

Cât de bine funcționa pentru Penn programul de rezidențiat era una dintre ironiile de durată ale relației lor.

Chiar și după ce a cucerit-o, Penn a continuat să campeze în sala de așteptare, citind, scriind, spunându-i povești în secvențe în timpul pauzelor ei dintre pacienți. El era bucuros să doarmă când dormea ea și să stea treaz când ea trebuia să stea trează. Rosie ar fi dat orice spre finalul acelor ture de treizeci de ore – locul ei în program, perspectivele ei de carieră, ochii, chiar pe Penn – pentru opt ore de somn, dar știa în inima ei că dacă rolurile ar fi fost inversate, ea ar fi stat comod în pat, acasă, în timp ce el ar fi lucrat ore inumane zile și nopți și zile la rând.

Era o pregătire bună pentru viața de părinți, deși, desigur, ea nu și-a dat seama de asta decât mulți ani mai târziu. La un moment dat, în mijlocul primei luni de viață a lui Roo, când el nu putea să doarmă și urla pe un ton staccato, ea s-a gândit ce proces eficient de filtrare a partenerului de viață a fost rezidența din sala de așteptare. Iată un soț despre care știa că se va trezi la fiecare două ore cu copilul în mijlocul nopților, pe întuneric. Iată un partener care s-ar trezi să ia micul dejun

înainte de răsărit cu primul și al doilea copil, fără să mai pună la socoteală că a stat treaz în noaptea anterioară cu al treilea și al patrulea. Nu de aceea îl alesese. Dar nici nu era un motiv nepotrivit. Acum, după atâția ani, se trezea noaptea la spital fără să aibă pe nimeni care să îi spună povești. Trecuseră ani de zile de la rezidențiatul ei – covorul hidos și mobila incomodă fuseseră schimbate de multe ori de atunci –, dar ea tot ieșea prin ușile batante în sala de așteptare, așteptându-se pentru o clipă să vadă chipul lui Penn. Era unul dintre acele lucruri ciudate care decurgeau din faptul că a rămas acolo unde s-a instruit. Oamenii care erau acolo de decenii întregi tot se gândeau la ea ca la o rezidentă, indiferent de titlul sau realizările ei. Tot ceea ce era la fel mereu depășea lucrurile care se roteau, avansau și se schimbau. Iar absența lui Penn de pe scaunul din colțul sălii de așteptare, pe lângă prezența lui de acasă, din familia ei, patul ei, viața ei, era o conștientizare pe care nu a reușit s-o oprească niciodată.

A fost convinsă și să rămână. Născută în Arizona, nu era nici pe departe pregătită pentru Wisconsin în februarie. Când i-a înghețat mașina în al doilea semestru, era un semn clar că, probabil, ca ființă umană, ar fi trebuit să rămână în casă. Aproape că a picat la endocrinologie pentru că a ratat multe cursuri, nu pentru că voia să chiulească, ci pentru că nu se putea urni din casă. Avea un stil de învățare vizual și închidea ochii ca să își imagineze scheme cu nervi, dispuneri ale scheletului și mușchi. Într-o dimineață, în drum din parcare spre un examen, și-a ținut ochii închiși prea mult timp și i-au înghețat. Și-a jurat să plece din Wisconsin imediat după absolvire.

Dar programul era prea bun. Profesorii voiau să rămână, voiau să lucreze *cu* ea, toate lucrurile astea fuseseră prea flatante ca să refuze. Iar lui Penn îi plăcea sala de așteptare. Fusese curtată să rămână, așa că a rămas. Doar pentru un an de

îndrumare, și-a spus în sinea ei. Doar o scurtă perioadă. După aceea urma să fie de neînduplecat. După aceea ar fi trebuit să plece oricum în altă parte să-și lărgească experiența, într-o altă parte a lumii unde urma să câștige experiență în mai multe domenii decât degerături, degete tăiate și idioți congelați, lipiți de undițe.

Dar Roo, urmat de Ben, urmați de Rigel și Orion au pus capăt și acelui plan, copiii fiind inamicii planurilor și inamicii a orice e nou în afară de ei înșiși. Universitatea din Wisconsin îi cunoștea etica muncii și realizările, nu se arăta deranjată de faptul că ea își lua alt concediu de maternitate, nu lua în seamă ultimele momente înainte de fiecare naștere când de-abia mai încăpea lângă paturi, sau lunile dinainte de asta, când nu putea să ridice pacienți sau orice altceva, nu contau diminețile în care îi era prea rău să muncească și nopțile în care era bolnavă și lipsea pentru că singurul loc mai plin de microbi decât un spital este o școală primară. Ea merita. Dar nimeni în afara spitalului universitar din Wisconsin nu știa asta. Așa că a rămas.

Și ea merita, într-adevăr. În noaptea în care Claude a fost conceput, ea a avut de tratat un embolism pulmonar deghizat în durere de spate, o adolescentă însărcinată – sau, dacă preferați, negare severă și amăgire extremă – ascunzându-se în spatele sindromului de colon iritabil, un atac cerebral mascând „probabil nimic, dar îmi simt limba ciudat” și un rezident din primul an care se dădea drept consultant chirurgical atotștiutor. Acesta era încă un lucru pentru care o pregătise creșterea de băieți: cercetarea amănunțită. În noaptea aceea, ea a așteptat și cu o fetiță care căzuse pe scări la o petrecere în pijamale. O dureau piciorul și brațul, dar Rosie știa că nu de aceea plânge. Plângea pentru că era singură și speriată. Părinții ei profitaseră de ocazie și ieșiseră în oraș în seara aceea, așa că urmau să se întoarcă

peste câteva ore, iar gazdele petrecerii care o aduseseră aveau o casă plină de fetițe de șase ani la care trebuiau să se întoarcă.

Fetițele care plângeau, chiar și cele care urmau să fie în regulă și ai căror părinți erau pe drum, o impresionau pe Rosie într-un fel cum nu o făceau celelalte cazuri. Cazurile în faze terminale, cei cu dureri pe care nu le putea controla, cei pentru care nu putea să facă nimic, cei cărora trebuia să le dea drumul, niciunul nu o îndurera așa cum o făceau fetițele. Așa că la o oră după ce a sunat la serviciul de transport și nu venise nimeni, a dus-o singură pe fetiță la radiografie. Tehnicianul a lăsat-o să stea cu pacienta, pentru ca fetița să aibă pe cine ține de mână și deși încheietura era doar sucită, avea o fractură de tibie. Odată ce Rosie a aflat asta, știa ce să mai facă pentru fetiță și i-a dat medicamente de durere și trei prăjiturele cu ovăz și a făcut-o să râdă. Asta era Rosie în noaptea de după conceperea lui Claude: mamă, soție, doctor la urgențe, deslușitor de mistere. Dar și consolator de fetițe. Și tehnician de radiografii.

Știa că nu acesta era motivul pentru care își dorea o fetiță. Dar mereu s-a întrebat oricum dacă acesta era motivul.

POVESTEA DE CULCARE

În noaptea de după ziua în care Claude a fost conceput, în timp ce el și Rosie erau radiografiați, Penn era acasă și învelea copiii de culcare. Ora de culcare era un studiu în teoria haosului. Lui Roo îi plăcea să stea în cadă, dar o baie nu făcea decât să-l agite pe Orion, care credea că toate animalele de pluș ale lui Ben ar vrea să facă scufundări. Ben era domolit de laptele cald, dar lui Rigel îi ieșea pe nas când Roo alerga prin bucătărie purtând numai un prosop (și numai pe umeri), cântând *„Omul Peniiiiis! Capabil să sară peste clădiri înalte... motivat fiind numai de dorința de a nu se lovi de un paratrăsnet”*.

Penn închise ochii și respiră adânc, îi scoase pijamalele lui Rigel, pline de muci și lapte, scurse cada lui Orion cu Orion încă în ea, scoase cârlige din sertarul de diverse și le folosi să atârne jucăriile lui Ben la uscat în Tărâmul Demonstrațiilor (spălătoria – Rosie voia un nume mai potrivit pentru starea în care se afla această cameră în cea mai mare parte a timpului). Trei dintre cei patru copii ai săi erau goi, ceea ce, deși îi situa cu un pas mai aproape de pijamale, tot mai presupunea mulți pași până la pat. Ben purta pijamale, sigur, dar și galoși, pelerină, pălărie de ploaie și o umbrelă, cântând ca Gene Kelly sub picăturile care se scurgeau din animalele de pluș prinse în furtună.

Pentru varietate, Penn i-a aliniat de la cel mai înalt la cel mai scund și a făcut o brigadă de găleți cu pijamale, bluze, pantaloni, pături și cănuțe trecute de la un băiat la altul până când fiecare obiect își găsea o casă. Da, Orion a ajuns să poarte bluza de pijama a lui Roo, care atârna până la podea ca o cămașă de noapte victoriană, așa că Roo era dezbrăcat, iar Rigel refuza să poarte pantaloni de pijama și astfel avea nevoie de șosete

pentru ca ai lui chiloți să nu se simtă singuri. Și da, Roo a folosit pătura lui Ben drept pelerină și a alergat în sus și în jos pe scări de trei ori cântând *„Omul Peniiiis! Capabil să alunece pe balustrade… dar puțin probabil să facă asta, date fiind circumstanțele”.* Dar Penn a considerat că e suficient de aproape și a declarat ținuta băieților o victorie care anunța apropierea orei de culcare.

— În ce cameră în seara asta?

— Peștera Rechinului! au strigat în cor cei patru băieți. Roo, în vârstă de opt ani în noaptea de după conceperea lui Claude, își numise camera singur. Rigel și Orion, de patru ani și jumătate, erau alături într-o cameră pe care toată lumea o numea PI, dar despre care numai Penn și Rosie știau că venea de la Puțul Iadului. Din nou, ea o botezase. Ben, în vârstă de șapte ani, locuia în Camera lui Ben. Dar el lua totul literal.

Era cu totul imposibil să citească separat fiecărui fiu, chiar și când Rosie nu lucra și erau amândoi acasă în fiecare seară, chiar și când mama lui Rosie stătea cu ei ca să-i ajute așa cum făcea câteva luni după ce se năștea fiecare copil. Poveștile de la culcare erau o activitate de grup. Și pentru că a arăta poze tuturor celor implicați presupunea multă viermuială, împins, ciupit, îmbrâncit, dă-te-din-calea-mea, a-pârțâit-pe-mine și tu-te-ai-uitat-mai-mult-decât-mine, Penn adesea le spunea poveștile mai degrabă decât să le citească. Avea o carte magică din care citea. Era un caiet gol, spiralat. Le arăta băieților că era gol ca să nu se agite să-l vadă. Și apoi le citea din el. Magie.

Când i-a spus povestea lui Rosie, costumul de armură din fața dormitorului prințului fusese plin de trandafiri. Prințul fusese uluit să vadă cum dădea pe afară de flori, dar Penn știa că era narativ inevitabil când te trezeai în pat lângă o rezidentă de la urgențe pe nume Rosie care insista că nu avea timp pentru un prieten. Nu doar prima oară,

dar de fiecare dată când prințul se uita pe vizor, ieșeau pe acolo petale roșii, roz și galbene, iar holurile lui se umpleau de parfumul lor trandafiriu. Dar pentru băieți, costumul de armură ascundea ceva și mai bun.

— Așa că prințul a ridicat viziera și s-a uitat înăuntru și acolo a văzut… absolut nimic.

— Nimic? strigă Roo.

— Nimic, spuse Penn serios.

— Nu e corect, spuse Rigel.

— „Nu e corect”, spuse Grumwald. „Tocmai mi-am dat seama că bucata asta stupidă de metal a stat lângă dormitorul meu toată viața și m-am așteptat ca înăuntru să se afle un cavaler fermecat, sau o mumie, sau cel puțin un fel de rozătoare magică.”

— Sau un păianjen vorbitor. Ben citea *Pânza lui Charlotte.*

— „Sau un păianjen vorbitor”, se gândi Grumwald. „Sau niște trandafiri.”

— Trandafiri? spuse Roo. Ce ar căuta trandafirii într-o armură?

— Da, spuse Rigel.

— Da, spuse Orion.

— Veți înțelege peste câțiva ani. În orice caz, nu era nimic acolo, așa că Grumwald tocmai urma să închidă viziera și să se dea jos de pe scaunul de care avea nevoie ca să ajungă la el când auzi ceva.

— O fantomă? spuse Ben.

— Un zombie? spuse Roo.

— Era o voce, spuse Penn. Și vocea spuse…

— Bau! strigă Rigel.

— Roo! strigă Roo.

— „A fost odată ca niciodată”, spuse Penn.

— A fost odată ca niciodată? spuse Ben.

— Armura nu era goală. Armura era plină. Înăuntrul armurii era o poveste, o poveste care voia să iasă.

— De ce voia să iasă?

— Asta vor toate poveștile. Vor să iasă afară, să fie spuse, să fie auzite. Altfel, ce rost au poveștile? Vor să îi ajute pe băiețelor să adoarmă. Vor să le ajute pe mămicile încăpățânate să se îndrăgostească de tați. Vor să îi învețe pe oameni diverse lucruri și să îi facă să râdă și să plângă.

— De ce ar vrea o poveste să facă pe cineva să plângă? Ben era mult mai serios decât frații săi.

— Din același motiv pentru care plângi oricum, spuse Penn. Plângi și apoi te simți mai bine. Buba nu te mai doare. Sentimentele tale sunt rănite mai puțin. Uneori te simți trist sau speriat și auzi o poveste tristă sau înfricoșătoare și apoi te simți mai puțin trist și mai puțin speriat.

— Asta nu are sens, spuse Ben.

— Și totuși, așa e, explică Penn.

— Despre asta era toată povestea? Orion se întoarse la subiect. A fost odată ca niciodată?

— Nu, povestea era una magică. Era fără sfârșit. Nu avea final. Era nelimitată. De fiecare dată când părea să ajungă la un fel de concluzie, morală sau deznodământ, mergea în altă direcție și o lua de la capăt.

— Ce scria pe ultima pagină, unde trebuia să scrie „Sfârșit”?

Uneori, modul lui Ben de a lua totul literal punea la încercare talentele creative ale lui Penn.

— Nu exista o ultimă pagină. Era magică.

Le arătă din nou caietul lui gol cu spire, cum putea să dea pagină după pagină și să nu rămână fără pagini de întors.

— Ca un cerc? spuse Ben.

— Exact ca un cerc.

— Poveștile nu sunt cercuri, spuse Roo.

— Toate poveștile sunt cercuri, spuse Penn.

— Tati, nu înțeleg, spuseră Rigel și Orion în cor.

— Nimeni nu înțelege, spuse Penn. Poveștile sunt foarte misterioase. Asta e un alt lucru specific poveștilor. Se spun singure. Și sunt misterioase.

— Ce s-a întâmplat mai departe? spuse Roo. În poveste?

— Care?

— Care ce?

— Care poveste? Povestea despre Grumwald? Sau povestea care ieșea din costumul de armură?

— Ambele.

— Multe. Multe s-au întâmplat în continuare. În ambele.

— Spune-ne! Spune-ne!

Penn se gândea cât de isteț a fost să dea naștere unui cor grecesc care să îi asculte poveștile.

— Mâine. Mai multe, mâine. În seara asta, dormim.

Culcarea copiilor mai dură patruzeci și cinci de minute, fiind urmată de răzuirea de către Penn a pastei de dinți de pe tavanul băii de la parter, adunarea unui coș nou de haine de spălat de pe podeaua din hol și strivirea din greșeală a unui castel de dinozauri din LEGO pentru care știa că urma să plătească din greu a doua zi de dimineață. Una peste alta, o oră de culcare reușită și o realizare la egalitate cu terminarea unui capitol dificil sau completarea unui formular de impozite. Nu era ca și cum ar fi diagnosticat un embolism pulmonar, dar nu era lipsit de importanță și permitea diagnosticarea unui embolism pulmonar. Din păcate, nu putea fi urmat de muncă sau de curățenie prin casă, spălat de vase, pregătit pachețele pentru școală, făcut exerciții fizice sau oricare dintre lucrurile care trebuiau făcute.

Ora de culcare nu putea fi urmată decât de televizor. Sau băut. În noaptea de după conceperea lui Claude – acțiune care, în final, nu putea decât să îngreuneze culcarea copiilor –, lui Penn i s-a părut că ambele simultan erau cea mai bună opțiune și a încercat, dar a adormit pe canapea înainte să se apuce ca lumea de una din ele.

CE LE-AU SPUS DOCTORILOR

Primul cuvânt pe care l-a rostit Claude, când avea doar nouă luni, o săptămână și trei zile, a fost „salam”. Nu putea fi confundat cu altceva.

Poate că gânguririle cu ma și da și ba erau cuvinte, poate că nu erau, și poate că atunci când stătea în cadă plesnind apa și spunând ua-ua-ua era vorbit, sau poate că era doar o coincidență, dar a spus „salam” la fel de clar ca un crainic la televizor. Când începuse Claude să vorbească era una dintre multele întrebări în diferite forme, una dintre realitățile aleatorii pe care profesioniștii din domeniul medical le numeau indicii. Doctorii se uitau mereu la Rosie cu un amuzament condescendent când ajungea la partea cu vorbitul-la-nouă-luni. Apoi era forțată să poarte din nou această conversație:

— Copiii încep să gângurească pe la șase luni sau chiar mai devreme, mamă, spuneau medicii.

Numai câțiva îi spuneau lui Penn tată, dar ea era mereu mama. Asta trebuie să fi fost predat în anul de după terminarea rezidențiatului în pediatrie, pentru că în toți anii ei de studiu, nimeni nu îi spusese vreodată să i se adreseze părintelui unui pacient cu mamă. Dacă ar fi făcut-o cineva, ea i-ar fi explicat că substratul acestei formule de adresare – știi mai puține despre copii decât mine, pentru că eu sunt un profesionist instruit și pentru că, femeie fiind, ești puțin isterică – era jignitor, neadevărat și de-a dreptul jenant pentru medic.

Doctorii mereu continuau:

— Gânguritul este un pas important, desigur, dar nu la asta ne referim când spunem „vorbit”. „Ma” și „ta” nu se pun.

— Salam, a spus Rosie.

— Nu, mă tem că e adevărat, au spus medicii.

În săptămânile lingvistic formative ale lui Claude, carnea a fost o sursă de mare discordie în

gospodărie. Rigel refuza să mănânce altceva decât mezeluri. Cerea salam la micul dejun și la prânz, friptură la cină și la desert, parizer ca gustare. Venea acasă de la grădiniță cu desene pline de curcubeie de carne de vită tocată. Toate camioanele lui și navele spațiale livrau șuncă. Pentru a echilibra asta, Orion nu mânca decât morcovi și alimente în formă de morcovi și deși părinții lui erau recunoscători pentru variantele nutriționale disponibile în formă de crenvurști de morcovi și batoane de cereale cu capetele ronțăite, această convenție nu putea fi susținută pe termen lung. Penn le explicase medicilor că era remarcabil ca un copil de nouă luni să spună „salam", da, dar uneori până și remarcabilul se pierde în agitație. Ceea ce voia Rosie să spună era următorul lucru: starea normală a copiilor nu este nimic asemănător măcar cu normalul. Ceea ce face foarte greu să identifici ieșirile din normă atunci când apar.

Claude a spus „salam" la nouă luni și vorbea în propoziții complete înainte de prima lui aniversare.

— Mai are vreun frate mai mare? spuneau medicii.

— O, da, spunea Penn.

Și păreau mulțumiți.

Dar Claude era precoce și în alte feluri. Mergea târâș la șase luni. Mergea în două picioare la nouă. Când avea trei ani, Claude a scris și a ilustrat o serie de povești cu enigme în care un cățeluș și un urs panda făceau echipă și rezolvau crime. A făcut un tort aniversar – cu trei etaje – pentru Rigel și Orion fără niciun ajutor în afară de cuptor. Spunea că vrea să fie bucătar când se făcea mare, dar spunea și că voia să fie pisică. Când creștea, spunea, voia să fie bucătar, pisică, veterinar, dinozaur, tren, fermier, casetofon, om de știință, cornet de înghețată, jucător de baseball sau poate inventatorul unui nou aliment care avea gust de înghețată de ciocolată, dar hrănitor precum ceva ce

mama lui l-ar lăsa să mănânce la micul dejun. Când se făcea mare, spunea el, voia să fie fată.

— Bun, a spus Penn prima oară, la fel cum spusese și celelalte dăți, inclusiv față de cornetul de înghețată. Sună grozav.

Și Rosie a spus:

— Poți să fii ce vrei tu când o să te faci mare, dragă. Absolut orice.

Desigur, ea a vrut să îl încurajeze. A vrut să-și exprime astfel încrederea în băiețelul ei, convingerea că viitorul lui era fără limite pentru că era deștept, talentat, atent și muncitor, că, pe scurt, putea să facă orice își propunea. Se gândea că, până va ajunge acolo, nu va mai vrea să fie pisică, sau tren, sau cornet de înghețată, așa că nu se va supăra că nu va putea să își îndeplinească aceste obiective. Asta voia ea să spună.

Oricât de remarcabil era totuși, Claude avea doar trei ani.

— Mama?

— Da, dragă?

— Când o să mă fac mare și voi deveni fată, o să o iau de la capăt?

— S-o iei de la capăt adică de unde?

— S-o iau de la capăt și să fiu bebeluș.

— Ce vrei să spui, dragă?

— Va trebui să încep să fiu fată de la început și să mă fac mare iar? Sau o să fiu o fată care este de vârsta la care voi fi eu când voi fi crescut și voi putea deveni una?

— M-ai pierdut, a spus Rosie.

— Vreau să fiu fetiță când o să mă fac mare, dar când o să mă fac mare, n-o să mai fiu mic.

— Aaa, înțeleg. Nu înțelegea. Nu cred că vei mai vrea să fii o fetiță când te vei face mare. Nu cred că vei vrea să fii nici tren, nici pisică, nici cornet de înghețată.

— Pentru că asta e prostesc, a spus Claude.

— În schimb, probabil că vei vrea o slujbă. Poate va fi fermier sau cercetător. Sau poate va fi

ceva la care nu te-ai gândit încă. Este în regulă. Ai mult timp să te decizi.

— Există fete fermieri și fete oameni de știință? a spus Claude.

— Desigur, a spus Rosie. Eu sunt o fată om de știință.

— Atunci asta vreau să fiu, spuse Claude hotărât. O fată cercetătoare. Pot să iau o înghețată pe băț?

— Sigur, a spus Rosie.

Mai târziu – era mai târziu în ziua aceea, sau în săptămâna aceea, sau luna aceea? Nici Penn și nici Rosie nu-și aminteau când erau întrebați, iar și iar de-a lungul multor ani, cât de persistent, cât de consecvent fusese, cât de sigur – Rosie a deschis ochii în miezul nopții și l-a văzut pe Claude lângă patul ei.

— Bună, mama.

— Dragul meu. M-ai speriat.

— Când o să fiu o fată om de știință, pot să port o rochie la serviciu?

Ea și-a forțat ochii să se concentreze pe ceas, apoi și-a dorit să nu o fi făcut.

— E 3:04, Claude.

— Da.

— Dimineața.

— Evident.

— Bănuiesc că vei purta un halat de laborator.

— Ca haina mea de ploaie?

— Da, dar de obicei e alb. Și nu e impermeabil. Și nu are glugă.

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună.

Rosie a dormit mai mult. Când a coborât pentru micul dejun, Penn a raportat:

— Claude vrea să știe dacă poate să poarte rochie pe sub halatul de laborator când o să se facă fată cercetător.

— E în regulă din partea mea. Rosie nu-și aranjase părul, încă avea ochii cârpiți și de-abia se

trezise.

— L-am întrebat de ce voia să fie fată om de știință în loc de, pur și simplu, om de știință.

— Ce a spus?

— Ca să poată purta rochie pe sub halatul de laborator.

În noiembrie era ziua lui Ben. Mai târziu, când s-a dovedit că Penn și Rosie urmau să documenteze pentru medici într-un mod concentrat, urmând cerințe specifice, un mod de viață de tipul cu-sufletul-la-gură/ ca-pe-ghimpi/ nervii-întinși-la-maximum, se bucurau de momentele marcante care se suprapuneau cu zilele de naștere sau sărbătorile, ca să țină minte când se întâmplau. Claude voia să mai facă un tort de ziua lui Ben, dar Ben voia plăcintele cu pecan și dovleac pe care le vedea în toate vitrinele de Ziua Recunoștinței la magazine, iar abilitățile culinare ale lui Claude nu se extindeau încă la plăcinte.

În schimb, Claude i-a scris un muzical cu o distribuție de frați. Dacă detaliile intrigii erau puțin confuze – includeau o prințesă, un fermier și, dintr-un motiv pe care Penn și Rosie nu și-l puteau imagina, doi nori care purtau pompe de desfundat toaleta –, atmosfera era dulce și muzica destul de impresionantă.

— Claude a făcut singur rochia prințesei, a spus Rosie. Era una dintre rochiile mele vechi – avem o sacoșă de haine de deghizat cu care copiilor le place să se joace –, dar a adăugat funde, paiete, o pelerină pe umeri.

— Avem doar băieți, adăuga mereu Penn. Cineva trebuia să joace rolul fetei în scenete și jocuri. Nu era mare lucru.

— Asta până în dimineața următoare, a spus Rosie. A purtat rochia tot weekendul, pregătindu-se pentru piesă. A spus că era în repetiții. După spectacol, nu și-a dat-o jos, dar nici Orion nu voia să renunțe la costumul lui de nor. E distractiv să te costumezi. Claude a purtat rochia chiar și în pat.

Dimineața următoare l-am obligat să și-o dea jos ca să meargă la creșă. Chiar nu voia să facă asta.

Rosie subestima comportamentul lui Claude în acea situație. Era mai mult decât faptul că nu voia. Era ceva previzibil la dimineața aceea: trebuia să se încadreze exact în timpul alocat ca să meargă totul, așa că n-a fost nici pe-aproape. Când Rosie s-a trezit la șase, Claude se trezise deja, își pregătise cerealele, se uita la *Sesame Street* în rochia lui foarte șifonată de prințesă.

— Schimbă-te în hainele de creșă, i-a spus ea, sărutându-l pe cap. Penn pregătea micul dejun. Ea pregătea pachetele de prânz. Claude, a strigat ea spre canapea în timp ce își închidea punga cu covrigei, schimbă-te pentru creșă, te rog. Penn făcea cafeaua, slavă cerului, iar Rosie descărca mașina de spălat vase. Claude, dragă, haine de creșă, a strigat ea, desfăcând scaunul de care avea nevoie ca să ajungă la raftul unde stăteau borcanele cu dulceață. S-a dus la etaj ca să-i trezească pe toți ceilalți.

Roo făcea duș. Ben făcea duș. Rigel și Orion făceau scandal pentru că nu voiau să facă duș până când Rosie a ajuns la concluzia că prefera apa caldă copiilor curați și i-a lăsat pe gemeni să meargă la școală murdari.

— Claude. Acum, a spus ea.

Penn a scos rufele din uscător. Rosie a adunat lucrurile pentru orele de după școală, apoi s-a dus la etaj ca să facă duș și să se îmbrace și ea.

— Claude, a strigat, ieșim pe ușă în clipa în care mă întorc.

La 7:59, ea era la parter, îmbrăcată, pregătită și destul de mulțumită de ea însăși, gata să îi lase pe Roo, Ben, Rigel și Orion la stația de autobuz și pe Claude la creșă și să fie la timp la serviciu, niciun minut mai târziu de 8:29 dimineața.

Claude încă stătea pe canapea în rochia lui.

— Claude! a strigat ea. De ce nu ești îmbrăcat pentru creșă?

— Sunt îmbrăcat pentru creșă.
— Încă ești în rochie!
— O port la creșă.
— Claude, dragă, nu avem timp pentru asta în dimineața asta. Băieții o să piardă autobuzul. Du-te și schimbă-te.
— Nu.
— Am spus să te duci și să te schimbi.
— Nu.
— Claude, a spus Penn, mama ți-a spus să te pregătești pentru creșă.
— De mai multe ori, a spus Rosie.
— Nu poți să-i spui nu.
— Nu, a spus Claude.
— Claude. Nu te mai rog încă o dată. Du-te și dă-ți jos rochia aia și pregătește-te. Pentru. Creșă.
Claude s-a urcat pe canapea, și-a încleștat pumnii la spate ca niște mici rachete și a urlat din toate puterile:
— Sunt gata de creșă! apoi s-a aruncat pe covor și a început să plângă.
Rosie și Penn au avut o scurtă conversație din priviri. Penn s-a dus să se schimbe de halat și să conducă băieții la stația de autobuz. Rosie s-a așezat pe podea lângă Claude, care plângea, și l-a masat pe spate.
— Claude. Dragul meu. Trebuie să mergi la creșă. Te simți bine? Nu vrei să mergi să le vezi pe doamnele Danielle și Terese? Nu vrei să le revezi pe Josie, Pia și Annlee?
— Trebuie să port rochia mea.
— Dragul meu, nu poți să porți rochia aceea la creșă.
— De ce nu? Josie poartă o rochie la creșă. Taya, Pia și Annlee poartă rochii la creșă.
— De aceea vrei să porți rochie? Pentru că toate prietenele tale poartă rochii?
— Cred că da, a spus Claude. Și dresuri.
— De obicei, băieții nu poartă rochii la creșă, a recunoscut precaută Rosie. Sau dresuri.

— Eu nu sunt de obicei, a spus Claude.

Asta era adevărat, s-a gândit Rosie, chiar și atunci.

— Cred că rochia asta e puțin prea lungă pentru creșă, a încercat Rosie. Rochia de ocazie e puțin prea formală de data asta.

— Ce înseamnă de ocazie?

— Înseamnă că rochia e lungă până la glezne. Ți-ar fi greu să alergi cu ea prin curte. Rochiile prietenelor tale nu sunt mai scurte, ca să se poată juca?

— Dar e singura mea rochie, a șoptit Claude. Nu știam că e prea formală.

— Și ai purtat rochia asta tot weekendul. E murdară.

— Ba nu e. Claude încă se smiorcăia, cu privirea în podea.

— Doamnele nu poartă rochii șifonate și murdare.

— Nu?

— Nu, poartă rochii curate, călcate.

— Toate doamnele?

— Ei bine, doamnele adevărate. Era ironică – și deja epuizată, cu o zi de lucru înainte –, dar replica asta s-a întors s-o bântuie.

— O, a spus Claude. Bine. Și s-a dus în camera lui să se schimbe în tricou și blugi.

Dar în mașină, vocea lui s-a auzit de pe bancheta din spate.

— Mama?

— Da, dragă.

— Îmi trebuie altă rochie. Una scurtă, informală, pentru creșă.

— Bine, iubirea mea. Putem să vorbim despre asta când te întorci acasă.

— Mulțumesc, mama.

— Sigur, dragă.

— Și mama?

— Da, dragă?

— O să mă înveți cum să umblu cu mașina de spălat, cu uscătorul și fierul de călcat?

— Asta e treaba lui tati, a spus Rosie.

— Nu, e treaba mea, spuse Claude. Pentru noua mea rochie. Doamnele adevărate poartă rochii curate, călcate.

Nu ți-ai dat seama atunci? au spus doctorii mai târziu. Nu ascultai?

FRAIERELE

În seara aceea, la ora de culcare, Claude era îngrijorat.

— Tati, asta e prea formală pentru culcare?

Penn a ridicat privirea de la Orion, pe care îl îndemna să spele și dinții din spate. Claude purta cămașa de noapte a lui Rosie, de culoarea lavandei, cu dantelă la guler și la tiv. Pe Rosie era lungă până după lenjerie, ceea ce însemna că de fiecare dată când se întindea după ceva, sau se mișca prea repede, sau se răsucea în pat, cămașa de noapte se ridica și se vedea tot, sau măcar puțin din tot. Lui Claude îi venea până deasupra gleznelor.

— E de ocazie, a adăugat Claude, părând îngrijorat.

— Nu cred că pentru culcare există un cod vestimentar, a spus Penn. Nu mi-aș face prea multe griji în privința asta. Orion, amice, și molarii sunt dinți.

Orion purta pijamale verzi, de tip salopetă, o mărime prea mică, cu cracii tăiați ca să semene cât mai mult posibil cu Incredibilul Hulk. Rigel alerga pe lângă baie îmbrăcat cu absolut nimic.

— Băieți, a strigat Penn. E luni. Camera lui Roo, și din fiecare colț al casei, aparent din fiecare ungher al pământului, băieți goi, pe jumătate goi și bizar îmbrăcați s-au trântit pe patul lui Roo, cu spatele la perete, umerii adunați, coate și genunchi unde nu ar trebui să fie coate și genunchi, în straturi, ca o lasagna.

— Dă-ți curul gol de pe perna mea, strigă Roo la Rigel.

— Nu spune „cur”, Roo.

— Dar e pe perna mea, spuse Roo. Unde pun capul.

— Dă-ți curul gol de pe perna lui, Rigel, spuse Penn.

Rigel își dădu fundul mai jos pe pat, așa cum făcea Jupiter pe covor, ceea ce, de fapt, părea și mai rău, dar Roo se potoli.

— Părul îți miroase a banane, se plânse Ben la Claude.

— E șampon fără lacrimi, explică Claude.

— Închide ochii, spuse Ben. Atunci o să poți folosi șampon de băieți mari și să nu o să miroși a banane.

— Nu vreau să fiu băiat mare, spuse Claude.

— Nu vreau să miros banane în timpul poveștilor, spuse Ben.

— Hulk strivește Băiatul Banană! Orion sări de la locul lui din mijloc și începu să-și lovească frații la întâmplare peste față cu perna lui Roo.

— Bleah, miroase a curul lui Rigel, spuse Roo.

— Curul meu e grozav, spuse Rigel.

— Nu spune „cur”, zise Penn.

— Hulk strivește Curul Banană! spuse Orion.

— Destul! strigă Penn, acesta fiind semnalul de băgat degetul în gură, de tras păturicile de sub frați și de stat cuminte, fiecare la locul lui.

Penn era în continuare uimit, seară după seară, an după an, că fiecare dintre ei încă voia să i se spună povești, acum Ben având unsprezece ani și Roo doisprezece, fiind practic adolescent, și acum fiecare dintre ei putea citi singur. Totuși, erau gata cu toții să lase cărțile și să asculte continuarea aventurilor – chiar continuarea – lui Grumwald și a povestitorului său neobosit din armură. Nu erau doar fericiți. De-abia așteptau. Ceea ce era, până la urmă, rostul povestirilor, se gândea Penn.

— Unde am rămas?

— Grumwald folosea frunze de ferigă să captureze zânele nopții care veneau la fereastra lui în fiecare noapte…

— Și se aprindeau verde, și albastru, și roz ca semnul de neon de la pizzeria unde a vomitat Rigel atunci…

— Pentru că avea nevoie de păr neon de zână de noapte ca să facă o poțiune pentru vrăjitoare…

— Care spunea doar „Grumwald! Am nevoie de părul acela! Dacă nu-mi aduci părul, o să te blestem!”

— Dar frunzele de ferigă se tot deschideau și zânele nopții tot scăpau, chiar dacă el le promitea că nu le va face rău și nu trebuia decât să le tundă puțin…

— Ceea ce le-ar fi prins bine, oricum, pentru că erau niște zâne cam ciufulite, dar nu voiau să asculte…

— Și Grum nu știa cum să facă o zână să stea…

— Și alte lucruri care rimau.

— Da, și alte lucruri.

Corul lui grecesc de fii. Nu era de mirare că asta era cea mai bună parte a zilei. Doar că…

— Putem să avem fată în seara asta? întrerupse Claude.

— În loc de zânele nopții? spuse Penn.

— În locul lui Grumwald, spuse Claude. M-am plictisit de prinț. Vreau o prințesă.

— Grumwaldia? spuse Penn.

— Da! Grumwaldia! spuse Claude.

— Grumwaldia sună ca un lac în Vermont. Roo nu fusese niciodată acolo, dar avea dreptate în privința asta, oricum.

— Prințesele sunt plictisitoare, se văicări Rigel.

— Fetele din povești sunt fraiere, spuse Roo.

— Ba nu, nu sunt, spuse Claude.

— Ba sunt. Adică nu fraiere. Ratează. Fetele din povești mereu pierd chestii.

— Ba nu, spuse Claude.

— Ba da. Se rătăcesc prin pădure, sau își pierd pantoful pe trepte, sau părul chiar dacă sunt într-un turn fără ușă și părul lor este, la propriu, atașat de capul lor.

— Sau vocea, contribui Ben. Sau libertatea, sau familia, sau numele. Sau identitatea. De exemplu, nu mai poate să fie din nou sirenă.

— Sau ratează fiind treze, spuse Roo. Și apoi tot dorm, și dorm, și dorm. Plictisitoooor.

Claude începu să plângă.

— O prințesă ar putea să facă chestii tari. O prințesă ar putea să fie mai bună decât Grumwald. N-ar trebui să doarmă sau să-și piardă pantoful.

Emoțiile băieților păreau împărțite între a fi îngrijorați că vor da de belele pentru că îl făceau pe fratele lor mai mic să plângă și enervați de cât timp de ascultat povestea trecuse și cât mai rămăsese și cum încă nu se spunea nicio poveste. A fi îngrijorați că intrau în belele și enervați erau, de fapt, emoțiile predominante ale băieților.

Ei bine, poate nu îngrijorați. Mai mult supărați după ce deja intraseră în belele și agitați, ca să intre în și mai multe.

— Nu e corect, se plânse Claude. Nu se povestește niciodată de o prințesă.

— Nu e corect, se plângeau Rigel și Orion. Nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat cu zânele nopții.

— Nu e corect, adăugă Claude. Ei mereu primesc ce vor pentru că sunt doi.

— Destul! spuse iar Penn. Putem să le facem pe amândouă simultan.

— Putem? Ben nu era convins.

— Da, pentru că acele zâne ale nopții pe care vrăjitoarea îl punea pe Grumwald să le captureze aveau o conducătoare a zânelor nopții pe nume prințesa Grumwaldia.

— Stephanie, corectă Claude.

— Prințesa Grumwaldia Stephanie, adăugă Penn.

— Ce purta? spuse Claude.

— Purta o cămașă de noapte de culoarea lavandei, dar scurtă, nu de ocazie, ca să aibă picioarele libere să poată alerga mai repede. Și credea că Grumwald era un copil mare pentru că se văicărea așa de tare pentru că era nevoit să își conducă micul regat și în același timp să studieze

algebră, care i se părea foarte grea. Avea și multă treabă guvernamentală de elev pe deasupra, pentru că secretara lui a demisionat după ce trezorierul a devenit coordonatorul social al balului de absolvire. Prințesa Stephanie, ca zână a nopții, nu se ducea la liceu, evident, dar regatul ei era mult, mult mai vast decât al lui Grumwald. Al lui se întindea de la bifurcația nordică a pădurii până la orizontul mării de est. Al ei… ei bine, Stephanie conducea cerul nopții.

— Tot? Claude era impresionat.

— Nu tot…

— Vezi? Rigel și Orion: Căpitani, Echipa Grumwald.

— Doar stelele.

— Uau.

Claude se cuibări lângă Penn în semn de mulțumire.

— Era treaba prințesei Stephanie să supravegheze zânele nopții și era treaba zânelor nopții să gestioneze stelele.

— Începe să sune ca un fel de emisiune de televiziune, spuse Roo.

— Doar nu credeați că cerurile se gestionează singure, nu? Nu credeați că toate zânele nopții nu făceau nimic toată viața decât să-l tachineze pe bietul Grumwald? Treaba lor era să se asigure că stelele răsăreau la timp, străluceau corespunzător, se stingeau astfel încât luna să nu se supere când era plină și cădeau exact când oamenii își puneau dorințe. Era o treabă stresantă – cu mult mai stresantă decât a președintelui consiliului elevilor și chiar decât a prințului – pentru că sunt multe stele și Stephanie avea grijă nu doar să se asigure că se comportau cum trebuie, dar și că erau fericite.

— Cum menții stelele fericite? șopti Claude.

— Păi, tocmai, spuse Penn. Era o treabă importantă. O treabă foarte, foarte importantă. Stephanie și celelalte zâne ale nopții începeau

treaba în fiecare seară la apus și adesea dura până aproape de zori să pregătească totul. Fii vesel, Sirius. Puțin mai multă lumină, te rog, Centauri. Cum te simți, Ross 248? Putem face ceva să te simți mai în largul tău? Așa că atunci când sosea răsăritul, prințesa Grumwaldia Stephanie era epuizată și gata de culcare. La fel ca voi toți.

Ben și Roo s-au dus să-și termine temele, dar cei mici erau gata, iar Claude era deja aproape adormit. Se agită când Penn îl transferă în patul lui și întrebă:

— Pot să stau și eu treaz până în zori, tati? Să ajut cu stelele?

— Sigur, dragă. În cele câteva secunde care trecură în timp ce Penn pipăia lampa de veghe, Claude deja adormise, cu cămașa de noapte suflecată până la talie, nefiind chiar așa de ocazie până la urmă.

Pentru că îi lipsea cămașa de noapte obișnuită, în seara aceea, Rosie se culcă într-o cămașă de-a lui Penn care, asemenea celei a prințesei Stephanie, era suficient de lungă cât să-i lase picioarele libere pentru alergat iute. Și asemenea a două cincimi din fiii ei, nu purta nimic pe dedesubt.

Pe întreaga durată a acelei ierni și primăveri, Claude venea acasă în fiecare zi de la creșă, se dezbrăca de haine și se îmbrăca la loc cu rochia lui de prințesă. Și atunci la început, după prima după-amiază sau două, nimeni – nici Claude, nici frații lui, nici părinții – nu i-a luat prea mult în seamă rochia, pentru că era încă și mereu doar Claude și care era mai ciudat, de fapt, decât Roo care făcea o ședință de spiritism în baia de la parter sau decât Rigel care lingea cotorul fiecărei cărți din casă ca să demonstreze că simțea gustul diferit al ficțiunii față de nonficțiune? Nu era.

Apoi a sosit vara și odată cu ea și bunica băieților și totul era și mai bine. Deși pare improbabil, mama lui Rosie se numea Carmelo.

— Ca batonul de ciocolată? întrebase Penn prima oară.

— Nu Caramello. Carmelo, îi răspunsese Rosie, de parcă prima variantă ar fi fost ridicolă, iar cea din urmă, rezonabilă, precum Anne sau Barbara.

Pentru că era cel mai mare, Roo a avut posibilitatea să intervină și să o reboteze cu un nume mai normal. În schimb, alesese Carmy, o combinație între Carmelo și buni, care chiar suna a ceva tras în ciocolată. Dar ea nu era genul de bunică trasă în ciocolată. Nu făcea prăjituri. Nu exagera cu dăruitul dulciurilor. Oferea iubire din altă direcție, mai benefică pentru dinți. Mereu amenința că o să se mute mai aproape de Rosie și de băieți, dar Wisconsin era – evident, indiscutabil – prea friguros. Așa că a rămas în Phoenix și a ținut vremea aproape de inima ei ca un talisman, strâns la piept, în ciuda tuturor contraofertelor.

Dar venea la ei vara. Vremea din Phoenix nu trebuia strânsă la piept din iunie până în septembrie. În fiecare an, ea închiria aceeași cabană dărăpănată de pe lac de la o colegă de-a lui Rosie care nu se deranja să o renoveze suficient cât să o închirieze turiștilor. Stătea pe veranda din față și privea răsăritul pe lac în fiecare dimineață și fuma țigări Camel. Era singura bunică pe care o știau prietenii băieților care era dornică – fără a pomeni capabilă – să îi ia pe șase sau șapte dintre ei simultan în barca verde veche cu vâsle pe care o primise odată cu casa, sau poate chiar exista dinaintea casei. Înota în fiecare zi până la stânca din mijlocul lacului ce semăna cu un ghețar, se urca pe ea și stătea la soare să-și încălzească oasele răcite și apoi înota înapoi. Era cel mai fermecător lucru pe care îl văzuseră băieții vreodată.

Era una dintre acele veri fierbinți, umede, pline de insecte în Wisconsin, când vremea trecea de la zăpadă la saună într-o săptămână și jumătate și rămânea așa. Băieții și-o petreceau mereu uzi, de la lac, de la stropitori și de la un tobogan cu apă

surprinzător de rezistent pe care Roo îl construise din saci de gunoi pe peluza bunicii sale. Carmelo îl învăță pe Rigel să tricoteze. La început, credea că îi va plăcea faptul că andrelele semănau cu obiecte pe care le-ar putea deține un ninja și poate că așa era, dar el s-a lipit de ele ca nisipul de crema de protecție solară și și-a petrecut vara târând după el fulare tricotate peste tot, cusăturile scăpate deșirându-se ca intrigile prost alcătuite. Ben folosea ciucurii de exercițiu drept semne de carte. Jupiter folosea proiectele abandonate drept cearșafuri. Orion le folosea drept bandane, bentițe, cârpe, bluze, cordoane și cozi de togă, venind la micul dejun târziu, de vară ca Bruce Springsteen și Julius Caesar (în mintea lui, la fel de antici), 50 Cent și Fred Astaire. Dar Claude le purta ca pe niște plete lungi, curgătoare, care îi cădeau pe spate sau puteau fi atașate cu bentițe și apoi prinse ca o coadă de cal adevărată. Roo începuse o practică pe care în anii care urmau avea s-o perfecționeze la nivel de artă: se prefăcea că nu era înrudit cu niciunul dintre ei.

Carmy îl lăsa pe Claude să îi probeze rochiile, bijuteriile și pantofii. Când Claude făcea ceai ca să aibă un prilej să poarte rochia lui de ocazie, ea punea prăjiturele sau cașcaval și biscuiți alături și se schimba de tricou și pantaloni scurți pentru ca el să nu fie elegant de unul singur.

Numai o dată, la început, Claude s-a întrebat:

— Carmy?

— Da, dragă?

— O să mă iubești și dacă voi continua să port rochie?

— O să te iubesc chiar dacă porți o rochie făcută din cățeluși. Carmelo l-a gâdilat pe gât, iar el a chicotit. O să te iubesc chiar dacă porți o pălărie făcută din pielițe de unghii.

Claude și-a încrețit nasul.

— Serios?

— Desigur.

— Cum așa?

— Sunt bunica ta. Pentru asta există bunicile.

— Să te iubească indiferent cu ce te îmbraci?

— Să te iubească indiferent de orice.

Claude s-a gândit la această distincție.

— De aceea încă îți place de Orion?

La momentul acela, Orion umbla prin bucătărie purtând o mănușă de bucătărie deșirată drept șorț.

Carmelo a închis ochii cu putere.

— Indiferent.

Carmelo era și cea care l-a dus pe Claude să cumpere un costum de baie drept cadou de absolvire a creșei. L-a lăsat să și-l aleagă singur și astfel într-o zi, când Rosie a ajuns acasă de la serviciu, și-a găsit fiul cel mic alergând printre stropitori într-un costum de baie roz din două piese cu margarete cu alb și galben.

— De unde a apărut asta?

S-a aplecat să-l sărute de la distanță, ca să nu se ude.

— Nu e grozav? Claude era luminat la față. La început, ei i s-a părut că e ars de soare, dar, de fapt, strălucea de bucurie. Carmy mi l-a luat pentru absolvire.

— Absolvire?

— Pentru că la anul mă duc la grădiniță.

— Înțeleg.

— Eu l-am ales.

— Îmi dau seama.

— Nu e frumos?

Cel puțin, îi stătea foarte bine, trupul lui fiind subțire și plat ca pianul care nu fusese acordat de când Roo trecuse la flaut, și acoperit de mici zgârieturi și vânătăi care arătau că se descurca foarte bine la cei aproape cinci ani ai săi.

— Scuze. Carmelo ridică din umeri când Claude fugi din nou. Odată ce i-am spus că e suficient de mare să-și aleagă singur costumul, n-am mai putut să dau înapoi.

— Încurajarea copiilor. Rosie oftă. Mereu o greșeală.

— Te îngrijorează?

Carmelo întreba, oare, pentru că fiica ei părea îngrijorată? Sau pentru că se gândea că ar trebui să fie?

— Nu? Ieșise ca o întrebare. Era aproape seară, o vreme toridă, fără nori, fără vânt. Rosie miji ochii spre soarele de după-amiază care strălucea în apa stropitorilor. Era vremea să-și facă griji? Rochia era ceva și costumul de baie era altceva? Muștele dansau în linii și cruci în fața ochilor ei, dar era brusc prea obosită să le alunge. Poate puțin îngrijorată, recunoscu ea față de mama ei.

— Aiureli. Carmelo trase tare dintr-o țigară, iar Rosie spera ca asta să le determine pe muște să zboare în altă parte.

— *Aiureli?*

— Bagatea.

— Cred că vrei să spui „bagatelă”.

— Rahat, atunci. Carmelo nu era o femeie care să se încurce în semantică. E în regulă. Uită-te la el! E bucuros. E euforic.

— Pentru moment.

Carmelo se uită la fiica ei.

— Pentru moment e tot ce există, draga mea.

— Ai vorbit ca o bunică indulgentă, spuse Rosie. Dar în sinea ei știa că nu asta era. Vorbise precum cineva al cărui copil nu avusese șansa să se facă mare.

— E fericit, spuse Carmelo de parcă asta încheia discuția, de parcă era atât de simplu. Fericit, sănătos și fabulos. Ce vrei mai mult?

— Alți copii o să-și bată joc de el.

— Ce copii? spuse Carmelo.

— Nu știu. Copiii.

— Copiilor nu le mai pasă despre astfel de lucruri.

— Nu?

— Nu. Și ție de ce-ți pasă?

— Îți dai seama, se întoarse Rosie spre mama ei, că *eu* ar trebui să te calmez *pe tine* cu privire la toate astea și nu invers? Eu sunt cea care ar trebui să te domolească. Tu ar trebui să fii cea care se panichează și îl târăște după ea la biserică, sau ceva de genul ăsta.

— Sunt atât de puțini evrei la biserică în ziua de azi, spuse Carmelo.

— Ești prea bătrână să fii deschisă la minte și tolerantă, spuse Rosie.

— Sunt prea bătrână să nu fiu. Ea trase relaxată din nou din țigară, apoi îi făcu semn lui Rosie să sublinieze ce voia să spună. Nu pentru prima oară, Rosie invidia retorica fumătorilor. Am trăit viața. Știu ce este important. Am văzut de toate până acum. Crezi că e primul băiat pe care l-am văzut vreodată într-un costum de baie în două piese? Nu este. Crezi că generația ta a inventat copiii care sunt diferiți?

— Sunt feluri diferite de a fi diferit. Rosie își roase marginea unghiei.

— Aiureli, spuse mama ei.

Oricum, nu Claude îi îngrijora cel mai mult în vara aceea – care era, în unele privințe, ultima sa vară –, ci Ben, care mereu fusese tăcut, dar care acum era mai tăcut decât de obicei, care mereu fusese studios, dar își petrecea vara de la unsprezece ani citind Shakespeare în timp ce frații lui înotau. Ajunseseră la concluzia că nu avea nevoie de clasa a șasea și ar trebui să treacă direct într-a șaptea, unde ar fi cu un an mai mic, dar numai cu un an sau doi înaintea tuturor celorlalți, spre deosebire de clasa a șasea, în care ar fi fost atât de avansat încât nu ar fi avut sens să fie acolo. Penn credea că e cu atât mai bine cu cât petreci mai puțini ani în iadul gimnaziului. Rosie credea că a fi în clasă cu Roo va compensa lucrurile sociale pe care le-ar putea rata. Le-au dat vestea cu blândețe celor doi băieți mai mari, îngrijorați fiind că Roo va simți o presiune, ca și când lumea lui ar

deveni mai înghesuită, temându-se că Ben s-ar putea să fie mai deștept decât toți cei din jurul lui de patru sau de cinci ori mai degrabă decât de doar două sau trei ori. Roo fusese încântat și imediat începuse să facă planuri pentru ca ei să facă schimb de locuri astfel încât Ben să dea testele în locul lui, de parcă promovarea lui Ben în clasa a șaptea însemna și că asta îi făcea gemeni identici. Dar Ben amuțise, ceva îl îngrijora, și nici Rosie, și nici Penn nu știau ce anume, era îngrijorat într-un fel în care nici soarele, nici vara și nici măcar Shakespeare nu puteau îmbunătăți lucrurile.

În acea după-amiază de duminică, înainte să înceapă iar școala, avu loc un picnic la piscină: hotdogi fierți la oală, felii de cașcaval american, murături moi, pepeni verzi tăiați în bucăți de cineva care evident era supărat pe fructe de generații întregi. Pentru că își petrecuseră toată vara la lac, aceasta era prima și ultima lor incursiune din sezon la piscina publică. Orion purta aripioare portocalii, un tub de respirat în culorile curcubeului și o înotătoare falsă. Ben purta pantaloni scurți kaki și o cămașă cu nasturi, doar ca să se asigure că nu era nicio șansă să meargă la înot. Claude purta costumul lui de baie în două piese pentru că Penn și-a dat seama că nu îi putea spune fiului său: „Este în regulă să porți acasă costumul pe care îl adori, dar nu în public”, pentru că Rosie nu putea spune: „Suntem mândri de tine în privat, dar ne este rușine cu tine la piscină”.

Căutară scaune, o masă și un colț de iarbă pe care să își lase prosoapele, ochelarii și papucii.

Fiecare suprafață plană părea lipicioasă de la înghețata topită. Albinele de vară târzie, nu ușor descurajate, adulmecau sticlele lor de loțiune împotriva soarelui. Părțile întunecate ale trotuarului erau prea fierbinți să poți merge pe ele desculț mai mult de câțiva pași. Toată lumea mirosea a clor și a zahăr. Câțiva copii își puseră mâinile la ochi să se holbeze la Claude. Câțiva

arătau cu degetul și râdeau. Câțiva – poate mai mulți decât câțiva – adulți ridicară mâinile la gură și șoptiră unul în spatele altuia de parcă asta ar fi ascuns subiectul discuției, se gândi Penn în timp ce se holbau la familia lui. Un coleg de clasă de-al lui Rigel și Orion alergă spre ei.

— Tare înotătoarea, îi spuse el lui Orion.

— Mersi.

— De ce poartă fratele tău un costum de baie de fată?

— Nu știu, spuse Rigel, pentru că nu știa și ce alt răspuns putea să dea, de fapt?

— Ciudat.

— Da.

— Pun pariu că pot să sar de pe trambulină pe burtă mai bine decât voi doi.

— Ba nu poți.

— Ba da.

Și alergară cu toții să dovedească asta.

Adulții erau mai greu de distras, dar nu avură mai multe de adăugat și din același motiv: ce altceva era de zis, de fapt? Inamica lui Rosie de la stația de autobuz, Heather, alergă la ei fără preambul ca să întrebe:

— De unde a făcut Claude rost de costumul acela? Vreau să spun, voi aveți numai băieți.

— L-a primit de la bunica lui, răspunse sincer Rosie și apoi adăugă, la fel de sincer, ea e fată.

Mai mulți tați îl abordară pe Penn cu un fel de variațiune a „Simpatic costum de baie roz”, de parcă l-ar fi purtat chiar el, așa că Penn le mulțumi, iar ei păreau să nu știe cum să răspundă la asta.

Salvamarul deschise discuția cu:

— Uau, ce costumație interesantă are fiul tău.

— E adevărat, aprobă Penn. I-am spus lui Orion că înotătoarele false erau amuzante numai într-un ocean, dar suntem în Wisconsin, așa că ce să-i faci?

Cineva a aruncat în piscină un pachet de pahare de plastic și o grămadă de peștișori aurii, iar copiii

s-au scufundat în masă, ca un val, ca să îi prindă și să-i ia acasă. Părea că fiecare copil pe o rază de zece kilometri era în piscină înotând ca un peștișor auriu, fugărind peștișori aurii. Până și Claude, care încă nu învățase să înoate sub apă, înota câinește după un peștișor auriu. Dar Ben își făcuse un cort dintr-un șezlong, punând partea capului și cea pentru picioare deasupra ca niște aripi și se ascunse în propriul său triunghi privat de corzi de plastic. Penn se târî înăuntru lângă el, pe cât putu, ghemuit ca un gândac-bilă cu picioare uriașe și păroase care rămaseră pe dinafară.

— Ești bine, dragul meu?

— Da.

— Cum de nu înoți?

— Nu am chef.

— Te îngrijorează școala? Ben ridică din umeri. Nu spuse nimic. Te îngrijorează că intri la gimnaziu? Sari peste o clasă? Că nu vei ști pe toată lumea? Că vei fi mai mic decât toți? Că vei fi în clasă cu Roo?

Niciun răspuns.

— Sunt pe-aproape?

— Da.

— Da, sunt pe-aproape?

— Da, asta mă îngrijorează.

— Care dintre ele?

— Toate. Și tot restul.

— Tot restul?

— Mă îngrijorează gimnaziul, că o să sar peste o clasă, n-o să știu pe nimeni, o să fiu prea mic și o să fiu mult mai deștept decât Roo, încât profesorii nu îl vor crede când va spune că sunt fratele lui. Mă îngrijorează că prietenii mei vor crede că sunt prea deștept pentru ei, chiar dacă eu nu cred asta, deși sunt. Mă îngrijorează că va trebui să fac duș împreună cu alți copii după ora de sport. Mă îngrijorează ora de artă pentru că e obligatorie și nu sunt bun deloc la artă. Mă îngrijorează Claude pentru că alți copii vor râde de el și poate vor

încerca să-l rănească și lui nici măcar nu-i pasă. Și nici ție, și nici mamei nu vă pasă.
— Ne pasă, spuse încet Penn.
— De ce îl lăsați să poarte costumul acela de baie?
— Îi place.
— Poate să-i placă acasă la Carmy unde suntem doar noi, dar aici… toată lumea șoptește chestii despre el. Toată lumea se holbează. E ciudat.
— Cred că el nici nu a observat. Penn îl privea pe Claude de partea cealaltă a piscinei, cântându-i peștișorului prins și legănând paharul în brațe ca pe un copil. Dacă nu observă, e mai bine – și e o pregătire mai bună pentru grădiniță – decât să nu se șoptească despre el de la bun început?
— Nu știu, spuse Ben.
— Nici eu, recunoscu tatăl lui. Și apoi, asta e tot?
— Tot, ce?
— Tot ce te îngrijorează?
— Mă îngrijorează acei pești. Ben miji ochii spre soarele de vară târzie, de după-amiază târzie în direcția piscinei unde peștișorii aurii înotau ca vulpile fugărite de câini de vânătoare. Nu cred că peștișorii aurii pot să reziste la atâta clor și stres.
— Nici tu, spuse Penn.
— Clor și stres?
— Ei bine, de primul scapi la duș, dar cred că poate ai prea mult parte de al doilea.
— Nu mă pot abține, spuse Ben.
— Alege unul.
— Unul, ce?
— Un lucru de pe lista ta despre care să îți faci griji. Pune-ți toate grijile în acel singur lucru. Îngrijorează-te despre el cât de mult vrei, cât de mult ai nevoie. Dar numai acel singur lucru. Ori de câte ori celelalte lucruri îți trec prin minte, ia acea îngrijorare și canalizeaz-o în acel singur lucru.
— Asta e la fel de multă îngrijorare, dar mai puțin distribuită, spuse Ben.

— Consolidarea e bună, îl asigură tatăl său. Dacă îți îndrepți toate grijile asupra unui singur lucru, în curând îți vei da seama că e prea mult și te vei îngrijora mai puțin și vei simți că ai mai mult control asupra lui pentru că îl ții în fața minții, iar asta te va ajuta, de asemenea, să te îngrijorezi mai puțin. Deci, ce va fi? Ai avut o listă lungă. Ce te îngrijorează cel mai mult? Penn se aștepta la dușuri sau la Roo care să fie ciudat la școală sau chestia cu copilul cel mai deștept și mai mic.

Dar Ben nici măcar nu ezită.

— Claude. De departe. Îmi fac cele mai multe griji despre ce se va întâmpla cu Claude când va merge la grădiniță anul acesta.

Penn era din ce în ce mai îngrijorat și el, dar își urma propriul sfat. Copiii care se holbau la Claude, părinții care bârfeau, colegii de clasă care râdeau, vecinii care făceau remarci răutăcioase, cunoștințele care făceau comentarii dure despre lucruri care nu îi priveau câtuși de puțin, străinii care se încruntau, fratele care se îngrijora, Penn fierbea toate aceste griji într-un concentrat fin pe care putea să-l toarne într-un borcan de marmeladă din spatele frigiderului și despre care putea să uite, cel puțin momentan. Era ușor să creadă, pe măsură ce vara trecea și școala începea iar, că toate lucrurile vor fi noi din nou, că grijile vechi se vor ofili și se vor usca și vor dispărea plutind ca frunzele de toamnă. Era ușor de crezut, dar nu neapărat garantat.

Dimineața următoare, Claude a coborât la parter pentru prima lui zi de grădiniță. Purta rochia lui de ocazie – curată, călcată și, mama lui nu putea nega, potrivită pentru o asemenea ocazie – și plângea de mama focului, ținând un pahar de plastic cu apă și cu un peștișor auriu foarte nemișcat, cu burta în sus.

CURENȚI DE AER ȘI ALTE VÂNTURI

În timp ce Rosie se gândea cum să îl convingă să se schimbe de rochie, Claude, în durerea lui, vărsă din greșeală peștele mort pe el. Printre șiroaie de lacrimi, muci și dezamăgire, a trebuit să se schimbe de rochie și să se mulțumească cu o poșetă veche, roșie din piele de-a lui Carmelo, pe care Rosie a acceptat-o drept compromis în speranța că va putea trece cu succes drept o cutie nepotrivită de pachet de prânz. I-a pus în ea sandviciul cu unt de arahide și jeleu, banana, covrigeii și, ca gustare de prima zi, prăjiturele de ciocolată – plus un bilețel –, ca să îi dea un aspect de cutie pentru prânz. Grădinița lui Claude era cu normă întreagă, șase ore de stat liniștit și urmat reguli și a fi departe de casă unde cineva – toată lumea – îl iubea. Ben și Roo plecară în prima zi de gimnaziu. Orion coborî pentru micul dejun purtând un abțibild cu un ochi între sprâncene și când Rosie începu să-l întrebe despre asta, el îi făcu semn cu unul din ceilalți ochi. Așa că poșeta de prânz a lui Claude era doar al șaptelea sau al optulea lucru de pe lista de griji a lui Rosie din dimineața aceea.

Dar când se întoarse la școală la finalul zilei, Claude nu era nicăieri, iar Orion și Rigel alergară afară odată cu clopoțelul, cântând: *„Claude a dat de belele. Claude a dat de belele”.* Apoi se deschise ușa de la grădiniță, iar copii mici se revărsară în brațele nerăbdătoare ale părinților lor, cu toții, cu excepția lui Claude, care era ținut lângă noua lui educatoare de ceea ce părea a fi o mână foarte fermă pe creștetul capului.

— Domnișoara Adams?

Educatoarea de la grădiniță se numea Becky Appleton. La prezentare, ea le spusese părinților să îi spună Becky, dar Rosie, pur și simplu, nu putea. În primul rând, Becky era nume de copil, nu al

unei persoane care se ocupa de îngrijirea și educarea băiețelului ei chiar dacă educatoarea arăta, într-adevăr, de paisprezece ani, Rosie tot credea că ar fi trebuit să aibă decența de a le cere celorlalți să-i spună Rebecca.

Dar, în mare parte, clasele de grădiniță mereu o făceau pe Rosie să se simtă mai mult un copil decât părintele celor cinci. Își amintea prima ei zi de grădiniță cu o claritate care chiar ar fi trebuit să fie încețoșată după atâția ani. Trecuse prin asta deja de patru ori și niciodată nu devenea mai puțin ciudat. Mesele și scaunele mici, cutiile cu creioane ascuțite și carioci, mirosul de gumă de șters nouă, acestea o făceau pe Rosie să vrea să se așeze și să învețe alfabetul, în loc să vorbească la per tu cu educatoarea.

— Sunteți domnișoara Adams? Mama lui Claude?

— Walsh, de fapt. Rosie se decise să lase la o parte, momentan, faptul că era doamnă și doctor, nu domnișoară.

— Claude a avut o primă zi foarte reușită, domnișoară Walsh. Tonul lui Becky era trădat de privirea de pe chipul lui Claude. Dar la prânz a avut ceva probleme. Școala nu permite untul de arahide, așa că el a trebuit să stea și să mănânce singur, la masa lui, în clasă.

— Am citit regulamentul grădiniței din scoarță în scoarță, spuse Rosie. Nu scrie nimic acolo despre interzicerea arahidelor în școală.

— A, am presupus că oamenii știu asta. Bănuiesc că uităm că nu toată lumea este la fel de conștientă ca și noi de cazurile multiple de alergii la arahide la copii în ziua de azi. E de la sine înțeles că arahidele sunt interzise.

— Claude este al cincilea copil al meu care merge la grădinița asta. Sandviciul pe care i l-am făcut azi a fost probabil al opt sutelea sau al nouă sutelea sandvici cu unt de arahide și jeleu pe care l-am trimis aici. Este o regulă nouă?

— Nu le verificăm sandviciurile, explică domnișoara Appleton. E vorba de încredere și respect. Nu face altuia ce ție nu-ți place. Regula de aur.

— Este un sistem de onoare antiarahide?

— Exact. N-am fi știut că băiatul are un sandvici interzis, doar că se lăuda noilor săi prieteni despre cum doamnele care iau prânzul, servesc sandviciuri, de obicei cu castraveți, dar în cazul acesta cu unt de arahide, pentru că de obicei castraveții înmoaie pâinea dacă nu sunt mâncați imediat.

— Asta e adevărat. Rosie se întreba, vag atunci, mai intens mai târziu, dacă problema era de la untul de arahide sau de la poșeta de piele din care ieșise. Sau despre lecția despre doamnele care iau prânzul. E cineva din clasa lui Claude alergic la arahide?

— Este o măsură de precauție.

— Faptul că mănâncă sandviciul în clasă și nu în cantină îi protejează mai bine pe suferinzii de alergie la arahide precauți?

— Păi – domnișoara Appleton se prefăcu că ezită să împărtășească partea următoare –, am sărit peste pauza mea ca să-l supraveghez pe Claude în clasă în timp ce a mâncat. M-am asigurat că nu a atins nimic.

— Hai să mergem acasă, puiule, îi spuse Rosie lui Claude.

— Pa, Claude, spuse domnișoara Appleton. Mi-a părut bine să te cunosc azi. De-abia aștept să ne petrecem anul împreună.

Claude nu ridică privirea din pământ.

— A, încă ceva, domnișoară Adams-adică-Walsh. În general, descurajăm accesoriile la școală, mai ales la vârsta asta.

— Accesoriile?

— Bijuterii, pălării, cămăși strălucitoare. Poșete.

— Cămăși strălucitoare?

— Orice distrage atenția. Vrem ca elevii să se poată concentra în timpul cursurilor.

— Sigur, dar…

— Dacă se agită, este dificil pentru ei să învețe.

— Claude se agită?

— Nu. Nu se agită. Dar alți copii au fost distrași de poșeta lui.

— Făcea ceva ca să le distragă atenția cu ea?

— Simpla prezență a poșetei distrăgea atenția.

— Ca arahidele?

— Ce vreți să spuneți?

— Eliminați profilactic poșetele și arahidele, spuse Rosie.

Domnișoara Appleton roși din cap până-n picioare.

— Profilactic? Ca, șopti următorul cuvânt, prezervativele?

— Profilactic adică preventiv și defensiv. Anticipativ, dacă vreți.

— Ăăă, sigur.

— Înseamnă că interziceți arahidele și poșetele în caz că v-ar putea face probleme chiar dacă încă nu au făcut nimic rău și în ciuda faptului că astfel ați putea reprima drepturile și bunăstarea cetățenilor elevi ai dumneavoastră.

— Păi, să sperăm că îi puteți prepara altceva pentru prânz? Și nu credem că băieții, ăăă, copiii au nevoie de poșete. La școală.

— Nu este o poșetă, o întrerupse Claude. Rosie fu ușurată să-i audă vocea. Este o geantă de prânz.

— Haide, dragă, spuse Rosie. A fost o zi lungă. Hai să mergem acasă.

Rigel și Orion îi așteptau la locul de joacă, Orion atârna cu capul în jos de barele pentru copii astfel încât atingea pământul cu părul și fața lui arăta ca o căpșună (cu trei ochi), Rigel urca pe tobogan și apoi aluneca jos pe scări în fund. Se îndreptară spre mașină și spre casă, să vadă dacă Roo și Ben avuseseră o zi mai bună la gimnaziu.

Orion își puse brațul său de zece ani în jurul frățiorului mai mic.

— Grădinița e dură, puștiule. Dar noi tot te iubim.

— Da, te iubim, se auzi ecoul lui Rigel, *și* poșeta ta.

— E o geantă de prânz.

— Și geanta ta de prânz.

Ziua următoare, Rosie a făcut pentru toată lumea sandviciuri cu brânză. În timp ce Penn le punea în diverse pungi, cutii și geanta de piele de prânz, Claude coborî la parter și se așeză la locul lui fără să scoată un cuvânt. Părul lui deja scurt era prins pe spate cu patru agrafe curcubeu, iar el purta o rochie făcută prin îmbrăcarea tricoului lui – albastru deschis cu un unicorn imprimat de mătase care mânca un hotdog pe bicicletă – peste o cămașă mai lungă de-a lui Penn, astfel încât se evaza într-o fustă sub talie.

— Simpatică rochie, tipule. Roo avea gura plină de Cheerios, așa că era greu de ghicit tonul.

— Mersi. Claude zâmbi puțin spre propriul castron cu cereale.

Rigel ridică privirea din șoseta palmată pe care o tricota.

— Doar nu porți asta la școală, nu? zise Rosie și își ținu respirația, așteptând răspunsul.

— Parțial, spuse Claude.

— O să te alegi cu șuturi în fund, spuse Rigel.

— *Fund, fund, fund,* chicoti Orion, mișcându-și degetele de la picioare în șoseta deja terminată.

— Nu e vorba că nu e un costum frumos, încercă Ben cu blândețe. Dar nu e foarte masculin, nu-i așa?

— Nu e un bărbat, spuse Penn. Are cinci ani. E un băiețel.

— S-ar putea să nu fie nici măcar asta, spuse Roo.

— Roo! Vocea lui Rosie suna ca un avertisment, dar oare ce spusese el era nedrept? Neadevărat?

Răutăcios? Nu avea nici cea mai mică idee. Desigur că Claude era un băiețel pentru că dacă nu era un băiețel, atunci ce era? Asta părea o întrebare atât de simplă, dar era una cu care nu se mai confruntase niciodată ca părinte și asta spunea ceva. I se părea o întrebare foarte simplă, dar cumva era înspăimântătoare. Ce erai dacă nu erai un băiețel era poate pe locul patru al grijilor lui Rosie în dimineața aceea. Puse lucrurile pe masă. Nimeni nu-i trage șuturi lui Claude nicăieri. Dacă cineva încearcă să-i tragă șuturi undeva lui Claude, eu le voi trage lor șuturi *undeva.*

În inima lui, Penn știa că micul Claude ar trebui să fie cine era. Dar știa și că el ar fi mai fericit dacă nici hainele lui, nici sandviciul, nici geanta din care ieșea nu atrăgea atenția cuiva pentru că în inima lui mai știa ceva: era mai complicat de-atât. În cei cinci ani în care Orion a purtat tot felul de lucruri ciudate la școală, nimeni nu ridicase o sprânceană la el măcar.

— Ce băiat plin de imaginație este Orion, spuneau profesorii. Spiritul lui luminează ziua oricui. Dacă un abțibild cu un glob ocular era exprimarea creativă a sinelui, în mod sigur Claude putea să poarte ce voia el la grădiniță.

Cum puteai să spui da șosetelor palmate, dar nu unei rochii, da la a fi cine erai, dar nu la a te îmbrăca astfel? Cum îți învățai omul mic că ceea ce este pe interior contează, când adevărul era că toată lumea era destul de preocupată și de ce porți la exterior?

Acestea erau grijile lui Penn, de la numărul doi la douăzeci și nouă. Se simțea ca și când i-ar fi zumzăit albine în piept. Dar înainte ca Penn să se hotărască asupra unui traseu părintesc, Claude se dădu jos de pe scaun, urcă la etaj și se întoarse înapoi fără să spună nimic, dezbrăcat de fustă și fără agrafe. Cămașa-rochie a lui Penn dispăruse, rămase doar tricoul lui peste o pereche de

pantaloni bleumarin. Claude luă pe umăr poșeta lui fără arahide și toată lumea plecă la școală.

Când se întoarse acasă, la finalul unei zile mult mai ușoare, se duse direct în camera lui și trase cămașa lui Penn pe sub a lui, își puse agrafele la loc în păr, adăugă o pereche de cercei de-ai lui Carmelo și se așeză la masa din sufragerie să-și facă temele împreună cu toți ceilalți. Penn își mușcă buza de jos. Costumația în sine nu îl deranja prea tare – era cam pe locul treizeci, poate, în topul îngrijorărilor –, dar persistența ei începea să o urce în top zece. În schimb, își îndreptă atenția asupra temelor.

Penn se ocupa de teme și avea reguli. Temele nu începeau niciodată – nici măcar plângerile despre teme nu începeau niciodată – decât după gustare. Și trebuia să fie o gustare bună. Penn recunoștea că untul de arahide pe o tulpină de țelină era o mare prostie. În schimb, le oferea clătite cu afine. Înghețată de ciocolată și banane. Minipizza cu dovlecei. Acestea erau gustări. Apoi masa din sufragerie era eliberată, ștearsă și pregătită pentru muncă. Toți băieții – inclusiv Penn – se așezau și se apucau de teme, în liniște, punând întrebări sau cerând ajutor dacă era necesar, cu calm, astfel încât ceilalți să se poată concentra. Temele în grup erau mai distractive. Penn își amintea de orele întregi din camera lui, copil fiind, când se chinuia cu problemele la matematică, descrierile experimentelor științifice sau memorarea cuvintelor pentru ora de franceză. La parter, părinții lui se uitau la televizor ori râdeau împreună povestind despre cum și-au petrecut ziua, în timp ce el suferea la etaj, în plictiseala izolatoare și nesiguranța sâcâitoare a *passé composé*-ului. La masa lui din sufragerie, în schimb, cu grupa lui de băieți, putea să abordeze temele apt, ca la cină – totul era împărtășit, încercările și triumfurile, fiecare după abilitățile

sale, fiecare contribuind la reușita celorlalți. Roo putea spune:

— Poate cineva să dea un sinonim pentru „societate”?

Sau Ben spunea:

— Există un cuvânt pentru „sufleu” în spaniolă?

Sau Rigel și Orion puteau să construiască o rachetă în timp ce tatăl lor spera să fie pentru un proiect la științe și nu doar de dragul de a arunca lucruri în aer.

De-a lungul anilor, temele de la grădiniță deveniseră mai… Rosie spunea „intense”, Penn spunea „cretine și subliniez asta”. Când Roo era la grădiniță, se jucau cu cuburi și foloseau cutia cu nisip. Erau învățați să stea liniștiți pe un covor și să asculte o poveste. Acum, Claude avea teme de făcut pentru grădiniță, singur. În a doua seară de școală, tema era să deseneze o imagine cu el și să scrie o propoziție despre ce spera să învețe anul acela. Propoziția lui Claude era: „Sper să învăț despre știință, inclusiv despre stele, ce fel de broaște se găsesc în Wisconsin, de ce sunt oceanele sărate, curenții de aer și alte vânturi și de ce nu e voie cu unt de arahide la școală”. Penn se minuna de fiul lui mezin. Atâția copii păreau cumva să îi facă pe cei mici să crească mult mai repede, ca un fel de lege einsteiniană obscură a fizicii. Desenul lui Claude era cu toată familia, iar Penn nu se putea decide dacă era minunat sau alarmant că, primind sarcina să se deseneze pe el, Claude îi desenase pe toți. Penn, Rosie și Carmelo stăteau cu brațele lăbărțate în jurul umerilor lor lăbărțați, cu capetele lipite aproape de norii de deasupra lor, albastrul cerului depășind ocazional conturul fețelor lor astfel încât obrajii lor erau mânjiți de cer. În fața lor, înșirați cu toții pe iarbă, stând turcește, erau cei cinci frați: părul lui Roo era mai mare decât trupul lui, ochelarii lui Ben îi făceau ochii uriași, negri, să sară din pagină, Rigel și Orion cu urechile strâmbe, în unghiuri drepte,

lipite de capete ascuțite, paralele. Și mic, în colț – pentru că rămăsese fără spațiu? Pentru că se pierduse în familia lui uriașă? Pentru că se simțea nesemnificativ în fața vastității universului? –, Claude se desenase în rochia lui de ocazie cu pantofi de culoarea rubinului și păr lung, ondulat, până la pământ, prins cu o duzină de agrafe din care ieșeau funde în toate culorile, întinzându-se în toate direcțiile peste frații săi, peste părinții săi, peste nori, copaci, iarbă și cer, un copil mic, suflat de vânt în furtuna lui personală, încurcând curenții de aer și alte vânturi și locul lui în lume, care, se gândi Penn, era chiar cam acolo, exact unde își imaginase el. Îngrijorarea lui Penn în legătură cu desenul scăzu și coborî pe listă.

Desenul trecu fără să stârnească vreun comentariu din partea domnișoarei Appleton, cu excepția unui grăbit și nu foarte convingător „Ai lucrat bine!”, plus un abțibild cu un semn zâmbitor de văzut (pentru că, se gândi Penn, era prea mult efort să facă un semn de văzut cu mâna?) La fel și geanta de prânz, atâta vreme cât nu conținea unt de arahide. Și Claude, la rândul lui, se schimba de haine de patru ori pe zi: din pijama în rochie când se trezea, apoi în hainele de școală după micul dejun, apoi înapoi în rochie și tocuri și bijuterii când ajungea acasă, apoi iar în pijama înainte de culcare.

Într-o seară, când îi spunea noapte bună, dând la o parte părul de pe fruntea lui Claude, ascultând cum le povestea dulce, adormit, despre ziua lui, Rosie strânse mâna lui Penn pentru sprijin și trase aer adânc în piept.

— Nu te obosește să te schimbi de haine așa de des? întrebă ea cu blândețe.

Claude își încruntă fruntea. Ridică din umerii lui mici.

— E în regulă.

— Știi, spuse Penn cu atenție, cu foarte multă atenție, ai putea să porți o rochie sau o fustă la

grădiniță dacă ai vrea. Ar fi în regulă.

— Ba nu, nu ar fi, spuse Claude.

Rosie simți cum în ochi i se formau lacrimi de ușurare că băiatul nu profită imediat de această șansă. Dar insistă oricum.

— Ba sigur că da.

— Ceilalți copii ar râde de mine. Și ochii lui Claude erau plini de lacrimi.

— E adevărat, recunoscu Penn. Așa ar face. Dar asta ar fi în regulă. Nu ar vorbi serios. Ar râde de tine o zi sau două și apoi ar uita de tine și ar râde de altceva.

— N-ar uita niciodată. Ar râde de mine în fiecare zi pentru totdeauna.

— Te-am ajuta, spuse Rosie. Ne-am putea gândi la ce să le răspunzi. Ne-am putea gândi la moduri de a-i ignora.

— Ba n-am putea.

— Am putea să vorbim cu domnișoara Appleton.

— Domnișoarei Appleton nu-i place de mine.

— Ba sigur că da!

— Nu, crede că sunt ciudat. Și dacă aș purta o rochie la grădiniță, ar crede că sunt foarte ciudat.

— N-ai fi ciudat. Ai fi tu într-o rochie. Deștept, dulce, blând, amuzant, în rochie. Ar fi în regulă.

— Nu, spuse Claude, așa e în regulă. Haine adevărate acasă, haine de grădiniță la grădiniță. Pot să mă schimb, pur și simplu.

Acel „adevărate" reverberă în creierul lui Penn până când deveni asurzitor.

— Ei bine, și asta e în regulă, desigur. Dar ar trebui să poți să fii cine ești, să porți ce îți place. Ceilalți copii, educatoarea ta, prietenii tăi, toți vor fi de acord. Toată lumea te iubește pentru cine ești.

— Nimeni în afară de tine, spuse Claude. Nimeni în afară de noi. Suntem singurii. *Suntem singurii.* Asta era partea care o bântuia pe Rosie, chiar o bântuia. Asta înlocuise alte câteva griji care săriseră până pe locul trei sau patru. Rosie era

bucuroasă că micul Claude se simțea atât de sprijinit acasă. Rosie era îngrozită că el se simțea atât de expus riscurilor în afara ei. Dar Rosie era și obișnuită cu conflictul de emoții, pentru că era mamă și știa în orice moment din fiecare zi că nimeni pe lume nu va putea vreodată să îi iubească sau să îi îngrijească pe copiii ei la fel de bine ca ea și, cu toate astea, era necesar să îi trimită oricum în lume.

Îngrijorarea numărul unu a lui Rosie era: ce l-ar face fericit pe Claude?

Îngrijorarea numărul unu a lui Penn era: ce l-ar face fericit pe Claude?

Dar a fi fericit e mai greu decât sună.

HALLOWEEN

Așadar, Claude se schimba de haine, părinții lui își făceau griji și spălau multe haine și așa au trecut două luni de grădiniță, fără alte incidente. Cu cinci copii la școală, Rosie prelua mai multe ture de zi la spital și lucra mai puține nopți. Penn scria mai multe cuvinte pe paginile NR. Nu erau mereu bune, dar apăreau și asta era ceva. Vremea se răcea. Aerul mirosea a zăpadă, casa mirosea a foc de șemineu și supe pe aragaz. Era o acalmie pentru că totul îngheța, îngheța pe loc.

De Halloween, Roo voia să fie pirat, ceea ce era destul de simplu, iar Ben voia să fie Roo, ceea ce era tot la fel de ușor, iar Rigel și Orion voiau să fie gemeni siamezi, ceea ce erau oricum.

Toți așteptau ca și Claude să spună că voia să fie prințesă, sau sirenă, sau Miss Piggy. Dar Claude nu se putea decide ce voia să fie. Era o discuție la micul dejun deja de multe săptămâni înfrigurate.

— La grădiniță, toți ceilalți s-au costumat în dovleac, se oferi Rosie. De câțiva ani reușiseră să paseze costumele fraților mai mici – sau cel puțin ideile de costum, adesea costumele însele nu supraviețuiau zilei în care erau purtate. Ai fi cel mai drăguț dovleac.

— Aș putea să-ți tricotez o tulpină, se oferi Rigel, sau o frunză, dar partea portocalie ar dura o veșnicie.

— Eu aș putea să te costumez în polițist, spuse Orion. Sau pompier. Sau pescar. Am materiale pentru toate astea.

— Ofițer de poliție, corectă Rosie. Persoană care luptă cu incendiile. Persoană… pescuitoare? Marinar? Cum se spune?

— Fetele nu pescuiesc, spuse Roo.

— Ba sigur că da, spuse tatăl său.

— Nu ca meserie, spuse Roo. Și Claude e bărbat. Așa că dacă ar fi ofițer de poliție, ar fi

polițist.

— Claude e băiat, nu bărbat.

— Băiat de poliție, spuse Orion. Băiat pompier. BĂIAT-PESCAR!

— De ce să nu se îmbrace ca o fată? spuse Roo, de parcă fratele lui nu era la masă cu el. Ar fi simplu. Face asta în fiecare zi, oricum.

— Vrei să fii fată de Halloween, Claude? Rosie fu atentă să păstreze o voce extrem de neutră. Dacă avea de gând să poarte rochie la școală, Halloween era ziua potrivită să facă asta. Poate că nu era o idee rea. Poate că așa o să-i treacă.

— A fi fată nu e un costum, spuse Claude rezonabil. Și apoi, vreau să fiu Grumwald.

— Grumwald? spuse Penn.

— Da. Grumwald.

— Nu poți să fii Grumwald.

— De ce nu?

— Grumwald nu arată a nimic. Grumwald e doar o poveste pe care am inventat-o noi. Grumwald nu există corporal.

— Cor… cum? Claude era precoce, dar nu avea totuși decât cinci ani.

— Grumwald nu există decât în mințile noastre, spuse Penn.

— Asta e bine, spuse Orion. Costum simplu.

— Nu am nevoie de ajutor, spuse Claude. O să-l fac singur. Tati, cum arată? În mintea ta?

— Arată ca tine, spuse Penn.

— De ce ca el? spuse Roo.

— Păi, înainte arăta ca tine, îi spuse Penn lui Roo. Arăta ca fiecare dintre voi. Arată ca voi toți, de fapt.

Dimineața de Halloween era prima în luni de zile în care Claude a coborât la parter purtând altceva decât o rochie. Purta jeanși și un tricou gri și o coroană pe care și-o confecționase din hârtie roșie pentru decupaj. Lui Rosie îi trebui o secundă să-l recunoască. Trecuse atâta vreme de când venise la micul dejun arătând ca băiețelul ei.

— Ooof, acesta nu e costum. Roo își scoase peticul de pe ochi pe care i-l tricotase Rigel ca să se uite mai bine la frățiorul lui.

— Ba da, este.

— Ești îmbrăcat ca tine.

— Fără hainele de fată, spuse Ben.

— Claude drept Claude în loc de Claudette nu este un costum, spuse Roo.

— Tata a zis că Grumwald arată ca mine, spuse Claude.

— Nimeni n-o să-ți dea bomboane fără costum, spuse Rigel. Penn bănuia că asta nu era strict adevărat, dar se temea (grija numărul șaptesprezece sau pe-aproape) că băiatul se va simți lăsat pe dinafară la școală, unde toți ceilalți vor fi costumați.

— Asta nu e tot, spuse Claude.

— Unde e restul? spuse Orion.

— E o surpriză.

— Păi, adu-o! spuseră toți.

Claude zâmbi, urcă la etaj, coborî la loc. În mâinile sale, Claude ținea un decupaj de carton cu aproximativ jumătate de metru, poate mai mult, mai înalt decât el, într-o formă de om recognoscibil, dar grosolan: un cap în formă de cerc sus, pe niște umeri rotunzi, fără gât, care se continua cu brațe prea lungi, inegale, cu mâini mici – Claude părea că își făcuse propriul contur și le decupase –, un trunchi atașat de picioare groase, cu labele picioarelor ieșind în afară în direcții opuse, în unghiuri drepte, toate degetele puse unul peste altul, ca și când s-ar fi văzut de deasupra, totul acoperit de sus până jos în folie de aluminiu. Era tăiată o gaură pentru gură cu un balon lipit dedesubt. Lipite peste tot balonul erau cuvintele pe care trebuie să le fi tăiat din cataloage, pentru că pe hârtiuțe erau scrise lucruri precum „Disponibil în mărimile S, M, L și XL” și „Comandați până pe 21 decembrie pentru livrare garantată până la Crăciun!” și „Alegeți între lavandă, salvie de

câmp, portocaliu dovleac sau denim înnegrit” și „Acum cu tehnologie antiscurgere!”

— Ce naiba e chestia aia? spuse Roo.

— Roo! spuseră Rosie și Penn simultan, deși nu era o întrebare nerezonabilă.

Claude își sprijini decupajul de peretele din bucătărie și se ridică pe vârfuri ca să bage balonul în gură, iar Penn își dădu seama imediat: Prințul Grumwald se uita în armura de lângă dormitorul său ca să elibereze povestea infinită, cuvintele fără sfârșit, narațiunea neîncetată a cumpărăturilor din catalog.

Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

Era cel mai potrivit costum de Halloween pe care îl văzuse vreodată.

— E gay, spuse Roo.

— Roo!

— E ciudat, spuseră Rigel și Orion simultan.

— E Halloween, ridică Claude din umeri.

— Asta e adevărat, fură cu toții de acord.

— Cum o să ții și chestia aia și bomboanele? întrebă Roo.

Claude zâmbi și scoase un dovleac gol de plastic acoperit și el în folie de aluminiu și îl atârnă de un cârlig lipit cu bandă de spatele mâinii drepte a cavalerului.

— Nimeni n-o să știe ce vrei să fii, avertiză Ben.

— Nimeni nu știe niciodată, spuse Claude.

De dimineață era o petrecere la școală, apoi o paradă prin cartier, pentru ca toți părinții și bunicii să stea pe străzi, să tremure și să facă poze, apoi un dans, versiunea școlii primare, în care toată lumea se zbenguia pe asfalt, bea cidru fierbinte și mânca negrese în formă de liliac și batoane cu dovleac și dansau Monster Mash. Penn nu-și explica de ce mai era la modă acel cântec. Roo și Ben aveau propriul lor dans de Halloween, genul alarmant de asemănător dansurilor adulților, la gimnaziu, perioadă care brusc părea imposibil de departe. Penn se gândise ce fel de sfat patern ar fi cel mai

potrivit pentru un dans de aproape adolescenți și, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că cel mai util sfat pe care putea să îl dea băieților era să nu îl considere o mare scofală. Oricum, era bucuros că nu trebuia să privească. În schimb, stătea și vorbea cu ceilalți părinți de la școala primară și îi privea pe cei mici. Rigel și Orion, înghesuiți amândoi într-un tricou XXL, legați de la o ureche la alta cu o bentiță tricotată foarte largă, portocaliu cu negru, se certau dacă amândoi sau niciunul din ei nu voia mai mult cidru. Claude era singur sub coșurile de baschet, dansând lent cu cavalerul său de folie, balonul cu texte din catalog sărindu-i încet pe creștet.

— Ești încă aici? spuse o voce peste umărul lui Penn.

Dwight Harmon. Directorul.

— Mă tem că da.

— Rosie e la serviciu?

— E Halloween. Zi mare pentru sălile de urgență.

— Îmi imaginez, spuse directorul. Ce mai fac băieții?

— Care dintre ei?

— Roo și Ben. Cum e la gimnaziu?

— Până acum… Penn se opri. Voia să spună „toate bune”, dar nu era sigur. El și Dwight se știau de multă vreme – erau la al cincilea băiat împreună, până la urmă –, iar Penn știa că nu e cazul să-l mintă pe director.

— Dansul cel mare azi?

Penn încuviință.

— Ai scăpat de misiunea de însoțitor?

— Trebuia să fiu aici, nu? spuse Penn.

Dwight zâmbi.

— De aceea tot faci copii? Ca să nu trebuiască niciodată să mergi la dansul de gimnaziu? Ticălos norocos!

— Și tu la fel. Penn zâmbi. Biroul administratorului voia să-l promoveze pe Dwight

ca director de școală gimnazială, dar lui îi plăcea unde era.

— Că veni vorba de dans, nu e simpatic? Directorul arătă spre Claude și cavalerul lui rătăcitor. Cel mai mic care dansează cu robotul lui.

— Prima iubire, spuse Penn. Îți frânge inima. De fiecare dată.

— În ce e îmbrăcat? Un inginer? Un inventator?

— Sincer? spuse Penn. Nu e îmbrăcat în nimic.

Era aproape ultima oară când asta era adevărat, în acea după-amiază răcoroasă de toamnă, nu prea friguroasă, încă luminoasă, cu aer dulce cu miros de prăjituri și frunze pe moarte.

— E bine? spuse directorul. E fericit?

Prima grijă a lui Penn. Își smulse privirea de pe Claude ca să se uite la director.

— Cred că da?

— Eu nu sunt atât de sigur, spuse Dwight cu blândețe.

— Se… poartă urât? Rămâne în urmă?

— Nu, nu. Nimic de genul acesta. E deștept. E isteț. Se poartă frumos. Este un elev bun.

— Dar?

— Dar pentru un băiat de cinci ani, e foarte tăcut.

— Sensibil?

— Da, poate. Dar nu pare să aibă mulți prieteni.

— Timid?

— Da, poate. Dar desenele lui ne pun pe gânduri. Nu se desenează cum te-ai aștepta de la un copil așa deștept.

— Nu are talent artistic?

— Da, poate, dar tocmai și-a făcut un robot uriaș din carton, cu folie și un balon.

— E un cavaler, spuse Penn. Și îmi place, dar nu cred că exprimă abilități artistice. Poate că, pur și simplu, puștiul nu poate să deseneze.

— Poate, spuse directorul, dar pun pariu că nu e asta.

— Ce ai pune pariu?

— Tu să-mi spui, Penn. Când tu și Rosie o să aflați. Când Claude o să afle. Orice se va dovedi că au nevoie băieții voștri, să știi că trebuie doar să-mi spui. Și poate că totul este în regulă. Serios. Dar, na, sunt niște semne de avertizare. Este bine să începi să te gândești din timp la lucrurile astea.

În ceea ce privește lucrurile înfricoșătoare care au loc noaptea, acesta era cel mai înspăimântător lucru care i se întâmplase lui Penn de Halloween.

Temele au fost suspendate în vacanță. Gustarea a fost declarată lipsită de sens dat fiind numărul de brioșe-liliac și batoane de dovleac consumate. Dansul de la școală fu urmat de o cină ușoară. Apoi de un colindat intens. Urmă o oră de culcare de o agitație direct proporțională cu cantitatea de zahăr consumată. Rosie veni acasă, în sfârșit, epuizată. Penn își șterse resturi de unt de arahide de pe buze și îi dădu un dosar.

— Ce-i asta?

— Desenele lui Claude din ultimul an.

— Ți le-au dat la școală?

— O parte. Pe altele le-am găsit în camera lui. Multe erau împrăștiate prin casă. Până acum nu m-am uitat la ele mai mult de o singură dată.

Ea luă dosarul și îi susținu privirea și niciunul nu spuse nimic. Îi cercetă ochii în căutarea a ceva definitiv – este foarte rău, sau avem probleme adevărate, sau o să fie bine – și negăsind niciuna din variante, se decise că poate e o veste bună și o acceptă.

— Pot să iau cina mai întâi?

El îi dădu dovleacul tras în folie de aluminiu și merse să încălzească resturile de la cină. Rosie desfăcu o pungă iritant de mică de M&M și deschise dosarul.

Când văzu ce era înăuntru, zâmbi. Zeci de desene. În creion, în marker lavabil, câteva numai cu creion colorat verde. Oameni fără nasuri, dar cu ochi mari și zâmbete mari. Oameni al căror păr era mai înalt decât restul corpului. Câini cu zâmbete

uriașe, dințoase. Ceruri albastre care nu ocupau mai mult de centimetrul de sus al paginii. Penn intră cu paste încălzite cu unt pe deasupra și hotdog tăiat. Rosie nu își dorea altceva mai bun de mâncare.

Ea zâmbi spre Pen.

— Le ador.

— Desenele?

— Sunt atât de ușurată! Când mi le-ai dat, am crezut… Poate că nu e un mare artist, dar are alte talente. Și are doar cinci ani. Îi ador simțul jucăuș. Ador felul în care vede lumea.

— Dar felul în care se vede pe el însuși?

— La ce te referi?

Penn arătă spre teancul de desene.

— Privește.

Ea se uită și în fiecare desen îl văzu pe Claude. Purta rochie. Purta o rochie de bal și tocuri de zece centimetri. Avea păr lung castaniu, sau păr lung blond, sau păr lung mov, sau păr lung în culorile curcubeului. Uneori avea o coadă de sirenă. Uneori avea un colier argintiu ca al mamei sale. Totuși, nu asta îl îngrijora pe Penn, care le ordonă atent astfel încât Rosie să vadă evoluția. În fiecare desen, Claude părea să se micșoreze. Avea o familie mare, da, așa că era greu să îi pună pe toți pe pagină și el era cel mai mic dintre ei, adevărat, dar Claude devenea din ce în ce mai mic. Era mai mic decât câinele zâmbitor. Era mai mic decât tulpinile florilor. Într-un desen avea aripi și zbura pe cer și era mai mic decât norii. În alt desen, era întins în grădină, depășit ca mărime de un melc. În unele desene, Rosie nici măcar nu îl găsea. Trebuia să se joace ca în cartea *Unde e Waldo?* până când îl găsea pe minusculul Claude, de jumătate de centimetru, în spatele coșului unei case sau în colțul țarcului cimpanzeilor la grădina zoologică. Sau toți cei din familia lui uriașă – inclusiv Jupiter, inclusiv fluturii, inclusiv casa însăși – aveau zâmbete uriașe, dar încruntătura lui Claude era atât

de pronunțată, încât depășea marginile bărbiei sale ca o mustață. Sau toți ceilalți erau colorați și Claude se desenase pe el în cenușiu sau, o dată, mai rău, alb pe alb. Sau toți ceilalți purtau haine – pălării, eșarfe, pulovere, costume, costume de baie, de petrecere, iar Claude nu purta nimic, nu era gol, dar era doar o figurină din bețe, doar un contur, doar o schiță. Și apoi, în curând, Claude nu mai era nicăieri. Jocul lui Rosie de-a unde e Waldo a durat cincisprezece minute și nu l-a găsit deloc.

POATE

— Deci, disforie de gen, începu domnul Tongo. Felicitări amândurora! Mazel tov! Ce incitant!

Domnul Tongo era omul bun la toate al spitalului pe care Rosie îl chema la finalul unei ture când rămânea fără opțiuni pentru un pacient. Nu era un om bun la toate cu adevărat, desigur, deși nu era nici medic. Tehnic, era un fel de terapeut-magician-asistent social cu multe specializări. Nu punea diagnostice miraculoase și nici nu oferea leacuri magice. Nu putea să atingă coarde secrete sau să descurce încurcături. Avea doar un fel complet diferit de a privi lucrurile.

Și aveau nevoie exact de un fel diferit de a privi lucrurile. Rosie nu credea că era ceva în neregulă cu Claude fizic vorbind. Nu credea că era ceva în neregulă cu el nici din punct de vedere emoțional sau psihic. Claude era deja îngrijorat că profesoara lui și colegii de clasă credeau că e ciudat. Antepenultimul lucru pe care voia să-l facă Rosie era să-l facă să creadă că și părinții lui credeau asta. Penultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l facă conștient de sine din cauza a ceea ce voia să poarte și cine era. Dar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să își ignore copilul în timp ce s-ar fi îndepărtat de ea și ar fi dispărut.

În biroul domnului Tongo, toți trei stăteau pe mingi uriașe, colorate, ca și când ar fi fost într-un fel de sală de gimnastică, domnul Tongo sărind pe mingea lui și frecându-și palmele ca un copil căruia i s-ar fi promis înghețată după o cină cu cartofi prăjiți. Penn era pregătit să-l apere pe Claude de oamenii care credeau că băieții îmbrăcați în rochii erau bolnavi. Era pregătit să îl apere de oamenii care credeau că fiul lui era respingător sau deviant. Era pregătit să apere dreptul lui Claude de a fi Claude în oricare dintre

multele sale manifestări minunate. Dar nu era pregătit pentru felicitări.

— Ăăă… mersi?

— Da! Da! Amândoi ar trebui să fiți foarte mândri.

— Da? Penn se uită spre Rosie pentru îndrumare, dar o găsi zâmbindu-i necondiționat domnului Tongo.

— Sigur că da. Creșteți un copil foarte interesant – nu că disforia de gen, dacă despre asta e vorba, este provocată de creșterea pe care i-o oferă părinții, fie ea bună sau rea. Dar trebuie să faceți o treabă excelentă dacă a venit la voi și a spus: „Mamă, tată, trebuie să port o rochie”, în loc să se ascundă în rușine – nu că ar fi ceva de care să îi fie rușine, înțelegeți. Și ați spus da rochiei, cum se spune, rochiei, tocurilor și costumului de baie roz. Ce distractiv! Sunt atât de încântat pentru voi toți.

Rosie puse o mână pe brațul lui Penn, dar nu își luă ochii de la asistentul social care tot sălta pe mingea lui.

— Vă mulțumesc, domnule Tongo, spuse Rosie. Penn nu-și imagina de ce Rosie nu se tutuia cu acest om. Și noi ne bucurăm. Dar desenele, lipsa de prieteni, grijile, faptul că își schimbă mereu hainele, inabilitatea lui de a fi, pur și simplu, el însuși. Prima noastră grijă este fericirea lui, desigur. Dar nu doar azi. Pentru că nu era atât de simplu, nu-i așa? A crește copii era cel mai lung dintre jocurile lungi. Copiii ei ar fi fost extaziați și fericiți dacă luna următoare ar fi înlocuit toate mesele cu bomboane de Halloween consumate în fața televizorului și i-ar lăsa să sară peste dușuri până la Ziua Recunoștinței, dar pe termen lung era de imaginat că vor chiuli de la școală, își vor pierde dinții și vor mirosi a picioare.

— Vrem să fie fericit săptămâna viitoare, anul viitor și în anii care vor veni, continuă ea. Este greu să vedem această cale, dar este și mai greu să

vedem spre ce duce. Vrem să fie fericit și să se simtă bine în pielea lui, desigur, dar nu suntem siguri cum să facem cel mai bine ca asta să se întâmple.

În timp ce Rosie vorbea, Penn încercă să se decidă ce să creadă despre domnul Tongo și nu găsi nimic de care să se agațe. Își imagina cum ar scrie despre el în NR și nu știa cum l-ar descrie. Poate că domnul Tongo avea șaizeci și cinci de ani și o piele sănătoasă, sau treizeci și cinci și era încărunțit prematur, părul lui fumuriu fiind turtit în diverse locuri și zburlit în toate direcțiile. Poate că avea o urmă de accent pe care Penn nu-l recunoștea, sau reminiscențele unui vechi defect de vorbire pe care l-a depășit, sau poate că, pur și simplu, vorbea cu o hotărâre ciudată, în același timp primitoare și neliniștitoare. Orice rasă sau naționalitate puteai numi, Penn credea că domnul Tongo era cel puțin pe jumătate membru al acelui grup. Purta halat, în caz că pacienții lui vomitau sau sângerau, presupuse Penn, deși pe peretele din spatele lui avea un desen cu un urs, și el în halat, care ținea o pancartă pe care scria ȚINE MINTE: SUNT PRIETENUL TĂU, DAR NU SUNT DOCTOR.

Se juca ținând în mână o lupă pe care o luase de pe birou.

— După cum poate știți, disforia de gen este o afecțiune în care sexul atribuit al pacientului – anatomia, organele sale genitale – nu se potrivește cu identitatea sa de gen – despre care unii spun că este preferată, alții spun că este afirmată, alții o numesc adevărată. El închise un ochi și îi privi prin sticlă. Este Cazul Organelor Genitale Greșite. Apoi, tocmai când Penn urma să-l considere pe domnul Tongo drept prea ciudat ca să se adreseze gravității situației lor, el se opri din sărit.

— Acum, cine știe? Poate că o să-i treacă, sau poate că va rămâne așa. Poate că o să fie trans sau poate că va deveni o ea, sau poate că va fi ceva la

care nu ne-am gândit încă. Momentan, nu este nevoie să ne rezumăm la o etichetă. Ceea ce este important este asta: copiii prepuberi suferă de disforie de gen în proporție directă cu atitudinile și așteptările pe care le întâmpină acasă, la școală și în comunitățile lor. Dacă părinții trimit mesaje negative – chiar și unele silențioase – că ceea ce face un copil și cine este un copil nu este în regulă, acelea sunt foarte puternice pentru o persoană tânără. Chiar dacă intențiile voastre ar putea fi doar de a-l proteja de o societate dură, adesea intolerantă, ajutându-l să se încadreze în șabloanele de gen prescrise, fără să vreți îi spuneți: „Poartă-te așa, acționează astfel, neagă-te pe tine, sau vei pierde iubirea mea”.

— Dar nu am făcut mare caz în privința rochiilor, a bentițelor sau a oricărui lucru, spuse Penn. Nu facem caz de niciunul dintre lucrurile ciudate pe care le poartă băieții noștri. De-abia dacă menționăm asta.

— Și sunt sigur că asta este o atitudine foarte deschisă și generoasă. Mâinile domnului Tongo arătau în toate direcțiile. Minunat! Genial! Dar mă tem că restul lumii nu va fi de acord. Pentru voi poate este în regulă dacă poartă o rochie, dar va fi mai puțin în regulă pentru copiii de la școală. Sau părinții lor. Pentru voi s-ar putea să fie în regulă dacă poartă cercei și tocuri, dar nu va fi mereu în regulă în tabără, la fotbal sau în parc. Nu creșteți acest copil în izolare. Poate că voi sunteți toleranți, dar la școală e greu?

— Nu practică acest comportament la școală, spuse Rosie.

— Nu se costumează la școală, corectă domnul Tongo. Poate că totuși, atunci când e lăsat să facă ce vrea, se joacă cu păpuși în timp ce restul băieților se joacă cu mașini. Poate la prânz stă cu fetele și nu cu băieții. Poate că atunci când profesoara spune ca băieții să se alinieze la dreapta, fetele la stânga, el stă în mijloc și e

confuz. Poate că dorința lui de a dispărea sau senzația lui că dispare nu are legătură cu voi, ci cu toți cei din lumea lui care îi spun să nu se mai poarte ca o fată.

Penn își ținea capul în mâini și coatele sprijinite pe genunchi. Nu ridică privirea.

— Ce înseamnă asta – să se poarte ca o fată?

— Oooo, bună întrebare. Ei bine, înseamnă multe lucruri, nu? Așteptări și interziceri culturale care influențează aproape fiecare aspect al vieților noastre, dar care variază și pentru fiecare individ, fără să menționez determinanții sociali obișnuiți precum…

— Înțeleg asta, întrerupse Penn, dar dacă este atât de mult determinat cultural și experimentat individual, la ce vă referiți când spuneți „disforic"? Nu i-am spus niciodată că nu poate să se joace cu păpușile lui, să gătească sau să poarte rochii pentru că numai fetele fac lucrurile astea. În afara oricăror altor influențe, îmi este evident că orice copil de cinci ani care are de ales între degete la picioare de culoarea degetelor de la picioare și unele colorate în curcubeu, va alege varianta din urmă. Asta e normal. Nu e disforic. Asta nu-l face o fată. Îl face să fie copil.

— Bravo! Bărbatul începu din nou să sară pe minge. Bravo!

— Și nu asta vrem cu toții? adăugă Rosie. Sau ar trebui? O gamă mai largă pentru normal și acceptabil? Copii care pot să poarte ce este comod și să se joace cum vor?

— Da, o, da! aclamă domnul Tongo.

— Atunci ce se întâmplă aici? Albinele începură din nou să zumzăie în pieptul lui Penn. Ce îl face pe copilul acesta să se simtă atât de… pierdut?

— Toată vara a purtat un costum de baie roz, adăugă Rosie, cu mult entuziasm. Dar acum, dintr-odată…

— În public? întrerupse domnul Tongo. Sau doar acasă, cu familia lui?

— În mare parte acasă, recunoscu Rosie, dar l-a purtat la petrecerea de la piscină de la finalul verii. Tot cartierul era acolo. Oamenii arătau cu degetul, râdeau și șopteau, iar el nici măcar nu părea să observe. Era atât de mândru! Ce s-a schimbat?

— *Ce* s-a schimbat? întrebă încet domnul Tongo.

— Școala, spuseră Rosie și Penn într-un glas.

Domnul Togo încuviință.

— La grădiniță, copiii învață multe lucruri minunate. Cum să se alinieze la prânz. Cum să vorbească în gând. Cum să nu împingă oameni. Abilități importante în viață, în mod sigur. Chiar și eu le folosesc zilnic. Dar ei învață și alte lucruri: trebuie să te conformezi, sau oamenii s-ar putea să nu te placă, trebuie să fii la fel pentru că a fi diferit nu este la fel de bine. Acasă, Claude este iubit oricum. La școală, câteodată este invers: nu ești iubit indiferent de orice.

— Deci ar trebui să facem școală acasă. Rosie deja își rearanja programul de lucru în minte. Penn putea să predea cititul și scrisul. Ea putea să se ocupe de biologie și anatomie. În mod sigur, acestea erau principalele lucruri din programa de grădiniță? Poate mama ei ar fi putut…

— Sigur că nu. Domnul Tongo râse. Nu e rău ca fiul vostru să înțeleagă aceste lucruri. Acestea sunt lucruri cu care cu toții ne confruntăm. Un copil de cinci ani are multe de învățat. Când oamenii sunt enervanți, ne simțim bine să-i împingem, dar nu trebuie să facem asta. Chiar dacă adesea este plăcut să țipăm, alții încearcă să se concentreze. Deși mereu ne place să fim primii, uneori este rândul altcuiva. Și când ne comportăm într-un fel la care alți oameni nu se așteaptă, vor exista consecințe.

— Cum îl învățăm asta? spuse Penn cu pieptul strâns.

— Nu-l învățați! Domnul Tongo aplaudă, încântat. A învățat asta deja. Trebuie să-l ajutați să

se dezvețe de asta. Trebuie să-l ajutați să vadă că, dacă dispare din lume, acesta este un preț prea mare de plătit pentru a fi acceptat de ea. Trebuie să vadă cum „N-ar trebui să împingi chiar dacă vrei” nu este același lucru cu „Nu ar trebui să porți o rochie chiar dacă vrei”. Nimic din toate asta nu este mai diferit pentru Claude decât pentru altcineva. Face parte din procesul de maturizare.

Rosie încuviință și încercă să creadă asta și îndrăzni să întrebe, de vreme ce el adusese vorba:

— Ce va fi? Când se va face mare?

— Cine știe? Domnul Togo zâmbi.

Și deși Rosie trebuia să admită că desigur acesta era răspunsul corect, singurul răspuns sincer care exista, singurul răspuns posibil, întrebarea în sine începea să preia controlul frământărilor ei insomniace din toiul nopții.

— Va trebui să așteptăm să vedem. Domnul Tongo ridică din umeri, dar nu cu tristețe. Incitant! Dar în orice direcție se îndreaptă de aici, cel mai bun lucru în privința disforiei de gen este acesta. Sunteți gata? Claude nu este bolnav! Nu e minunat?

— Ba da, dar…

— Încă nu trebuie să ne facem griji cu privire la ce va fi când o să crească. Are doar cinci ani! Dar de vreme ce are doar cinci ani, nu poate să lupte cu toată greutatea culturii în care trăiește de unul singur. Știți cine trebuie să facă asta?

— Cine? întrebă Penn, deși știa.

— Trebuie să îi pavați calea prin lumea lui. Și mă tem că asta este foarte greu.

— Nu este greu, spuse Penn. Asta înseamnă să fii părinte.

— Sau este greu, clarifică Rosie. Dar așa este creșterea copiilor întotdeauna.

— Iar aici aveți mai multă experiență decât majoritatea – se simțeau mai rău decât la venire, dar domnul Tongo părea bucuros –, așa că sunteți

perfecți pentru misiunea asta. Să începem cu ținerea unui jurnal. O, ce distractiv o să fie!

Penn nu-și imagina că va fi distractiv. Dar dintre indicațiile cu care putea să plece cineva de la o întâlnire cu un medic de copii, a ține un jurnal era mai acceptabil decât majoritatea – și mai apropiat de abilitățile lui. În fiecare zi trebuia să scrie comportamentul lui Claude de băiat și cel de fată. Domnul Tongo îi asigurase că momentan doar atât era nevoie să facă. Primul pas era să adune informații. Pasul unu era să aștepte și să vadă, dar cu accent pe să vadă. De vreme ce, în acest caz, a vedea arăta mai mult cu a scrie și a aștepta semăna mai mult cu a fi părinte, Penn se simțea pregătit să țină un jurnal despre manifestările de gen.

Dar se înșela. În sâmbăta aceea, când Claude coborî la micul dejun într-o rochie făcută dintr-o cămașă de noapte de-a lui Rosie, cu curea, Penn înțelese că asta trecea la coloana de fete. Când își petrecu o oră după micul dejun conducând trenulețe pe șine în direcția opusă față de trenurile conduse de Rigel și Orion, astfel încât ambele trenulețe se izbiră și ieșiră de pe șine și toți cei trei copii leșinară de râs și apoi se jucară la fel din nou, Penn înțelese că asta se trecea în dreptul coloanei de băieți. Dar apoi au trecut la LEGO. Apoi prietena lui Rigel și Orion, prietena *fată,* Frieda, a venit la ei, îmbrăcată cu blugi și tricou și i-a ajutat să lovească trenuri o oră întreagă. Penn nu era pregătit să spună că piesele de LEGO erau masculine sau feminine. Penn nu era pregătit să spună că să te joci cu o prietenă era masculin sau feminin. Penn se bucura să vadă o fetiță în pantaloni care deraia trenulețe, o fetiță pe care nimeni, din câte știa el, nu o acuza de disforie de gen. Penn desenă o a treia coloană…

~~*Altul*~~
~~*Ambele*~~
~~*Nesigur*~~
~~*Neclar*~~

~~*Nedrept*~~

~~*Nu e treaba ta*~~

~~*Feluri în care exercițiul acesta e cretin*~~

... înainte să se decidă, în cele din urmă, la:

Poate.

Poate ce, nu putea spune. Dar asta era frumusețea.

După cină, după povești și ora de culcare, Rosie și Penn desfăcură o sticlă de vin și compararară listele.

Penn și-o ținuse pe a lui doar pe jumătate. Lista de poate era lungă. Lista de poate era aproape totul. Lista lui Rosie era mai revelatoare, împărțită în două coloane, nu trei, și cuprindea multe lucruri care lui Penn îi scăpaseră. Aproape totul trecea în coloana ei de fată. În timp ce Rigel și Orion construiau mașinuțe și camioane de LEGO și foloseau un Batman de LEGO ca să distrugă secții de poliție din LEGO, Claude construia case de vacanță din LEGO și ferme cu ponei și le popula cu mămici și bebeluși LEGO. În timp ce Rigel și Orion aranjau la loc trenurile pentru cursa repetată spre dezastrul inevitabil, Claude îngrijea victimele.

— Nu înțeleg lista ta, spuse Penn.

— Eu o înțeleg pe a ta, spuse Rosie.

— Ce înseamnă asta?

— Același lucru. Nu înțelegi lista mea pentru că nu vezi cum cineva ca mine ar fi putut-o alcătui.

— Asta e adevărat.

— Știu.

— Rosie, ești om de știință. Femeile nu sunt oameni de știință. Așa că asta trece în coloana de băieți. Ești medic – un medic de urgență, nu unul de fete, ca pediatrii sau ginecologii. Deci și asta trece în coloana de băieți. Așa-numitul tău soț este un scriitor, un artist și nu genul care face bani. Celălalt gen. El gătește cina…

— În unele seri, și eu pregătesc cina.

— Nu la fel de bine. Împăturește rufele…

— Și le pune la locul lor.

— Și le pune la locul lor. El se ocupă de teme. Se ocupă de ora de culcare.

— E foarte feminin, fu de acord Rosie, sărutându-l pe gât.

— Este foarte potrivit pentru coloana de băieți să fii măritată cu un flăcău feminin ca acesta.

— Este foarte potrivit pentru coloana de fete să folosești termenul „flăcău”.

— Este foarte potrivit pentru coloana de băieți să fii atrasă de un flăcău așa de feminin.

— Cine spune că sunt atrasă de el? întrebă Rosie, sugându-i lobul urechii.

— Tu iei inițiativa pentru sex – Penn îi desfăcea nasturii cămășii –, ceea ce nu este deloc demn de o doamnă.

— Cine a spus ceva despre sex?

— Deși aceștia, recunoscu Penn, desfăcându-i sutienul, constituie un argument destul de convingător pentru natura ta feminină.

— Sunt persuasivi, aprobă Rosie.

— Ești dispusă – nu, dornică – să faci sex pe canapea în timp ce copiii tăi dorm la etaj. O mamă mai canonic feminină nu ar risca niciodată ca ei să dea peste noi și să pună astfel în pericol echilibrul emoțional al copiilor ei.

— E simpatic că tu crezi că ei dorm. Ea își dădu jos fusta și apoi lenjeria în timp ce asculta pe jumătate un zgomot care bănuia că venea de la Rigel și Orion aruncând cu ceea ce ea bănuia că era plastilină în ceea ce bănuia că era covorul de la etaj. În plus, o femeie adevărată este mereu disponibilă soțului ei ca să-i satisfacă poftele sexuale.

— Dar ea nu are pofte sexuale. Penn își dădu pantalonii jos. Și ea o face doar în pat. Pe întuneric.

— El fiind deasupra ei, adăugă Rosie, urcându-se pe el.

— Așa că vezi de ce cred că lista asta e o prostie. Deși lui Penn îi era greu să se concentreze

la argumentele sale, era încă destul de încrezător că avea dreptate.

— Chiar dacă suntem dispuși să acordăm comportamente identificabil masculine și identificabil feminine…

— Ei bine, poate în unele cazuri…

— …noi oricum nu personificăm asta.

— Spune-mi mai multe despre personificările noastre.

— Nu ești o femeie tradițional feminină…

— O să-ți arăt cât de mult te înșeli.

— Și eu nu sunt un bărbat tradițional masculin.

— Lasă-mă să văd.

— El nu a învățat acasă rolurile de gen tradiționale. Nu eșuează în a se conforma – nu are la ce să se conformeze. Nu evită așteptările bazate pe sex pentru că noi nu avem așteptări bazate pe sex.

— Eu am câteva.

— S-ar putea ca noi să nu fim modele bune de urmat, șopti Penn.

— Suntem modele foarte bune de urmat, spuse Rosie.

— S-ar putea să nu fim oamenii potriviți pentru acest exercițiu.

— Suntem oamenii perfecți pentru acest exercițiu.

— S-ar putea să ne gândim la exerciții diferite, spuse Penn.

— Se poate să vorbim despre exerciții diferite, murmură Rosie, dar pun pariu că ne gândim la același.

În momentul acela, Penn consideră că nu putea să nu fie de acord.

Partea de așteptare din a aștepta și a privi arăta așa cum arată mereu: a face altceva, a-ți face griji, a-ți continua viața, a-ți crește băieții mai mici, băieții mai mari și băieții care s-ar putea să fie altceva sau ceva mai mult. Rosie și Penn nu-și puteau imagina cum un copil putea să înțeleagă

ceva atât de complex precum ceea ce trebuiau să îi explice fiului lor cel mic. A purta o rochie nu îl făcea să fie fată, dar nici faptul că avea un penis nu-l făcea să fie definitiv băiat dacă nu asta era sau nu voia să fie, deși dacă era ceea ce era și ceea ce voia să fie, era bine-venit să fie asta și să poarte rochie dacă asta îi plăcea. Sau, altfel spus: poartă ce vrei și cui îi pasă ce cred alții.

Deși toată lumea va avea gânduri în privința asta. Și deși era puțin probabil să își țină gândurile acelea pentru ei, așa cum era puțin probabil ca ele să fie binevoitoare. Deși asta nu înseamnă că nu ar trebui să faci ce vrei, doar că ar trebui să fii prevenit că dacă o faci, vor exista consecințe. Nu că asta nu este valabil pentru tot – toate acțiunile au consecințe. Nu că fiecare consecință din acest caz sugera că el nu ar trebui să facă ce voia să facă și să fie cine era. Nimic din toate astea nu spunea că toate deciziile ar putea fi luate fără a lua în calcul consecințele. Dacă Roo îl provoca să bage bomboanele rămase de la Halloween în curcanul de Ziua Recunoștinței, așa cum îl provocase pe Orion cu un an în urmă, Claude ar face bine să ia în calcul consecințele faptelor sale. Dacă educatoarea lui îi spunea că era nepotrivit să vorbească cu vecinul în timpul orei de matematică, asta era diferit de situația în care educatoarea îi spunea că e nepotrivit să își aducă prânzul la școală într-o poșetă. Dacă prietenilor lui de la grădiniță nu le plăcea cum se îmbracă, atunci poate că erau răi, sau poate că aveau doar nevoie de educație, sau poate…

— Nu am prieteni la grădiniță, întrerupse Claude.

— Trebuie să ai, insistară părinții lui.

Claude era amuzant și isteț, iubitor și adorabil. Știa cum să împartă. Nu se scobea în nas. Făcea la oliță. Ce altceva și-ar fi dorit un copil de grădiniță de la un prieten?

— Dar nu am, spuse Claude.

— Cum este posibil?

L-au întrebat asta ca și când Claude ar fi pretins că gravitația nu exista în clasa lui de la grădiniță. De parcă ar fi pretins că la cantină lucrau pinguini dresați. Părea la fel de imposibil să existe cineva care să nu-l placă pe micul Claude.

— Ei cred că sunt ciudat.

— Pentru că te îmbraci ca o fată? spuse Penn, iar Rosie îi aruncă o privire de reproș. Sigur că nu. El nu se îmbrăca la școală ca o fată. Pentru că ai adus o poșetă la prânz? întrebă el altfel.

— Nu știu. Ei cred că vorbesc ciudat.

— Cum?

— Este enigmatic. Claude ridică din umeri. Sau eu sunt.

Rosie credea că vocabularul fiului ei cel mai mic dintre cei cinci i-ar putea încurca pe majoritatea copiilor de grădiniță. Pe mulți elevi de clasa a cincea. Pe mulți elevi de liceu.

— Ce ar ușura lucrurile? Penn se lăsă în genunchi ca să își privească fiul direct în ochi.

— Ce ar ușura lucrurile? Rosie se lăsă în genunchi ca să ofere ceva apropiat de rugăciune.

— Să vorbim cu domnișoara Appleton?

— Ai vrea să-ți petreci pauza cu Orion și Rigel?

— Să-ți luăm o geantă de prânz diferită?

— Să-ți aranjăm multe întâlniri de joacă?

— Să te înscrii într-un club, la un sport sau într-o formație?

— E în regulă. Lacrimile și nasul lui Claude curgeau și, deși avea doar cinci ani, tot încerca să-și aline părinții. Mă simt doar puțin trist. A fi trist nu e la fel ca atunci când sângerezi. Să fii trist e în regulă.

Totuși, el se înșela în privința asta, pentru că fericirea lui era prima grijă a părinților săi. Rosie trase aer adânc în piept și șopti:

— Puiule, vrei să fii fată?

La care Penn, antrenat de Tongo, adăugă:

— Crezi că ești o fată?

Așteptară, ținându-și respirația, reținându-și frica din răsputeri.

Claude nu făcu decât să plângă.

— Nu știu.

Și părinții lui fură nevoiți să recunoască faptul că întrebarea era grea. Și să-și recunoască ușurarea că răspunsul nu era da, cel puțin nu încă. Și să-și recunoască teama, pentru că dacă el nu știa, cine știa și dacă nu acesta era răspunsul, atunci care era?

— Vrei să fii un băiat care poartă rochii? încercă Penn.

— Vrei să fii un băiat care poartă rochii doar în anumite zile? adăugă Rosie.

— Vrei să te duci la școală în pielea goală? se oferi Penn să-l facă să râdă.

Dar Claude nu râse, așa că Rosie îl luă în poala ei și îi legănă capul în îndoirea brațului și genunchii pe celălalt braț, așa cum făcuse când era bebeluș. Atunci încăpea mai bine, dar și acum încă încăpea destul de bine.

— Ce te-ar face fericit? Ea îi zâmbi și îl privi cu iubire, adânc în ochi. Poți să fii cine vrei tu.

Claude se uită cu iubire la părinții lui și șopti:

— Vreau să fiu o zână a nopții.

INVENȚIA

Ședința de la școală era în mijlocul învălmășelii de la finalul semestrului de toamnă. În lipsa unui pom de Crăciun considerat suficient de secular, tavanul holului era decorat cu șiraguri de ghirlande de hârtie creponată și ornamente din bețe de înghețată. Posterele acopereau ferestrele ca o eclipsă și le aminteau părinților de concertul de iarnă al corului, de concertul de iarnă al formației și de spectacolul clubului de teatru, *Winter Wonderland Wisconsin.* Fiecare suprafață plată părea să aibă ceva dulce de mâncat îngrămădit pe ea: o cutie de prăjituri verzi cu mentă, o cană cu Moș Crăciun cu acadele, negrese acoperite cu (probabil interzisele) bomboane M&M cu arahide, roșii și verzi.

— Acestea par niște condiții de lucru foarte dure, se minună Rosie în timp ce așteptau.

— Lucrezi într-o secție de urgențe, spuse Penn.

— Asta e mai ușor decât să încerc să educ elevi de șase ani agitați de la zahărul consumat în timp ce îi pun să facă decorațiuni și repetiții pentru un spectacol.

— Ce te face să crezi că luna asta aici are loc ceva educativ?

Plănuiseră discursul cu o seară înainte, o explicație aproximativă (pentru că doar asta era) despre ce era și ce nu era Claude. Presupunea multe cuvinte, dar se rezuma la asta: prima noastră preocupare este fericirea lui Claude, ce putem face noi să vă ajutăm să îl ajutați pe Claude? Au discutat despre asta și au făcut schițe la masa de teme când Roo și Ben au venit la parter doar în boxeri și cu expresii îngrijorate, la multe ore după ce părinții lor presupuneau că adormiseră.

— Facem o invenție, spuse Roo.

— Intervenție, idiotule, spuse Ben. Facem o intervenție.

— Nu puteți să-l lăsați pe Claude să meargă la grădiniță ca fată, spuse Roo.

— Nu se duce ca fată propriu-zis, spuse Penn.

— Și în mod sigur nu puteți să-l lăsați la școală ca zână a nopții.

— Știți ce înseamnă „zână”? spuse Ben foarte serios. Știți ce înseamnă asta în argou?

Rosie știa, pentru că era o ființă umană care trăia pe Pământ.

— Are cinci ani.

— Nu contează, spuseră în cor băieții ei cei mai mari. Iar Roo adăugă, sincer:

— Copiii de cinci ani sunt răi. Frații și surorile lor mai mari sunt răi. Copiii din alte clase sunt răi.

— Vor râde de el, adăugă Ben. E în regulă ca acasă să poarte ce vrea el, dar nu puteți să-l trimiteți în lume așa. Nu înțelegeți.

— Sunteți părinții lui, pledă Roo. Este treaba voastră să-l protejați. Dacă am fi încă acolo, ar fi ceva, dar acum că suntem la gimnaziu, e singur. Rigel și Orion nu pot să îl apere.

— O să fie bătut măr. Nimeni n-o să-l aleagă în echipă la sport. Nimeni n-o să stea cu el la prânz sau în pauză, avertiză Ben.

— De ce nu poate să se costumeze acasă? Este pentru binele lui.

— În plus, e atât de…

— Ce? spuse Rosie când Roo se opri.

— Gay.

— Ei bine, are doar cinci ani, spuse Penn, dar dacă e gay, care e problema cu asta?

— Nu e nicio problemă dacă e gay când o să fie mai mare, spuse Ben. Dar acum nu poate fi gay. Când se va face mai mare, va ști ce să facă dacă cineva îl tachinează.

— Poate ar putea să învețe kung fu sau ceva, adăugă Roo. Dar acum, pur și simplu, nu este echipat să fie gay. Nu degeaba copiii nu sunt gay când sunt la grădiniță.

— Nu sunt așa de sigură că acesta e motivul, spuse Rosie.
— E ciudat, spuse Roo. E ciudat că vrea să poarte haine de fată, luciu de buze, tocuri și bijuterii. Nu e normal. E ciudat.
— Și tu ești la fel. Penn se trezi cu priviri sceptice de la toți, inclusiv de la cea cu care era însurat. Toți sunteți bizari. Toți sunteți ciudați. Suntem o familie ciudată. Roo, câți copii din clasa ta în afară de tine joacă fotbal și cântă la flaut? Ben, câți copii din clasa ta au sărit peste o clasă pentru că au început să-și facă temele de la patru ani? Claude e ciudat, dar nu e doar ciudat, este și remarcabil. Este destul de uimitor că știe ce ar trebui să poarte și vrea să poarte altceva oricum, că știe cine ar trebui să fie, dar recunoaște că este altceva în schimb.
— Dar e așa de mic!
Ben părea neajutorat.
— Mic, adică nu poate să riposteze în luptă, spuse Roo.
— Mic, adică i-ați putea spune ce să facă și-o să facă asta, spuse Ben. Spuneți-i cu ce să se îmbrace la școală și așa va face. Spuneți-i că e băiat, nu o zână a nopții.
— Mă tem că nu poți să spui oamenilor ce să fie, spuse Rosie. Poți doar să îi iubești și să îi sprijini pentru ceea ce sunt deja. Dar vă mulțumim pentru că ați venit să vorbiți cu noi. Și mulțumesc că încercați să-l protejați. Este foarte dulce și frățesc din partea voastră.
— Nu sunt nimic altceva decât frate, spuse Ben.
— Nu e adevărat, spuse Roo. Pe lângă asta, miroși urât.
— Tu ești cel care trebuie să-și lase pantofii afară noaptea ca să nu intre în comă în somn de la mirosul lor.
— Tu ești cel pe care nici măcar Jupiter nu suportă să-l miroasă dimineața. Și lui îi place mirosul de cur de câine.

— Nu spune „cur”, spuse Rosie.

— Ora de culcare, spuse Penn. A trecut de ora de culcare. Vă mulțumim pentru interes. Vom lua în calcul tot ce ne-ați spus.

Acum, Rosie și Penn stăteau în biroul directorului simțindu-se cu mult mai puțin siguri de ei înșiși decât se prefăcuseră față de băieți cu o seară în urmă. Stabiliseră întâlnirea doar cu Dwight Harmon, dar neobosita și vesela domnișoară Appleton era și ea acolo, împreună cu reprezentanta de district Victoria Revels (despre care nu era limpede pe cine sau ce reprezenta). Victoria Revels era un nume care părea a fi al unei persoane puse pe distracție, dar aceasta era una dintre primele presupuneri eronate făcute de Rosie și Penn în ziua aceea.

— Claude își va schimba numele? întrebă Victoria Revels când ajunseră la finalul discursului lor atent pregătit. Rosie și Penn se uitară unul la altul.

— Nu cred, spuse Penn. De ce?

— Atunci putem lăsa deoparte ajustările pentru nume și prenume. Ea se uita la o listă care părea să continue pe mai multe pagini. Dacă asta se va schimba, vă rugăm să ne dați de știre imediat.

Dwight Harmon ridică privirea din documentele sale imprimate în patru exemplare spre două chipuri albe și încremenite.

— Relaxați-vă, oameni buni. Claude nu este primul nostru copil cu nevoi speciale. Și Claude nu este primul copil transgender din district. Avem toate lucrurile sub control.

Penn simțea cum albinele din pieptul lui se transformă în ceva ce sare. Greieri, poate, sau broaște.

— Vrea doar să vină la școală îmbrăcat în rochie momentan, își găsi el cuvintele. Asta nu îl face…

El se opri, iar Rosie preluă ideea.

— El nu a… nu ne-am oprit asupra termenului „transgender”, propriu-zis.

— Poate că nu, spuse doamna Revels, dar în ceea ce privește documentele oficiale, asta este un băiat care vine la școală ca fată. Transgender. Acestea fiind spuse, nu este necesar ca oficial să își schimbe numele. Multe districte școlare din țara asta solicită un ordin judecătoresc oficial sau schimbarea certificatului de naștere. Noi nu suntem un astfel de district, așa că profesorii și personalul îi vor spune copilului pe ce nume vă veți decide, dar trebuie să ne dați de știre și trebuie să știți că schimbarea nu este instantanee.

Nu. Dacă ar fi fost să se ia după broaștele lui Penn, lucrurile s-ar fi întâmplat puțin mai repede de-atât.

— Acum, Claude va trebui să folosească baia din biroul asistentei, continuă ea. Nu poate folosi toaleta personalului din cauza restricțiilor legislative. Nu poate folosi toaleta fetelor din motive de siguranță. Nu-l putem obliga să folosească toaleta băieților dacă nu se simte în largul lui să facă asta.

— Biroul asistentei este oricum lângă clasele de grădiniță, îi asigură Dwight. Am învățat cu mult timp în urmă ca cel mai bine este să ai asistenta cât mai aproape posibil de grădiniță, ca să ajungă repede. Așa că nu ar trebui să fie prea izolator pentru el sau incomod. Dacă în viitor asta devine o problemă – Claude devine complet fată, să spunem, și se simte exclus din rolul social pe care îl au toaletele în viețile fetelor mai mari – ne veți da de știre și vom crea un alt aranjament.

Mai multe priviri goale, chipuri pălind într-o nuanță mai albă, precum cerul de iarnă din Wisconsin.

— A, așa este! zâmbi Dwight. Voi nu știți nimic despre aspectele sociale ale fetelor. Ce lucruri vă așteaptă!

Nu știau, dar începeau să se îndoiască de asta.

— Acum, domnișoara Appleton aici de față – nici măcar reprezentantul de district nu putea să îi

spună femeii pe numele mic – va vorbi despre ce va însemna asta la nivel de clasă.

Domnișoara Appleton le zâmbi de parcă ar fi fost copii de cinci ani.

— Suntem foarte entuziasmați să lucrăm cu Claude. Este așa un b… ăăă, copil special. Dar cred că ar trebui să ne așteptăm cu toții la niște întrebări la început.

— Credeți?

Penn începea să înțeleagă că abordarea generală a domnișoarei era condițională: acum, copii, să ne hotărâm dacă este o decizie bună sau nu să-i dăm hamsterului să mănânce creioane. Băieți și fete, să dăm o petrecere cu prăjiturele în după-amiaza asta, sau ați prefera să continuați să vorbiți între voi când deja am două degete ridicate să faceți liniște și deja am cântat cântecelul de ascultat?

— Nu vrem să îi descurajăm pe ceilalți băieței și fetițe să pună întrebări, explică ea cu răbdare, cu multă răbdare. Trebuie să îl pregătim pe Claude să răspundă la ele. Curiozitatea este naturală. Vine din dorința copiilor de a-și ajuta prietenul. Știu că Claude nu vrea să le rănească sentimentele refuzând să răspundă la ele sau să aleagă să interpreteze întrebările lor nevinovate drept răutăcioase.

— Ar trebui să petreceți vacanța de vară exersând, lucrând cu el la răspunsuri. Victoria Revels era mult mai puțin răbdătoare decât domnișoara Appleton.

— Răspunsuri la ce? spuse Rosie.

— Vă puteți aștepta la copiii de școală primară să pună întrebări precum – doamna Revels citea din documentele ei – „De ce porți rochie? Băieții nu pot să poarte fuste. Ești fată? Ce s-a întâmplat cu penisul tău? De ce porți cercei sau alte bijuterii sau machiaj? De ce ai părul lung și/sau prins cu clame sau alte accesorii feminine? Ce s-a întâmplat cu penisul tău?” Hmm, asta e trecut de două ori.

— Este potrivit – Rosie se adresă lui Dwight Harmon – ca elevii de grădiniță să vorbească despre penisuri așa de…

— Lejer? Penn era agitat.

Directorul tocmai reușise să își suprime un zâmbet în fața reprezentantei de district, dar refuză să răspundă la întrebare.

— Recomandați anumite răspunsuri? o întrebă Rosie pe Victoria Revels.

— Ar trebui să spună adevărul.

Părea că joacă rolul avocatului de la televizor care sfătuia pe cineva acuzat pe nedrept.

— Din păcate, nu știe care este acesta, spuse Penn. Nu știe de ce vrea să poarte rochii și bijuterii. Dumneata știi? Domnișoara Appleton își pipăi păsările de aur care îi atârnau de fiecare ureche, dar nu spuse nimic. Ca noi toți, nu știe de ce este cine este sau de ce vrea ceea ce vrea.

— Îmi imaginez că răspunsurile specifice sunt mai puțin problematice, sugeră Dwight, decât tonul răspunsului său. Atâta vreme cât poate să fie calm și deschis…

— Și va ține minte să folosească toaleta asistentei… întrerupse Victoria Revels.

— …și va ține minte să folosească toaleta asistentei, va fi bine.

— Atâta vreme cât nu aduce la prânz unt de arahide, spuse Rosie.

— Sau jeleu în care ați băgat cuțitul cu unt de arahide pe el, adăugă domnișoara Appleton. Dacă mâncați unt de arahide în weekend sau ceva de genul acesta.

Carmelo veni de sărbători înarmată, ca o bunică, cu daruri. Le aduse lui Roo și lui Ben un aparat care transforma masa de luat cina/făcut teme într-o masă de luat cina/făcut teme și jucat ping-pong. Îi aduse lui Rigel modele ca să tricoteze un set de bowling – mingi, popice, papuci de bowling și suporturi pentru băuturi. Era entuziasmat, dar dezamăgit că nu putea să tricoteze și pista. Îi aduse

lui Orion un costum de Sherlock Holmes, așa că el își petrecu toată vacanța cercetând mistere. De vreme ce nu erau mistere în sine, era nevoit să planteze indicii pe care să le descopere singur. La puțin timp după primirea darului erau amprente pe toate oglinzile și bucățele de hârtie mâzgălite cădeau accidental în spatele meselor și covoarele erau deșirate în feluri sugestive și incriminatoare până când Rosie a oprit acea pistă de investigații. Carmelo îi aduse lui Claude o nouă rochie de gală pentru că cealaltă îi rămăsese prea mică. Îi aduse o geantă uriașă cu haine noi de școală pentru noul an – fuste și rochii de zi și pulovere drăguțe cu tricouri subțiri pe care să le poarte pe dedesubt și colanți care să-i țină de cald la picioare. Îi aduse o pereche de aripi care aveau niște agățători prin care îți băgai brațele și pe care le purtai ca pe un rucsac, nu mai mult sau mai puțin monumental decât asta. De Anul Nou, a adus provizii ca să pregătească negrese, *banana split* și suflători, lăsând la o parte faptul că oricine sărbătorea orice, oriunde nu avea suflători mai gălăgioase decât copiii înșiși.

Rosie și Penn ieșiră în oraș, primul lor Ajun de An Nou în oraș dinainte să se nască Roo, diferența acum fiind practic totul, inclusiv faptul că nu făcuseră nicio rezervare și nu aveau energia să stea treji după 21:45. Ajunseră la o cafenea, unde băură ceai cu studenții care rămăseseră în oraș de sărbători și care transformau două brioșe și un biscuit cu ciocolată în cină.

Lui Rosie nu îi era foame, oricum. Nu era sigură că îi va mai fi foame vreodată. Își apucă tâmplele și se gândi că, dacă dădea drumul capului, va da cu fața de masă sau acesta îi va pluti spre tavan, în cer, ca un balon, mai mic și mai mic, până când va dispărea de tot.

— Amintește-mi din nou de ce facem asta.

Penn nu trebuia să întrebe ce voia să spună prin „asta”.

— L-am întrebat. Asta a spus că vrea.
— Nu știe ce vrea. Are doar cinci ani.
— Ca să fie fericit, adăugă Penn.
— Nu are cum să înțeleagă, nici măcar să aprecieze ce se va întâmpla când va merge la școală îmbrăcat ca o fată.
— O zână.
— O fată zână.
— Adevărat.
— Săptămâna viitoare, adăugă Rosie, doar în caz că lui îi scăpa enormitatea situației.
— Adevărat și asta.
— Oricum, de ce l-am întrebat ce vrea? Vrea să doarmă în cușcă cu Jupiter. Crede că tocurile sunt comode. E limpede că nu este un om pe a cărui judecată ar trebui să se bazeze decizii majore de viață.
— Nu te înșeli.
Chipul lui Penn părea încremenit într-o poziție care spera că sugerează optimism îngrijorat mai degrabă decât manie panicată. Își aminti prima lor întâlnire, cu atât de mult timp în urmă, altă seară în care nu își putea calma inima galopantă sau nu reușea să își facă chipul să asculte de comenzi. Dacă asta mergea măcar o fracțiune la fel de bine ca atunci, urma să fie totul bine. Voia și să creadă asta pentru că acea seară mersese atât de bine, poate că erau protejați, poate că nimic nu putea să meargă prost. Dar poate că era exact opusul.
Rosie simțea numai teamă. Rosie se simțea asurzită de vocile care îi urlau în cap și care îi spuneau că era nebună să accepte asta, că judecata ei era cea nedemnă de încredere. Și sub acea cacofonie ea auzea naratorul care arăta destul de repede spre bifurcația drumului din fața lor. În dreapta, calea era pavată și umbroasă, înaintând lin odată cu o copilărie plină de acceptare, spre o vârstă adultă marcată de iubire împărtășită, nepoți și bucurie, în timp ce calea din stânga era plină de pietre și bătută de vânt, abruptă și nu știa unde

duce. Ea se afla aici, la răscruce, lăsându-și băiețelul să alerge orbește pe drumul din stânga (în fustă și pe tocuri), în timp ce naratorul privea dezaprobator.

— Pare un drum atât de greu – respiră adânc de câteva ori până când se simți umflată cât să explodeze aproape –, o viață atât de dură. Aceasta nu este calea cea mai simplă.

— Nu, aprobă Penn, dar nu sunt sigur că le dorim copiilor ce e mai ușor, oricum.

Ea ridică privirea spre el.

— De ce naiba nu?

— Vreau să zic, dacă am putea avea totul, sigur. Dacă putem avea totul, da, sigur, le doresc vieți ușoare, pline de succes, de distracție, pline de prieteni buni, iubite grijulii, munți de bani, stimulare intelectuală și priveliști frumoase pe fereastră. Le doresc frumusețe eternă, călătorii internaționale și lucruri istețe de văzut la televizor. Dar nu le pot avea pe toate, dacă am parte numai de puține lucruri, nu sunt sigur că ușor încape pe lista mea de dorințe.

— Serios?

— Ușor e drăguț, dar nu e la fel de bun cu a fi cine ești sau a apăra lucrurile în care crezi, spuse Penn. Ușor e simpatic, dar mă întreb cât de des duce la o meserie satisfăcătoare, parteneriate bune sau o viață plină de împliniri.

— O viață ușoară probabil că exclude ideea de a avea copii, recunoscu Rosie.

— A avea copii, a ajuta oameni, a face artă, a inventa orice, a deschide calea celorlalți, a rezolva din problemele lumii, a le depăși pe ale tale. Nu știu. Nu multe dintre lucrurile pe care le apreciez în viețile noastre sunt ușoare. Dar nu cred că aș da multe dintre ele la schimb pentru ceva ușor.

— Dar este înspăimântător, șopti ea. Dacă asta ar fi calea corectă de urmat, nu am ști asta?

— Când a fost ultima dată când ceva îl deranja pe unul dintre copii, sau se purta ciudat, sau nu

dormea, sau nu se descurca bine la matematică, sau nu împărțea lucrurile lui în timpul de joacă și noi am știut de ce?

— *Am știut* de ce? spuse Rosie.

— Am știut de ce. Am știut cu certitudine ce era în neregulă și ce ar trebui făcut ca să rezolvăm asta și cum să facem asta.

— Ca părinți?

— Ca părinți.

— Niciodată?

— Niciodată, fu de acord Penn. Niciodată. Nici măcar o dată. Nu știi niciodată. Poți doar să presupui. Așa este mereu. Trebuie să iei aceste decizii uriașe în numele copilului tău, acest mic om a cărui soartă și al cărui viitor sunt complet în mâinile tale, care are încredere în tine că știi ce e bine și corect și apoi că poți face exact ce e bine și corect. Nu ai niciodată suficiente informații. Nu poți vedea viitorul. Și dacă dai greș, dacă iei decizia greșită, cu informațiile tale incomplete, contradictorii, atunci e în joc nimic altceva decât tot viitorul și fericirea copilului tău. Este imposibil. Este sfâșietor. Este înnebunitor. Dar nu există alternativă.

— Sigur că există, spuse ea.

— Ce?

— Contraceptive.

— Cred că e cam târziu pentru asta.

— Deci alinarea pe care mi-o poți oferi despre a ne trimite fiul la școală săptămâna viitoare îmbrăcat ca o fată zână este că pare că am presupus corect ce e de făcut.

Penn ridică din umeri.

— Merită încercat.

— Ar fi drăguț să fim puțin mai siguri.

— Atunci ar fi trebuit să ne luăm un câine.

— Ne-am luat un câine.

— În loc să avem copii.

— La mulți ani.

Ea se apleacă peste masă să-l sărute.

— E 21:15, spuse el, dar o sărută înapoi.

Trei nopți mai târziu, în noaptea dinainte să înceapă iar şcoala, Penn avea un set întreg pentru ora de spus povești. Din ce în ce mai des, în ultima vreme, îi avea ca ascultători doar pe Claude, Rigel și Orion, dar în seara asta toți erau neliniștiți – anxietatea fiind la fel de contagioasă ca orice văzuse Rosie la urgențe –, iar când Penn deschise ușa camerei lui Claude, îi găsi pe cei cinci băieți, cu vârste de la cinci la cincisprezece ani, îngrămădiți pe patul mic de o singură persoană.

De când lui Grumwald i se alăturase o prințesă zână a nopții pe nume Stephanie, Claude și gemenii se opuneau vehement ideii ca ora de povești de culcare să fie o întâlnire calmă, pașnică, înainte de somn. Semăna mai mult cu sala din Camera Comunelor. Rigel și Orion voiau să audă doar despre Grumwald, Claude voia să audă numai despre prințesa Stephanie. Din fericire, se hotărâseră să lucreze împreună și să se ajute unii pe alții. Nu Claude și gemenii. Grumwald și Stephanie.

— De fapt, ea nu putea să îl ajute să fie prinț, le explică Penn progeniturilor sale care îl ascultau cu atenție. Ea nu putea să facă nimic pentru a face mai ușoare toate tăierile de panglici și sesiunile de pupat de copii și medieri între țărani pe care le presupunea meseria de prinț. Nu putea nici să faciliteze lucrurile în cadrul triunghiului amoros din consiliul elevilor – secretara, pur și simplu, nu gândea rațional. Dar algebră avansată? Aici putea să ajute cu ceva. Nu avea un cap prea bun la matematică, pentru că era magică și oamenii magici nu aveau nevoie de matematică, dar s-a gândit că magia cu trucuri ar putea să funcționeze și pentru Grumwald. Avea o trusă impresionantă de instrumente, dar, din păcate, singura cale prin care putea să afle ce anume funcționa pentru fiecare problemă era prin încercări și greșeli. La testul la care el a sărutat broasca pe care i-a dat-o

ea, a luat nota șase. A luat un minus șapte la testul la care a păstrat ochiul de triton în buzunar și ăsta era un progres, dar un minus șapte nu prea era o notă demnă de un prinț, în viziunea tatălui său. Nu putea să răspundă nici măcar la jumătate din problemele de la temele pe care le rezolva în timp ce freca o lampă pe care Stephanie o considera magică. Când a plâns la mormântul unei zâne aspirante spre care îl orientase ea, s-a ales cu observația *vino să discutăm, te rog,* în catalogul de note imaginar (Stephanie se întreba cui îi păsa dacă acel catalog era imaginar, dar, din păcate, răspunsul era: profesorului de algebră al lui Grum).

În final, ceea ce funcționa era ceea ce ar fi trebuit să știe de la bun început: baghetele magice sunt bune la practic orice. Grumwald era încântat. Se putea reînrola în Clubul de Matematică.

— Totuși, lui îi era mai greu să o ajute pe ea. El dormea când ea se ocupa de stele. Fără aripi nu putea oricum să ajungă la ea. Totuși, în final, ceea ce a putut să-i ofere a fost mai bun decât baghetele magice, broaștele magice și lămpile magice. Mai bun și *mai* magic. Ceea ce i-a oferit a fost sprijin moral și iubire necondiționată. A promis să fie mereu alături de ea, chiar și când cerul se dovedea a fi prea vast și noaptea prea întunecată, pentru că ea nu putea să aprindă toate stelele, în schimb, el îi va lumina calea. El va fi Polarisul ei, navigatorul ei celest, ghidul ei astral. Și ori de câte ori ea se va întoarce pe Pământ, promise Grumwald, el va fi acolo, așteptând.

Roo își privi tatăl în ochi.

— Ce siropos a fost, tată!

— Vezi, de-asta e mai bine când e numai un prinț. Orion se rostogoli pe podea. Prințesele sunt așa de banale!

— Nu Stephanie a fost cea care a devenit sensibilă. Claude se ridică în picioare pe pat, cu mâinile în șold, îmbrăcat cu cămașa de noapte. Ci

Grumwald. Stephanie era șmecheră cu accesoriile ei, ca James Bond.

— James Bond nu are nimic în comun cu prințesa Stephanie, spuse Rigel. James Bond nu ar folosi niciodată o baghetă magică pentru algebră.

— Algebră avansată, spuse Penn.

Dar după plecarea celorlalți, Claude se lăsă jos pe pat și îl îmbrățișă puternic pe Penn.

— Am priceput, tati.

— Ce-ai priceput?

— Mă vei iubi mereu și mă vei sprijini orice-ar fi. Chiar dacă mâine n-o să fie bine, o să mă aștepți acasă.

— Nu e adevărat, spuse Penn. O să te aștept pe terenul de joacă, la școală.

Nimeni nu a dormit bine în acea noapte și la micul dejun erau cu toții adormiți. Rosie se gândi dacă ar fi un bun părinte sau nu dacă le-ar turna tuturor cafea. Claude coborî la parter, puțin palid poate, într-o fustă de blugi maro, colanți maro, un pulover roz și pantofi de tip *penny loafer.* Avea agrafe roz în părul lui încă foarte scurt. Pe spate purta aripile străvezii, arcuite și sfidătoare și nu voia să le dea jos chiar dacă asta însemna că trebuia să mănânce micul dejun în picioare. Ciuguli marginile a două felii de pâine prăjită și îi dădu miezul lui Rigel. Rosie nu putea să-l certe fără să mănânce și ea ceva, și nu se simțea în stare.

Voia să meargă cu el la școală. Voia să se îmbrace cu o jachetă de gașcă și să stea în spatele clasei cu o bâtă pentru ca toată lumea să înțeleagă ce ar păți dacă s-ar pune cu copilul ei. Voia să se ducă să le țină un discurs pe care chiar îl repetase de mai multe ori în minte. „Voi, restul, poate că sunteți copii care se conformează genului, ar spune ea, dar nu sunteți nici pe departe la fel de deștepți, amuzanți sau interesanți precum Claude, așa că spuneți-mi voi ce e mai bine: să fii un băiat grozav, energic, în fustă, sau un copil obositor și plângăreț, căruia îi curge nasul și care nu are nimic de oferit

în afară de conformitate la genul atribuit de ceilalți.” În schimb – și probabil că așa era mai bine –, trebuia să se ducă la serviciu.

Dar Penn se duse. Asta era încă un lucru pe care și-l dorea Claude când era întrebat. Da, voia ca Penn să vină la grădiniță toată ziua, să stea în spate, să nu spună nimic și să plece la prânz. Așa că asta a făcut Penn. A stat pe acel scaun imposibil de mic, cu genunchii la umeri, inima în gât și a transpirat. Afară erau minus șaisprezece grade.

— Bine ați revenit, băieți și fete. Cum a fost vacanța tuturor? spuse domnișoara Appleton fără să aștepte vreun răspuns. Mă bucur atât de tare să vă văd chipurile zâmbitoare! Sper că toată lumea s-a distrat și sper că v-ați întors la școală gata să învățați. Ne așteaptă atât de multe sarcini minunate și surprize. Știu că unora dintre noi li s-au întâmplat multe în vacanță. Susan a pierdut primul dinte. Davis s-a dus cu bunicii lui la New York. Carrie s-a tuns. Și Claude o să fie zână! Avem atât de multe de învățat unii de la alții, băieți și fete.

Toată lumea se uită în jur spre Susan, Carrie și Claude. (Chiar și pentru elevii de grădiniță, era puțin probabil ca o săptămână în Manhattan să fie ceva interesant). Susan își dezveli buza de jos, întinse falca asemenea unei maimuțe și apoi împinse limba afară prin gaura unde fusese odată dintele ei. Carrie își atinse ceafa acolo unde fusese înainte coada ei de cal. Claude zâmbi firav cu ochii la pantofii săi.

Copiii se agitară pe scaune.

— Are cineva vreo întrebare pe care vrea s-o pună? Aș vrea să îi aud pe băieții și fetele cu mâinile ridicate frumos, care acum stau cu ele liniștite în buzunar.

Toate mâinile din clasă se ridicară, cu excepția lui Claude.

— Hai să vedem, spuse domnișoara Appleton. Marybeth ridică mâna frumos.

— A venit zâna? spuse Marybeth, iar Penn avu nevoie de un moment să înțeleagă că întrebarea legată de zână se referea la dintele lui Susan și nu la aripile lui Claude.

— Da. Susan cu-pauză-între-dinți zâmbi. Mi-a lăsat doi dolari *și* o bandă desenată.

— Oooo, spuseră elevii apreciativ.

— Următoarea întrebare, spuse domnișoara Appleton. Jason?

Jason se întoarse spre Claude.

— Colanții îți dau mâncărimi? Așa pare. Claude roși și clătină din cap.

— Foarte drăguț, spuse domnișoara Appleton. Cine urmează? Alison?

— Claude o să-și lase părul lung? o întrebă Alison pe profesoara ei.

— Nu știu, draga mea. Hai să-l întrebăm. Claude, plănuiești să îți lași părul să crească lung, ca al lui Alison? Sau vrei să ai păr de lungime medie, precum Carrie sau Josh? Sau o să îl lași scurt, așa cum e acum?

— Nu știu, le spuse Claude pantofilor, aproape în șoaptă.

— Ei bine, atunci vom aștepta și vom vedea, spuse domnișoara Appleton. Mai avem timp doar pentru o întrebare. Elena?

— Ai văzut Statuia Libertății? îl întrebă Elena pe Davis.

— Nu, spuse Davis.

Domnișoara Appleton bătu din palme.

— Băieți și fete, ați pus întrebări bune și le-ați pus frumos și încet, așa că o să pun un biscuit în borcanul nostru ca să ne ajute să merităm petrecerea cu biscuiți. Acum, hai să ne găsim cu toții partenerii de matematică pentru exercițiile de matematică. Masa albastră, vă puteți ridica să vă luați tăvițele de matematică…

Și asta a fost tot. Nimeni nu s-a uitat chiorâș la Claude. Nimeni nu a șoptit ceva neplăcut. Fusta maro de blugi a lui Claude și aripile lui nu erau

mai mult sau mai puțin interesante decât o excursie la New York, o tunsoare ori un dinte căzut (dinții se pierdeau ca turiștii printre elevii de grădiniță). Erau, dragii de ei, prea preocupați de ei înșiși ca să fie atenți la criza de identitate a lui Claude. Erau prea mult copii de cinci ani ca să dea un biscuit pe altcineva decât pe ei înșiși.

Când se aliniară pentru prânz, Claude a venit la mini-scaunul lui Penn și șopti:

— Tata, poți să te duci acasă acum.

— Ești bine, puiule?

— Da.

— Ești sigur?

— Da.

— Sunt mândru de tine, Claude.

— Și eu sunt mândru de tine, tati.

Dimineața următoare, Claude a întrebat la micul dejun.

— Cât timp va dura până o să-mi crească părul lung, până la fund?

— Cât timp va dura până o să-mi crească păr *pe* fund? spuse Rigel apoi.

— *Fund cu păr, fund cu păr,* spuse Orion.

Claude purta un pulover mov reiat peste colanții cu dungi în culorile curcubeului. Și renunțase la aripi.

DREPTURI DE A PUNE NUME

Copiii de grădiniță erau netulburați. Foarte puțin este de netulburat în ceea ce îi privește pe copiii de cinci ani. Foarte puține lucruri nu se schimbă. Într-o zi, acele linii șerpuitoare din cărți se transformă în cuvinte. Într-o zi încep să-ți cadă chiar bucăți din gură. Într-o zi, cel mai bun prieten al tău se transformă într-un fel de animal împăiat ponosit și pentru prima oară în viața ta ți se pare în regulă să-l lași acasă. Într-o zi, ca prin magie, poți să îți ții echilibrul pe două roți. Faptul că într-o zi poți să fii băiat și în ziua următoare să devii fată nu ieșea din aceeași logică a lucrurilor.

Dar copiii mai mari aveau niște întrebări. Și nu le puneau întotdeauna cu blândețe. La locul de joacă, în pauză, copiii de clasa a treia întrebau:

— De ce porți rochie?

Cei de opt ani arătau cu degetul spre Claude în cantină și cântau:

— *Băiaaaatul fatăăăă băiaaaatul fatăăăă,* ca sirenele de poliție. Colegii din clasa a cincea zâmbeau disprețuitor la Rigel și Orion:

— Frățiorul vostru mai mic gay e așa de gay! Și când Claude încerca să sară coarda, să se joace la bare sau la tobogan, era un bombardament constant de:

— Ești băiat sau fată? Ești băiat sau fată? Ești băiat sau fată? din partea copiilor mai mari, mai masivi și mai puternici decât el. Pentru că nu știa răspunsul, nu spunea nimic. Și pentru că nu spunea nimic, îl tot întrebau același lucru.

Claude ajunsese la concluzia că era prea frig să iasă afară la joacă oricum și, în schimb, își petrecea pauza singur în bibliotecă.

Claude era mulțumit să își ia prânzul în poală, la baie. Dar după ce a făcut asta de câteva ori, asistenta i-a spus că baia ei era doar pentru a te duce la baie, nu pentru luat prânzul.

Așa că el s-a dus înapoi la toaleta băieților.

Domnișoara Appleton îl reținu într-o zi de la pauză și îl întrebă:

— La care baie te duci?

— Nu mă duc la baie, spuse Claude. Mă duc la bibliotecă.

Educatoarea trase aer adânc în piept.

— Când te duci la baie, unde te duci la baie?

— Unde mă duc mereu la baie.

— La baia băieților?

Claude încuviință. Știa că făcuse ceva greșit, dar nu știa ce anume.

— De ce folosești toaleta băieților?

— Pentru că sunt băiat?

Ea mai inspiră o dată adânc.

— Atunci de ce porți rochie?

Claude era confuz. Mai trecuseră prin asta.

— Îmi place să port rochie.

— Băiețeii nu poartă rochii. Domnișoara Appleton încercă să își găsească răbdarea obișnuită. Fetițele poartă rochii. Dacă ești băiețel, nu poți purta rochie. Dacă ești fetiță, trebuie să folosești toaleta asistentei.

— Dar fetițele folosesc toaleta fetelor, spuse Claude.

— Dar nu ești fetiță, spuse domnișoara Appleton printre dinți.

La finalul zilei, Victoria Revels îi sună pe părinți.

— Suntem bucuroși să vă tratăm copilul ca pe o fată, dacă asta crede că este el, începu ea.

— Nu bucuroși, corectă Penn. Obligați din punct de vedere legal.

— Ambele, spuse doamna Revels. Dar nu poate să fie doar un capriciu.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că dacă el crede că e fată, are disforie de gen și ne vom ocupa de asta. Dacă vrea doar să poarte rochie, e perturbator pentru ceilalți și trebuie să poarte haine normale.

— Nu sunt sigur că acest copil, noi sau dumneata înțelegem distincțiile pe care le inventezi pe parcurs, spuse Penn.

— Este ceva confuz, recunoscu reprezentanta districtului, și pentru domnișoara Appleton, și pentru copii, și în mod sigur și pentru Claude. Nimeni nu știe cum să se poarte cu copilul acesta. Spunem el sau ea? Claude face parte din grupul fetelor sau al băieților? De ce are părul încă scurt? De ce nu și-a schimbat numele?

— În clasă nu sunt fete cu păr scurt? spuse Penn. Nu sunt fete în clasă care poartă pantaloni?

— Ideea este că putem să vă tratăm copilul ca pe un băiat, spuse doamna Revels. Sau vă putem trata copilul ca pe o fată. Dar nu îl putem trata drept… nici nu știu ce altceva există.

— S-ar putea ca asta să fie problema. Penn accesase internetul. Citise și se documentase. Începea să devină expertul aici. Ar putea să fie ambele. Ar putea să nu fie niciuna. Ar putea să fie un băiat în rochie sau o fată cu penis. Ar putea fi una pentru o vreme și apoi alta. Ar putea să fie de gen variabil. Ar putea fi *genderqueer*…

— Nu și la grădiniță, îl întrerupse ea. Nu poate să fie toate astea la grădiniță și nu poate să nu fie niciuna din variantele astea la grădiniță. La grădiniță, un copil poate să fie doar un el sau o ea, un băiat sau o fată. Grădinițele nu sunt înființate pentru ambiguitate.

— Poate că ar trebui să fie, spuse Penn. Lumea este un loc ambiguu.

— Nu pentru un copil de cinci ani. Pentru un copil de cinci ani, lumea este foarte în alb și negru. Este dreaptă sau nedreaptă. Este distracție sau tortură. Nu există prăjituri dezgustătoare. Nu există legume delicioase.

— Ba da, spuse Penn, chiar și pentru cei de cinci ani. Claude detestă prăjiturile cu cocos. Adoră broccoli. Are penis și vrea să poarte rochie. Ar fi mai simplu poate dacă aceste lucruri nu ar fi

adevărate, dar sunt. Pentru toți copiii voștri. În mod sigur, unele dintre fetițele din clasa lui joacă fotbal după școală și în mod sigur unii băieți se joacă șotron. Asta este un lucru bun, nu un lucru rău.

— S-ar putea să fie un lucru bun, spuse doamna Revels, dar bun sau rău, nu putem să ne adaptăm la asta. Trebuie să se hotărască într-un fel sau altul. Trebuie să… mă scuzați, dar trebuie să se decidă cum folosește toaleta, stând sau în picioare.

— În biroul asistentei, adăugă Penn.

— În biroul asistentei, spuse Victoria Revels.

Penn voia să-l sune pe Dwight Harmon și să facă scandal. Responsabilitatea lor era să se asigure că mezinul lui nu va fi agresat sau batjocorit. Și că nu îl vor presa pe Claude să declare o identitate de gen sau de orice alt fel doar pentru că era mai ușor pentru district să se refere la el la persoana a treia. Rosie voia să fie un model de atitudine pentru Claude, să dea la o parte insultele ca pe praf și să râdă cu un amuzament crispat, dar înțelept de funcționarii nenorociți. Rosie, asemenea majorității părinților, învățase această abordare când a avut al doilea copil. Când Roo a căzut la jocul de joacă, a venit la el grijulie:

— Ești bine? Arată-i lui mami unde te doare. O, bietul meu băiețel! Și el plângea sfâșiat. Până la Ben, învățase să rămână calmă și să strige: N-ai pățit nimic. Și nu pățise.

— Dacă nu ne purtăm ca și cum ar fi ceva important, nu va simți că este ceva important, spuse Rosie.

— Dar este ceva important, spuse Penn.

Totuși, ca de obicei, când încercau să găsească traseul potrivit, Claude și-l trasa pe al lui. La cină, anunță că își va schimba numele în canalul cacao.

— Canalul cacao? spuse Ben.

— Ca un post TV, dar numai cu ciocolată, spuse Claude.

— Vrei să spui Coco Chanel.

— Ce e un Chanel?

— E numele ei de familie. A inventat parfumul.

— Parfumul de ciocolată? spuse Claude.

— Poate. Ben ridică din umeri. Nu știa multe despre parfum. Știa însă că frățiorul lui nu putea să umble și să-și spună canalul cacao. Sau Coco Chanel.

— Poți să fii, pur și simplu, Claude, spuse Penn. Domnișoara Appleton îți dă bătăi de cap?

— Nu.

— Nu te pot face să îți schimbi numele. Poți să îți păstrezi numele și să porți în continuare ce vrei.

— Vreau să îl schimb. Nu-mi place Claude.

— Și eu. Vreau să îmi schimb numele. Orion e nume de stea, nu de băiat.

— Orion e numele unei constelații, nu al unei stele, îl corectă Ben.

— Pentru tine e ușor, spuse Roo. Tu te-ai ales cu numele normal.

— Roo e un nume normal, spuse Ben.

— Da, pentru un cangur, spuse Rigel.

— Hai să ne luăm un cangur, spuse Orion.

— Nu ne luăm un cangur, spuse Rosie.

— Îmi schimb numele în Cangur, spuse Orion. Așa vreau să mi se spună de acum încolo. Cangur Walsh-Adams.

— Cel puțin ai nume de constelație, spuse Rigel. Eu m-am ales cu un picior de constelație.

— Piciorul meu, spuse Orion cu mândrie.

— Piciorul tău, aprobă Rigel ursuz.

— Nimeni nu își schimbă numele, spuse Rosie. Numele nu sunt ceva ce îți alegi singur. Numele îl primești de la părinți. Claude, dacă vrei un nume de fată, poți să fii Claudia. Toată lumea păstrează numele pe care le-am dat.

— De ce? Roo lua cu limba resturile de curcan de pe un cuțit de tăiat carne.

— Pentru că la luat decizii nu sunt buni copiii, spuse Penn.

— Îl lăsați pe Claude să decidă să fie fată, spuse Roo, ceea ce e mult mai rău decât a-l lăsa pe Orion să își dea numele de Cangur.

— Roo! spuseră Rosie și Penn într-un glas.

— Nu vreau să fie Claudia. Claudia seamănă prea mult cu Claude.

— Ai putea să fii Nu Claude, spuse Ben. Absența lui Claude. Rădăcina pătrată a lui Claude negativ. Un Claude Gaură.

— *Claude Gaură, Claude Gaură, Claude Gaură,* spuse Orion.

— Toată lumea, afară, spuse Rosie. Era mai ușor să spele vasele singură, în următoarea oră și jumătate, pentru că atât ar fi durat, decât să își mai asculte familia încă un minut. Își dădu seama că îi învăța că dacă erau o pacoste suficient de mare, ea urma să preia toate sarcinile lor.

Va ajunge să regrete asta, dar în clipa aceea nu se putea gândi la nimic mai plăcut decât să spele singură vasele de la șapte oameni.

Penn rămase și o ajută și nu scoase o vorbă. Rosie îi era recunoscătoare. Dar îi era mai recunoscătoare pentru tăcerea lui. Rosie era băgată până la coate în apă, toată partea din față îi era udă de la apa de spălat, când Roo coborî la parter să stea bosumflat la masa acum debarasată din sufragerie.

— Vrea ca numele lui să fie Coco Channel, spuse el trist. Nu vă îngrijorează asta?

Rosie dădu apa mai tare, dar Penn își lăsă prosopul și se așeză lângă fiul lui cel mare.

— I-a plăcut ideea unui post de televiziune cu ciocolată. Nu e mare lucru.

— E mare lucru, spuse Roo. Va tot prefaceți că nu este, dar este. Dar cum rămâne cu… știi tu.

— Penisul lui?

— Da.

— Încă nu ne facem griji în privința asta. Poate că e doar o fază. Poate că va trece.

— Dar dacă va trece, de ce îl încurajați?

— Cum îl încurajăm?
— Îl lăsați să poarte haine de fată, să se joace cu jucării de fată și să își lase părul să crească.
— Exact, îl lăsăm, nu îl încurajăm.
— Spuneți nu.
— Probabil că ai observat, spuse Penn, că în casa noastră lucrurile nu funcționează așa. Când putem, spunem da. Tuturor. Când spunem nu, să faceți bine să credeți că este un nu serios. Spunem nu atunci când vreți să faceți ceva ce v-ar putea face rău. Altfel, în mare parte, spunem da.
— Asta i-ar putea face rău.
— S-ar putea. Dar se pare, momentan, că este mai bine decât alternativa. Momentan, se pare că asta crede el ca are nevoie…
— Dar ai spus că niciodată copiii nu sunt buni la luat decizii.
— Când am spus asta?
— La cină. Ai spus că cei mici nu își pot pune alte nume pentru că nu sunt buni la luat decizii. Dar dacă nu sunt buni la luat decizii copiii, atunci de ce îl lăsați pe Claude să fie ceva ce nu este?
— Dar dacă este? spuse Penn.
În seara aceea, după spălatul pe dinți și povești și luminile stinse, după ce băieții au adormit și vasele au fost spălate, uscate și puse la locurile lor și temele verificate și ghiozdanele făcute și prânzurile preparate, după ce Rosie și Penn erau în pat cu lumina stinsă, ușa lor de la dormitor se întredeschise și o voce șopti pe întuneric.
— Mi-am ales un nume nou.
Rosie desfăcu păturile și se mută spre Penn, ca micul Claude să se suie lângă ea în pat. Își puse capul pe umărul ei și păru să adoarmă imediat la loc.
— Claude?
— Mmm?
— Numele tău nou?
— Da.
— Care este?

— Poppy, spuse el. Vreau ca numele meu nou să fie Poppy.

— Poppy? șopti Rosie.

— Carmy spune că evreii își numesc copiii după oamenii morți pe care îi iubesc. N-am cunoscut-o pe Poppy, dar o iubesc oricum.

— Da? Rosie era plină de mirare.

— Da. Pentru că îi pliceau păpușile. Și pentru că era preferata ta. Îmi plac păpușile. Și vreau să fiu preferatul tău.

— Ești preferatul meu. Ea își frecă nasul de gâtul lui.

— Crezi că Poppy e un nume bun?

— Cred că Poppy e un nume perfect.

ÎMPINGE

La fel ca multe alte lucruri, și acesta avea nevoie doar de un nume ca să devină real. Un nume și mai mult păr. Domnul Tongo spunea că mulți părinți cu copii asemenea lui Claude mergeau în instanță să schimbe certificatele de naștere și să sigileze dosare, că mulți copii asemenea lui Poppy se mutau la alte școli ca să o ia de la capăt undeva unde nimeni altcineva nu știa cine erau cu adevărat și să poată fi, în schimb, cine își doreau cu adevărat. Lui Rosie, toate astea i se păreau inutil de drastice, totuși, pentru că la vârsta asta, din câte își putea da ea seama, părul era totul. Copiii cu părul scurt erau băieți și copiii cu păr lung erau fete. Un copil purtător de penis care voia să fie fată trebuia doar să ia numele mătușii sale moarte și să își lase părul să crească pentru ca transformarea să fie completă. Ea mai avea, se gândise, șapte, zece centimetri până când părul lui Claude să îi crească până după urechi și ea să îl piardă, poate pentru totdeauna. În sfârșit, o va avea pe Poppy cea pe care și-o dorise întotdeauna. Dar încă nu era pregătită.

Cu toate astea, lumea se holba la ei în restaurante, la o masă de șapte persoane, asta mereu fusese adevărat. Dar când era doar ea și Claude și făceau comisioane, oamenii se holbau la ei la mall, la magazin și la bibliotecă, iar asta era ceva nou. În acele vremuri, când lui Claude nu îi crescuse încă părul de tot, încă arăta ca un băiat în rochie. Unii cumpărători îi zâmbeau lui Rosie cu admirație, sau poate milă, alții poate doar cu empatie. (Deci nu aveau un băiețel care voia să fie o fată, erau părinți și ei și asta era mereu ceva). Dar mulți se încruntau la ea cu o dezaprobare disimulată. Unii îi spuneau lui Poppy: „Ce aranjat ești”, sau „Ce rochie drăguță”, sau, cordial spre Rosie, „Ce copil frumos”. Dar alții își spuneau cu

voce tare unii altora în trecere, „Era fată sau băiat?”, sau „Cum să-ți lași copilul să facă asta?”, sau „Mama aceea ar trebui împușcată”.

Cu toate acestea, până în aprilie, Claude dispăruse, iar Poppy preluase controlul, cu părul, în sfârșit, trecut de urechi, într-o tunsoare pixie, scurtă, dar definitivă. Autoportretele lui deveniră aventuri solo: numai Poppy, nu și toată familia sa, Poppy într-o rochie lungă aurie, de bal, Poppy cu o diademă mov și pelerină mov asortată de supererou, Poppy cu papuci, pantaloni de yoga și bustieră, stând în poziție de lotus, zâmbind iluminat pe pagină. În fiecare dimineață cobora pentru micul dejun efervescent, zâmbind înainte să pună piciorul în bucătărie, râzând cu frații lui, plutind, și abia atunci își dăduseră seama părinții lui cât de ursuze fuseseră diminețile lor când Claude stătea aplecat deasupra terciului de ovăz, abătut, pentru că trebuia să se schimbe de rochia de mic dejun înainte de școală. Folosea toaleta asistentei. Își pregătea – lui și fraților săi – sandviciuri cu unt de floarea-soarelui, ceea ce era suficient cât să câștige iubirea încurajatoare a domnișoarei Appleton.

Rosie și Penn se acomodară mai lent. Se spune că cel mai greu este să trăiești fără lucrul pe care nici nu-ți poți imagina că îl poți pierde. Rosie mereu presupunea că asta se referea la scenarii postapocaliptice în care trebuia să poți trăi fără electricitate, apă sau wi-fi, dar, de fapt, era ceva mai profund decât atât. Lui Penn îi amintea de copiii francezi a căror familie închiriase casa de alături în vara în care el avea șaisprezece ani. Era *très irritant* cât de mult mai bine vorbeau franceza decât el și era chiar și *beaucoup plus irritant* că își aminteau, fără să se străduiască prea tare, ce substantive erau masculine și care erau feminine când el nu putea, chiar dacă petrecuse mii de ore studiindu-le și ei încă nici nu foloseau olița singuri. Acum, toată viața lui era așa. Uneori îi

spunea lui Poppy „el” și uneori „ea”. Uneori îi spunea lui Roo „Ben” (confunda copilul) sau „Rufus” (numele greșit) sau „Rude” (deși băiatul nu era aproape niciodată obraznic).

Uneori îi spunea lui Rosie „el”. O dată a prezentat-o la o petrecere drept soțul lui. Îi spunea poștașului „ea”. Îi spunea celui care le-a reparat frânele de la mașină „ea”. Când vorbea despre ziar spunea „ea”. Nici Claude și nici Poppy nu păreau deranjați de una sau de alta, dar Penn simțea că ceva esențial din creierul lui fusese tăiat. Acea conexiune în creier pe care o aveau toți și care îți permitea să alegi pronumele potrivit ori de câte ori era necesar fusese permanent decuplată și brusc limba maternă îi devenise străină lui Penn.

În vacanța de primăvară merseră cu toții în Pheonix. Poppy se duse la mall cu bunica lui, împărți covrigi cu scorțișoară la food court și aruncă monede în fântână ca să-și pună o dorință. Își dori ca totul să rămână exact la fel pentru că brusc, pentru prima oară în oricare dintre viețile sale, toți copiii voiau să fie prieteni cu el. Claude cel timid și mereu singur fusese înlocuit de Poppy cel vesel și gregar, care își economisea alocația ca să cumpere un calendar cu zâne în care să noteze toate solicitările pe care le primea să meargă la întâlniri de joacă.

Rosie ura acel calendar. Penn îl adora. Pentru Penn reprezenta un triumf, lucruri dificile depășite și implementate. Poate că tranziția de la Claude fusese intimidantă și încărcată de dificultăți, dar iată-l acum pe Poppy iubit, cu prieteni, prezent, fără să mai dispară de pe pagină. Penn considera calendarul drept un trofeu câștigat cu greu. Pentru Rosie, exprima saturația și pofta oamenilor pentru falsă corectitudine politică și o ciudată autenticitate a lui Poppy.

Rosie îl avertiză pe Penn că a avea un statut nu era același lucru cu a avea prieteni. Poate că părinții voiau, pur și simplu, ca micuții lor să îl

invite pe Poppy doar ca să bârfească cu prietenii lor sau să facă un mare caz din a se afișa drept deschiși la minte și toleranți. Poate copiii voiau să se joace cu Poppy pentru că erau mai degrabă curioși în privința lui și nu pentru că îl plăceau. Și ce puteau să facă cu invitațiile la stat peste noapte? Ce urmau să facă atunci când acești copii nu vor mai fi mici copii drăguți de grădiniță și începeau să fie adolescenți amețiți de hormoni, cu intenții rele, care simțeau presiunea socială, care luau pastile și se jucau cu arme?

— Se joacă cu arme? spuse Penn.

— Sau ceva de genul acesta, spuse Rosie.

— Cred că te îngrijorezi prematur.

— Dacă nu te îngrijorează ceva până când nu devine o problemă, asta nu e îngrijorare, spuse Rosie. Asta e observație.

Fetițele care îl invitau pe Poppy la ele aveau camere roz și piese de LEGO roz, și perne roz peste cearșafuri roz pe paturi roz. Aveau lăzi – lăzi adevărate! – de tutuuri, pantofi cu toc și haine de ocazie, animale de pluș care purtau și ele tutuuri, tocuri și haine de ocazie, păpuși Barbie și haine pentru Barbie, bijuterii, ojă, zâne și bebeluși de jucărie. Le plăcea să deseneze și să facă schimb de abțibilduri. Le plăcea să își pună jucăriile de pluș în cărucioare, și să le dea biberoane și să le plimbe prin cartier. Le plăcea să aibă standuri de limonadă. Le plăcea să se fugărească prin casă, dar în tutuuri și pe tocuri, iar când te prindeau în final, te îmbrățișau, chicoteau și râdeau împreună, în loc să facă mare caz de cine pierduse și cine ți se așeza pe cap și trăgea vânturi. Poppy nu putea înțelege de ce toți oamenii din lume nu-și doreau să fie fete.

Rosie începea să se întrebe același lucru. Era obișnuită să ia copiii de la întâlnirile de joacă având coate vinete, bărbii zgâriate, pantaloni rupți și povești despre obiecte sparte și comportamente problematice. Nu era obișnuită ca cel mai mic

dintre copii să meargă vreodată la întâlniri de joacă, cu atât mai puțin să se întoarcă acasă de la ele tot numai zâmbet, îmbibat cu o bucurie tăcută, aproape intimă. Mamele radiau spre Rosie.

— E așa o fată bună!

— Cine? întrebase Rosie prima oară.

— E bine-venită oricând. E așa de bine-crescută!

Sau îi puneau o mână pe braț și spuneau: „Ești atât de curajoasă”, sau „Ești o mamă atât de bună. Te descurci atât de bine cu toate astea”. Rosie aprecia susținerea lor, dar nu era sigură că a fi părinte putea fi considerat vreodată ceva curajos – sau poate mereu era așa – pentru că nu e ca și cum ai avea de ales. Dar orice ar fi ales, primea și ea. Părul lui Poppy era încă scurt, dar nu suficient de scurt încât Rosie să nu îi facă două codițe în fiecare dimineață, câte una pe fiecare parte, pe care Poppy le dădea fericit pe după urechi.

Unele întâlniri de joacă mergeau mai puțin bine. Rosie ținea o listă de copii cu care Poppy nu se mai putea juca. O întâlnire de joacă s-a terminat când Poppy și cealaltă fetiță se jucau de-a prințesele și tatăl a spus o glumă murdară despre travestiți. Familia aceea a ajuns pe listă. O mamă o presa pe Rosie cu întrebări de fiecare dată când se întâlneau la locul de joacă după școală despre procesul transformării fizice a lui Claude în Poppy, pe care Penn voia să le scuze pe motiv că își arăta interesul, dar pe care Rosie le vedea drept ce erau de fapt: curiozitate obraznică. Altă familie a ajuns pe listă când Penn s-a dus să-l ia pe Poppy și mama și tata l-au luat deoparte să-i explice, politicos, că Dumnezeu nu face greșeli și de vreme ce Dumnezeu deja îi dăduse lui Poppy un penis, el și Rosie interferau cu planul lui Dumnezeu.

— Și asta e… rău? ghici Penn. El mai ghici și că dacă familia aceea ținea o listă a ei, numele lui tocmai fusese scris pe ea.

Rosie încercă să nu lase toate astea s-o afecteze. Avea multe de făcut oricum fără să își facă griji în privința ignoranței părinților prietenilor copilului său. Nu era treaba ei să îi educe. Treaba ei era doar să își crească copilul, pe toți copiii ei. Și să muncească pentru a-i hrăni pe toți. Și ea, și Penn îi tot spuneau lui Poppy: „Nu trebuie să îți placă de toată lumea. Găsește-i pe cei care sunt distractivi, isteți și siguri și rămâi cu ei”.

Abordare care a funcționat foarte bine până la Nicky Calcutti. Nicky era singurul prieten al lui Claude de dinainte și Nicky era puțin încurcat, puțin descurajat de schimbare. Era un copil tăcut și probabil de asta îi plăcuse lui Claude la el. Era modest. Nu se bătea și nu se fugărea. Nu cerea tot timpul în gura mare să i se facă pe plac. Înainte, băieții se jucau unul lângă altul, asemenea copiilor mici și asta era în regulă cu amândoi. De atunci, el mai venise o singură dată să se joace cu Poppy și îi șoptise lui Rigel:

— Nu am mai avut o întâlnire de joacă cu o fată până acum, la care Rigel răspunsese:

— O, e grozav. Miroase mult mai bine la ele în cameră. Dar Nicky nu păruse să se liniștească.

— Poate ia lucrurile personal, bănui Penn.

— Ca și cum Claude care a devenit Poppy ar fi un fel de eșec al bărbăției lui Nicky? spuse Rosie.

— Ceva de genul acesta.

— Are cinci ani.

Poate că avea cinci ani, dar s-a dovedit că a avea cinci ani nu însemna că era prea mic să fie jignit sau speriat. La cinci ani nu era prea mic pentru toate felurile de păcate. Rosie și Penn o știau pe mama lui Nicky. După anunțul lui Claude, ea i-a scris un e-mail lui Rosie că spera ca băieții să poată fi în continuare prieteni. Întrebase dacă putea să facă ceva să ajute. Promisese înghețată cu mentă – preferata lui Claude și a lui Poppy – dacă Poppy mai venea să se joace. Rosie îl lăsă la ei, rămase în pragul ușii și vorbi câteva minute cu

Cindy Calcutti și mai târziu, când era în magazinul de rechizite ca să cumpere materiale pentru un proiect pe care îl făcea Orion despre lilieci, îi sună telefonul. Poppy plângea prea tare ca să îi spună ce pățise. Rosie era în mașină și la jumătatea drumului spre Nicky deja înainte să reușească să scoată un:

— Mamă, poți să vii să mă iei?

Cindy Calcutti și Nick Calcutti senior erau despărțiți. Rosie avea impresia că asta era o despărțire definitivă și nu una de genul în care aveau nevoie de spațiu ca să rezolve lucrurile, dar, întrucât cunoștea mai bine oamenii și își dădea seama ce era și ce nu era treaba ei, refuză să își bage nasul. Știa că Cindy se lupta să obțină custodia completă a copilului împărtășind mult prea multe informații în timpul acestei perioade dificile. Dacă era rândul lui Nick să stea cu fiul lui, Cindy nu spunea că Nicky are o întâlnire de joacă. Cindy se ducea să își facă manichiura și își lăsa soțul să-i supravegheze.

Rosie era aproape, dar Penn era și mai aproape, așa că îl sună din mașină și îl trimise acolo. Era acasă cu băieții și deși Roo și Ben, la doisprezece și treisprezece ani, erau probabil suficient de mari să stea cu alți frați mai mici, a avea grijă de ai lor ridica un nou set de probleme. Penn îi îngrămădi pe toți în mașină și opri la casa Calcutti cu câteva momente înaintea lui Rosie. Se părea că ea nu respectase limitele de viteză. Și nici nu oprise la stopuri.

Poppy deschise ușa înainte ca ei să ajungă pe alee și alergă spre ei cu toată viteza, plângând. Dispăru într-un cerc de frați înainte ca Nick senior să ajungă la ușa de la intrare. Era mult mai voluminos decât Penn, al cărui singur regret era că din această cauză nu putea să îl privească pe om direct în ochi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Rosie pe Nick, fiul lui nefiind vizibil nicăieri, iar al ei absorbindu-

l complet pe celălalt copil care ar fi putut să răspundă la acea întrebare.

— Puștiul tău e un poponar, asta s-a întâmplat, spuse Nick Calcutti senior.

Rosie făcu stânga-mprejur și o luă înapoi pe alee. Pur și simplu, nu avea nevoie să poarte conversația asta cu acest om. Într-o singură propoziție, el reușise să îi spună tot ce avea nevoie să știe. Dar când se întoarse înapoi la Poppy și îl luă în brațe, el șopti:

— Are un pistol, și se hotărî că nu poate să-l lase pe Nicky acolo, cu bună știință.

— Toată lumea în mașină, spuse ea și se întoarse să îl înfrunte pe Nick Calcutti senior împreună cu soțul ei.

Nicky apăru din spatele picioarelor tatălui său.

— Tati spune că nu am voie să mă joc cu poponarii, doamnă Walsh. Și oricum, nu vreau.

Nick scuipă printre dinți.

— Ce faceți cu copilul vostru e treaba voastră, dar e dezgustător, așa că să faceți bine să stați departe de fiul meu. Mi se pare că ceea ce faceți este abuz de copii și ar trebui să mergeți la închisoare, dar ce știu eu? Pentru mine nu înseamnă nimic, atât timp cât îl țineți departe de Nicky. Vedeți, tot îi spun asta lui Cindy. Are nevoie de un bărbat în casă ca să prevină porcăriile de genul ăsta.

— De ce crede Poppy că ai un pistol? spuse Penn.

— Pentru că am.

— De unde știe asta?

— Pentru că nu îl țin ascuns. Un bărbat ar trebui să aibă două lucruri: asta – aici se apucă de prohab și se îndreptă în direcția generală a lui Rosie –, și asta – la care își trase bluza la o parte și arătă un pistol în toc chiar lângă șoldul drept.

— L-ai amenințat? spuse Penn.

— Pe cine?

— Pe Poppy.

— Nu este un el, prietene.

— Ne-ai amenințat copilul? Rosie nu voia să fie amăgită în bătălii despre semantică și pronume. Aici era în joc ceva mai mult.

— I-am spus că nu ne jucăm cu poponari, nu ne jucăm cu fete, nu ne jucăm cu băieți îmbrăcați ca fetele și nu mai este bine-venit în casa noastră sau oriunde aproape de copilul meu – nu în parc, nu la școală, nu pe terenul de joacă, nicăieri.

Penn simți cum creierul i se umple cu o singură dorință: să-l rupă în bătaie pe tipul acesta. Părea să nu conteze că Penn era adeptul păcii, nu al luptelor, un scriitor, nu un luptător. Nici că nu se mai luase la bătaie cu nimeni în viața lui. Nici că probabil era o idee proastă să pocnească în față un bărbat la a cărui față nici nu putea să ajungă, este cu mai mulți centimetri mai înalt decât el, cu douăzeci de kilograme în plus față de Penn – după cum i se arătase explicit – de un pistol adevărat. Încercă să își imagineze viziunea chipului însângerat al lui Nick cu a lui și Rosie privind-o. Se forță să își imagineze cum va arăta Rosie privindu-l sângerând de la o rană în stomac în fața casei acestui ticălos.

În contrast, Rosie mai văzuse bărbați cu arme în trecut. Reparase daunele făcute de ei la urgențe. Îi tratase printre cătușele cu care erau legați de tărgile lor. Le salvase viețile ca să poată fi transferați de la spital la închisoare, de la pacient la deținut. Se temea de bărbații cu pistoale. Dar nu era intimidată de ei.

Se lăsă într-un genunchi și se uită în spatele lui Nick Calcutti, la fiul lui.

— Nicky, dragul meu, ești bine?

— Da?

— Când se întoarce acasă mama ta?

— A zis la unsprezece și jumătate, dar nu îi place să conducă până nu i se usucă unghiile.

— Iisuse Hristoase. Nick senior trecuse la alte plângeri acum. Lăsând la o parte colegul de joacă

transgender al fiului său, obiceiul de a-și face manichiura al soției sale nu putea să fie mai enervant de-atât. Apoi el se întoarse la Penn, care rămase la o distanță incomod de mică de pieptul lui.

— V-aș mulțumi dacă ați pleca dracului de pe proprietatea mea.

Penn deschise gura să răspundă, dar Rosie i-o luă înainte.

— N-am vrea nimic mai mult. Dar vom rămâne cu Nicky până când se întoarce Cindy acasă.

— Crezi că nu pot să am grijă de fiul meu? Nick înjumătăți numărul de centimetri dintre pieptul lui și al lui Penn.

— Venind din partea ta, aș lua asta drept un compliment.

— Cum dorești, spuse Rosie.

— Dacă nu plecați dracului de pe peluza mea, chem poliția, răspunse Nick.

— Te rog, spuse Penn. Te rog, sună poliția.

Nick întinse ambele mâini și îl împinse pe Penn suficient cât să-l doboare la pământ. Poate nu suficient de tare. Poate Penn fusese doar surprins. Poate lui Penn nu-i venea să creadă că se trezise într-un film de acțiune cu buget mic. Nick se apropie și mai mult de el, făcând un pas printre picioarele lui Penn și stând deasupra lui. Rosie își scosese telefonul și formase 911, iar în acea fracțiune de secundă Cindy sosi, se dădu jos din mașină și își dădu seama imediat ce se întâmplase. Din păcate, nu era prima oară când trecea prin asta.

— Cindy, are un pistol, spuse Rosie.

— Știu.

Ochii lui Cindy erau fixați pe soțul ei, cumva mai triști, dar nu temători. Atunci Rosie a devenit furioasă. Cindy știa că soțul ei avea un pistol, dar îl lăsase oricum pe copilul lui Rosie cu el. Cindy știa că soțul ei era un ticălos sexist și bigot și, cu toate astea, plecase să-și facă unghiile. Dorința lui

Cindy de a se juca frumos pentru a convinge un judecător care să-i acorde mai mult timp cu propriul copil îl pusese pe al lui Rosie în pericol grav. Rosie se întrebă scurt care era mai puternică, loialitatea lui Nick senior pentru mama fiului său, sau furia lui Nick senior față de mama fiului său și cum s-ar simți dacă Rosie i-ar lua pistolul cu împrumut și i-ar zbura un deget de la picior lui Cindy, un deget proaspăt vopsit în culoarea lavandei.

Penn se ridică și se scutură. Lui Rosie nu-i mai veni în minte nimic de spus. Se întoarse, îl luă pe Penn de mână și se înapoie la dubiță. Trebuia să se întoarcă mai târziu să își ia mașina, dar nu-și putea imagina cum ar putea să se suie la volan singură acum, nici să conducă, atât tremura de tare, nici să își vadă familia cum se duce spre casă fără ea. Cindy își conduse propria familie în casă.

— De ce l-ai lăsat pe fiul nostru să se joace cu poponari și ticăloși? îl auzi Rosie pe Nick spunând chiar înainte să se închidă ușa.

În dubiță, telefonul ei vibră aproape instantaneu cu un e-mail de la Cindy. La subiect scria „Scuze:(”. Rosie îl șterse fără să citească.

ÎMBRÂNCEȘTE

În drum spre casă de la familia Calcutti, s-au oprit pentru înghețată. Pe cât de puțină foame le era lui Rosie și Penn, cel puțin de mâncare, așa cum nu se simțiseră în viața lor, oferta lui Penn fu întâmpinată cu urale de pe bancheta din spate. Dacă tata vrea înghețată, trebuie să nu fi fost mare lucru ce am văzut pe geam. Dacă mama e dispusă să se oprească pentru gustări în drum spre casă, înseamnă că ce i s-a întâmplat lui Poppy nu a fost chiar groaznic. Dacă le e foame de zahăr, mai ales, copiii și-au făcut griji degeaba.

Vremea se schimbă, în sfârșit. Iarna persistase până la mijlocul lui mai, dar acum, ca un unchi preferat și rătăcitor pe care îl iertai imediat ce apărea, soarele de primăvară sosi cu promisiuni de grătare, licurici și zile lungi pe lac și simțeau cum vara începea să strălucească chiar în fața lor. Vântul cald însemna o coadă la Señor Scoops. Penn nu putea înțelege cum de locul acesta nu dădea faliment în iarna lungă. Băieții se duceau și implorau pe toată lumea „Folosiți acest scaun?” ca să facă rost de suficient loc pentru toți în curte. Petalele de cireș zburau pe cornetele lor de înghețată și se lipeau acolo. Toată lumea mirosea a raze de soare, a sol și a zahăr. Înghețata moale era cel mai eficient agent de amorțire pe care îl știa Rosie.

Ea se gândi la soțul ei.

— Ai fost foarte curajos adineauri.

— Că am tremurat de frică?

— Nu asta ai făcut. M-ai ales pe mine. Ne-ai ales pe noi.

— Voiam să se lase cu sânge.

— Știu.

— Al lui. Dar m-aș fi mulțumit cu al meu.

— Știu.

— În schimb, nu am făcut nimic.

— Ceea ce a însemnat totul. Rosie linse înghețata care se scurgea pe cornet. Mulțumesc.

— Oricând, spuse Penn.

Un străin de la care luaseră un scaun îi făcu cu ochiul.

— Frumoasă familie.

— Mulțumesc.

— Mulți băieți.

— O, da.

— Ea trebuie să se simtă destul de intimidată. Penn se uită mirat, așa că străinul arătă spre Poppy.

— Și ea, și eu, spuse Penn.

În ultima seară de școală, Rosie era la serviciu și Penn se ocupa să culce copiii. Prietenii lui Grumwald erau la el, îl ajutau să își facă bagajele. Grumwald pleca din casa părinților săi ca să își găsească locul în lume. Regelui și reginei i se părea o prostie ce făcea el. Grumwald nu avea nevoie să câștige bani, pentru că avea castelul în care să locuiască atât timp cât voia el. Nu avea nevoie de o slujbă, pentru că a fi prinț era deja o slujbă. Nu avea nevoie de un rost în lume. Avea nevoie de o cale de a sta departe de lume, să stea acasă, să stea deoparte.

Dar Grumwald avea secrete, ceea ce însemna că trebuia să plece. Și sosise timpul.

— Cum o să înveți să fii rege dacă pleci? implorară mama și tatăl lui Grumwald.

— Cum o să învăț să fiu rege dacă rămân? Trebuie să plec.

— Să pleci unde? plânseră părinții lui.

— Departe.

— Dar dacă nu ai un loc anume unde trebuie să te duci, de ce nu poți să stai aici?

— Aici este singurul loc care nu este departe, explică Grumwald. Departe este oriunde nu este aici. Așa că acolo trebuie să fiu.

Chiar dacă erau regină și rege, părinții lui erau zăpăciți, așa cum sunt meniți să fie părinții oamenilor tineri – nu prea tineri, sublinie Penn.

Erau îngrijorați că el va fi oriunde, dar nu aici, Departe, așa cum îi spunea el. Nu puteau găsi Departe pe nicio hartă, deși își chemaseră făuritorul de atlase și îl puseseră să caute amănunțit. Adevărat fie spus, și Grumwald era puțin îngrijorat, dar trebuia să plece. Știa și unele lucruri pe care părinții lui nu le știau și aceste lucruri îi dădeau forță. Știa că avea povești infinite care să-l ajute pe parcurs, cuvinte fără sfârșit care să-i lumineze calea, să îl scoată din orice pericol, să vindece toate rănile și să repare toate durerile, să ia un sfârșit neplăcut și să îl transforme nu într-un final, ci într-un popas pe drum. Și o avea pe prințesa Stephanie pentru atunci când era nevoie de o prințesă, așa cum se întâmplă uneori. Împreună aveau un prinț și o prințesă, un povestitor și un dresor de zâne, o aprinzătoare de stele și un păstrător de secrete, așa că Grumwald simțea că traseul lui era dacă nu ferm așezat înainte, cel puțin bine pietruit, iar acesta era un început foarte bun.

La spital, când veni apelul, Rosie mânca un sandvici cu unt de arahide și jeleu în camera de pauză (untul de arahide fiind permis la spital unde existau, printre multe alte lucruri, un număr de feluri pentru a trata eficient șocul anafilactic). Anna Gravitz, asistenta care răspunsese la telefon, băgă doar capul pe ușă, mereu un semn rău pentru că dacă nu urmau cazuri extrem de grele, Anna intra cu totul, ca la finalul dansului Hokey Pokey, și îi povestea lui Rosie totul despre campionul francez la ridicat greutăți, categoria pană, care fusese prietenul ei prin corespondență în clasa a cincea și care venise în vizită în ianuarie și nu mai plecase, în schimb, ea spuse:

— Atenție. GSW e pe drum din campus. Paznicii au găsit-o, nu poliția din Madison. Era în curtea din spate, la o petrecere studențească. Au zis că a stat acolo mai mult de o oră. Wilson spune să fii pregătită.

Rosie oftă și înghiți restul sandviciului. Fusese o pauză plăcută de patru minute în mijlocul unei pauze de cină din toiul nopții. Cei care veneau din campus erau mereu dintr-o cu totul altă categorie. În primul rând, mereu aveau factori care complicau lucrurile – droguri sau alcool în organism, sau nu dormiseră de o săptămână pentru că scriau o lucrare pentru care avuseseră tot semestrul la dispoziție, dar de-abia începuseră, sau nu mai mâncaseră de o săptămână ca să intre într-o rochie pentru un eveniment studențesc. În al doilea rând, dacă îi întrebai, nu te ajutau neapărat să înțelegi ce se întâmplase. De obicei mințeau. Mințeau în caz că urma să le suni părinții sau pe asistentul din campus sau îl determinai pe consilierul lor să îi pună sub supraveghere. Mințeau din obicei pentru că erau atât de obișnuiți să înflorească poveștile plictisitoare și să le reducă pe cele defăimătoare. Dar, în mare parte, aceste cazuri erau diferite pentru că erau însoțite de circ. Un jucător de hochei rănit era o ocazie ca toți jucătorii și antrenorii – de la ambele echipe – să se instaleze în camera de urgență. Colegi de cameră în lacrimi și telefoane frenetice din partea părinților veneau de la sine. Uneori veneau și iubiți rivali, care adesea de-abia aflau unii de existența altora. Asemenea lui Penn înaintea lui, nimeni nu putea fi convins să plece, să aștepte acasă, că aici nu aveau cu ce să ajute și că le stăteau în cale medicilor. A rămâne era echivalentul fidelității și al credinței, al prieteniei și al iubirii adevărate. A pleca trăda perfidie și îndoială, semăna teamă, ceea ce, pentru mintea de facultate, nu își avea locul într-un spital.

Dacă i-ar fi întrebat pe adulții din încăpere, cei îngrijorați, răniți, cu zece ani mai mari decât ei, care așteptau vești despre părinții bătrâni sau copiii cu ceva rupt, ar fi primit următorul sfat: dacă ai ocazia să pleci, fă-o. Dar studenții nu cereau niciodată sfatul nimănui.

Sesiunea de vară era liniștită pe vremuri, dar în ultimii câțiva ani devenise din ce în ce mai agitată. Poate că erau mai puține răni minore, dar ce venea era adesea un dezastru. Rosie era pregătită atunci de un circ. Dar nu se aștepta la ce avea să urmeze.

GSW veni în stare de inconștiență și palidă, intubată, cu sânge peste tot și extrem de inflamată. De pe targă, când fu adusă repede înăuntru, lui Rosie nu i se părea că este o victimă împușcată. Arăta de parcă fusese lovită de un autobuz. Rosie îi ascultă repede pieptul, îi lumină fiecare ochi cu o lanternă subțire, o scană repede să vadă de unde venea sângele. Venea de peste tot. Hainele erau îmbibate, dar când le dădură la o parte să vadă pacientul de sub ele, Rosie fu inițial ușurată să vadă că rana de împușcătură era mică. Glonțul intrase în umărul stâng și ieșise curat. Deci de unde venea tot sângele? apoi văzu contuziile, rănile prin înțepătură, oasele vizibil rupte.

Și un penis.

Pentru o clipă, totul încremeni și toată lumea făcu un pas înapoi de la masă, cu mâinile ridicate, de parcă descoperiseră o bombă. Primul lor gând era că trebuie să fi fost prima zi a ambulanțierului sau că un idiot de la paza campusului întrerupsese o petrecere tematică și nu și-a dat seama că tipul acesta era costumat. Dar Rosie își dădu seama imediat nu doar de ce acest pacient-cu-penis fusese considerat femeie, dar și ce i se întâmplase, de ce se aflase acolo. Cineva deschise ușa și strigă pe hol, „Jane Doe e un John". În acea clipă, în timp ce toată lumea din încăpere reorganiză în minte ceea ce știa și apoi se întoarse la lucru, Rosie văzu totul.

O văzu pe Jane Doe acasă, pregătindu-se pentru petrecerea de fraternitate, poate prima pentru ea, îmbrăcându-se cu bluza cu paiete, încercând câteva fuste până când o găsi pe cea potrivită, cea suficient de mulată încât să fie feminină, dar suficient de largă cât să îi ascundă secretul, exersând mersul pe tocuri (pantofii cu tocuri pe

care îi iubea mai mult decât ar părea că trebuie iubiți pantofii, cei care, în ciuda faptului că erau mărimea 45 extralați, tot arătau ca niște pantofi adevărați de femeie), își aranjă părul și machiajul perfect (nu strident, doar natural, dar puțin mai mult ca să îi ascundă mustățile), privindu-se îngrozită în oglindă, amintindu-și că majoritatea studenților de la o petrecere ar fi prea beți ca să se uite cu atenție și, în plus, va fi întuneric, nimeni nu o cunoștea aici, putea s-o ia de la capăt, putea să fie oricine își dorea.

Rosie o văzu pe Jane sosind la petrecere. Era afară pe peluza din spatele casei de fraternitate. Jane se opri în pragul ușii spre curtea din spate și inspiră adânc: bere, chipsuri de cartofi, pepene, transpirație, parfumul ei, propria ei teamă. Vomă, sau poate că doar își imagina asta. Ieși de pe peluză și își scrânti glezna. Rahat. Era studentă la facultate de cincisprezece minute și deja își stricase acoperirea și va trebui, pe deasupra, să-și petreacă semestrul în cârje. Era o idioată să creadă că putea să iasă pe tocuri.

Dar apoi, un miracol. O mână, tandră, pe pielea moale de sub antebraț, un deget care masa cu blândețe în cerc.

— Ești bine?

Era, desigur că era, blond, nu blond murdar ca băieții de acasă din Pennsylvania, blond strălucitor, ca un înger. Sau poate că era precum cineva din Wisconsin – ce știa ea? Și, la fel ca un înger strălucitor din Wisconsin, era frumos.

— Ăăă… da?

— Le-am spus tipilor ăstora că trebuie să curețe curtea înainte să vină oamenii. Îngerul se aplecă să ridice obiectul de care se împiedicase ea. Jane era atât de fericită că nu fuseseră tocurile de vină, încât nu i se păru deloc ciudat că era un pachet de vafe congelate la un moment dat, care zăcea în iarbă. Micul dejun. Îngerul zâmbi timid.

— Acum cu îngrijirea peluzei.

Ea râse – spontan și ca o fată – și i se păru că era prima oară în viață, de parcă ar fi fost un copil de trei ani care râde pentru prima oară. Și chipul lui se lumină atunci, ca și când el i-ar fi înțeles perfect mirarea. Lăsă o mână unde era, pe brațul ei, dar i-o întinse și pe cealaltă – ea își aminti repede că trebuise s-o apuce, nu s-o scuture.

— Chad, spuse el.

— Jane, spuse Jane Doe.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Chad. Ești una dintre acele boboace entuziaste, prea istețe pentru binele lor, care crede că poate să înceapă bine facultatea dacă urmează cursuri de vară, din clipa în care termină liceul.

— Bănuiesc?

— Bun. Îmi plac fetele de genul acesta.

— Da?

— Da. Îmi plac femeile istețe.

— Serios?

— Și hei, m-am prins. De-abia așteptat să pleci din casa jalnică a părinților tăi, departe de prietenii tăi de la liceul tău jalnic și din orașul tău jalnic?

Ea încuviință. El chiar se prinsese.

— Ei bine, bine ai venit la facultate. Hai să-ți dăm o bere.

Și așa făcu. Îi aduse o felie de pepene și o bere. Apoi alta.

Și încă una după aceea. Ea presupuse că el era portarul, că se va întoarce la ușă sau că pleca să vorbească cu oameni pe care îi cunoștea sau să flirteze cu fete pe care nu le cunoștea, dar rămase lângă ea toată seara.

— Aceasta este prietena mea Jane, spunea el cu oricine se întâlnea, iar ea se întreba dacă așa va fi viața de acum înainte. Poate că în toți acești ani fusese la fel de simplu: îți pui o rochie, te prezinți drept Jane și brusc te potrivești, te integrezi, te distrezi, te simți în largul tău, și nu stânjenită, ești adevărul, și nu o minciună. Viața ei adevărată sosise, în sfârșit, și iat-o aici, la începutul acesteia,

privind peste margine. Merita, poate, toată durerea pe care o suferise înainte, dacă o adusese în acest loc minunat.

Jane era fericită să stea lângă Chad, mâna lui în josul spatelui ei, protector, în timp ce el o prezenta drept „prietena mea Jane”, toată noaptea sau pentru totdeauna dacă el voia. Dar, în cele din urmă, ea observă că erau aproape singuri. Mai zăboveau doar câțiva oameni, râzând prea tare sau sărutându-se pe un șezlong, dar în mare parte erau singuri. Se așeză pe treptele din spate – încă iubea tocurile, dar nu erau comode – și el se așeză lângă ea.

— Deci, vrei vestea bună? întrebă el.

Mai era ceva?

— Avem noroc – arătă cu capul peste umăr spre casa din spatele lui fără să își ia privirea de la ea am un dormitor chiar aici.

Ea nu putea face asta. Știa asta. Nu intra cu el, își spune Jane ferm. Va fi în regulă, atât timp cât nu mergi înăuntru.

— E așa plăcut aici. Aerul proaspăt. Stelele.

Era adevărat. Nu erau multe stele, dar erau câteva, iar aerul era răcoros și mirosea a vară și a lac.

— Atunci să stăm aici. Chad zâmbi cu zâmbetul lui perfect, strălucitor și puse brațul în jurul umerilor ei și o trase mai aproape. O sărută pe gură, scurt, primul ei sărut și acum în minte nu avea decât un singur cuvânt: norocoasă.

— Te plac, Jane Doe, spuse el.

— Și eu te plac, reuși ea să rostească. Puse o mână pe obrazul ei și ea tresări. Oare va simți barba?

— Ce s-a întâmplat? El părea sincer îngrijorat.

— A, nimic. O insectă, spuse ea, iar el râse și o sărută din nou, mai puțin blând, dar mai bine, mai sigur, iar apoi apăru limba lui, moale și dulce și era adevărat ce se spunea: ea văzu focuri de artificii, auzi simfonii, fiind conștientă de ea însăși și de el

și de nimic altceva pe lume. Își dădu voie să se bucure de asta. Lăsă la o parte grija, îndoiala și minciuna, oboseala de a se preface tot timpul. Lăsă la o parte totul și doar se bucură de acest lux, de acest moment perfect, de noaptea perfectă, de viața ei care, în sfârșit, venise.

Iar apoi ea simți mâna lui pe piciorul ei, sus, pe sub fustă. Pentru o clipă, era cea mai mare plăcere pe care o simțise în viața ei. În clipa următoare, se transformă în panică pură. Și mai departe știu, știu sigur, în clipa înainte să se întâmple, că lăsase asta să continue prea mult, că era prea târziu. Ea era Cenușăreasa când ceasul a bătut de miezul nopții, stând în hainele ei murdare de lucru între o viață și cealaltă, gândindu-se: *La naiba, cum am putut să uit singurul lucru important pe care trebuia să îl țin minte și de ce nu am plecat de aici acum cinci minute? Dar când el a aflat, prințului nu îi păsa de cine fusese ea, doar de cine devenise, așa că poate Chad ar…*

O clipă după aceea, mâna lui Chad se retrase și apoi se retrase cu totul. Se ridică și se îndepărtă. În acel moment, privirea lui nu era de furie. Era durere. Era rănit. Că îl mințise? Că îl păcălise? Că lui îi plăcea de cineva – ceva – la fel de dezgustător ca ea? Poate că era rănit că o pierduse.

Poate că nu trebuia. Ea dădu să explice. Cuvintele de pe buzele ei erau:

— Eu sunt… Ce? Îmi pare rău? Sunt Jane? Nu sunt ceea ce crezi?

Dar nu le rosti. În timp ce fiecare moment din noaptea aceasta era cristalin și perfect, ce se întâmplă mai departe era încețoșat. El o lovi peste gură. O lovi peste față. Strigă și luminile se aprinseră în casă și veniră tipii, sosiră băieții, unul după altul. Râseră. Strigară. Scuipară. O împinseră la pământ. O loviră. Ea se luptă. Ripostă. Era puternică. Avu un singur moment – doar unul – când se gândi: sunt puternică la fel ca tine. Unul dintre ei, poate, dar toți la un loc, nu. Totuși,

trebuie să se fi temut pentru că picioarele s-au transformat în pumni și apoi cineva a luat cuțitul din pepenele terminat.

Și când se opri – se opri din ripostat, se opri să se mai lupte, se opri chiar să se mai miște –, o lăsară, pur și simplu. Se gândiră, poate, că ea era doar rănită, că avusese parte de destule și îi făceau doar un favor lăsând-o în pace, în sfârșit.

Ei nu se gândeau la nimic – erau beți și obosiți, iar acum, după toată incitarea serii, erau gata să se ducă la culcare. Se duseră înăuntru, stinseră luminile și dormiră fără vină. Nu auziră sirenele. Nu auziră poliția care bătea la ușa de la intrare. Nu auziră cum viețile li se schimbau pentru totdeauna.

Undeva între miezul nopții și zori, un polițist din campus avusese cea mai rea noapte din cariera lui, auzise gemete încet, un plâns fin în spatele containerelor de gunoi prea pline de pe alee din spatele caselor de fraternitate și se decisese să investigheze.

Rosie văzu toate astea. Văzu totul. Văzu în clipa în care îi dădu hainele la o parte. Singurul lucru pe care nu îl putea înțelege era rana de împușcătură. Dacă aveau de gând s-o împuște, de ce nu au împușcat-o în cap, în inimă? Dacă voiau s-o ucidă, de ce n-au ucis-o?

Mai târziu, când s-a aflat toată povestea, sau cât de mult a putut fi reconstituită, s-a dovedit că Chad fusese cel care luase arma, că după ce declanșase scandalul, acesta scăpase iute de sub control și nu îi putea da la o parte pe frații săi din fraternitate de pe Jane Doe. Urlă și îi trase de tricouri și încercă să îi împingă la o parte, dar ei nu mai ascultau, nu mai puteau asculta, așa că se dusese în casă, în camera unui frate despre care știa că ținea un pistol în noptieră. Intenționase să tragă în aer sau ceva, ca să atragă atenția tuturor, dar ratase. Era prima oară când trăgea cu o armă. Un centimetru mai la stânga și s-ar fi terminat totul instantaneu. Aproape că ar fi omorât-o pe Jane Doe. Aproape că a

omorât-o oricum. Aproape că i-a și salvat viața. Dar nu tocmai.

HARTA

Rosie avea o hartă și o durere de cap. Pentru cea din urmă, luase o aspirină despre care nu credea că o va ajuta. Pentru prima, avea trei culori diferite de markere și genul opus de speranță – genul imposibil de mare, genul asta-va-rezolva-totul, genul în care rezolvi problema pe care poți în loc să o rezolvi pe cea pe care nu o poți rezolva. Era trecut de ora trei, poate patru. Copiii urmau să se trezească în curând, știa asta. Ar fi trebuit să se ducă la culcare, știa și asta. Dar ea nu dormea bine. Nu dormea deloc și era mai bine să se ridice și să facă ceva – orice – decât să stea acolo și să se gândească de ce.

Așa că se ridica și își petrecea miezul nopților și orele de după cu harta ei. Era o hartă completă a Statelor Unite, rutieră și topografică. Complet despăturită, ocupa toată masa din sufragerie, dar ea nu avea nevoie să fie complet despăturită. Pentru o vreme, cele cinci pliuri interioare rămăseseră închise, dar asta lăsa o masă umflată în mijloc care uneori îi dădea peste cap coloratul pe culori. În cele din urmă a luat o foarfecă și le-a tăiat, punând bandă adezivă cu grijă pe spate doar ca să poată folosi pixurile și cariocile unde voia, fără să se amestece. Era la a doua hartă, de fapt, prima devenind prea aglomerată cu notițe, săgeți și X-uri mai mari și unele și mai mari.

Penn spuse:

— Vino în pat. Ocolește nebunii. Se gândi că dacă se exprima în calambur, putea s-o facă să râdă și să se înmoaie, lansând în același timp sugestia că ea se comporta nebunește.

Penn spuse:

— Madison e perfect. E liberal și frumos. Este un loc deschis la minte, cu cetățeni deștepți, educați și unități medicale de clasă mijlocie.

Penn spuse:

— Nu poți controla totul. Oriunde ai locui, vor exista oameni răi. Oriunde ai locui, se vor întâmpla rahaturi din când în când.

Dar Rosie știa că Penn spunea aceste lucruri pentru că era un poet, un povestitor și un discipol al teoriei cultului narațiunii, un om în toată firea care încă spunea povești cu zâne și cu finaluri fericite. Pentru ea, diagnosticul și tratamentul erau aspecte mult mai clinice. Evalua infirmitatea așa cum o făcea mereu: prezentare inițială, examen fizic, analiza simptomelor. Lua în calcul istoricul pacientului și factorii de mediu. Dezvolta un plan de tratament.

Ceea ce era clar era că nu puteau să crească acest copil aici. Nu puteau crește acești copii aici. Trebuia să plece Departe. Madison era deschis și tolerant, da, dar toleranța era praf în ochi. La naiba cu toleranța. Madison era tolerant, cu excepția cazurilor în care nu era. Madison era tolerant, dacă nu te îndepărtai prea mult, un kilometru în afara sa, în orice direcție și dacă nu invitai oameni de afară înăuntru – Chad Perry era din Kenosha, se pare – și atunci nu a mers, nu? Poppy nu era ceva ce poți tolera, ca atunci când ai o răceală și, da, era enervant, și, nu, nu mureai, așa că n-aveai altceva de făcut decât să cumperi niște batiste și o carte despre zombi și stai în pat două zile. Răcelile ar trebui tolerate. Copiii ar trebui sărbătoriți. Atunci a luat foarfeca și a tăiat mijlocul țării și mare parte din sud, așa încât noua ei hartă a Statelor Unite arăta ca un chip încruntat, văzul din perspectivă, cu mijlocul lipit și partea de jos, cu excepția marginilor, excizată. Mama ei făcu o pledoarie pasională pentru Phoenix. Îi trimitea articole și e-mailuri despre festivalul paradei gay din Phoenix, despre un băiat trans dintr-un liceu din Phoenix care fusese numit regele balului de către colegii lui, despre importanța familiei și mai ales a bunicilor în viețile copiilor, despre vremea din februarie (însorită în fiecare zi, temperaturi de 21

de grade), despre felurile în care fiica ei o lua razna când sugera că toți cei care locuiau la mai mult de 160 de kilometri de ocean erau niște bigoți. Rosie le șterse fără să le citească.

Orașele mari cu zgârie-nori de pe coastă, care sărbătoreau diversitatea, erau tentante cu toate spitalele lor moderne, paradele gay și diversitatea lor. Dar Rosie nu era așa de nebună, cel puțin nu încă, încât să creadă că familia ei numeroasă se putea descurca într-un spațiu atât de mic. Aveau nevoie de mai multă iarbă și mai puțin beton, mai multe ape șerpuitoare și mai puține clădiri înalte și chiar dacă ar fi fost dispuși să locuiască acolo, nu își puteau permite un apartament pentru șapte persoane în Upper West Side din Manhattan. Saltul de la tolerat la sărbătorit se dovedea a fi unul costisitor. Așa că nu încetă să caute.

Când optimismul măgulitor nu mai funcționă, Penn trecu la strigăte de regrupare.

— Nu putem, pur și simplu, să renunțăm și să fugim, spuse el. Asta înseamnă că ticăloșii câștigă. Suntem mai puternici de-atât.

— Au omorât-o în bătaie, răspunse Rosie.

— Ai o slujbă pe care o iubești.

— Ne-a amenințat copilul cu o armă, spuse soția lui.

— Copiilor le place aici.

— În fața întregii noastre familii.

— Nu poți să pleci din cauza unei singure petreceri bete, oribile, de fraternitate, spuse Penn. Nu poți să pleci din cauza unei întâlniri de joacă teribile.

— Nu poți să rămâi, spuse Rosie, știind ce se întâmplă aici.

— Nu poți dezrădăcina o întreagă familie de șapte persoane din cauza nevoilor unuia singur, spuse Penn și nu era sigur dacă „singurul” în chestiune se referea la Poppy, cu nevoia lui de a fi undeva unde putea să fie el însuși, sau Rosie, cu nevoia ei de a fi Departe, dar așa pierdu Penn în

discuție pentru că, desigur, puteai dezrădăcina o întreagă familie pentru nevoile unui singur membru pentru că asta înseamnă familia.

Așa că l-a găsit în acea dimineață înaintea zorilor, traseul perfect, soluția pentru toți Nick Calcutti din lume, și toți Chad Perry, și toate petrecerile de fraternitate de coșmar: Seattle. Seattle era atât de extrem de tolerant, încât heterosexualii se plângeau că se simțeau stânjeniți ținându-se de mână în unele restaurante și că erau tratați nepoliticos de personalul de servire. Seattle nu avea doar terapeuți și medici cu experiență în chestiunile transgender, dar și acupuncturiști, nutriționiști și studiouri de yoga. Oare dacă ar mânca mai mult grepfrut și mai puțin gluten, asta l-ar ajuta pe Poppy să fie o ființă umană apreciată? Rosie nu știa. Iar de aceea simți brusc că avea nevoie de un nutriționist transgender care știa. Seattle avea spațiu – munți, lacuri, ocean, plaje, parcuri cu poteci prin păduri bătrâne, schi, scufundări, feriboturi și insule în apropiere. Și era și o slujbă. Nu era o slujbă la secția de urgențe, dar un cabinet privat putea fi o schimbare bună, acum că toți copiii erau la școală și nu trebuia să lucreze nopțile. În schimb, putea să doarmă. Și ai putea să facă asta, pentru că dacă ar alege Seattle, ar scăpa de hartă, de markere și de căutările ei nocturne.

Seattle avea și o casă care era aproape, dacă nu chiar destul de mare și pe care aproape și-o puteau permite – dacă aveau grijă, dacă obținea slujba, în cazul în care casa lor de fermă se vindea cu prețul potrivit, având în vedere ce loc perfect era dacă nu te deranjau întâlnirile de joacă amenințătoare și fraternitățile ucigașe în curtea din spate. Rosie se uită la casă on-line noapte de noapte. Districtul școlar avea punctaje bune. Erau parcuri și plaje în apropiere. Roo și Ben puteau să împartă subsolul. Rigel și Orion puteau să aibă, în sfârșit, camerele lor. Puteau să transforme garajul pentru ca mama ei să vină acolo vara.

Casa avea un turnuleț cu un dormitor la mansardă zugrăvit în roz, iar școala avea un club de skateboarding, așa că Poppy s-a lăsat convins. Rosie le-a cumpărat lui Rigel și lui Orion costume de scufundări, iar gemenii au petrecut ore întregi on-line uitându-se la poze cu vietățile care trăiau sub Puget Sound: caracatițe uriașe care își schimbau culorile ca niște bomboane sfarmă-fălci și pești-himeră pătați, cu ochi de cățeluși, și țipari-lup care arătau ca niște bărbați bătrâni care au uitat să își pună dinții înapoi în gură. Ben nu trebui convins deloc, pentru că știa că Seattle era un oraș unde cineva deștept și priceput la calculatoare, care sărise peste clasa a șasea, ar fi tratat nu ca un tocilar anost, ci mai degrabă ca un tocilar semizeu, un erou printre elevii de gimnaziu.

În final, nici Penn nu avu nevoie să fie convins, pentru că aflase de plecare. Aflase despre asta de la Grumwald, care plecase Departe, chiar dacă avea un castel și un regat care îl îndemnau să rămână. Aflase de la Nick Calcutti, care îl implorase pe Penn cu toată ființa lui să rămână și să se lupte, dar fibra lui Penn și-a adunat toată forța și a insistat să plece oricum. A aflat de la Claude, care știa că a pleca nu însemna decât că face loc pentru altcineva. A aflat, în cele din urmă, că atunci când medicul de la urgențe intră în sala de așteptare și îți spune că poți pleca, chiar poți, ar trebui să pleci, ești nevoit să pleci.

A pleca nu era o dovadă de slăbiciune și nu însemna să renunțe. Era ceva curajos și pentru care luptase din greu, o tranziție ca oricare alta, grea, înspăimântătoare și probabil necesară în final. A i te opune nu făcea decât să amâne inevitabilul. Și în ceea ce privește tranzițiile din familia lui, din Wisconsin până în Washington nu era o distanță prea mare până la urmă.

Roo era cel care nu voia să plece. Roo era prim-flautist în acel an. Roo era fundașul echipei de fotbal de juniori și președintele tuturor activităților

care aveau un președinte: guvernul elevilor, consiliul clasei, clubul No Girls Aloud (Quiet Ones Welcome) pe care îl formase cu trei prieteni în clasa a patra, când studiau omonimele. Roo avea prieteni, mulți prieteni, prieteni pe care îi știa de la creșă, prieteni care doar ridicaseră din umeri și apoi râseseră de altceva când le povestise că fratele lui cel mai mic purta rochii la grădiniță. Roo nu voia să își împartă camera, să renunțe la leagănul lui sau să se mute undeva unde nu se dădea nimeni cu sania pentru că nu ningea niciodată. Roo simțea că Poppy putea să poarte o fustă, putea să poarte pantaloni, putea să poarte o armură de lanțuri, un smoching făcut din șuncă sau o pelerină tricotată din blana lui Jupiter, dar asta nu însemna că trebuia să își arunce jumătate din lucruri și apoi să împacheteze ce rămăsese în cutii și apoi să meargă cu mașina 3.200 de kilometri undeva unde trebuia s-o ia cu totul de la capăt în toate aspectele importante. Și Rosie era de acord. Avea dreptate. N-ar fi trebuit să fie nevoit să facă asta. Era trist, nedrept și foarte greu că trebuia să facă asta. Dar trebuia s-o facă. Asta, explică ea, însemna familia.

— Urăsc familia, spuse Roo.

— Și asta, mă tem, spuse mama lui.

Noua ei slujbă plăti pentru tot transportul, inclusiv pentru mobilă, inclusiv pentru cutii, mașini și chiar și pentru câine, așa că ei au mers cu avionul spre Seattle în loc să meargă cu mașina. Drumul cu mașina ar fi fost romantic, eliberator, poate, să simtă cum fiecare kilometru rămâne în urma lor, să privească cum peisajul se tot schimbă, să mănânce hamburgeri în restaurante sărăcăcioase și să facă picnicuri din magazine triste și să stea în moteluri atât de dărăpănate, încât își puteau permite să stea câte doi în cameră și toți să aibă propriul pat. Rosie se gândi că așa trebuia marcată o astfel de mutare, de o asemenea magnitudine, dar, în final, se făcuse deja weekendul dinainte să înceapă din nou școala până când au cumpărat casa

cu turn roz. În ultima coborâre spre Seattle, zburară atât de jos peste muntele Rainier, înzăpezit și stâncos, încât părea că pot sări direct din avion pe panta sa și să coboare, pur și simplu, pe jos. Și asta a fost senzația întregii mutări în final, la început grozavă și monumentală, acoperită de gheață, periculoasă și răpitor de frumoasă.

PARTEA II

EXCEPȚIA

Școala începea într-o marți, așa că Poppy avu voie să-și invite prietenele să stea peste noapte duminică spre luni. La douăsprezece fără un sfert, ea, Aggie, Natalie și Kim stăteau în cerc pe podeaua din dormitorul lui Poppy, ținându-se de mâini, cu ochii închiși, cu lumânarea cu aromă de măr și fructul pasiunii pe care o primise Poppy de la Secret Santa (Kim) de anul trecut aprinsă. Încercau să îl contacteze pe bunicul lui Aggie, care murise în urma unui atac cerebral în iunie. Mamele lor spuseseră cu atenție și în mod repetat că nu aveau nevoie să se machieze pentru că erau frumoase așa cum erau, dar, la începutul serii, fetele probaseră jumătate de milion de coafuri și haine pentru că nu puteai să lași pe ultima noapte dinainte să înceapă clasa a cincea deciziile referitoare la hainele pe care urmează să le porți sau felul în care te vei aranja. De fapt, în noaptea dinainte să înceapă clasa a cincea, nu puteai să ai trei prietene care să doarmă peste noapte la tine pentru că era o seară de școală și nu te puteai aștepta să iei astfel de decizii de una singură. Aggie și Natalie aveau amândouă surori mai mari care le puteau ajuta dacă aveau chef, ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată. Dar Kim era singură la părinți, iar Poppy nu avea decât hoarde de frați, ceea ce era și mai rău, așa că își petrecură mare parte din seară evaluând variante de ținute, coafând și recoafând părul, făcându-și unghiile și probând diferite nuanțe de luciu de buze, luciul de buze fiind mult mai ușor de aplicat decât rujul, rimelul sau fardul de ochi, cu care Poppy știa că mama ei nu va fi niciodată de acord. Apoi s-au uitat la un film și au mâncat greutatea lor în pizza și sandviciuri de înghețată. După film, Poppy își luă ursul (Alice) și oaia (domnișoara Marple) care mereu veneau în pat cu ea ca să poată dormi, dar

Aggie spuse că îi era dor de bunicul ei, iar Kim propuse să țină o ședință de spiritism, iar Poppy avea lumânarea aceea, așa că lucrurile se potriveau perfect.

Pentru o vreme, încercară să îl contacteze pe bunicul lui Aggie, iar apoi Poppy se duse să se schimbe în pijamale, dar când se întoarse, Aggie întrebă placa Ouija dacă lui Oscar O'Mally îi plăcea de cineva și placa Ouija spuse că da, dar când întrebară pe cine, tăcu. Apoi Natalie întrebă dacă lui Mattie Underpants îi plăcea de cineva – numele lui era de fapt, Underman, ceea ce s-a dovedit a fi mai rău pentru el în anii următori, dar îi spuneau Underpants de vreme ce familia lui se mutase în Seattle cum făcuse Poppy în clasa întâi – și arătă spre numărul șapte, și nu știau ce însemna asta. Apoi Natalie întrebă dacă lui Kim îi plăcea de cineva, iar Kim aruncă în ea cu o pereche de șosete împachetate în formă de minge, iar apoi se bătură toate cu șosetele.

Poppy se gândi că Aggie era cea norocoasă, pentru că ea îl plăcea pe Oscar și cui îi păsa măcar dacă și el o plăcea pentru că nu asta era ideea, în timp ce Natalie și Kim îl plăceau pe Mattie, chiar dacă niciuna din ele nu voia să spună asta, așa că era foarte important pe cine plăcea el, iar lui Poppy nu îi plăcea de nimeni, ceea ce probabil însemna că era un copil. Era ciudat pentru că îi știa pe Oscar și pe Mattie de când toți aveau șase ani, adică practic dintotdeauna, iar ea și-i amintea de când făceau lucruri jenante, ca atunci când Mattie a vomitat pe podea în clasa a doua sau când Oscar era îmbrăcat în cowboy și a alunecat pe un Milky Way în timpul paradei de Halloween și a plâns până la școală, ținându-se cu ambele mâini de fund. Așa că ea îi plăcea destul de mult, dar nu îi plăcea cu adevărat. Un băiat nou, Chester, se mutase la mijlocul anului trecut, dar Chester era numele porcușorului de Guineea al lui Orion, așa că nu îl plăcea, iar Richard venise la începutul

clasei a treia, dar mirosea a hotdog, așa că nu-l plăcea nici pe el. Mai era și Jake Irving, care era foarte drăguț, dar în ultima vreme el își petrecea timpul cu Marnie Alison, iar răutatea ei era molipsitoare.

A nu-ți plăcea de nimeni era mai rău decât a-ți plăcea de același băiat de care le plăcea celor trei cele mai bune prietene ale tale, pentru că cel puțin Natalie și Kim aveau despre ce să vorbească, dar când vorbeau despre băieți, Poppy nu avea despre ce să vorbească. Și apoi lucrurile se înrăutățiră, pentru că, la un moment dat, Kim întrebă placa Ouija când îi vor crește sâni lui Poppy și toată lumea chicoti. Poppy roși chiar prin fardul pe care îl aplicaseră când se machiaseră, dar Aggie dădu ochii peste cap și spuse:

— Ești așa de norocoasă că nu ai încă. Ar trebui să speri că nu vei avea. Sunt atât de… lăsați – ea privi spre bluza de pijama de parcă ar fi putut să găsească un adjectiv potrivit înăuntru.

— Nu ar trebui să atârne?

Natalie purta uneori unul dintre sutienele surorii ei mai mari și îl umplea cu chiloți, care erau mai moi și mai netezi decât șosetele.

— Bănuiesc, spuse Aggie. Dar o să fie foarte ciudat la ora de sport. Toată lumea o să se holbeze la mine.

— Da, de invidie sau de poftă, chicoti Kim.

Ea avea un sutien micuț, care era mai mult un maiou cu barete și nimic care să îl umple, dar tot era mai mult decât ce avea Poppy.

— Probabil că voi fi și prima căreia o să-i vină ciclul, spuse Aggie. Nu e corect.

— Poate n-o să fii prima, spuse Natalie. Surorii mele i-a venit în clasa a cincea, deci poate eu voi fi prima.

— Sper că da, spuse Aggie. O să fie atât de scârbos și jenant. Poate că o să ne scutească de la sport, spuse Natalie.

— Măcar de partea cu dușul, spuse Kim.

— Cui o să-i vină prima? întrebă Aggie placa Ouija și așteptară, sincer îngrijorate, ceea ce Poppy trebui să admită că era destul de potrivit, dar nu de prea mare ajutor, așa că, în final, stinseră lumânarea și se băgară pe întuneric în sacii lor de dormit.

Educația sexuală în clasa a patra nu prea avea nicio legătură cu sexul. Era, în schimb, despre păr, sâni și sânge. Era despre cum corpul tău urma să devină dezgustător și să se modifice – părul trebuia îndepărtat, sânii trebuiau îngrădiți, mirosurile trebuiau prevenite sau mascate și mai departe tot felul de lucruri urmau să se scurgă. Era cu adevărat înspăimântător. Imediat după prânz, băieții mergeau într-o clasă și fetele se duceau în alta pentru ora despre sănătate. Apoi se întorceau cu toții în sala lor obișnuită pentru restul zilei – matematică și științe –, arătând alarmați, palizi și timizi unii față de alții. Știau de la copiii mai mari și de la frații mai mari că anul acesta, clasa a cincea, educația sexuală va fi cu adevărat despre sex, ceea ce îi îngrozea și mai tare, iar de Ziua Îndrăgostiților avea loc și un dans, ceea ce părea o coincidență crudă. Și mai știau de la aceiași copii mai mari și frați mai mari că acesta era ultimul lor an în care ora de sport va fi fără duș și că, începând cu gimnaziul, chiar va trebui să se dezbrace în pielea goală și să facă duș împreună după educația fizică.

Și cu toții își doreau să moară de rușine.

Fetele s-au culcat aproape la unu, dar s-au trezit devreme oricum. Tatăl lui Poppy le făcea aceleași clătite pe care le făcea din clasa întâi: într-o formă vagă de Mickey Mouse, dar nu chiar, cu ochi de fulgi de ciocolată și guri de banană, chiar dacă erau prea mari pentru clătite cu Mickey Mouse și fulgi de ciocolată. Împărțiră toate o sticlă de sirop, așa că atunci când coborâră Orion și Rigel, mirosind urât și cu părul țepos și adormiți, chiar dacă era practic ora prânzului, trebuiră să mănânce

clătitele în vagă formă de Mickey Mouse cu sirop în exces de pe farfuriile fetelor. Orion, care purta o pălărie cu bor larg, de fetru verde, își ținu clătita în mâna dreaptă și farfuria lui Poppy în stânga, mușcă din urechea lui Mickey Mouse, linse farfuria ca Jupiter, în stilul mușcat, lins, mușcat, lins, până termină.

— Bleah, spuseră fetele.

— Știți ce le plăcea cel mai mult oamenilor la mine când eram de vârsta voastră?

— Nimic? ghici Aggie.

— Bunele maniere la masă.

Orion deschise gura să îi arate lui Aggie gura plină de clătită mestecată, iar Aggie râse, Poppy simți că moare de rușine, iar Penn se întrebă unde învățaseră băieții acest truc de a atrage fetele dezgustându-le, ceea ce funcționa numai pentru câțiva ani, ca niște rotițe de antrenament pentru flirt. Poate că băieții aveau mereu acel echilibru pe muchie de cuțit dintre dezgustător și fermecător și în timp ce mulți ani ei nu observau și nici nu le păsa de asta, pentru câțiva ani, fetelor li se părea fascinant, și în restul timpului, bărbații se luptau să păstreze ascunsă partea asta și să nu o lase la vedere decât atunci când erau singuri.

Poppy, Aggie, Natalie și Kim fuseseră cele mai bune prietene din clasa întâi, când Poppy fusese copilul cel nou, iar Aggie era noua ei vecină și formaseră Clubul PANK, al cărui scop declarat se schimbase de-a lungul anilor de la șotron la privitul păsărilor, la agenție de detectivi, dar al cărui nume nu se schimbase niciodată, pentru că nici membrii nu se schimbaseră. La început, Rosie și Penn fuseseră extrem de recunoscători pentru aceste fete, nu doar pentru cât de mult o iubeau pe Poppy, ci și pentru cât de obișnuit o iubeau. În cele din urmă totuși, fetele nu au mai crezut în miracole și s-au instalat în familie: prietenele lui Poppy care erau chiar acolo la masă când Rosie venea acasă de la serviciu, gata să fie invitate să rămână la

cină, care ieșeau la înghețată cu ei după școală, sau la bowling într-o duminică ploioasă, prietenele lui Poppy care veneau la serile de film și spuneau „Bună, mama lui Poppy” când se întâlneau pe hol la școală, prietenele lui Poppy care dispăreau în camera ei cu orele și care niciodată nu spărgeau în mii de bucăți modele de lut, care nu ieșeau să ia o gustare pentru ca apoi să consume un borcan întreg de unt de arahide și două pâini, așa cum se întâmpla de obicei cu prietenii băieților. Și în timp ce prietenii băieților veneau și plecau și chiar se suprapuneau, Poppy și Clubul PANK erau împreună întotdeauna. Își spuneau una alteia totul.

Cu o singură excepție.

PRINȚESA VECINĂ RIVALĂ

Nu plănuiseră niciodată să îl păstreze pe Claude secret. Fusese un accident. Un accident, plus o oportunitate, plus circumstanțe speciale.

Asta se poate spune despre multe lucruri – Rigel și Orion spuneau, de exemplu, că și-au pierdut skateboardul în lac când încercaseră s-o folosească pe Jupiter drept câine de sanie într-o furtună de gheață – dar cazul acesta era diferit, pentru că era ceva uriaș. Cazul acesta era diferit pentru că era de durată (gemenii reușiseră să își păstreze secretul mai puțin de zece minute) și pentru că transformase atâtea vieți. De obicei, astfel de secrete sunt păstrate prin pregătiri, scheme și strategie, planificare atentă și acoperire obsesivă a urmelor. Mult de muncă. Totuși, în acest caz, secretele se păstraseră din greșeală și apoi fuseseră uitate în mare parte. Dar astfel puterea lor nu era mai puțin de rău augur.

Cu patru ani înainte de *ajunul* petrecerii în pijamale din clasa a cincea a lui Poppy, mutarea din Madison în Seattle fusese ca o mutare din Madison pe lună. Schimbaseră maroniul ierbos din miezul țării cu orizontul albastru, zilele comode, înăbușitoare de vară cu zile lungi, senine, luminate de soare; ploaia mult promisă încă nu se arătase. Casa cu turn roz fusese construită în același an ca și casa de la fermă – 1906 –, dar asemănările se terminau aici. În timp ce casa de la fermă era întinsă, albă și deschisă, casa cu turn roz era înaltă și formală, cu podele închise la culoare și proaspăt lustruite, dulapuri de bucătărie nou instalate, cu granit și metal lucios în loc de lemn uzat și lambrisat. În timp ce casa de la fermă era la o distanță de mers cu mașina de stația de autobuz, casa cu turn roz era la doi pași de trotuar, la câțiva metri de stradă. De la fereastra din față se vedeau zgârie-norii din centru. Sufrageria de-abia era

destul de mare ca să încapă masa de făcut teme, ea însăși o relicvă uzată și albită de la cealaltă casă, din altă viață. Podelele erau perfect netede, dar, oricum, băieții erau frustrați să afle că nu erau bune pentru mersul pe role, fiind mereu întrerupți de prea mulți pereți. Casa fusese modificată de-a lungul anilor de proprietari care avuseseră viziuni, constrângeri financiare și priorități extrem de diferite.

Rezultatul era un fel de talmeș-balmeș. Camera lui Orion era înghesuită la etajul al doilea sub streașină și era prea mică, puteai sta în picioare doar în mijloc. A lui Rigel era accesibilă în modul normal, dar și printr-o trapă din spatele debaralei de cearșafuri. Treptele spre turnul lui Poppy urcau din dormitorul principal. Roo și Ben împărțeau subsolul, o cameră întinsă pe care Ben o transformase în șase încăperi mai mici refolosind cutiile de la mutare ca să facă un labirint de dormitoare, camere de lucru, colțuri și ascunzători. Casa era lustruită și funcțională, dar puțin ciudată pe dinăuntru dacă te uitai cu atenție.

— Ca mine, spunea Poppy.

Întinderea uniformă și plată, de ambră, din Madison, fusese înlocuită de planul vertical înverzit din Seattle, verdele indicând poate ploaia care încă nu sosise, dar care îi lua prin surprindere. Casa cu turnul roz era pe un deal atât de abrupt, încât Penn crezuse că ar putea avea nevoie să angajeze șerpași. Fereastra de la sufrageria etajului principal avea vedere spre acoperișul vecinului de alături. Și aceasta era cea mai mare schimbare dintre toate: cineva alături. Pentru prima oară în viața lor, copiii aveau vecini.

Singuri la ferma lor, Rosie și Penn uitaseră cu totul de dorința vecinilor săi de a locui lângă o peluză tunsă și o parcare fără buruieni, care cumva se lovea de faptul că lui nu-i păsa și mergea la yoga în loc să se ocupe de grădinărit sâmbătă dimineața. Uitaseră de felul în care copiii lor

stăteau întinși pe prosoape în curtea din spate și puneau muzică proastă și tare și nu aveau cum să o împiedice să intre prin ferestrele deschise și în urechile deschise. Uitaseră că felul în care propria hoardă de copii făcea un experiment științific, să afle cât de tare trebuia să țipi ca să spargi un pahar de vin, însemna că trebuia să te îngrijoreze nu doar paharul de vin. Și felul în care vecinii băteau la ușa ta la câteva ore după ce ai ajuns acasă, fără să conteze că în casă era dezastru, părul tău era un dezastru, copiii erau într-o dezordine dezastruoasă și nu aveai chef să interacționezi cu lumea. Nu conta că s-a dovedit că după toată frământarea și luarea de decizii legate despre ce să muți și ce să cumperi nou, ce să păstrezi și ce să dai, ce aveai, dar nu-ți va mai trebui (sănii) și ce îți trebuia, dar nu aveai (ceva care să distreze o trupă de copii iarna și care să nu fie o sanie), ce îți trebuia cu adevărat, dar nu-ți dădeai seama până nu era prea târziu.

Când auzi soneria pentru prima oară, Rosie o ignoră. Copiii nu avuseseră niciodată o sonerie și își petrecură mare parte din dimineață probând-o pe aceasta până când devenise aproape imună la sunetele ei. Când sună din nou peste o oră, ea era în turn, despachetând lucrurile pentru camera lui Poppy și presupuse că altcineva va răspunde. Nimeni nu răspunse. Când Rosie coborî, în cele din urmă, la parter să cerceteze a treia oară când se suna la ușă, descoperi că avea toată casa la dispoziție, o ocazie suficient de rară, încât era iritată că fusese întreruptă.

Deschise ușa și văzu un cuplu arătos, cam de vârsta ei. „Nu avem.” Gluma tatălui ei când veneau prietenii în vizită, deși aceștia doi erau străini și ea nu prea glumea.

— O! Ăăă, voiam să vă urăm bun venit în cartierul nostru, se bâlbâi pe jumătate femeia, se uită la bărbat, care zâmbi glumeț, mai întâi spre soția lui, apoi la Rosie, apoi înapoi la ea.

— A! Rosie miji ochii spre ei. Mister rezolvat. Mulțumesc.

— Am adus prăjituri. Bărbatul ridică și flutură o farfurie împachetată în plastic ca să dovedească asta. Dar mărturisim: conțin unt de arahide. A, și stafide.

Rosie se gândi că prăjiturile cu unt de arahide și stafide erau o combinație ciudată. Lui Rosie i se păru nedrept că, deși se mutase în partea opusă a țării, tot nu scăpase de oameni obsedați de alergiile la arahide. Apoi bărbatul adăugă:

— Și vin.

Rosie crezu că se referise la vin în prăjituri, până când el scoase sticla de la spate, ca un truc de magie, dar în clipa în care Rosie dădu s-o apuce, el o puse înapoi la spate.

— Deși dacă sunteți alergici la stafide, probabil sunteți alergici și la vin, nu? Nu că este vin de stafide, desigur. Așa ceva există măcar? Vin de stafide? Sau poate nu beți? Nu vrem să presupunem. Poate nu sunteți băutori. Sau nu mâncați prăjituri. Nu că noi bem așa mult, dar e plăcut un pahar de vin la cină. Dacă beți. Dacă e un vin bun. Nu că acesta ar fi un vin foarte bun. Un coleg l-a adus pentru cină seara trecută și, pur și simplu, nu i-a venit rândul să-l bem. Dar nici nu e un vin prost. Doar că, știți cum e, ne-a rămas. Apoi tăcu, ceea ce probabil era spre bine. Se uitară amândoi la Rosie. Se părea că venise rândul ei acum.

— Nu sunt alergică la stafide, spuse ea.

— Ce ușurare. Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Eu sunt Rosie, adăugă ea, apoi fețele lor se luminară cu o bucurie ușurată, pentru că nu le trecuse prin cap să se prezinte, de fapt.

— A, noi suntem Marginny și Frank Granderson, izbucni femeia, de parcă faptul că toți trei aveau nume era o coincidență prea mare ca să o creadă cineva.

— Marjorie?

Rosie trebuie să fi auzit greșit.

— Marginny. Marginny ridică din umeri încrezută, de parcă acesta ar fi fost un nume rezonabil, chiar ceva de care să fie mândră, de parcă ea ar fi avut vreo legătură cu asta. (Deși, cine putea să știe, s-ar fi putut să aibă.) Tatălui meu chiar îi plăcea ginul. Și mamei mele.

— Nu că suntem mari băutori, îi aminti Frank.

— Suntem atât de încântați să vă întâlnim, în sfârșit.

Au așteptat mult timp?

— Asemenea, spuse Rosie, iar când nimeni nu mai avu nimic de adăugat, oftă ușurată. Mulțumesc pentru întâmpinare și pentru daruri, spuse ea și dădu să închidă ușa.

Marginny și Frank se aplecară împreună să privească în spatele ei.

— Ești singură? întrebă Frank. E o dubiță teribil de mare pentru o singură persoană.

Rosie se simțea deja spionată.

— Nu știu unde s-au dus cu toții – făcu semn vag în urma ei fără să se uite –, dar nici ei nu sunt alergici la stafide.

— Toți? întrebă veselă Marginny.

— Penn, soțul meu. Și cei cinci copii.

Amândoi își puseră mâinile la piept simultan.

— Cinci?

Frank zâmbi.

— Uau! Pun pariu că sunteți din Midwest.

Rosie ura să recunoască faptul că era adevărat, dar nu putea să mute Wisconsinul.

— Noi avem doi, se confesă Marginny. Fete. Cayenne tocmai urmează să înceapă clasa a opta. Aggie intră în clasa întâi.

Cayenne, Aggie și Marginny? Au inventat numele astea? Cum ar fi putut Rosie să le țină minte?

— Și ai tăi? întrebă Frank.

— Cinci băieți, spuse Rosie automat, apoi se corectă. De fapt, patru și jumătate.

— Ești însărcinată? ghici Marginny.

— Doamne ferește. Rosie încercă să își lege părul transpirat înapoi în coadă de cal. Roo și Benn trec și ei în clasa a opta. Orion și Rigel trec în clasa a șasea. Poppy e cel mai mic. Va începe clasa întâi.

— Ai spus… Marginny părea încurcată.

Rosie roși puternic și speră că părea că era Rosie în obraji doar din cauza despachetatului.

— Poppy, ăăă… în aceea clipă și nu o clipă înainte, Rosie își dădu seama că aveau nevoie de un plan pentru momentul acesta. În Madison, de bine, de rău, toată lumea știa, așa că nu avea nevoie să spună. Acești oameni care stăteau pe veranda din față intraseră în viața ei de șase minute și jumătate stânjenitoare și până acum nu îi îndrăgea prea tare. A le spune despre Poppy și Claude, toată durerea și confuzia, luarea de decizii și clasificarea, toate speranțele și salturile, era prea intim. Presupuse că nu putea să-și prezinte noua fiică cu: „Aceasta este Poppy. Are un penis”, dar era limpede că aveau nevoie de un fel de introducere. Pe loc, Rosie se decise în final să spună:

— Poppy era băiat.

— Era… Marginny se opri.

— Poppy s-a născut Claude. Ei bine, nu s-a născut așa. Știți cum e. I-am pus numele acesta la spital. Lui. Râse nervos. Acum cine se bâlbâia? Deci timp de câțiva ani a fost Claude. El a fost Claude. Am crezut că era Claude. Când a vrut să poarte rochii, ei bine, la început am crezut că a fost doar o fază. De ce le spunea toate astea?

— Adică se costuma, se juca, se prefăcea… băieții sunt băieți, știți?

Nu păreau să știe.

— Dar s-a dovedit că nu era doar o fază. În sinea lui se simte fată. Ea se simte fată. Este fată. Așa că asta am făcut.

— Făcut? Era ca și când o creatură mică de pe chipurile lor stinsese lumina.

— Este o poveste lungă, recunoscu Rosie.

— Ți-ai, ăăă… transformat fiul într-o fată? spuse Frank în cele din urmă.

— Nu l-am transformat. La fel ca în cazul multor alte dezastre, părea că singurul mod de a continua era să se afunde și mai tare. Mai mult am acceptat cine era el – ea – deja.

Ei tăcură o clipă, digerând informația, iar Rosie presupuse că era dreptul lor, doar că se întreba dacă nu cumva ar fi putut s-o facă în altă parte.

— Am văzut odată un spectacol de travestiți într-un bar în Capitol Hill, spuse Frank cu speranță. E așa?

— Nu e deloc așa, spuse Rosie.

Apoi, desigur, se deschise ușa din spate.

— Vești bune, mama, strigă Orion. Locul acela cu sandviciuri de la poalele dealului își procură cașcavalul din Wisconsin.

— Și este la *poalele* dealului, adăugă Rigel, așa că e ușor de ajuns.

— Doar dacă vrei să te muți, spuse Ben.

Și când asta părea să nu dezlege niciun mister, adăugă:

— Altfel este la deal în drum spre casă.

Roo dădu ochii peste cap. Penn îi puse lui Poppy în brațe o grămadă de pachete, aparent un prânz de patruzeci de persoane, pentru ca Poppy să poată întâmpina cuplul Granderson.

— Locuim alături, reveni Marginny. Am venit să vă întâmpinăm. *Și* să vă invităm la un grătar de final de vară, acasă la noi, mâine. Tot cartierul va fi acolo. Îi veți putea cunoaște pe toți simultan.

Rosie era epuizată doar gândindu-se la asta și începu să inventeze motive pentru a refuza politicos.

— Am fi încântați, spuse Penn.

Era ora zece, târziu pentru musafiri, când soneria sună a patra oară. Penn și Rosie puseră

pauză la filmul la care se uitau și deschiseră ușa lui Marginny, care părea jenată. Rosie o știa pe această femeie de un sfert de oră, dar deja își dăduse seama că ea nu se jena ușor. Lucrurile nu mergeau bine.

— V-ați acomodat bine? Marginny părea că își ține respirația.

— Încet, spuse Penn.

Rosie tresări când auzi mai multe bubuituri grele care veneau de undeva de la etaj.

— Avem multe mâini, dar încă nu știm dacă asta face despachetatul mai greu sau mai ușor.

— Credeam că vei spune mai greu sau cu mult mai greu.

Zâmbetul lui Marginny, de la mamă la mamă, deveni sincer, dintr-odată. Rosie se întrebă, pentru prima oară, dacă chiar ar putea s-o placă pe femeia asta.

— Uite, voiam să… nu să îți cer scuze pentru Frank de dimineață, dar, știi, sper că nu te-a jignit. Vorbind despre spectacolul cu travestiți și tot restul. A fost doar… luat prin surprindere. Amândoi am fost.

— Scuze că a fost atât de stânjenitor, spuse Rosie. Cred că am nevoie de exercițiu. Sunteți primii oameni dintre cei pe care îi știm care nu au… știut.

— Da. În legătură cu asta, iar Rosie se pregăti în caz că s-ar putea să trebuiască să n-o mai placă pe Marginny imediat ce începuse, voiam doar că știi că ne-am decis să nu le spunem copiilor noștri.

— Să le spuneți, ce anume? spuse Penn.

— Despre Poppy.

Rosie răspunse fără să se uite la el. Îi simți brațul în jurul taliei ei.

— Pare că ar fi inutil de confuz pentru ei. Marginny își răsucea degetele ca niște codițe. De ce să le spunem doar ca să le cerem să uite? Va trebui să le tot explicăm și iar să le explicăm doar ca să îi facem să înțeleagă și apoi va trebui să le

explicăm și să le explicăm despre cum nu pot vorbi despre asta. Așa că ne-am gândit, n-ar fi mai bine să lăsăm natura să-și urmeze cursul?

— Natura? spuseră Rosie și Penn împreună.

— Atâta vreme cât nu vom spune nimic, fetele noastre se vor uita la a ta și vor crede în mod normal că este ca ele. Asta vrea toată lumea, nu?

— Bănuiesc. Rosie nu era sigură care era obiecția ei, dar simțea că ar trebui să fie una.

— Oricum, m-am gândit că ar trebui să știți. Marginny zâmbi din nou cu acel zâmbet autentic al ei. Fie ca acestea să fie cele mai stânjenitoare conversații pe care le vom avea vreodată.

Și cum putea Rosie să obiecteze la așa ceva?

— Le-ai spus? Penn își luă brațul de pe talia ei imediat ce se închise ușa.

— Da. Nu trebuia?

— Nu știu. Bănuiesc că nu m-am gândit prea mult la asta.

— Nici eu.

— De ce le-ai spus?

— Pentru că ăsta e adevărul? spuse Rosie. Ieși sub formă de întrebare.

— Nu e tocmai adevărul.

— Nu e?

— Că ea e, de fapt, băiat? spuse Penn. Nu este cu adevărat băiat.

— Nu am spus că este, de fapt, băiat. Am spus că a fost un băiat.

— Nici asta nu e întru totul adevărat.

— Tu ce ai fi spus? întrebă Rosie.

— Nimic?

— Nimic?

— Nimic. Aș fi spus, pur și simplu, „Aceasta este fiica mea, Poppy”.

Rosie se gândi la felul în care Jane Doe sângerase până murise în brațele ei. Rosie se gândi la degetele lui Chad Perry care se retrăseseră după ce găsiseră sub fusta ei, ca și când s-ar fi înțepat în

fusul unei vrăjitoare. Dacă nu le spui oamenilor de la început, nu știi niciodată când ar putea afla.

— Și-ar fi dat seama. În cele din urmă.

— Cum?

— Asta mă îngrijorează.

— A trecut multă vreme de când am avut vecini, spuse Penn, dar nu cred că, în general, îi vezi goi.

— Deci, pur și simplu, nu spunem nimănui?

— Nu știu. Cum a fost conversația?

— Groaznică, recunoscu ea. Ciudată. Stânjenitoare. Jenantă pentru toată lumea.

— Vrei să mai ai patruzeci sau cincizeci de astfel de conversații săptămâna asta? Cu toți oamenii pe care îi vom cunoaște la grătar, la locul de joacă de la școală, toți noii prieteni ai copiilor și părinții lor?

— Nu vreau.

— În plus, spuse Penn, la prima vedere, cum faci diferența dintre Cindy Calcutti și Nick Calcutti?

— Ce vrei să spui?

— De unde știi înainte să le spui cine va spune „Bine, în regulă” și cine o să fie plin de ură și violent? Sau cine o să spună „Bine, în regulă” și va urî și va fi violent în secret?

Penn își imagină că era împușcat. Penn își imagină cum pumnul lui lovea iar și iar fața lui Nick Calcutti.

— Nu știi, spuse Rosie.

— Știu că nu de aceea ne-am mutat, spuse Penn, dar este un bonus plăcut. Nimeni nu trebuie să știe. Pentru o vreme, ea poate să fie doar Poppy. Putem să le spunem oamenilor mai târziu.

— Când?

— Nu știu. Penn ridică din umeri. Mai târziu. Odată ce îi cunoaștem mai bine. Când vom ști că e sigur. Când e momentul potrivit.

Poate că exista un moment când momentul era potrivit, dar, de-a lungul anilor, Rosie și Penn își dădură seama că era imposibil să-l găsească. În

primele câteva mii de momente după ce cunoșteau pe cineva, era prea curând, povestea lui Poppy fiind prea stânjenitoare și complicată, prea intimă, prea riscantă s-o împărtășească noilor cunoștințe.

Dar până când acele cunoștințe deveneau prieteni apropiați, era prea târziu. Poate că era un moment perfect între, când erai suficient de apropiat să le spui, dar nu atât de apropiat încât să fie problematic faptul că nu făcusei asta deja, dar era infinitezimal prea scurt și prea trecător să-l identifici, vizibil nici măcar după aceea.

— Le poți spune oricând, spuse Penn, dar odată ce oamenii știu, nu poți inversa procesul.

Pentru o afirmație atât de scurtă, era uimitor cât de mult se dovedea a fi neadevărată.

La grătar, Penn își aminti ce altceva pot fi vecinii: animatori pentru copiii tăi. Familia Elliot, care locuia la două numere în jos pe stradă, avea doi băieți gemeni cu o lună mai mari decât Rigel și Orion – Harry și Larry – și deși Penn și Rosie se gândeau în secret că gemenii cu nume care rimează erau ceva inutil de confuz, iar familia Elliot credea în secret că gemenii botezați cu nume de stele erau ceva inutil de obscur, când Rosie îi verifică mai târziu, îi găsi pe toți patru cu plasturi la ochi tricotați de Rigel, adunați în jurul unei hărți (de comori) a cartierului, toți aproape dansând de încântare. Cayenne Granderson avea chipul deschis al mamei sale și zâmbetul larg, dar și logoreea dezordonată a tatălui său. Dacă Frank se dovedea de la început a fi incomod, fiica lui părea la fel de imprevizibilă și periculoasă. Intrigantă și periculoasă. Ea îi prezentă pe Roo și pe Ben unora dintre copiii mai mari, iar când Penn merse să cerceteze, îi găsi pe șapte sau opt dintre ei adunați pe o pătură în colțul curții, un băiat zdrăngănind inutil o chitară, Cayenne cu capul în poala lui Ben. Ben părând înghețat, copleșit de noroc, dar îngrozit că dacă mișca doar un deget, ea și-ar da seama ce făcea și ar pleca. (Penn, care avea mai

multă experiență cu astfel de lucruri, observă că fata nu arăta de parcă ar fi vrut să plece undeva.) Roo se încrunta la chitarist, dându-și seama pentru prima oară că a cânta la flaut la grătarul unui vecin, în fața unui grup de copii, nu îl va face la fel de popular. (Penn, care avea mai multă experiență cu aceste lucruri, paria că deși Roo nu pusese niciodată mâna pe o chitară, tot ar fi putut să cânte mai bine decât puștiul acela.)

Poppy stătea timidă pe după picioarele părinților săi când intrară prima oară, părinții ei fiind puțin jenați ei înșiși de magnitudinea faptului că locuiau într-un cartier adevărat. Cu vecini adevărați.

— Ne bucurăm atât de tare că ați putut veni, gânguri Marginny.

— Deci, Poppy, ți-e foame? Frank se aplecă să se uite la ea în spatele genunchilor lui Penn. Rosie își ținu respirația. Vino s-o cunoști pe Aggie. Îi oferi o mână, dar Poppy clătină din cap tăcută. Aggie, strigă el, iar o fată chiar de vârsta lui Poppy ieși de după casă, cu codițele legate cu fundițe colorate și o pelerină dintr-o față de masă de plastic care fusese recent pe bufetul de desert. Purta o cizmă de ploaie galbenă și celălalt picior era desculț și era udă leoarcă.

— De ce ești udă? spuse Frank. Fetița zâmbi înțelept de parcă acesta era unul dintre misterele de nerezolvat ale universului. Frank păru să se răzgândească și nu mai voia să știe. Ea este Poppy. Tocmai s-a mutat alături. Și ea intră în clasa întâi.

Aggie se uită la noua ei vecină.

— Vrei să vezi camera mea? Ea fugi clătinându-se fără să aștepte răspunsul care, se pare, era evident, cel puțin printre copiii de șase ani. Poppy alergă după ea, râzând deja. Fusese dragoste la prima vedere.

Rosie și Penn cunoscură două Melisse, două Jenny, o Suzy și o Susan, o Mary, o Anne și o Maryanne, o Kiki și o Mimi. Cunoscură câte un Doug, Erik, Jason, Alex, Baylor, Aiden, Isaac,

Gordon, Josh, și Cal. Numele intrară prin urechile lui Penn și ieșiră prin ale lui Rosie. Erau prea multe să le rețină.

— Încântați de cunoștință, spuneau, mereu și mereu.

Și „cinci”, răspunseseră toată seara și „Madison, Wisconsin” și „Da, până acum ne place aici”. Și arătau „casa cu turn de alături”. Rosie răspundea „școala din cartier”, ceea ce declanșa o reacție încântată, și „pentru serviciu”, ceea ce era într-un fel adevărat, și „Medic. Cabinet de familie. Chiar în vârful dealului”. Penn răspundea „scriitor în devenire”, și „Nu, probabil că nu ați citit ceva ce am scris”. Ei răspundeau „Paisprezece, treisprezece, unsprezece, unsprezece și șase”. Răspundeau „patru băieți și o fată”.

După două pahare roșii de plastic cu niște sangria foarte bună, una dintre Melisse îi spuse lui Rosie:

— Trebuie să fi fost atât de încântată că, în sfârșit, ai avut o fată. Ea bea în timp ce se legăna pe loc ca să mențină adormit bebelușul pe care îl ținea la piept, înfășat într-o pătură roz.

Rosie bău și încuviință.

— Am fost încântați. De-a dreptul încântați. În mare parte și asta era adevărat.

Copiii mai mari rămaseră până târziu la petrecere, dar Rosie și Penn spuseseră noapte bună ca să ducă la culcare copilul cel mic.

— Povești? întrebă Poppy plină de speranță.

— Mâine, promise Penn. Este cu mult, mult trecut de ora de culcare în seara asta.

— Te-ai distrat? Rosie strânse cearșafurile la marginea patului. Era prea cald pentru o pătură.

— Foarte mult, spuse Poppy, iar Penn și Rosie se uitară cu atenție la copilul lor, atât de fervent fu acest răspuns.

— Nimeni de aici nu știe. Au spus *ea* și au spus *al ei* și e ca și cum nici nu se prefac, știți?

— Așa este, spuse Penn.

— Este ca și când nici eu nu mă prefac. Ochii lui Poppy se închideau, somnoroși și fericiți.

— Ei bine, nimeni de aici nu știe cine suntem cu adevărat, spuse Rosie.

— Ba nu, este invers. Fiica ei dădu din cap fericită. Este ca și când știu exact cine suntem.

Poppy ar fi adormit peste un minut doar că se auziră niște bătăi în obloanele ferestrei. Ea le deschise și o văzu pe Aggie aplecându-se la fereastra ei, lovind la geamul lui Poppy cu un băț legat de capătul unei umbrele. Dealul lor era atât de abrupt, încât geamul de la etajul al doilea al lui Aggie dădea spre acoperișul casei lui Poppy, dar turnul lui Poppy era la doar câțiva metri de ea.

— Bună.

Aggie zâmbi.

— Bună. Poppy se frecă la ochi, poate pentru că era somnoroasă, sau poate că nu-i venea să creadă acest noroc magic.

— Mă bucur atât de mult că te-ai mutat aici. Putem să fim prințese rivale în castele vecine. Aggie aștepta de multă vreme ca o persoană suficient de regală să se mute alături. Foștii ocupanți fuseseră un cuplu în vârstă care foloseau turnul drept spațiu de depozitare.

— Putem să ne suim una pe părul celeilalte.

— Putem să ne dăm bilete, scrisori și vrăji, șopti Poppy mirată.

— Sau brioșe, spuse Aggie. În caz că tu primești desert și eu nu.

— Putem să facem schimb de cărți și pietre frumoase pe care le găsim și desene pe care le facem.

— Putem să ne spunem secrete, spuse Aggie. Ne putem spune una alteia lucruri pe care nu le putem spune nimănui pe lume. Aici, sus, nimeni nu va ști.

Poppy se duse la culcare fremătând de fericire, extaziată și nerăbdătoare. Se întreba cât va trebui să aștepte până când va avea ceva secret de spus.

TOATĂ LUMEA, ADICĂ CINE?

Ideea domnului Tongo era puțin mai directă:

— Nu mi se pare că este treaba altora.

Lui Rosie îi părea rău că își părăsea colegii de la secția de urgențe. Îi părea rău să-și părăsească mentorii și rezidenții, asistentele și medicii curanți, locul unde devenise medic și casa ei de atâția ani, dar domnul Tongo, cu înțelepciunea lui ciudată și manierele lui excentrice, fusese cel de care i-a fost cel mai greu să se despartă. Apoi, la petrecerea ei de rămas-bun, îi aminti că el nu era oficial terapeutul sau asistentul ei social, ci prietenul ei și asta însemna că el putea să vină în Seattle ori de câte ori avea nevoie de el.

— Teleportare? Rosie nu avea rețineri față de domnul Tongo.

— Telefon. El făcu cu ochiul. Este doar o tehnologie din secolul nouăsprezece, dar este mai eficientă pentru că nu presupune să te prefaci.

L-a sunat trei săptămâni mai târziu, când nici măcar nu terminase de despachetat. Viața lor părea desfăcută, o cutie de carton pe care o despachetaseră și o aplatizaseră înapoi în formă de pătrat și apoi o reîmpăturiseră în ceva de nerecunoscut. Rosie avea nevoie de o voce a rațiunii, indiferent cât de nerezonabilă ar fi fost. Și asta a spus el:

— Nu-mi miroase că este treaba altora.

— Miroase?

— Ei bine, în mod sigur nu sună ca fiind treaba altora, nu? Nu te gândi la Poppy ca fiind Claude deghizat. Gândește-te la Poppy ca la o fată cu penis, o fată cu un istoric medical neobișnuit. La locul de joacă, de obicei discuți cu alte mame despre ce e în pantalonii copiilor?

— De obicei nu.

— Și asta nu pare că ar fi treaba altcuiva, nu? Asta vrei să spui. Că e ciudat și stânjenitor de

mărturisit.
— Da, dar…
— Deci adulmec pe aici și nu pare că asta miroase a Ceva ce împărtășim. Domnul Tongo se auzea fornăind la celălalt capăt al liniei ca să arate că era în căutarea unui miros. Discutăm multe lucruri intime cu prietenii noștri, dar organele genitale, ale noastre și ale copiilor noștri, sunt o chestiune privată. Mulți dintre pacienții și clienții mei – și copiii, și părinții lor, oameni care se confruntă cu o gamă largă de afecțiuni, nu doar cu una singură – consideră că nu trebuie să se explice de fiecare dată când fac cunoștință cu cineva nou. Nu vor să fie responsabili pentru educația fiecărei persoane pe care o cunosc. Ei nu consideră că e treaba altora ce au în pantaloni.
— Bănuiesc că nu, dar…
— Acolo ai multe oportunități pe care nu le aveai în Wisconsin. Poți să petreci o iarnă întreagă fără să îți deszăpezești aleea. Poți să bei o ceașcă de cafea care îți poate declanșa lacrimi de bucurie. Dacă îți curg afară în februarie, nu-ți vor îngheța pe obraji. Ce distractiv! Și Poppy nu trebuie să fie Poppy Care Era Claude. Poate să fie Doar Poppy.
— Dar oamenii trebuie să știe.
— Cine?
— Toți.
— A, da, înțeleg, spuse domnul Tongo. Toți cine?
— Profesorii ei. Asistenta de la școală. Părinții copiilor care vin la joacă. Antrenorul de fotbal. Instructorul ei de balet. Prietenii noștri. Copiii lor. Prietenii băieților. Părinții prietenilor băieților…
— De ce? se întrebă domnul Tongo.
— De ce?
— Da, de ce trebuie să știe toți acești oameni? Ce este cel mai probabil să se întâmple la școală, încât penisul lui Poppy să conteze pentru profesoara ei de clasa întâi sau asistenta școlii? La ce fel de întâlniri de joacă se duce acest copil de

șase ani, încât să fie nevoie ca părinții prietenilor ei să știe tot istoricul ei medical? Tu afli istoricul medical al prietenilor ei când vin să se joace la voi?

— Nu.

— Nu. Deci ei de ce au nevoie de al ei?

— Poate că nu trebuie să știe, dar au dreptul să știe.

— „Dreptul să știe” sugerează că ești duplicitară, că minți oamenii în privința a ceva, maschezi anumite adevăruri. Ești duplicitară sau minți?

— Nu?

— Nu. Nu maschezi un adevăr. Acesta este adevărul. Dacă ai spune oamenilor că ea este, de fapt, un băiat, asta ar fi neadevărat. Aici nu este niciun lucru pe care cineva are dreptul să-l știe. Nu ții secrete. Respecți dreptul la intimitate al copilului tău, de care are nevoie și la care are dreptul, la fel ca noi toți.

De fapt, nu era vorba doar de Poppy. Familiile care păstrează secrete nu țin doar unul. Toți păzeau ca niște garnizoane povești despre cine erau, despre cine fuseseră.

În dimineața primei zile de școală, Rigel și Orion făuriseră un plan.

— Hai să spunem tuturor că suntem pirați, spuse Rigel. Eu voi spune că mă cheamă Barbă-neagră, iar tu poți fi Căpitanul Hook.

— Nu ai o barbă neagră. Ben era dezamăgit să afle că se mutaseră în partea opusă a țării și frații lui erau tot idioți.

— Și el nu are un cârlig.

— Am un cârlig, spuse Orion.

— De aceea se numește Barbă-neagră? Barbă-neagră analiză chestiunea. Voi fi Țepi Piratul.

Ben pufni.

— Ai vrea tu.

— Dar Mustăți Piratul? Tata mi-a dat vechiul lui aparat de ras.

— Dar l-ai folosit?

— Înțeleg ce vrei să spui. Chipul fără păr, de unsprezece ani al lui Rigel, se lumină. Voi fi Piratul Fără Barbă! O să fie așa grozav în Seattle!

Ben putea din nou să fie cel deștept. Mutarea îi adusese încă un an de revelații. Acasă, până când împlinise șapte ani, toată lumea știa deja că era deștept, ceea ce făcea ca deșteptăciunea lui să nu mai fie impresionantă.

Testele lui chiar se întorceau cu notițe de la profesorii lui: „10+ ca de obicei" sau „Treabă grozavă ca întotdeauna".

Acum, testele lui se întorceau din nou cu „Uau!" și „Uimitor!" și invitații de a se înscrie la cursuri avansate și de a face parte din Clubul de Dezbateri.

Și Poppy deveni Doar Poppy. Nu Poppy cu un penis. Nu Poppy care a fost Claude. Nu Poppy care era, de fapt, băiat. Doar Poppy.

Dar cu toate astea, transformarea lui Roo fusese cea mai dramatică. După mutare, nu mai era un băiețel în aceeași măsură în care nici Poppy nu era. Nu părea încă bărbat, dar Rosie și Penn vedeau bărbatul acolo, înăuntru, așteptând, întârziind timpul pe chipul lui, modelând unghiuri ascuțite și păr acolo unde fusese rotund și neted cu doar câteva săptămâni înainte. Renunțase la fotbal, spusese el, pentru că era plictisitor la exerciții, iar Rosie își imagina că echipa avea deja un fundaş și un fundaș de rezervă și Roo se temea că nu era la fel de bun. Renunțase și la flaut, spusese el, pentru că nu îi plăcea de profesorul formației, dar Penn își imaginase că fără fotbal se va contrabalansa totul, o secțiune de instrumentiști de suflat altfel dominată de fete cerea multe de la tipul cel nou. În noua școală era deja un puști care mereu era ales președinte. Renunțase la fotbal ca să stea ursuz în camera lui. Renunțase să mai conducă toate cluburile în afară de clubul Roo E Mereu Supărat și Nu Vrea Să Vorbească Despre Club. Renunțase la instrumentul de suflat și devenise bosumflat.

Asemenea lui Poppy, dintr-odată, era undeva la mijloc.

Și Rosie, și Penn trebuiră să își împacheteze vechile vieți. După tot despachetatul, lui Penn i se păru greșit să împacheteze în folie cu bule, să acopere găurile cu glet și să se taie la degete în încercarea de a scoate cuie din pereți, dar exact asta făcea. Primul lucru pe care îl făcu Rosie fu să atârne ramele cu poze. Spunea că asta o făcea să se simtă ca acasă. Spunea că nu contează dacă toate farfuriile, cărțile, hainele de iarnă și încărcătoarele vechi de telefoane rămâneau în cutii pentru o vreme, pentru că odată ce paturile erau făcute și pozele atârnate, locul era al tău. La trei săptămâni după mutare, familia lui Penn era montată pe pereți, zâmbindu-i tot timpul. Roo bebelușul îl depășea pe Ben nou-născutul în ziua când a venit acasă de la spital.

Carmelo ținea câte un geamăn cu pălărie de curcan pe fiecare genunchi de Ziua Recunoștinței când aveau trei ani. Rosie își îmbrățișa părinții la absolvirea facultății de medicină. Zâmbea și îl privea în ochi pe Penn din spatele unui văl alb, dinții ei de sus mușcând ademenitor o buză care nu mai fusese rujată de atunci, în timp ce el o privea cu uimire și mirare, o fotografie care cu siguranță decora pereții multor case de atunci și, cu toate astea, lui încă i se părea nu doar miraculoasă, ci unică, de parcă nimeni nu mai simțise vreodată o iubire ca aceasta. Erau fotografii de Halloween de-a lungul anilor în unele dintre acele rame amestecate – pirați, jucători de baseball și magicieni, patru dovleci și un prinț Grumwald. Erau fotografii de școală teribile pentru care se luptase (și pierduse) să nu le înrămeze, câte una pentru fiecare copil în fiecare an de școală, băieți care se strâmbau la poză, zâmbind fără dinți din ce în ce mai mult, cu părul în țepi, în mai multe direcții decât un pește-balon. Și, desigur, fotografii cu Claude: Claude bebeluș înconjurat de frați la

aniversarea primei sale săptămâni de viață, micul Claude ușor mușcat de un iac la o grădină zoologică (nu el, în sine, ci jacheta lui, privirea lui alarmată fiind prea prețioasă pentru a nu fi captată înainte de revenirea la îndatoririle părintești și alungarea bovinei de lângă copil), Claude cel urcat pe piuă la absolvirea creșei, Claude la doi ani, unul dintre cei opt Moș Crăciuni (grup care îl includea pe Jupiter) pe o felicitare de sărbători dintr-o iarnă.

Pozele alcătuiau un colaj pe un perete întreg al noii case, poveste de familie, istorie de familie, iubire și timp la un loc. Penn privi spre ele, neajutorat. Până când toți cei de aici aveau să afle proveniența lui Poppy, pozele trebuiau puse la loc în cutii pentru că altfel cine era acel al cincilea băiețel cu ochi serioși și zâmbet mic? Pentru că ce fel de părinți arhivau cu iubire copilăriile primilor patru copii și îl ignorau pe ultimul? Pentru că deși ea ar ști de ce, Penn nu putea suporta ca Poppy – sau Claude – să se piardă, să fie izgonită din grupul lor vesel, nu doar fără casă, dar și fără trecut. Copilăria lui Poppy conta și la fel și a lui Claude, dar Penn le-a împachetat la loc pe toate oricum până când va găsi o cale de a spune această poveste.

Rosie se întoarse acasă de la serviciu și văzu singură peretele gol. Casa de la fermă nu avea spații discrete, mai ales la etajul principal, unde bucătăria/sufrageria/camera de zi se uneau. În această casă era posibil să vii acasă și să începi să despachetezi fotografii de familie în camera de zi în timp ce Penn pregătea cina în bucătărie, în timp ce copiii erau în camerele lor și să te simți singur.

Penn ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile pe un prosop.

— N-am auzit când ai intrat.

— Ai dat jos toate pozele. Nu e o acuzație. E o observație.

— A trebuit.

El zâmbi trist și apoi adăugă:

— Nu poți să le pui la loc.
Ea încuviință.
— Îmi lipsesc.
— Pozele?
— Îmi lipsește… el, adăugă Rosie.
— Cine?
— Claude.
— E în camera ei, se joacă cu Aggie.
— Nu la asta mă refeream.
— Știu. Dar la asta ar fi trebuit să te referi. Claude nu a dispărut.
— S-a schimbat.
— Toți s-au schimbat, spuse Penn. Cu toții se schimbă. Oricum, Claude nu va fi același copil care era în pozele în care era bebeluș. Cum este asta diferit?
— Nu putem să ne punem pozele de familie pe perete.
— Nu încă, spuse Penn.
— Când? spuse Rosie.
Penn ridică din umeri – nu știa – și se întoarse în bucătărie. Roo veni la etaj, se ghemui în colțul canapelei și o privi. El făcea asta din ce în ce mai des – venea, privea și nu spunea nimic. Ea era recunoscătoare că el încă voia să fie în preajma lor, dar Rosie își dorea ca el să spună ceva. Și uneori el făcea asta și ea își dorea ca el să nu o fi făcut.
— Uite ce bebeluș drăguț erai. Ea îi arătă dovada poleită de când el avea doar treisprezece luni.
— Toți copiii sunt drăguți.
— Erai mai drăguț decât majoritatea, îl asigură Rosie. Sunt o cunoscătoare.
El se uită multă vreme la rama pe care o ținea în mână. Nu ținu capul în sus când spuse:
— Am crezut că tot scopul mutării era că aici era totul foarte gay.
— Gay?
— Știi tu. Tolerant. Deschis la minte. Plin de curcubeie. Ce-o fi.

— Da. Într-o anumită măsură, da.
— Ne-ai distrus toate viețile pentru locul acesta.
Rosie se concentră pe pozele ei, aștepta ce urma.
— Așa că de ce ținem acest mare secret despre Claude?
— Nu ținem secret.
— Ascundeți pozele de familie.
— Nu am spus nimănui *încă*, spuse Rosie. Vom spune. Dar nu am făcut asta până acum.
— Dacă nu aveam nevoie de un loc gay, am fi putut, pur și simplu, să rămânem unde eram…
— Nu era sigur acolo.
— Unde eram fericiți, spuse Roo.
— Vom fi fericiți și aici, spuse Rosie.
— Așa nu vom fi. Roo se întoarse înapoi la subsolul lui.
În mare parte din timp, Rosie și Penn erau încă pierduți, niciodată siguri de unde era acasă sau cum să ajungă acolo. Jumătate din viețile lor erau încă în cutii. În plus, Roo fusese ursuz și morocănos toată vara, sumbru de când anunțaseră mutarea, cu toane încă, acum că erau aici. Așa că ea rată avertizarea lui, intuiția lui de adolescent că secretele sunt lucruri groaznice, că secretele, fie ele intenționate sau accidentale, se vor afla, iar apoi nu va conta unde locuiești, pentru că niciun loc nu te poate proteja de puterea și de urmările unui secret, odată explodat.
Rosie atârnă la loc fotografia de nuntă și câte una cu fiecare copil. Pentru Poppy, ea alese poza lui Claude de la absolvirea de la creșă. Cu pelerină și robă, nu-ți prea puteai da seama.

NUDITATE STRATEGICĂ

Părea puțin probabil ca o persoană în vârstă de șase ani să fie una față de care Rosie și Penn să simtă cea mai mare recunoștință, dar asta s-a întâmplat oricum. În fiecare zi, ei mulțumeau tăcut și entuziast pentru Aggie Granderson. În primul rând, ea îi înnebunea pe toți. Sunt puțini copii mai prețuiți decât cei care se poartă urât și care sunt ai altcuiva. Ei aveau cinci, dar Aggie era mai gălăgioasă. Într-o dimineață se treziră cu toții înaintea zorilor, întrucât Aggie, în casa de alături, bătea talgerele și cânta urlând, *„Yankee Doodle went to town riding on a donkey/Stuck a feather in his hat and called it macaronkey*" cu toată forța ei de șase ani. Penn zâmbi somnoros soției lui.

— De ce ești așa de fericit? mormăi Rosie.

— Trei cuvinte, spuse Penn. Nu. A noastră.

Ei aveau cinci, dar Aggie era mai sălbatică. Cumva, când era în vizită, castroane de floricele de porumb erau aruncate pe fereastră, cutii întregi de cereale erau date accidental, iar apoi eliminate de câine, dintre plantele în ghiveci răsăreau cabluri de lămpi, crudități și, o dată, capătul mai interesant al unui termometru rectal.

Ei aveau patru băieți și jumătate, plus Penn, dar în unele feluri, Aggie era mai rea decât oricare dintre ei. Era o fată care săpa gropi și care alerga tare și îi plăceau insectele și tot restul lucrurilor băiețești, dar era mai mult – sau poate mai puțin – decât atât. Dezmembra camioane de jucărie ca să construiască navete spațiale care să ducă păpușile la spa-uri de zi construite în vulcani ucigași. Acel copil nu putea fi potolit.

Și pe deasupra tuturor acestor minuni, locuia alături. Poppy și Aggie erau acasă când la una, când la alta, tot weekendul. Penn ajunsese să se obișnuiască cu prezența lui Aggie la masa de seară mai mult sau mai puțin ca și cu prezența oricăruia

dintre ceilalți copii ai săi. Rosie începu să cumpere de obicei șase din orice plănuia să cumpere doar cinci. Orice set de haine de spălat era cel mai probabil să conțină la fel de multe haine de-ale lui Aggie, cât ale lui Poppy. Și pentru că Aggie locuia nu doar în apropiere, ci foarte aproape, trecură doar unsprezece luni până când Poppy propuse să stea peste noapte la Aggie, iar părinții ei nu se putură sustrage.

— Putem să facem o petrecere în pijamale? strigau fetele în cor, iar Penn răspundea:

— Nu poți să-ți duci toate animalele de pluș acasă la Aggie și dacă le alegi doar pe unele, restul se vor simți neglijate. Nu ar fi mai bine să dormi acasă în seara asta și să menții pacea în Regatul Animalelor de Pluș?

Sau Rosie răspundea:

— Cearșafurile în plus sunt la spălat. Ce-ai zice dacă Aggie se întoarce aici la prima oră mâine-dimineață?

Sau Marginny apărea în papuci după lăsarea serii cu o Poppy somnoroasă explicând:

— Ne-am gândit că fetele se vor distra mai mult mâine în drumeție dacă în seara asta vor dormi bine, fiecare în patul ei.

Dar o petrecere în pijamale – și cu noile ei prietene Natalie și Kim, nu doar cu Aggie – era singurul lucru pe care și-l dorea Poppy când împlinea șapte ani. Își dorea o petrecere în pijamale plus sandviciuri cu brânză brie coaptă și brânză cu piper, rulouri picante cu ton, Doritos, bere de ghimbir și, desigur, tort și înghețată, plus o pauză de la mâncat fructe și legume pentru o perioadă de treizeci și șase de ore, pauză care să includă toată ziua ei de naștere plus jumătate din ziua următoare. Lui Rosie și Penn li s-a părut că nu se puteau opune rezonabil acestor dorințe. Până la urmă, o fetiță împlinește șapte ani o singură dată.

Nu voiau s-o sperie, dar voiau ca ea să fie pregătită. Nu voiau să se simtă nesigură, dar voiau

s-o protejeze. Nu voiau să îi sugereze că trupul ei trebuia ascuns. Dar, din păcate, așa era.

— Unde o să te schimbi în pijama? întrebă lejer Rosie, în timp ce atârna panglici, de parcă această întrebare n-ar fi fost mai mult sau mai puțin importantă decât ce fel de glazură prefera Poppy pe tortul ei.

— Nu știu, spuse Poppy. Putem să și bricolăm ceva?

— Sigur, spuse Rosie. Ce-ai zice de baie?

— Pentru bricolaj?

— Ce-ar fi să te schimbi în baie?

— Bricolajul în baie ar fi grozav. Ca acele creioane pe care le poți folosi în cadă. Sau decorarea toaletei.

— Cred că doar… știi cum adesea fetele la petrecerile în pijamale… Cred că și Kim, și Natalie, și Aggie s-ar putea să vrea să se schimbe din haine în pijamale chiar în cameră, deci mă îngrijorează puțin că…

Ce? Ce o îngrijora puțin? Probabil că fetele își vor trage cămășile de noapte peste lenjerie, nu? Dacă avea noroc, era posibil chiar să adoarmă în hainele pe care le aveau deja. Totuși, ea văzuse ce se putea întâmpla dacă nu avea un plan și voia să fie pregătită.

— Ai putea să spui doar că ești timidă.

— Nu sunt timidă.

— Dar vreau să îți explic de ce trebuie să te schimbi singură în baie.

Poppy ridică pentru prima oară privirea dintre fundele ei de hârtie creponată.

— Trebuie să fiu singură?

— Ei bine, pentru că prietenele tale nu știu… știi tu… chiar cine ești tu.

— Cine sunt?

— Adică te știu, desigur, dar ele nu știu. Știi?

Poppy părea confuză.

— Mama, te prostești? Ea trase concluzia că mama ei doar o tachina și îi oferi un zâmbet uriaș

de aproape-șapte-ani. Nu-ți face griji. O să fie cea mai tare petrecere în pijamale.

Dar Rosie își făcu griji oricum.

— Ce-o să facem?

Bătea glazură de cremă de brânză verde, potrivit instrucțiunilor.

— O să vedem cum decurg lucrurile? zise Penn.

Ea îndreptă telul spre el.

— Tu ești cel care vrea să păstreze chestia asta un secret.

— Nu vreau să păstrez chestia asta un secret. Am fost cu toții, din prudență, de acord cu această abordare, momentan. Din motive întemeiate.

— Dar e ca și când ea nici măcar nu știa despre ce vorbeam. E ca și când a uitat că, de fapt, e băiat.

— Ea nu e, de fapt, băiat.

— Da, exact, știu, știu. Dar știi ce vreau să spun. E ca și când a uitat că are penis.

— Când ai un penis – Penn privi în jos, autoritar, spre al lui nu uiți niciodată.

— A uitat că un penis nu e ceva ce ar trebui să aibă ea, insistă Rosie.

Poate că ea nu putea să-și exprime ideea, dar știa că punctul ei de vedere era valid.

— A uitat că prietenele ei au – și se așteaptă – altceva.

Rosie încercase să meargă mai mult prin casă goală, dar era greu.

În primul rând, în casa ei era o gașcă de băieți adolescenți. În al doilea rând, aveau vecini. Problema era că ai ei copii se vedeau unii pe alții goi tot timpul, când se schimbau de costume de baie, echipamente sportive, haine de școală și pijamale, iar astfel Poppy avea impresia că era complet normală. Toată lumea avea degete la picioare. Toată lumea avea coate. Toată lumea avea penis. Poate că nu era subtil, dar Rosie se gândea că „arată și nu spune” era cea mai bună modalitate de a o trezi pe Poppy la realitate în privința asta. Rămase în cadă până când degetele i

se încrețiră ca niște origami astfel încât să iasă din ea chiar în momentul în care Poppy intră să caute lipici. Își punea hainele de sport la spălat odată cu prosoapele și apoi se schimba pentru yoga tocmai când Poppy își aduna materialele pentru plajă. Era ciudat – și în plus era frig –, dar cum altfel, într-o casă plină de penisuri, să-i arate lui Poppy că deși nu era nimic în neregulă cu trupul ei, pentru o fată era destul de neobișnuit? Dar asta nu păru să impresioneze. Trupul de aproape șapte ani al lui Poppy nu semăna mai mult cu trupul de adult al lui Penn decât cu al lui Rosie dacă te gândeai bine. Rosie era recunoscătoare, de fapt, că Poppy nu înțelegea. Dar era și foarte panicată, de fapt, că Poppy nu înțelegea.

Era o seară de tortură. Era mai rău, de fapt, decât cea pe care o comemorase, prima petrecere în pijamale a lui Poppy, așteptarea sa angoasată crescând în intensitate cu cât se prelungea, dovedindu-se mai dureroasă decât ultimul travaliu rapid al lui Rosie. Fetele începură cu brânza brie coaptă și Doritos, ignorând feliile de baghetă elegant tăiate de Penn și luând în schimb brânză franțuzească sofisticată cu triunghiuri portocalii. Rosie, nerăbdătoare ca lucrurile să avanseze mai repede, încercă să le servească (atât cât se putea) felul principal atunci, dar Penn sublinie că era doar patru și jumătate, iar Poppy se plânse:

— Mamă, avem atâtea de făcut. Toate patru urcară în grabă în turn, în timp ce Rosie blestemă scările: nu putea să audă ce făceau acolo sus punând urechea la ușa de sub ele. Multe chicoteli. Multă bucurie pițigăiată. Coborâră și se uitară la *Sunetul muzicii.* Voiau să facă haine din draperii, dar Penn le mână spre monștri de bezele în schimb – bricolajul ales de Poppy. Mai multe bezele se transformară în gustări decât în monștri. Apoi Poppy desfăcu cadourile și apoi acceptă cina: sandviciurile și sushi. Rigel și Orion făcură un spectacol de magie cu un set pe care îl primiseră

cu mai multe aniversări în urmă, suplimentat de un fierăstrău pentru metale adevărat și un iepure de ciocolată pe care îl tăiară într-adevăr pe jumătate și reușiră să îl lipească la loc lingând marginile până când deveniră suficient de lipicioase. Fetele chicotiră. Roo și Ben rămaseră la subsol și se prefăcură că restul nu existau. Penn umflă mai multe baloane pentru un joc anarhic, fără reguli, de leapșa cu baloane. Și Rosie se agită.

Îi chemară pe băieții mai mari pentru cântat, tort și înghețată. Era prima ei aniversare doar cu fete și Rosie era plăcut surprinsă să le vadă stând și mâncând, în tăcere dacă nu ordonat, ceea ce ar fi fost drăguț, doar că trebuia în continuare să se lupte cu neamul ei. Rigel echilibră o felie de tort pe pălăria pe care o purta Orion, care alunecă pe farfuria lui Roo, care împrăștie înghețată pe cadoul lui Rigel: coifuri de petrecere portocalii tricotate de Rigel, care lui Rosie i se părea că arată ca niște tichii evreiești. Gemenii se ținură de gât unul pe altul cu coatele și se rostogoliră puțin pe podeaua din bucătărie, împrăștiind tort și înghețată în toate părțile și aruncându-l pe Jupiter într-o dezlănțuire de lătrat și agitație. Rosie invidia câinele, pentru care era social acceptabil să meargă peste tot scâncind neîncetat când se simțea neliniștit.

Când fetele începură să caște, Penn sugeră într-o doară că s-ar putea să fie vremea să înceapă să se pregătească de culcare. Rosie nu era gata încă. Simțea că dintr-odată începe să respire foarte repede. Încercă să pară relaxată când fetele urcară la etaj. Apoi se îndreptă repede spre scările spre turn ca un iepure de ciocolată-pe-cale-să-fie-tăiat-în-două. Urcă treptele cât de silențios putu, oprindu-se la jumătate, precum Christopher Robin, încercând să nu gâfâie și să nu se dea de gol. Auzi cum se desfăceau fermoarele genților, pantofi aruncați din picioare, haine aruncate jos, o ușoară exclamație la vederea pijamalelor Seattle Storm ale lui Kim și la papucii lui Natalie în formă de

labe de urs. Se strădui, dar nu putu să audă dacă lenjeria se dădea sau nu jos. De ce nu puteau chiloții să fie mai zgomotoși? Auzi sertarele de la dulapul lui Poppy cum se deschid și se închid. Brusc, Poppy se îndreptă înapoi spre scări.

Rosie înjură și alergă rapid în camera ei, unde se trânti pe pat. Penn era deja acolo, cu picioarele încrucișate, un braț pe după cap și cu celălalt ținând cartea pe care o citea. Părea destul de încântat de sine însuși.

— O mie în bancnote nemarcate și porți tricoul acela uzat cu Brewers la culcare timp de o săptămână și secretul tău e în siguranță cu mine, îi spuse lui Rosie din colțul gurii în timp ce Poppy intră în cameră.

— Nu-mi găsesc nicio cămașă de noapte, spuse Poppy.

— Cred că sunt toate în uscător, draga mea. Penn zâmbi cu un zâmbet de inocent.

Poppy merse în spălătorie și se întoarse două minute mai târziu în cămașa de noapte cu flamingo.

— Mersi, tati.

— Sigur, dragă. Ce ai făcut cu hainele tale?

— Le-am lăsat grămadă pe podea, recunoscu ea, dar apoi se lumină la față: dar e ziua mea.

— Atunci ai voie. O sărută de noapte bună. Distrează-te acolo. Nu stați prea târziu sau veți fi prea obosite pentru clătite cu Mickey Mouse de dimineață.

Poppy alergă la etaj ca să înceapă anul cu numărul șapte.

— Mulțumesc, șopti Rosie. Închise ochii. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

— Nicio problemă, spuse Penn. Și tu ai voie.

Și apoi ea se gândi: chiar așa de simplu. Și se gândi: problema s-a rezolvat. Dar problema de-abia începea.

Rosie își imagina că va avea un an – până când Poppy împlinea opt ani – să se recupereze, dar

Poppy și Aggie descoperiseră că petrecerile în pijamale erau mult mai bune decât se povestea în cărți. Odată ce rupseseră sigiliul parental, nu mai puteau fi descurajate. Răgazul lui Rosie dură o săptămână, iar de data asta era mai rău pentru că de data asta avea loc acasă la Aggie. Acasă la Aggie Penn nu putea să dosească toate pijamalele lui Poppy în spălătorie, nu că asta ar fi putut să mai funcționeze încă o dată acasă. Acasă la Aggie, Rosie nu putea să dea buzna dacă era nevoie cu o minciună absurdă, dar (vai) credibilă, maternă, precum „acasă la noi ne schimbăm în privat".

Rosie se întrebă dacă era prea târziu să invoce o regulă cum că vinerea era sabatul și toți ar trebui să meargă mai degrabă la sinagogă decât să participe la petreceri în pijama. Penn se gândi că probabil așa era. De fapt, Penn se gândea la cu totul altceva, că Rigel și Orion se duceau la film cu Larry și Harry, Ben se juca minigolf cu restul echipei de dezbateri, iar Roo era puțin probabil să apară de la subsol în orice circumstanțe. Dacă Poppy dormea la vecini, practic ar fi avut casa la dispoziție, iar de vreme ce Rosie se plimba strategic goală tot timpul, avea niște idei despre ce să facă în privința asta.

În timp ce Penn își susținea cazul și Rosie se panica, Poppy își făcea bagajul. Faptul că se ducea doar alături nu însemna că făcutul bagajului nu făcea parte din ritual. Poppy le puse în bagaj pe Alice și pe Miss Marple. Împachetă două jocuri, o sticlă de lac de unghii verde cu sclipici și o geantă cu costumele lui Orion în caz că voiau să se joace cu ele. La această colecție modestă, Rosie adăugă o pereche de lenjerie, o fustă, un tricou, o cămașă de noapte și o periuță de dinți, cu presimțirea rea și înlăcrimată a unei mame care trimite un soldat la război.

O așeză pe Poppy pe patul ei și apoi îngenunche la picioarele ei. De data asta, era puțin mai bine pregătită.

— Puiule, diseară când te schimbi în cămașa de noapte, trebuie să faci asta într-un loc privat. Știi?

— Da? Poppy nu părea sigură.

— Draga mea, Aggie nu știe că ai penis și probabil că ar fi foarte mirată să vadă asta, așa că fie trebuie să îi spui, fie să te scuzi și să te duci la baie să te schimbi.

— Bine, spuse Poppy.

— Care?

— Care ce?

— Pe care variantă o preferi? Ar trebui să îi spunem lui Aggie? E o prietenă așa de bună, puiule. Ai putea să-i spui și atunci ea va ști și totul va fi bine. Ai putea să decizi să le spui și altor prieteni, sau dacă i-ai spune lui Aggie să nu spună altcuiva, știi că nu ar face asta.

— Dar Nicky? Abia o șoaptă.

— Nicky?

— Mai ții minte cum Nicky era prietenul meu cel mai bun și când a aflat despre mine și a fost atât de îngrețoșat, încât a încercat să-l împuște pe tati?

Rosie se dădu un pas în spate și așteptă să-i revină aerul în plămâni. Cum transformase mintea lui Poppy amintirea asta? Și când? De când avea versiunea asta în minte?

— O, draga mea, nu. Nicky era prietenul tău. Era mic, dar te-a iubit în felul lui. Tatăl lui era cel care nu a înțeles. Nicky nu a încercat să-l împuște pe tati. Nici măcar tatăl lui Nicky nu a încercat să-l împuște pe tati.

— Dar după ce a aflat, n-a mai vrut să fie prietenul meu.

Rosie încuviință și nu spuse nimic. Asta nu era complet neadevărat. Și ceea ce era adevărat era probabil și mai greu de înțeles.

— Dacă Aggie nu va mai vrea să fie prietena mea când va afla că, de fapt, sunt băiat?

— Ești, de fapt, băiat? întrebă Rosie cu blândețe.

— Nu. Primul lucru sigur care ieși din gura lui Poppy până acum. Nu sunt, mamă.

— Nu, nu ești. Deci Aggie nu va crede asta. Îi putem explica oricând. Putem să mergem acolo chiar acum și să îi spunem împreună lui Aggie ce fetiță minunată, curajoasă și uimitoare ești.

— Nu vreau ca ea să creadă că e ceva ciudat la mine.

— De ce? spuse Rosie. Sunt multe lucruri ciudate la ea.

— Exact, spuse Poppy. Ea e ciudata. Eu sunt cea normală. Așa ne place.

Mai târziu în seara aceea, după un film și o comedie, pictatul unghiilor de la picioare, construcții LEGO și treizeci și șase de runde de Spânzurătoarea, Aggie își dădu jos toate hainele de pe ea, se plimbă goală căutând ceva cu care să se îmbrace de culcare și, în cele din urmă, își puse un costum de baie cu patru mărimi mai mare al lui Cayenne. Poppy își scoase cămașa de noapte din geantă, o strânse în brațe și se îndreptă spre baie.

— Poți să te schimbi aici, o asigură Aggie. Nu mi-e rușine.

— O, spuse Poppy. Mersi.

— Îți e?

— Ce să-mi fie?

— Rușine?

— Nu. Dar… Roverella se uită la mine. Roverella era cățelușa Chihuahua de trei kilograme al familiei lui Aggie. Penn spunea că e un hamster. O urma peste tot pe Aggie.

Aggie chicoti.

— Roverella e un câine de pază. Păzește tot. Îi place să vadă oamenii în pielea goală, așa că mai bine te schimbi în baie.

Poppy plecă, ușurată și încântată de ea însăși. Trecură ani până când lui Aggie să i se pară ciudat că i-ar fi cuiva rușine să se schimbe de față cu un câine.

TOALETE

De fapt, timp de mulți ani, protejarea lui Poppy se rezuma la cele două procente din viața ei când nu purta chiloți.

Chiar și Claude urina așezat mereu, dar tot ce era legat de acel aspect al vieții presupunea o curbă accelerată de învățare. Penn se abonase la un newsletter tematic. Se înscrisese într-un grup de sprijin on-line. Urmărea bloguri și pagini de Facebook, liste de Twitter și conturi de Instagram, canale de YouTube și podcasturi. De acolo învățase secretele protejării secretelor. Învățase de unde puteai cumpăra chiloți care mascau penisul (la naiba, aflase că *există* chiloți care maschează penisul) în care puteai face parada în timpul petrecerilor în pijamale cu toți ceilalți ca să nu trebuiască să dai vina pe câine. Aflase ce școli de balet cereau costume simple și care permiteau fustițe pe deasupra. Aflase ce tabere de o zi nu aveau înotul inclus. Aflase că putea să îi spună directorului lui Poppy, domnul Menendez, pentru orice eventualitate, dar tot să insiste ca Poppy să aibă voie să folosească toaleta fetelor. Aflase că îi putea spune domnului Menendez, dar în același timp putea să spună nu atunci când omul recomanda să dezvăluie asta și profesorilor, specialiștilor în resurse, suplinitorilor, ajutoarelor, asistentei școlare și personalului de la cantină. Aflase că Poppy avea dreptul să se înscrie în echipele de baseball pentru fetițe, fotbal pentru fetițe, tenis pentru fetițe, înot pentru fetițe. Dacă se alătura echipei de înot, aflase că ea avea dreptul să folosească vestiarul fetelor. Cel mai bun lucru la toaletele fetelor, din câte își dădea seama Penn, era că erau necesare separeuri. Poate că multe fete se schimbau în mijlocul camerei, dar toată lumea urina în separeu și dacă oricum trebuia să urinezi,

avea sens să te și schimbi acolo de costumul de baie.

Penn află că Cercetașele ar primi-o chiar dacă ar ști, dar nu le spuse oricum. Penn n-ar fi putut niciodată să parcurgă tot ce era de citit despre astfel de copii on-line – nu exista un sfârșit –, dar, din păcate, încercă oricum. Asta îi afectă timpul de scris. La început, părea că Seattle ar fi un loc grozav pentru NR. Erau librării minunate și vânzători de cărți, biblioteci și bibliotecari, cursuri de scris și grupuri de critică cu duzina. Pentru că Rosie lucra ziua și nu noaptea, el putea să lucreze când lucra ea în loc să doarmă. Și vremea în Seattle se potrivea cu scrisul de romane: capricioasă, cu nori joși, cenușii, groși și plini, ca o plapumă cu puf. Scria proză bună, neagră, udă, care se potrivea cu vremea.

Dar, din păcate, uneori purta și prin casă acea dispoziție întunecată, umedă, pentru că nu erau suficiente ore în zi. Școala primară nu începea până la nouă și jumătate. Liceenii ieșeau la ora două. Și între acestea avea de pus rufe la spălat, avea o casă de îngrijit și mai avea și programări la medic, cumpărături, grupul scriitorilor și dusul echipamentul sportiv al lui Poppy la școală când uita că era o zi cu fotbal, sau biletul de acord pentru Rigel când uita că era zi de excursie, sau prânzul lui Orion când uita că era o zi în care se mânca de prânz. Pentru că atunci când se mutaseră, celălalt lucru care se schimbase fusese siguranța serviciului lui Rosie. Spitalul universitar din Wisconsin o cunoștea bine, o iubea și îi datora mult. Aici, ca și ceilalți membri ai familiei, ea era din nou copilul cel nou. Trebuia să fie impresionantă. Nu putea să își ia zile de boală sau zile libere. Trebuia să rămână până târziu pentru că nu putea ajunge devreme. Zilele de lucru însemnau că nu era acasă pentru a ajuta. Penn ajuta cu bucurie la treburile părintești. Dar asta nu îi lăsa mult timp pentru scris. Mai ales când nu se putea

opri din cercetări despre lenjerie care maschează penisul și diferitele idei despre asta.

La serviciu, Rosie și-ar fi putut mărturisi secretul, dar nu o făcu. Nu avea niciun motiv să nu le spună, de fapt. Era un cabinet mic, iar oamenii care lucrează într-un cabinet medical sunt bine instruiți să păstreze confidențialitatea atât asupra datelor personale, cât și a particularităților corporale. Dar, da, confidențialitatea aceea putea să fie ambalată în hârtie cerată, oribilă, cu sfori pe care nimeni nu le putea lega și, da, expuneau exact părțile pe care pacienții voiau să le țină ascunse. La Urgențe, tăiai hainele de pe oameni sau le tratai pe deasupra, depinde, așa că poate că ea, pur și simplu, nu era obișnuită să despacheteze pacienții ca pe niște felii de mezeluri. Dar halatele nu erau singurul lucru cu care trebuia să te obișnuiești la West Hill Family Medical Center.

Lunea după ce supraviețuise celei de-a șaptea zi de naștere a lui Poppy, primul pacient al lui Rosie era Bristol Wonks, de trei ani. De fapt, era doamna Wonks. Lăsând la o parte faptul că se mutase la un cabinet de medicină de familie, Rosie își menținea refuzul de a se adresa părinților pacienților cu „Mami”, dar trebuia în schimb să folosească „doamnă”. Ea se întreba ce fel de mamă ar fi jignită dacă pediatrul copilului său i-ar fi folosit prenumele – era ca și când s-ar fi mutat într-un roman din secolul nouăsprezece –, dar ea se mulțumi cu ce putu să tolereze. De fapt, toată slujba era așa. Erau multe lucruri care păreau inutile, dar era mai ușor de acceptat decât să se opună, mai ușor să se adapteze decât să moară de foame din cauza șomajului, familia Wonks se încadra în acea categorie de oameni despre care Rosie nu putea să înțeleagă de ce nu puteai folosi numele de familie al soției și nu pe al soțului. Tradiția e una, dar cine voia să-și trimită copilul în lume cu un nume precum Bristol Wonks? Erau atât de multe lucruri care se întâmplau copiilor tăi și pe

care nu le puteai controla. De ce nu ai face ceva în privința celor pe care le puteai controla?

— Mă îngrijorează auzul lui Bristol. Doamna Wonks vorbea atât de încet, încât Rosie începu să-și facă griji legate de propriul auz.

— Îl dor urechile? întrebă Rosie.

— Nu știu, recunoscu doamna Wonks.

— Se plânge de durere sau sensibilitate?

— Nu, dar este atât de mic. Poate că nu știe cuvintele pentru asta. Copiii cu probleme de auz au adesea probleme să se exprime verbal, știți.

Rosie știa.

— L-ați văzut că se trage de ele?

— Nu cred.

— De ce îi acoperiți urechile cu mâinile, doamnă Wonks? Îl alină pe Bristol?

— Nu vreau să ne audă vorbind despre el. Doamna Wonks apăsă și mai tare pe urechile lui. Nu vreau să-i rănesc sentimentele.

— Dar l-ați adus azi aici pentru că sunteți îngrijorată în privința auzului lui.

— Corect.

— Atunci de ce îi acoperiți urechile?

— Preventiv.

Rosie trase aer adânc în piept.

— Ce vă face să credeți că are probleme cu auzul?

— Când îl rog să își pună LEGO la loc, să termine laptele la cină, să facă ordine la el în cameră sau să își pună pantofii, nu o face.

— Aaa.

Secția de Urgențe nu o pregătise bine pe Rosie să pună următoarea întrebare cu blândețe:

— Doamnă Wonks, ce vă face să credeți că motivul pentru care nu face aceste lucruri este că nu vă aude?

— Nici măcar nu ridică privirea. Doamna Wonks ținu ambele mâini deschise în fața ei ca să mimeze preponderența unei asemenea dovezi. Nu

este ca și când spune nu sau face scandal. Nici măcar nu se uită la mine.

— Vă aude când îl întrebați dacă mai vrea o oră la jocuri?

— Cred că ghicește ce am spus pentru că am jucăria în mână.

— Vă aude când întrebați dacă vrea să mergeți după înghețată?

— Da, dar…

— Bristol are trei ani, doamnă Wonks. Din păcate, este perfect normal să refuze să facă lucruri care nu-i plac.

— Nu refuză.

— Ba s-ar putea să refuze.

— Dacă s-ar preface că nu mă aude, ar însemna că minte. Doamna Wonks luă mâinile de la urechile fiului ei. Și Bristol nu îi minte pe mămica și tăticul lui.

— Ce? spuse Bristol. Ha?

Rosie îi făcu un test de auz. Spre șocul exclusiv al doamnei Wonks, urechile lui Bristol erau în stare perfectă de funcționare.

Erau în Seattle de nouă luni, iar Rosie încă nu era convinsă că ce făcea ea la serviciu se putea numi practicarea medicinii. Greșeala ei fusese însămânțată în timpul nopților panicate din Wisconsin, care o făcuseră să caute orice slujbă, mai degrabă decât slujba potrivită. Fusese surprinsă că o primise, de fapt. Abilitățile ei de medic de urgențe – triaj, diagnostic, blândețe puțină sub presiune extremă – păreau că nu vor fi foarte utile grupului de trei medici de familie foarte simpatici – Howie, James și Elizabeth – care au întâmpinat-o și au cerut, în mare parte, blândețe extremă sub presiune ușoară. Cabinetul era condus de Yvonne, recepționeră/ organizatoare/ făcătoare de minuni, o femeie care avea mai mulți copii decât Rosie (șase) și mai mulți nepoți decât părea posibil (cincisprezece) deși, după cum îi spusese lui Rosie:

— Fă calculele. O să te îngrozești.

Cei patru medici erau parteneri egali, lucrau ore egale, se ocupau de cantități egal de voluminoase de birocrație, participau la conferințe și țineau ateliere împreună și împărțeau amiabil toate celelalte sarcini care însemnau întreținerea unui mic cabinet. Elizabeth era tăcută și plăcută, blândă fără să fie dulce, întreba despre weekendul tuturor fără să își bage nasul în treaba nimănui. Venea, vedea pacienți, făcea conversație în camera de pauză și se ducea acasă la o viață despre care partenerii ei nu știau nimic. Rosie o adora. Îl adora pe James și mai mult. El nu era tăcut. El făcea explorări în viața ei. Dar, în schimb, el o lăsa să trăiască prin împuternicire prin asta: în majoritatea serilor după serviciu, James și soțul lui mergeau să bea ceva sau să ia cina în restaurante elegante. Mergeau la operă, la teatru și în vizită acasă la prietenii lor. Dormeau mult în weekenduri și mâncau prânzul lent în timp ce citeau ziare și cărți și făceau schimb de idei filosofice. În general, trăiau viața oamenilor fără copii și a celor proaspăt căsătoriți care lui Rosie i se părea o fantezie exact cum vezi în filme. Asta dacă te duceai la film. Iar ea nu făcea asta.

Howie era problema. Howie insista să țină o ședință în fiecare luni dimineața, pentru orice eventualitate, că poate, cine știe, apărea vreo problemă peste weekend. Howie interzicea hârtia, până și notițele autoadezive, ca să poată spune că aveau un cabinet verde. Într-un weekend i-a pus pe toți să ia acasă două mii de plasturi ca să scrie pe ei adresa lor web și să îi poată distribui de Halloween. Îi făcu să se simtă vinovați și să posteze gânduri scurte și profunde pe un cont de Twitter ca să demonstreze cabinetelor rivale că erau o forță inteligentă. Howie era cel care voia ca ei să se adreseze părinților pacienților cu „mamă”. Voia ca Rosie să se ocupe de micul dejun pentru aprecierea personalului și să găsească pe cineva să

le actualizeze site-ul. Voia ca Rosie să îi ofere lui Yvonne un cadou din partea cabinetului care să îi însoțească bonusul de vacanță. Voia ca Rosie să meargă în Thailanda pentru trei luni, să lucreze într-o clinică pentru refugiați, ca să poată pune pe website că medicii lor erau căutați pentru muncă voluntară și ajutor internațional.

Howie voia să conducă un cabinet medical care să poată pretinde că poate caza familiile angajaților, așa că, atunci când se angajase Rosie, el fusese de acord să îi ofere programul flexibil de care avea nevoie pentru ca ea să-și poată scoate din casă cei cinci copii în fiecare dimineață. Deși cabinetul se deschidea la nouă, ea nu vedea pacienți până la ora zece. Deși ceilalți medici primeau ultimul pacient al zilei la patru și jumătate, ea îl vedea pe al ei la cinci și jumătate, ceea ce însemna că și clienții cu slujbe puteau primi îngrijiri medicale. Howie fusese de acord cu acest aranjament ca să pară că îi păsa de părinții care lucrau, dar el tot programa ședințele de luni dimineața la ora opt și jumătate și era surprins că Rosie nu ajungea aproape deloc la timp lunea.

Howie nu era șeful ei, dar el era cel care fondase cabinetul și care îi angajase pe restul. Rosie nu voia să-l înfurie. În mod sigur nu voia să se certe cu el. Încerca să fie răbdătoare cu pacienții, să pară corespunzător de îngrijorată când spuneau că aveau o pișcătură de țânțar care era mai iritantă decât de obicei, sau că papilele lor gustative aveau o senzație ciudată, sau că li se părea că păduchii erau o problemă pentru care așteptau rezolvare de la un medic de familie. Încerca să stea la o parte din calea lui Howie și spunea da la cât de multe lucruri putea, ca să fie medicul pe care îl angajaseră, chiar dacă ea se temea că era un cu totul alt gen de medic.

Poate că nu era slujba perfectă, dar programul era previzibil și nu în miezul nopții, includea timp să completeze documentele și să ia o pauză la

prânz, putea să sune acasă între programări și foarte puțini pacienți veneau urlând sau sângerând peste tot ori cu obiecte străine care le ieșeau din orificii obișnuite și uneori chiar noi. Poate că nu era slujba perfectă, dar era bine plătită și avea asigurare pentru toți. Oare o puteau concedia pentru că refuza să găzduiască micul dejun sau să angajeze un editor de website? Oare puteau s-o concedieze pentru că avea o familie care avea nevoie de un program flexibil și o fiică ce nu era tocmai fiică? Se îndoia de asta. Dar nu voia să afle.

JUMI-JUMA

În cele din urmă, Rosie înțelese lucrul care lui Aggie, în vârstă de șase ani, îi fusese clar în mai puțin de o oră. Partea frumoasă la a locui lângă familia Granderson era distanța foarte mică dintre casele lor. Astfel, adulții puteau să ia cina într-o casă și să exileze copiii în cealaltă. Era ca un model al meselor copiilor, realizarea platonică supremă a visului care îi făcea pe toți cei sub unsprezece ani să ia masa de Ziua Recunoștinței în bucătărie. Puteau să aibă parte de o petrecere la cină adevărată între adulți fără să-și facă griji că farfuria cu brânzeturi va fi doborâtă de pe măsuța de cafea de cineva care, să spunem, încerca să sară coarda în sufragerie.

Puteau să aibă o conversație și fără să fie întrerupți de urlete din bucătărie, de bubuituri îngrijorătoare de la etaj, meciuri de fotbal aproape de bibliotecă, solicitări de ciocane, chibrituri și mingi de ping-pong, solicitări de mâncare în plus sau altă mâncare sau îndepărtarea mâncării din păr/ de pe covoare/ din lenjerie. În unele seri, o trimiteau chiar și pe Jupiter acasă la familia Granderson pentru că, deși era mai cuminte decât copiii, coada ei răsturnase de pe măsuța de cafea mai mult de un pahar de vin roșu.

Se reuneau în ultima sâmbătă seara a fiecărei luni. Făceau cu rândul: o familie gătea, alta își preda casa copiilor. Făceau asta chiar și când erau ocupați și munca era multă și viața intervenea. O făceau chiar și când Roo, Ben și Cayenne erau suficient de mari cât să aibă grijă de cei mai mici și ei ar fi putut să meargă la film în schimb. Rosie de-abia aștepta seara asta toată luna. Când era rândul lor să gătească, ea și Penn preparau feluri complicate, delicate, prea bogate, prea complicate, prea scumpe ca să le facă toată ziua, să le irosească pe copii. Își foloseau vesela bună. Beau vin scump.

Cineva se ducea alături în fiecare oră la și cinci să verifice copiii și să se asigure că nu se transformase totul în Împăratul Muștelor.

— Ar trebui să-i spunem Cina Duală, spuse Ben.

— Da! strigară în cor Rigel și Orion. Am putea să ne luăm săbii!

— Nu duel. Ben dădu ochii peste cap. Dual.

— Exact!

Și așa s-a născut Duelul Cinelor. Aceasta era și singura seară din lună în care adulții puteau să poarte o conversație și să nu își facă griji că cei mici ar putea asculta sau spiona sau auzi din greșeală, așa că, într-o seară, după o supă de dovlecel, clătite cu țipar și carne de crab, sufleuri de ciocolată, mai multe sticle de Chardonnay și un pahar cu vin de Porto, chiar dacă niciunuia nu-i prea plăcea, fu mai mult sau mai puțin potrivit ca Frank să chicotească amețit:

— Deci. Ce se întâmplă când Poppy ajunge la pubertate?

Penn vărsă vinul de Porto pe fața de masă a bunicii lui Rosie. Rosie se gândi că asta era o întâmplare nefericită, mai puțin pentru fața de masă, care era puțin prea fals-victoriană pentru gustul ei și mai mult pentru că fără vin cum se vor îmbăta suficient de tare încât să poarte această conversație? Peste haosul prosoapelor, al apei minerale și al căutării informațiilor despre cum poți să scoți vinul din dantelă, Frank se scuză nedeslușit în toate direcțiile.

— Îmi pare foarte rău. Nu știam că nu trebuie să pun întrebarea asta. Credeam că poate suntem nepoliticoși pentru că nu aducem vorba de asta. N-am vrut să credeți că nu ne pasă. Și ne-am cam îngrijorat… ei bine, suntem cam îngrijorați că voi voiați ca toată lumea să știe și noi am păstrat secretul acesta înainte să aveți ocazia să vă decideți.

Penn se gândi, dar nu spuse: „Ne puteți întreba orice”. Asta ar fi trebuit să fie adevărat, dar nu era

sigur că așa era.

Rosie se gândi, dar nu spuse: „A fost vina ta”. Asta nu ar fi trebuit să fie adevărat, dar nu era sigură că nu era așa. Își privi soțul în ochi. El se simți de parcă și-ar fi luat aerul din plămânii ei. Rosie se simți de parcă el s-ar fi întins pe mijlocul mesei din bucătărie și ea i-ar fi desfăcut pieptul pentru operație, ca o privire către ce trebuia să stea înăuntru și nevăzut. Dar chirurgia îi era ceva destul de familiar, așa că odată ce ea începu să explice, se întrebă de ce i se păruse vreodată greu. Era ceva clinic, medical, farmacologic și ea era medic. Asta era tot.

— Blocanți hormonali, spuse ea simplu, iar Penn zâmbi spre ea de parcă glumise.

— Blocanți hormonali? Frank și Marginny păreau că dau probă pentru un sitcom prost.

— De ani de zile folosim medicamentele astea, explică Rosie medicul, pentru a opri ceea ce se numește Pubertate Precoce. Uneori vedem o fetiță care începe să aibă sâni la șase ani sau un băiat de clasa întâi care are testicule deja mari sau care deja are păr pubian. Acestor copii li se prescriu blocanți hormonali. Medicamentele opresc hormonii. Le mai câștigă timp pentru ca toți ceilalți să îi prindă din urmă. Apoi, când ajung la vârsta de nouă sau zece ani, oprim blocanții, iar ei își continuă normal drumul prin pubertate cu toți ceilalți.

Penn părea vesel. Frank și Marginny arătau de parcă așteptau poanta, așa că Rosie le-o oferi.

— Probabil că Poppy va lua aceleași medicamente…

— Probabil? întrerupse Penn.

— …când va face unsprezece sau doisprezece ani. Vor preveni pubertatea ei masculină. Vor opri tot sistemul ca să rămână o fetiță.

Frank se prefăcu că rămâne cu gura căscată.

— Se poate face schimbare de sex la un minor?

— Blocanții de hormoni doar pun sistemul pe pauză. Lui Rosie nu-i plăcea să trebuiască să

recurgă în weekend la rezervele ei de răbdare pentru pacienți. Efectele acestor medicamente sunt reversibile. Pubertatea nu este. De aceea timpul trece. Trebuie să oprim pubertatea lui Poppy – a lui Claude, de fapt – înainte să înceapă. Dacă așteptăm până când Poppy nu mai este minoră, va avea un metru optzeci, mustață și un piept lat, păros, mâini mari și mărimea patruzeci și cinci la picior, iar astea nu mai dispar. În momentul acela, vom putea s-o pompăm cu cât estrogen vrem și îi vor crește sâni, se va rotunji și i se va subția vocea, dar tot va fi mai înaltă decât orice prietenă va fi avut vreodată. Tot va trebui să-și comande pe internet toți pantofii cu toc. Va trebui să facă electroliză pentru fiecare rămășiță de fir de păr rămas pe piept, fiecare fir de mustață sau de barbă. Va trebui să se opereze ca să scape de mărul lui Adam. Blocanții opresc ce nu se poate anula mai târziu. Apoi, când va fi mai mare și va fi pregătită pentru estrogen, va funcționa mai bine pentru că va avea mai puține obstacole de depășit. Sau dacă se răzgândește, nu vom fi făcut nimic din ce nu este reversibil.

— Se răzgândește? întrerupse Penn.

— …pentru că imediat ce se oprește tratamentul cu blocanți hormonali, corpurile pacienților se îndreaptă normal prin pubertatea lor natală.

— Dar. Marginny se încruntă. Era o propoziție, nu preambulul către una. Era întreagă. Mai târziu, Rosie fu uimită de felul în care Marginny înțelegea instinctiv griji pe care nu i le putea explica lui Penn, indiferent de câte ori încerca.

— Da, spuse Rosie. Dar. Dar Aggie se va transforma într-o tânără femeie, iar Poppy va rămâne o fetiță. Toți cei din clasa ei vor deveni adolescenți, iar Poppy nu va fi ca ei. Copiii cu pubertate precoce se vor maturiza fizic și emoțional în cele din urmă, cu toți ceilalți la vârsta normală, dar Poppy va rămâne prepuberă, în timp

ce toți cei din jurul o se vor transforma în adulți tineri.

— Atunci… de ce? întrebă Marginny.

— E al dracului mai bine decât alternativa, spuse Penn.

Chiar și după ce stăpânise regulile păstrării secretelor, el rămăsese pe site-urile, blogurile și conturile de Instagram și de Twitter, canalele de YouTube și paginile de comentarii. Pe copiii care nu luau blocanți, pubertatea îi omora. Sânii băieților dezvoltați erau tumori care le otrăveau trupurile, crescând maligni, sub formă de cancer. Fetele își studiau fețele ca pe niște hărți, căutând urme de păr, de os întins dincolo de carne. Simțeau cum hormonii neloiali înfloreau înăuntrul lor, împrăștiind toxine insolubile ca polenul în curenți nocivi de aer. Aveau, nutreau o asemenea ură, o asemenea repulsie față de o schimbare la fel de inevitabilă precum mările, ca și când viețile lor s-ar fi terminat dacă ar veni fluxul, și acesta venea mereu. Internetul era plin de copii înfrânți care își petreceau viețile ascunzând-se sub prea multe straturi de haine largi, sub curele, bandă adezivă, pernuțe și barete. Și aceștia erau cei norocoși, pentru că mai erau și cei care încercau, pur și simplu, să-și taie părțile jignitoare ale corpului. Și mai erau și cei ale căror tăieturi nu se opreau acolo. Nu erau doar câțiva. Erau sute. Erau mii.

— Deci copiii aceștia aleg cine sunt? Frank căuta o metaforă potrivită și, în cele din urmă, se mulțumi cu: E ca un joc video.

— Nu, este ca o poveste cu zâne, spuse Penn. Rosie dădu ochii peste cap la el. Poate că arăți ca o servitoare murdară, dar pe dinăuntru ești, de fapt, o prințesă și, dacă ești bună, găsești mormântul potrivit pe care să plângi sau lampa potrivită pe care s-o freci și devii prințesă și pe dinafară. Arăți ca o broască, dar dacă săruți buzele potrivite, te transformi ca prin magie în prințul cu care te-ai identificat tot timpul pe dinăuntru. Dacă ești bun și

demn, mereu ai parte de un exterior care să se potrivească cu interiorul. Virtutea duce direct spre transformare. Transformarea duce instantaneu la un trai fericit până la adânci bătrâneți.

— E cale lungă, adăugă Rosie. O cale foarte, foarte, foarte lungă.

— Și nimeni, continuă Penn, de parcă Rosie nu vorbise deloc, nu e mai bun, mai demn și mai virtuos decât Poppy.

Alături, Poppy tortura câinii. Orion, îmbrăcat el însuși ca un zombie navigator de iahturi, își adusese și rezerva de costume pentru această ocazie, iar Poppy și Aggie încercau să determine câinii să joace o piesă. Poppy o avea pe Jupiter îmbrăcată într-o vestă pe care Rigel o tricotase cu ani în urmă pentru o zi la școală cu tematica anilor 80 (ca să arate precum cineva numit Duckie dintr-un film numit *Pretty în Pink,* deși vesta nu i se părea că arată nici roz, nici ca o rață) și Roverella purta o centură de șase banderole tricotate, cu mijlocul astfel dungat ca o zebră. Ea și Aggie scriau o piesă care nu era nici despre rațe, nici despre câini și nici despre zebre, ci mai degrabă despre Venus și Serena Williams care făceau echipă ca să se lupte cu niște mici extratereștri verzi în formă de mingi. Câinii se descurcau grozav cu mingile de tenis, dar altfel nu prea se implicau.

Ben făcea floricele de porumb pentru a treia oară în trei ore. În casa cu copii se consumau multe floricele de porumb. Rigel și Orion alegeau un film la care să se uite toată lumea, un proces de cântărire și evaluare similar cu gestionarea crizei de datorii a unei mici națiuni. Roo și Cayenne erau în subsolul casei familiei Granderson așteptând să se întoarcă toată lumea.

— Am auzit că săptămâna trecută te-ai bătut cu Derek McGuinness după școală. Cayenne privea cu atenție printre degetele ei de la picioare, dar Roo presupunea că vorbea cu el, de vreme ce el

era singurul din cameră. Și de vreme ce el se bătuse cu Derek McGuinness săptămâna trecută.

— Da?

— Da, te-ai bătut?

— Ce-ți pasă ție?

— Băieții care se bat sunt sexy. Cayenne ridică din umeri. Nu ca băieții care se luptă cu cuțite, sau corp la corp sau care bat oamenii. Ci tipii care se bat câteodată. Ea se opri să se gândească. Pun pariu că Ben nu s-a bătut cu nimeni în viața lui.

— Se bate cu mine tot timpul, spuse Roo.

— Cine câștigă?

Roo pufni.

— Am auzit că te-a făcut gay și că de-aia l-ai snopit în bătaie.

Roo nu se uita la ea.

— Nu l-am snopit în bătaie.

— Ți-a zis că ești gay?

— Printre altele.

— *Ești* gay?

— Nu e treaba ta.

— Poți să-mi spui dacă ești, să știi. Nu-mi pasă. Am un unchi care e gay. Și sunt bună la păstrat secrete.

Roo o privi.

— Dar dacă nu ești, ar trebui să îmi spui și asta.

— De ce?

Ea ridică privirea de la degetele sale, dar nu și capul, așa că acum îl privea printre gene.

— Asta deschide niște opțiuni. Pentru amândoi.

Când toată lumea se întoarse la parter, inclusiv câinii decorați, ca să se uite la filmul asupra căruia se deciseseră, în sfârșit, Rigel și Orion, Cayenne voia să se joace învârte Sticla.

— Ăăă, nu? Roo și Ben spuseră împreună, cu vocile ridicate la final de parcă ar fi fost o întrebare. A lui Roo era: Fata asta vorbește serios? A lui Ben era: De ce vrea să sărute pe oricine cu excepția mea? În loc să se gândească la asta, îl

tachină pe Roo ca să poată elimina cobea prin luptă. Roo câștigă.

— De ce nu? Lui Cayenne nu-i venea să creadă că cineva i-ar refuza ceva.

— Sărutul e scârbos, spuse Poppy.

— Ei sunt patru și noi trei, spuse Cayenne. Putem să stăm băiat-fată-băiat-fată. E perfect.

— Asta dacă ești homosexual, spuse Ben încet.

— Sau incestuos, spuse Roo, mai puțin încet.

— Nu poți să le ai pe toate. Cayenne ridică din umeri. Poate că vei avea noroc și când vei învârti sticla, va fi îndreptată spre mine.

— Nu vreau să mă sărut cu tine, spuse Roo.

— Mai mult decât vrei să te săruți cu oricine din camera asta, spuse Rigel.

— Adevărat, spuse Roo, dar nu cu mult.

Aggie și Poppy nu prea înțelegeau Învârte Sticla și nu erau interesate de nimeni care să sărute pe nimeni, rude sau nu, așa că probabil era legat de subiect sau poate că ieșise de nicăieri când Aggie se întoarse brusc spre Poppy și spuse:

— Crezi că e ciudat că părinții tăi au avut doar băieți? Și inima lui Poppy se opri. Vreau să zic până la tine.

— Părinții tăi au avut doar fete, reuși Poppy să rostească.

— Da, dar noi suntem doar două. Părinții tăi au o grămadă. Trebuie să se fi gândit că pot să facă doar bebeluși băieți.

— Jumi-juma, spuse Ben repede și tare, atât de repede și tare, încât toți se opriră și se uitară la el, până când trebui să explice cu răceală: fiecare sarcină are o șansă de cinci zeci la sută ca bebelușul să fie băiat și o șansă de cincizeci la sută să fie fată.

Asta era adevărat, așa că întreg clanul Walsh-Adams încerca să pară credibil.

— Dacă ar fi fost băiat? mormăi Aggie. Asta ar fi fost cel mai rău.

— De ce? spuse Cayenne. Băieții sunt grozavi.

— Dacă ai fi fost băiat, îi spuse Aggie lui Poppy, cuprinsă de groază, nu am fi putut să fim prințese rivale, nu am fi putu să avem petreceri în pijamale, nu am fi putut să punem câinii să joace o piesă, nu am fi putut să ne facem una alteia unghiile de la picioare.

— De ce nu? Orion își flutură degetele sale de la picioare, verde cu negru.

— Da, dar tu ești zombie, spuse Aggie.

— Un zombie care conduce iahturi, corectă Orion.

— Băieții ar putea să pună câinii să joace într-o piesă, spuse Rigel.

— N-am putea fi cele mai bune prietene. Aggie își acoperi ochii cu brațul. Dacă părinții tăi n-ar fi încălcat legea jumi-juma și ai fi fost băiat, ar fi fost cel mai rău lucru din lume.

Poppy deschise gura, iar toți așteptară. Roo se uită la picioarele lui. Ben se uită la picioarele lui. Rigel și Orion se uitară unul la picioarele celuilalt. Cayenne miji ochii spre toți. Dar Poppy înghiți cu noduri și aprobă cordial:

— Ar fi fost cel mai rău lucru din lume.

ANNUS MIRABILIS

Penn se trezi gândindu-se mult la John Dryden. Dryden era unul dintre acei poeți pe care îi citești la facultate, dar nu în viață. Nimeni nu avea o semnătură la e-mail cu un citat din Dryden. Oricine avea un citat din Dryden la semnătura din e-mail nu citise restul versurilor lungi și seci din care proveneau. Dar Dryden avea un poem: „Annus Mirabilis”. Anul miracolelor. Era un poem despre Anglia în 1666. Anglia în 1666 nu avea parte în mod sigur de un an al miracolelor. Anglia în 1666 avea război, ciumă și un incendiu de trei zile care a distrus mare parte din Londra, plus un Isaac Newton care a inventat calculul diferențial, ceea ce a făcut viața incomensurabil mai grea pentru totdeauna pentru elevii fără talent la matematică. Dar poemul lui Dryden era despre ce an minunat era pentru că putea să fie și mai rău. Până la urmă au trăit să vadă și anul 1666. Asta era valabil, cel puțin pentru toți cei care citiseră poemul.

Penn încerca să se convingă că Roo avea parte de un Annus Mirabilis. El încerca să-l aprecieze pentru că, deși era unul rău, ar fi putut fi mai rău. Din câte știa Penn, Roo nu incendiase nimic, dar, altfel, al șaptesprezecelea lui an de viață avea multe în comun cu Anglia și 1666. El era în război (cu părinții și cu frații săi). Era bolnav (letargie, apatie, o oboseală opresivă față de toată lumea și tot de pe lume). Nu se descurca prea bine nici la calculul diferențial.

Și principala problemă cu care se confrunta Roo era cu adevărat istorică. Profesoara de istorie le ceruse elevilor săi să „facă o prezentare video despre o problemă actuală care afectează în prezent America”. Dacă Roo ar fi susținut că nu ar trebui să facă o temă atât de vagă și prost formulată, dacă ar fi venit la tatăl său ca să susțină

faptul că, prin definiție, evenimentele actuale nu sunt istorie, cel puțin nu încă, Penn ar fi putut fi înțelegător. Dar Roo făcu tema.

Apoi primi nota patru.

Apoi refuză s-o refacă.

Apoi falsifică semnătura mamei sale pe biletul care o anunța despre nota proastă a fiului ei.

Când primiră raportul cu note pentru trimestru, Penn și Rosie nu putură să nu observe că Roo pica la istorie.

Roo jură că trebuia să fie o greșeală de tipar. Roo recunoscu că ratase un test pentru că fusese la dentist, dar că recuperase după școală și doamna Birkus probabil că nu pusese încă nota. Roo spuse că se descurca bine la tot restul, poate cu excepția calculului diferențiat, așa că nu merita să fie considerat nevinovat până la proba contrarie? Roo spuse că dat fiind că avea numai note de zece și de nouă la alte materii, ce șanse erau să primească un patru la istorie?

Șansele se dovediră a fi fost destul de mari.

Când Rosie și Penn se duseră să se întâlnească cu profesoara, doamna Birkus le povesti că videoclipul lui Roo era despre problemele privind permiterea soldaților LGBT să se înroleze în forțele armate.

— Imposibil, spuse Penn încrezător.

— Of, mă tem că nu.

Doamna Birkus era obișnuită să îi aducă la realitate pe părinții care aveau impresii excelente despre copiii lor.

— Nu înțelegeți. Roo nu este antigay. Nu poate să fie pentru că… Ei bine, știm că el… Vedeți, acasă… Penn descoperi că nu avea cum să termine această propoziție, dar fu ușurat oricum pentru că, în mod limpede, trebuie să fi existat o neînțelegere aici. Oricum, credeți-mă, trebuie să existe o greșeală aici.

— Chiar destule, permise doamna Birkus, dar se pare că lui cele pe care vi le imaginați.

Apoi le arătă videoclipul.

Era o poveste de familie. În el apăreau multe păpuși și animale de pluș ale lui Poppy îmbrăcate cu costumele lui Orion și proiectele de tricotaj ale lui Rigel. Ben era maestrul păpușar, mânuind fiecare personaj în fața camerei, pe rând, mâna lui apărând ocazional (își imagină Rosie vinovată) în cadru. Începu cu cea mai bună imitație de trailer de film a lui Roo: „Într-o lume în care armata Statelor Unite este cea mai mare forță de luptă de pe Pământ, homosexualii nu își au locul. Forțele navale și terestre sunt bleumarin, nu în culorile curcubeului. Nu este loc pentru trans în forța aeriană, pentru lesbiene între pușcașii marini, pentru bisexuali pe cer". Detaliile intrigii erau greu de urmărit, dar, în cele din urmă, o Alice și Miss Marple în haine de camuflaj petreceau un timp rostogolindu-se într-o cutie cu nisip cu pistoale (Penn bănuia că erau sticksuri) și apoi rostogolindu-se într-un pat împreună până când un aparent ofițer superior (o rolă de prosoape de hârtie cu o șapcă navală de-a lui Orion cu câteva funde de dezbateri de-ale lui Ben) dădu buzna peste ei urlând.

— Voi [cenzurat] [cenzurat] [cenzurat] nu aveți ce căuta în această armată, spuse rola de prosoape de hârtie. Acest guvern [cenzurat] în înțelepciunea sa [cenzurat] poate să nu fie de acord, dar ei nu conduc lucrurile [cenzurat] în acest [cenzurat]. Eu sunt șeful. Așa că pot să-mi sugă [cenzurat].

În scena următoare, trei păpuși Barbie aruncau cu rachete incendiare (stafide, bănuia Penn) din avioane F-15, distrugând satele din LEGO de dedesubt, dar când una dintre Barbie se îmbrăcă cu haine bărbătești de gală pentru o petrecere în seara aceea, cinci soldați de plastic pe care Penn nu-i mai văzuse în viața lui (erau ai lui Aggie) apărură de nicăieri, o dezbrăcară pe Barbie și o atacară. Date fiind limitările mediului, natura precisă a acțiunii nu era clară, dar deși Transbarbie îi lovi în

părțile cenzurate pe soldații de plastic, nu lipsi limbajul mai albastru decât uniforma lui.

— Cel puțin s-a cenzurat singur, încercă Penn.

Doamna Birkus nu era impresionată.

În parcarea școlii, lui Penn nu-i venea să creadă.

— Nu se poate ca Roo să fie homofob. Nu poate să fie antigay. Nu e posibil să fie antitrans și să locuiască în gospodăria noastră.

— Poate că de aceea, spuse Rosie încet.

— Are nevoie de terapie? Penn nu o asculta. Penn nici măcar nu se asculta pe el însuși. O intervenție? Să-l trimitem în armată?

— Poate că nu a vorbit serios.

— Părea destul de clar. Penn nu menținea un ton normal.

— Da? Lui Rosie i se păruse o dezordine jenantă.

— Ce e în neregulă cu băiatul acesta? întrebă Penn pe nimeni în mod deosebit.

Elevi de gimnaziu și liceu se holbau la el cu dispreț.

— Hai să mergem acasă și să-l întrebăm, spuse soția lui.

Acasă l-au așezat pe Roo la masa de făcut teme.

— Ți-am văzut videoclipul. Rosie intră direct în temă. Nu voia să-i mai dea altă ocazie să îi mintă.

— V-a plăcut? spuse Roo sarcastic.

Nu videoclipul era cel care urma să-l determine pe tatăl lui să pună capăt acelui Annus Mirabilis al lui. Era rânjetul.

— Dar *ție?* Penn încercă să nu țipe.

Umărul stâng al lui Roo mai mult tremură decât se ridică. Restul trupului său se răsuci în sine ca o virgulă.

— Pentru că mi s-a părut bine muncit. Ai muncit ceva să spui chestii idioate și glume stupide.

Roo tresări, poate când auzi *idiot* și poate la *stupid,* poate când își auzi tatăl urlând ca un lunatic.

— O cale lungă doar ca să umilești oameni.

— Nu am umilit oameni.

Roo de-abia se auzi. Vorbea cu capul în jos.

— Lăsând la o parte mesajul – Rosie trie situația și începu cu simptomul cel mai direct, mai evident –, ți-ai imaginat că ai voie să folosești un asemenea limbaj?

— Așa vorbesc soldații, se plânse Roo. Și l-am cenzurat.

— Ți-ai imaginat că poți simula sexul, violența, violul, nici nu știu ce altceva și că părinții și profesoara ta ar aproba așa ceva? continuă Rosie.

— Nu pricepi. Nu e ca atunci când erai tu copil. Acum, sexul și violența sunt populare.

Rosie închise ochii.

— De ce nu ai refăcut proiectul când ți-a cerut asta doamna Birkus?

— Îl făcusem deja. Roo se îndreptă de spate doar ca să își țină brațele încrucișate pe piept. Dacă nu i-a plăcut, asta e problema ei.

— Nu, cred că e problema ta, spuse Penn. Și apoi, pentru că nu se putu abține: chiar crezi lucrurile pe care le susții? Roo dădu ochii peste cap.

— L-aș mai fi susținut altfel?

— Crezi că soldații LGBT din forțele armate reprezintă o problemă?

— Evident, spuse Roo.

Rosie clătină din cap.

— Detest atitudinea asta prea șmecheră pentru școală.

— Ce curului înseamnă asta?

— Nu spune „cur”, Roo, spuse Penn resemnat.

— Înseamnă, continuă Rosie peste el, că dacă vrei să încerci, încearcă. Dacă ai de gând să muncești din greu, fă-o. Nu munci din greu să faci ceva care doar face să pară că nu-ți pasă și că nici măcar nu te-ai străduit.

— Asta nici nu are sens…

— Ai șaisprezece ani, spuse Rosie. Ești prea mare ca să crezi că dacă spui cuvinte urâte și arăți

păpuși de plastic goale asta te face să pari tare. Nu e șmecher să faci tâmpenii doar ca să îi stârnești pe toți ceilalți. E una să nu-ți faci tema. E mult mai rău să desconsideri tema celorlalți.

— A, desigur. Sarcasmul lui Roo se ridică la rang de rapsodie. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu ești supărată din cauza muncii mele. Ești supărată din cauza a ce crede toată lumea. Sunt uluit.

— Poți să fii cât de îngâmfat vrei, Roo. Penn se calmase puțin și încerca un calm de gheață în loc de isterie țipată. Vom termina această conversație.

— Numai de asta îți pasă. Ce crede lumea despre voi. Ce cred alți oameni despre copiii voștri.

Chipul lui Roo îl oglindi pe al celor care râseseră de Penn batjocoritor în parcarea școlii. Se pare că asta învăța în clasa a zecea.

— Ei bine, mie nu-mi pasă. Spre deosebire de toți ceilalți din familia asta, eu nu mint despre cine sunt sau ce fac.

Chipul lui Penn se înroși – cam atât cu calmul de gheață – și gura lui se deschise, dar Rosie i-o luă înainte.

— Ai fost întrebat de ce în raportul notelor era un patru la istorie. Ea se asigură că în vocea ei nu se citea nici furie și nici triumf. Ai spus că e o greșeală de tipar. Acesta a fost adevărul?

— Nu.

Roo se bosumflă.

— Ai ratat un test când ai fost la dentist, pentru care te-ai revanșat după școală, dar care încă nu fusese notat?

— Nu.

— Ai meritat, cu adevărat, prezumția de nevinovăție? Roo ridică brațele încrucișate. Ai meritat?

— Nu.

— Atunci mie mi se pare că, de fapt, minți despre cine ești și ce faci, spuse Rosie.

La care Penn adăugă strident:

— Și asta nu este acceptabil în casa asta.

— Sunteți așa niște ipocriți, mormăi Roo în șoaptă.

— Pardon? spuse Penn. Nu te-am auzit, chiar dacă îl auzise.

Așa că Roo țipă.

— Cum puteți *voi* să vă luați de *mine* că am mințit? Voi doi mințiți tot timpul. Mințiți în fiecare secundă în fiecare zi. Toată viața voastră stupidă e o minciună. Spuneți tot timpul „fiica mea a dres" și „fiica mea a făcut" și „în sfârșit! Fetița perfectă la care am visat mereu". Mereu spuneți „A, nu spune nimănui despre sora ta și acesta va fi adevărul". Ei bine, nu este adevărul. E o minciună. Mințiți pe toată lumea. Ne faceți și pe noi să mințim. Forțați toată familia să acopere minciunile voastre prostești în fiecare zi. Așa că nu știu cum puteți să stați acolo și mă certați pe mine pentru că am mințit.

— Nu te vom certa. Rosie se forță să vorbească cu calm, chiar dacă tremura ca o jucărie cu cheiță. Te vom pedepsi.

— Faptul că locuiesc în casa asta este o pedeapsă suficientă. Roo coborî în goană în camera lui.

— Ai vrea tu, strigă Penn după el.

Era un weekend sumbru, înnorat. Luni dimineața, Rosie gâfâia prin ploaie în drum spre serviciu. Ceea ce era perfect la casa cu turn roz era că se afla la exact 1,7 kilometri distanță de serviciu. Din păcate, un kilometru era în pantă continuă. Își petrecea urcușul vorbind la telefon în majoritatea zilelor, pentru că altfel când ar fi avut timp să vorbească cu mama ei?

— Roo este homofob, raportă ea cu tristețe.

— Asta nu pare în regulă, spuse Carmelo.

— Știu, gâfâi Rosie. Dar se pare că e adevărat. A făcut o prezentare despre sex, înjurături, Barbie goale și cum soldații gay și trans nu își au locul în armată. Așa că a picat la istorie.

— Școala s-a schimbat mult de când erai mică, spuse Carmelo.

— A picat la proiect, așa că e corijent la istorie, așa că a mințit despre faptul că e corijent. Așa că l-am pedepsit.

— Doar nu te așteptai să recunoască faptul că a greșit așa ceva, nu?

— Mă așteptam să nu facă asta de la bun început.

— Ei bine, asta e altceva. Ești supărată din cauza păcatului sau din cauză că a mințit în legătură cu păcatul?

— Nici una, nici alta, sunt supărată pentru că atunci când l-am confruntat despre păcat, a spus că suntem ipocriți pentru că mințim tot timpul.

— Despre Poppy?

— Despre Poppy, recunoscu Rosie. E atât de supărat în privința lui Poppy, încât a devenit bigot.

Bunica lui nu credea toate astea.

— Bietul Roo. Mi-aș dori să fiu acolo.

Carmelo încă venea în fiecare vară, dar acum era aproape Ziua Recunoștinței și trecură luni de zile de când nu-și mai văzuse nepoții.

— Nu e supărat că am mințit. Rosie se opri să respire și corectă timpul verbal. *Mințim.*

Printre vârfurile pinilor uzi, văzu frânturi de ceață subțire care veneau dinspre apă, luminate de soare pe fundalul pădurii bătrâne și al stâncilor dinspre mare. Era un loc frumos în care să trăiești, dar poate că nu și dacă era acasă numai pentru toți ceilalți din familia ta.

— E supărat că l-am forțat să se mute în Seattle când îi plăcea în Wisconsin. E supărat că l-am obligat să locuiască la oraș când îi plăcea la ferma lui. L-am obligat să-și părăsească echipa de fotbal, orchestra, prietenii și președințiile sale.

— Crede că ai ales-o pe Poppy și nu pe el, spuse Carmelo.

— Dar nu am făcut asta.

— Știu, dragă.

— Nu am făcut asta.

— El știe?

— Au trecut mai bine de doi ani. E timpul să treacă peste asta. Ne-am mutat pentru că acolo nu era suficient de sigur. Nu pentru toți. Dacă am fi spus „Wisconsin e prea periculos pentru Poppy, dar pe tine te riscăm”, atunci ar avea motive să se simtă neglijat. Am crezut că aici e mai bine pentru toată lumea. Am crezut că e amuzant, prietenos și deschis, așa că o să fie bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am înșelat.

— Nu v-ați înșelat, spuse Carmelo. Doar că n-ați avut dreptate încă.

— Poate, dar…

— Părinții aleg un copil în defavoarea altuia tot timpul.

— Nu asta am…

— Ai ratat mult din clasa a șaptea în timp ce sora ta era bolnavă. Mama lui Rosie vorbea fix peste protestele ei. Ți-ai petrecut mare parte din al doisprezecelea an de viață într o cameră de spital. Într-o perioadă în care îmi părea rău pentru tot, acesta era, pur și simplu, încă un strat de vinovăție. A trebuit să renunț la el. Poppy avea nevoie de îngrijiri suplimentare și avea nevoie de sora ei alături de ea. Tati și cu mine aveam nevoie de tine, aveam nevoie să nu ne facem griji despre școală, teme, Cercetașe și ședințe cu părinții. Atunci nu ai avut nevoie de prea multe. După aceea, când nevoile tale au apărut, atunci li s-a acordat atenție. Este un lucru bun că nevoile oamenilor nu apar toate în același timp, altfel nu le-am putea îndeplini. Când ai plecat din Wisconsin, era rândul lui Poppy. Acum e rândul lui Roo.

Așa era. Momentul era mai aproape decât crezuseră.

SUPĂRARE PREVENTIVĂ

Acesta era secretul lui Ben: era îndrăgostit de Cayenne. Era un secret din mai multe motive. Unul era că el era jenat: era așa un clișeu să te îndrăgostești de fata de alături. Altul era că fusese îndrăgostit de ea din clipa în care o cunoscuse la grătarul din curtea ei, în weekendul dinainte să înceapă clasa a opta, și uneori îl iubea și ea pe el, alteori nu. Din câte își putea da el seama, sentimentele lui față de ea erau imprevizibile la fel ca vremea și la fel de greu de controlat. El nu putea spune altora că era iubita lui pentru că dacă nu stătea lângă el în clipa aceea, nu putea fi sigur că asta era adevărat.

Poate că asta nu era păstrarea unui secret, poate că, pur și simplu, nu știa. Până acum o prezentase pe Cayenne doar ca vecina lui de alături, cu care era doar prietenos, pentru că ea avea nevoie de ajutor la algebră și trebuia să se ducă acolo oricum ca să o despartă pe Poppy de Aggie înainte să devină gemene siameze. În plus, părinții lor luau cina împreună și copiii chiar nu aveau de ales. Așa că alt motiv pentru care nu spunea că era mai mult decât prietenie între ei era că nu voia să se dea de gol. Dar în mare parte era asta: Ben trebuia să fie cel deștept, iar a o iubi pe Cayenne era ceva prostesc. Era suficient de deștept să își dea seama de asta, doar că nu era suficient de deștept să facă ceva în privința asta.

Și mai era un lucru: era obișnuit să păstreze secrete.

La grătarul din weekendul dinainte de clasa a noua, aniversarea de un an a zilei în care s-au cunoscut, nu că ar fi ținut socoteala, ea îl ignorase și rămăsese singură în camera ei, chiar dacă era unul dintre acele weekenduri ciudate de vară în Seattle în care erau 35 de grade și nimeni nu avea aer condiționat și a petrece o după-amiază de vară

în casă era ca și când ai trage un pui de somn în cuptorul cu microunde. La grătarul din clasa a zecea, ea îl ținu de mână și îi dădu să mănânce bezele și își tot punea și scotea puloverul, afișându-și buricul în timp ce-l lăsa să lingă bezele topite de pe degetele ei. Așa că e limpede că inteligența nu avea nicio legătură cu asta.

— Ce vezi la ea? întrebă Roo în seara aceea în timp ce mâncau șase feluri diferite de salată de cartofi.

— Ce? Ce vrei să spui? A face pe prostul nu i se potrivea lui Ben, dar făcea asta oricum.

— Nu te întreb dacă o placi. Roo oftă și își dădu ochii peste cap de parcă nu el fusese cel care adusese vorba de la bun început. Știu că o placi. Știm cu toții că o placi. Toată lumea știe. Deci se pare că nu prea mai e un secret până la urmă. Întreb de ce.

— Păi, e destul de drăguță…

— Nu, nu e.

— …dar nu suntem… Chipul lui Ben arăta de parcă și-l scufundase în sangria.

Roo se uită la el.

— E comoditatea?

— Ce?

— Pentru că locuiește alături?

— Nu, spuse Ben vehement. A o iubi pe Cayenne era orice altceva decât comod.

— Te strecori afară noaptea să te întâlnești cu ea?

— Noi doi stăm în aceeași cameră.

— *Eu* dorm, pufni Roo.

— Și eu.

— Dar s-ar putea să nu dorm dacă aș avea o opțiune mai bună.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să ți-o tragi prin vecini în mijlocul nopții.

— Nu sunt… nu facem…

Încă nu o făceau. Dar aveau s-o facă în curând. Și asta avea să pună capăt mai multor lucruri decât inocenței lui Ben.

— În cazul acesta – Roo se întoarse la salatele lui de cartofi nu știu ce vezi la ea.

— Nu știu ce vede oricine la oricine, spuse Ben. Ție nu-ți place de nimeni.

— Adevărat, aprobă amiabil Roo. Oamenii sunt enervanți.

Șapte săptămâni mai târziu, când o duse pe Cayenne la balul liceenilor, Ben îi ceru lui Rigel să-i tricoteze o brățară. Se gândi că ea ar vrea ceva diferit de combinația de boboci de trandafiri și coroana miresei pe care o preferau celelalte fete și crezu că ea ar aprecia faptul că, în timp ce acele aranjamente florale muritoare nu vor rezista peste noapte, o brățară tricotată va rezista pentru totdeauna. Brățara tricotată a lui Cayenne nu rezistă pentru totdeauna pentru că era incomodă, așa că o aruncă în toaleta de la sala de sport după ultimul cântec lent al serii, așa că toaletele se înfundară și dădură pe-afară, iar petrecerea de după bal fu anulată.

La grătarul din clasa a unsprezecea, pentru Ben deveni evident că aniversarea lor garanta sărbătorirea. Trecuseră trei ani de când se cunoscuseră și un an după ce ea îl ținuse de mână și îi dăduse să mănânce bezele, iar el nu avea de gând să lase faptul că nu putea să eticheteze corect aceste evenimente să stea în calea sărbătoririi. Căută informații despre asta și află că darul aniversării de un an era de hârtie, așa că începu să-l pregătească din noaptea bezelelor, să fie acolo atunci când urmau să fie împreună și peste un an. (Ben era un puști care planifica totul din timp). În fiecare zi împăturea o inimă de hârtie și un fluture de hârtie. Până la grătarul din primul an de liceu, avea 365 de inimi de hârtie și 365 de fluturi. Le împrăștie pe toate în camera ei în după-amiaza aceea, acoperindu-i dulapul și noptiera, patul și

biroul, grămezile de haine, pantofii, manualele, caietele, dispozitivele și cablurile împrăștiate pe podea ca niște mine antiinamic. Apoi el se ascunse dedesubt să aștepte sosirea ei. Când îl găsi acolo, ea țipă, prima oară de șoc – i se vedea doar fața și nimănui nu-i place un cap fără trup –, a doua oară de încântare. Inima lui Ben bătea de fericire. Ea aprecie gestul – poate nu gestul în sine, ci generozitatea sa, faptul că reprezenta dovada unei obsesii nebunești pe care chiar ea o inspirase –, dar tot refuza să profite de ocazie sau să îl lase pe Ben să spună că era prietena lui. Altfel, totul era un dezastru: pentru că îi acoperise patul cu totul, nu puteau să-l folosească pentru a sărbători.

Acea seară era un dezastru și în alte feluri, feluri care nu prea aveau nicio legătură cu iubirea tânără și deși nimeni nu își dădea seama de asta atunci, impactul său fu mare și nu doar pentru ei. În timp ce Ben și Cayenne încercau să găsească patul ei, în curtea din spate a familiei Granderson, grătarul anual se transformase într-o serată de nivel Scott-și-Zelda. Era o vreme de vară perfectă de Seattle, o după-amiază însorită, lungă, care se răcorea încet, încât începeai să ai nevoie de un pulover subțire, apusul cedând în fața unei nopți proaspete, senine, aromate de grătar, de aroma piersicilor înfloriți, a untului și a zahărului. Buștenii de pe foc trosneau și apoi deveneau nemișcați, emanând lumină și fum în amurg.

Pentru copii, era ceva special în faptul că se întâlneau în afara limitelor școlii, în afara limitelor de acasă, dar încă în raza de auz a părinților lor, dacă nu erau atenți. Organizau petreceri, desigur, atunci când părinții unuia dintre ei erau plecați din oraș, sau se întâlneau cu toții pe plajă în serile de vară. Petreceau ore întregi în fața ecranelor, fără să îi vadă nimeni. Deci asta era ceva diferit. Roo încercă să se decidă dacă asta era mai mult sau mai puțin apropiată de realitate, această versiune a prietenilor săi, Katie Ferguson fără țigări, Kyle

Konner fără să sară maniacal de pe ceva mai înalt de 1,2 metri, Gracey Meyer fără înjurături.

Dar dacă proximitatea părinților le transforma progeniturile în adulți, în fiecare an, fără excepție, petrecerea îi transforma pe adulți înapoi în copii. A bea bere cu spumă dintr-un pahar de plastic era cumva complet diferit de a împărți o sticlă sau două de vin când Frank și Marginny veneau în vizită la cină. Penn nu era mai beat, dar se simțea mai beat. Luă un balon de apă din mâinile lui Rigel care alerga și îl aruncă spre Poppy, care țipă indignată. Toți părinții vuiră de râs. Rosie venise înainte de prânz s-o ajute pe Marginny să facă ouă umplute și rămăsese acolo, gustând și gustând din nou sangria ca să vadă ce mai trebuia. Pe parcurs, își pierduse cumva pantofii, iar acum picioarele ei erau o parte piele, trei părți pământ, iar pălăria cu Snoopy pe care o furase de pe capul lui Orion îi stătea strâmb peste ochiul drept. Petrecerile alături de copiii lor îi făceau mai puțin treji, mai puțin cuminți decât erau cu vecinii lor în restul anului. Era ca și când, observându-și copiii chiar la jumătate din capacitate, în sfârșit, vedeau cum se făcea treaba.

— Petrecerea asta devine mai bună cu fiecare an.

Rosie stătea pe un scaun de camping din care bănuia că îi va fi greu să se ridice și încerca să reatașeze două jumătăți de ouă.

— E de la bezele. Marginny împunse afectuos cotul lui Rosie cu degetul mare de la picior. De fapt, s-ar putea să fie sangria de vină.

— Hei, eu operez aici. Ești murdară pe picioare.

— Ale tale sunt și mai murdare.

Rosie ridică talpa să verifice această afirmație, apoi bătu talpa piciorului ei murdar de al lui Marginny, care era la fel de prăfuit.

Majoritatea copiilor erau adunați în jurul focului, mâncând zahăr în diferite forme și născocind tot felul de modalități prin care se

puteau atinge unii pe alții. Penn îi auzea pe Rigel și Orion certându-se cu Harry și Larry. La început, lui Penn nu i se păruse că acea prietenie la pătrat va dura. La început, Harry și Larry fuseseră descurajați de costumele lui Orion, de tricotatul lui Rigel și de toată familia lor ușor ciudată și diferită. Harry și Larry erau puțin prea normali pentru clanul Walsh-Adams. În schimb, se părea că faptul că erau gemeni era suficient cât să-i țină împreună pe toți, că a avea altă ființă în comun era mai comun decât orice altceva.

— Mai ții minte când tipul acela s-a transformat într-o insectă? spuse Larry.

— Despre asta a fost vorba în tot filmul, spuse Orion.

— Da, dar vreau să zic momentul când s-a schimbat. Era tot numai „Aaaaa, mâinile mele, picioarele mele, aaaa".

— Da?

— A fost grozav.

Penn tresări. Deși trebuia să recunoască faptul că povestea *Captain Cockroach* transformase o întreagă nouă generație în fani Kafka, parodia care a rezultat semăna atât de puțin cu originalul, încât era oricum cu totul altceva.

— Asta s-a întâmplat cu câinele nostru, spuse Larry.

— Câinele vostru s-a transformat într-un gândac? Rigel părea mai mult sceptic decât uluit, lucru pentru care, din celălalt colț al curții, Penn fu recunoscător.

— Invers, spuse Larry. Era un păianjen uriaș în bucătărie, unul din aceia foarte păroși, și când am încercat să-l prindem, s-a târât sub mașina de spălat vase, iar a doua zi când am ajuns acasă de la școală, în curtea din față era un câine care nu avea zgardă și am pus afișe prin tot cartierul, dar nimeni nu l-a revendicat și nu am mai văzut niciodată păianjenul.

— Deci crezi că mașina de spălat vase a transformat păianjenul într-un câine? Rigel voia doar să se asigure că înțelegea corect.

— Exact, spuse Larry

— Asta e o prostie, spuse fratele lui.

— Cum altfel îți explici?

— E ca și când ai spune că Mark a fost o bicicletă, spuse Harry. Mark a fost iguana lui Harry, pe care a cumpărat-o tatăl lui când a lovit bicicleta din greșeală cu mașina.

Toți începură să râdă.

— Placa mea de skateboard a fost un cartof, spuse Larry pentru că ne-am oprit pentru cartofi prăjiți când ne-am dus s-o luăm de la magazin.

— Fundul lui Orion a fost o tubă, spuse Rigel și de aceea scoate zgomotele alea.

— Picioarele lui Rigel erau olițe, contracară Orion, și de aceea miros așa.

— Harry era o maimuță – Larry râdea atât de tare, încât își ștergea lacrimile de la ochi cu bezele – și de aceea e așa păros.

— Toți am fost maimuțe, idiotule, spuse Harry.

Iar Orion spuse:

— Poppy era băiat.

Rosie și Penn încremeniră. Marginny și Frank încremeniră. Roo, Ben, Rigel, Orion și Poppy, încremeniră cu toții.

Erau împrăștiați prin toată curtea din spate – lângă grătar, lângă butoiul de bere, lângă masa cu deserturi, lângă foc, lângă stropitori. Fiecare era implicat în conversația lui. În lumea lui, dar ca și câinii care ascultau, mereu și fără să încerce, acele cuvinte pe care le înțelegeau în cacofonie șezi, așteaptă, mergi, bravo –, urechile lor se ciuliră să audă ce urma. Lui Penn i se părea că toți își țineau respirația. Lui Poppy i se părea că nu doar familia ei, ci toată lumea înghețase, cristalizată aici în ultimul moment în care vor fi bine și cu respirația următoare, cea de după aceea și cea de apoi, toată lumea ei urma să se topească și să se destrame.

Poppy se întreba doar de ce inima ei bătea cu putere în timp ce tot restul lucrurilor din univers erau atât de încremenite. Dar Rosie văzu. Rosie văzu că Harry și Larry râdeau ca maimuțele care erau, că Harry și Larry continuau să compare unele lucruri cu altele, că nimeni nu era atent la ei patru oricum, că Rigel, dragul de el, sărise pe peretele din spate și ilustra transformarea lui Captain Cockroach cu mult entuziasm, că Orion, dragul de el, alb la față la fel ca șapca lui cu Snoopy, sărise lângă fratele lui, unul dintre mulții lui frați, să joace rolul logodnicei devastate a lui Captain Cockroach, care încă nu iubea bestia ascunsă. Lumea continua să se învârtă. Secretul se scursese, dar nu se aflase.

Era târziu când ajunseră acasă. Poppy rămase la Aggie. Învățase să-și protejeze secretul singură și poate că se simțea mai în siguranță unde singura persoană care o putea da de gol, adică ea însăși, era sub controlul ei.

Băieții, toți patru, zăboviră în sufragerie, așteptând ce urma să se întâmple mai departe. Rosie era prea obosită să decidă ce era mai potrivit aici: să aline sau să critice, să apuce sau să rușineze. Oare au evitat împreună un dezastru? Oare era ceva de transformat în lecție de familie, toți zâmbind ușurați, clătinând uluiți din cap că au scăpat? Sau oare era un moment de ceartă și de umilință? Își aminti cum îl certase odată pe Roo pentru că lăsase foarfeca undeva unde ar fi putut ajunge gemenii.

— Dar mamă, de ce ești supărată? Roo se întorsese spre ea cu o față înlăcrimată.

— Rigel și Orion s-ar fi putut răni.

— Dar nu s-au rănit. De ce nu ești bucuroasă?

— Sunt bucuroasă, dar sunt supărată pentru data viitoare.

— Supărată pentru data viitoare?

— Supărată ca să nu mai trebuiască să existe o dată viitoare.

Supărare preventivă? Într-adevăr, lui Roo i se păruse tot timpul o nebunie și asta era și senzația: supărare preventivă, supărare în consecință, supărare în ușurare. Rosie voia doar să se ducă la culcare.

Penn nu voia.

— Ce-a fost în mintea ta? Asta fără preambul și îndreptat spre cineva anume, spre toată lumea din încăpere și nimeni în particular.

Orion, cedând deja:

— N-a fost nimic în mintea mea. A fost un accident.

— Un accident?

— N-am vrut. Îi tremura vocea. Îi tremurau și mâinile. A ieșit, pur și simplu.

— Cum spui ceva accidental?

— Ca una din acele scăpărători.

— Scăpărători?

— Scăpări freudiene, traduse Rigel.

Penn adesea bănuia că Orion și Rigel comunicau prin telepatie pentru că simplul fapt că erau gemeni nu explica suficient cum înțelegea fiecare stupiditățile care ieșeau din gura celuilalt.

— Nu, spuse Penn. Scăpările freudiene sunt atunci când spui din greșeală ce vrei să spui cu adevărat, în loc să spui ce te prefaci că gândești. Asta s-a întâmplat aici?

Orion părea intimidat, dar în mare parte pierdut.

Rigel spuse, aproape prea încet să se audă:

— A fost, pur și simplu, o ocazie prea bună. Știți?

Părinții lui nu știau.

— El putea s-o spună și nu ar fi contat, explică Roo, iar mama lui fu surprinsă să îi audă vocea. Pentru un minut, a fost ca și când nu trebuia să ținem cu toții acest secret nebunesc.

Rosie și Penn se treziră uitându-se la Ben de parcă el ar fi fost cel care le putea spune dacă toate astea erau adevărate sau doar prostii băiețești.

— Secretele sunt lucruri grele, spuse el, fără să își absolve frații sau părinții.

— Trebuie să fim atenți. Penn se strădui din răsputeri să își țină vocea sub control. Acum mai mult ca niciodată.

— De ce acum mai mult ca niciodată? Buza lui Roo se răsuci ca o omidă.

— Pentru că am ajuns până aici, spuse tatăl lui.

— Da, dar dacă asta e adevărat, spuse Ben, nu va fi mereu acum mai mult ca niciodată? Nu va fi fiecare zi mai mult decât ziua de ieri?

— Gata cu scuzele. Rosie se săturase de conversația asta. Orion, tu te jucai cu prietenii tăi, te dădeai mare și ai spus ceva ce nu ar fi trebuit. Am avut doar noroc că nu a fost mult, mult mai rău. Nu este treaba ta, este treaba lui Poppy. Nu este viața ta, e a ei. Să nu facem ca asta să pară galanterie. Acesta a fost un foc de avertizare, așa că luați aminte. Toată lumea poate să-și țină gura închisă. Toată lumea a reușit să nu spună. Poți și tu.

Acestea erau niște argumente perfect rezonabile. Dar în final – cumva înainte de final, de fapt –, un procent mare din ele s-a dovedit a fi neadevărat.

TRANSFORMARE

Timpul petrecut ca părinte este ca timpul din poveștile cu zâne, dar real. Este magie fără praf magic și vrăji. Sfidează fizica fără să încalce legile timpului și spațiului. Este acel truism pe care toată lumea îl spune, dar nimeni nu îl crede până când are copii: timpul se accelerează de fapt, trece suficient de repede cât să te simți defazat, lovit și grăbit în același timp. Bebelușul tău perfect, minuscul se cuibărește în brațele tale în prima lui după-amiază acasă, iar zece luni mai târziu, începe ultimul an de liceu. Naști gemeni atât de mici și asemănători, stau întinși în oglindă, fiecare cu un cap în palmă în timp ce degetele lor de la picioare ajung doar până la pliul cotului, dar asta se întâmplă doar cu un an înainte să înceapă să caute facultăți. Este atât de imposibil și cu toate astea atât de universal experimentat, că magia este singura explicație. Doar că există și duminici groaznic de ploioase când copiii sunt plângăcioși, plictisiți și nesuferiți și durează o sută de ore să ajungi de la micul dejun la ora de culcare, weekenduri lungi când te întrebi a cui a fost ideea drăcească să rămâi captiv în propria casă cu cârdul tău de copii abominabili timp de un deceniu, fără școală.

În ochii lui Rosie erau cu toții, chiar și Poppy, încă niște băieței, lăsând la o parte că patru cincimi din ei erau acum cu mai mult de douăzeci de centimetri mai înalți decât era ea și cu voci foarte groase. Asta era ceva ce avea să le explice oamenilor despre Poppy dacă se decidea vreodată să le explice oamenilor despre Poppy în loc să păstreze secretul în privința ei: copilașii tăi sunt mereu copilașii tăi. Roo și Ben erau înalți de aproape 1,80 metri, cu membre ca niște picioare de girafă și o anvergură a brațelor potrivită pentru zbor. Rigel, de paisprezece ani, nu mai semăna cu

bebelușul Rigel, Orion, de paisprezece ani, nu mai semăna cu copilul Orion, iar Poppy nu mai semăna cu micul Claude. Dar acei băieței, acele mici pachețele de bebeluși, erau chiar acolo în fața ei în fiecare dimineață la micul dejun și în fiecare seară la cină și de fiecare dată când se trezeau bolnavi în miezul nopții, sau veneau acasă cu un miracol realizat la școală, sau aveau momente aleatorii de maturitate. Transformarea lui Poppy, le-ar fi spus ea oamenilor, *dacă* le-ar fi spus oamenilor, nu era mai miraculoasă sau uimitoare, sau, sincer vorbind, absurdă, decât oricare altele, dar nici mai vizibilă în ochii ei mirați de mamă. Timpul petrecut ca părinte este magic: lent și supersonic simultan, timp de vrăjitoare, ore de vrăjitor. Brusc, dacă nu erai atent, totul se schimba.

Poppy urma să înceapă clasa a patra, gemenii a noua, Roo și Ben începeau primul an de liceu. În drum spre serviciu, Rosie se gândi că mai avea doar doi ani cu tot tribul ei, iar apoi îi vor mai rămâne trei. Mai avea doar doi ani – după o duzină – cu un copil în școala primară. Doar încă două parade de Halloween. Doar doi curcani în formă de mâini. De-abia își putea imagina un anotimp de sărbători fără „Up on the Rooftop” blocat în minte, dar de-abia aștepta să încerce. Vremea era numai cu un cer turcoaz, soare cald și mult întins, ca untul pe brioșe proaspete, umbre pestrițe care cumva anunțau că era sfârșit de vară, nu începutul, începea școala, nu se termina semestrul.

Aveau, desigur, un pediatru. Și un dentist. Jupiter avea un veterinar, mai ales pe măsură ce botul îi încărunțea și auzul nu mai era bun și dura un minut întreg să se ridice din patul ei și să meargă la o plimbare. Gemenii aveau un ortodont. Ben avea un optometrist și un alergolog. Roo avea un ortoped de când își rupsese încheietura la schi în prima iarnă după ce se mutaseră, supraîncrezător că experiența lui cu zăpada din Wisconsin o depășea pe cea a colegilor lui cu

ploaia, uitând că experiența muntoasă a lor din Washington o depășea pe cea a lui cu câmpiile din Wisconsin. Poppy, în anii care veneau, urma să aibă mulți -iști și -ologi. Dar Rosie și Penn rămăseseră cu domnul Tongo.

Se vedeau cu el on-line, mai degrabă decât la telefon, ca el să le vadă fețele și ei pe a lui și orice altceva voia să le arate: spre mirarea nimănui, domnul Tongo era un fan al ilustrațiilor vizuale. Încă prefera mingile uriașe de gimnastică în locul scaunelor de birou și le lăsă lui Rosie și lui Penn impresia că le vorbea dintr-un tren, sărind încet în sus și în jos, ocazional alunecând dintr-o parte în alta. Apoi brusc se ridica și se agita prin cameră, intra și ieșea de pe ecran, scotea cărți de pe rafturi, modele din sertare sau stătea pe birou ca să explice ceva, chiar dacă asta însemna că ei puteau să îi vadă doar pantofii sau partea de jos a pantalonilor.

În ziua aceasta, Rosie și Penn crezură la început că apăsaseră pe persoana de contact greșită, pentru că atunci când se conectară, fereastra se deschise și apăru ceva ce părea o clasă de preșcolari, cu podea în culori pastelate și blocuri cu alfabetul puse unul peste altul în grămezi și zgârie-nori, un oraș de turnuri nesigure.

— Domnule Tongo? întrebă Penn.

Niciun răspuns.

— Domnule Tongo, strigă Rosie. După atâția ani, ei tot nu i se adresau pe numele mic.

Tot niciun răspuns.

— E conexiunea instabilă? se întrebă Penn. Sau poate e o problemă la el?

— Deconectează-te și încearcă iar, spuse Rosie.

Dintr-odată, auziră un răcnet. Începu să se vadă Godzilla. Se îndrepta spre o clădire instabilă și apoi spre alta, transformând totul în ruină, înainte să se cațere pe o grămadă de resturi și să stea cu fața spre cameră, triumfător. La gât atârna un semn cu scrisul elegant al domnului Tongo. Scria: PUBERTATE.

Godzilla era suficient de amenințător până când chipul domnului Tongo apăru de trei ori mai mare lângă el, gata să accepte nominalizarea la Oscar.

— Bună, domnule Tongo, spuseră Penn și Rosie în cor, undeva între amuzați și circumspecți.

— Eu eram tot timpul! Domnul Tongo flutură Godzilla de plastic de parcă ar fi avut nevoie de dovezi. O întâmpinare monstruoasă pentru noi toți.

Îi zâmbiră fad.

— Ce mai faceți, domnule Tongo?

— Eu? Minunat. Încântat să fiu cu voi. Mă bucur să vă văd pe amândoi. Deci! Înapoi la școală. Ce vremuri incitante. *Quelles felicitations!* Mazel tov!

Lui Penn i se părea remarcabil că o duzină de ani de școală erau suficienți cât să îi țină pe toți pe un calendar academic pe viață, astfel încât chiar și oamenii ca domnul Tongo, care nu aveau copii, îi urau un la mulți ani în fiecare septembrie. Era ca și când acei ani de școală ar fi cultivat o nostalgie atât de adâncă în celule, încât trupul devenea conștient de asta în fiecare toamnă la fel de natural ca veverițele din parc care începeau recolta lor frenetică, fără să țină cont de faptul că vremea era încă frumoasă, soarele încă strălucind cu putere.

— Este foarte incitant, recunoscu el, apoi adăugă stânjenit: mulțumesc. Cu plăcere, cu plăcere. Deci, prietenii mei, în onoarea noului an, azi cred că e timpul să facem un joc special după școală: „Pubertatea versus Blocanții. O poveste de dragoste”.

Rosie își văzu sprâncenele ridicându-se în fereastra miniaturală din colțul ecranului.

— O, domnule Tongo. Poppy are doar nouă ani. Oare a pierdut numărătoarea domnul Tongo? Suntem la ani distanță încă. La ani distanță.

— Timpul zboară ca gândul, draga mea. Ochii lui chiar străluceau. Când a fost ultima oară când voi doi ați vorbit serios despre blocanți hormonali?

Rosie își aminti Duelul Cinelor cu Marginny și Frank. La început mâncaseră supă de dovleac, ceea ce însemna că fusese toamnă, ceea ce însemna că deja trecuse un an.

— A trecut ceva vreme, recunoscu Rosie.

— Ei bine, hai s-o facem! Domnul Tongo bătu din palme. O să fie distractiv! De-a lungul anilor, creierul lui Penn ajunsese să cânte, sub promisiunea de distracție a domnului Tongo, tema muzicală din *Fălci.*

Rosie clătină din cap.

— Pubertatea este mai târzie pentru copiii născuți băieți decât pentru cei născuți fete. Încă nu a sosit vremea. Este prea devreme să ne gândim la blocanți hormonali.

— Este prea devreme să fie *luați,* corectă domnul Tongo cu blândețe. El o zidea metodic pe Godzilla Pubertatea într-o închisoare din blocuri de hormoni. Este exact timpul potrivit să ne gândim la ei. Aveți de luat în curând niște decizii dificile. Blocanți, și cât de mult? Hormoni cross-sex și când? Operații, și care dintre ele? Toate/unele/niciunele de mai sus? Chestii grele. Credeți că Poppy își face griji în legătură cu toate astea?

— Deloc, îl asigură Rosie.

Dar domnul Tongo nu era asigurat.

— Asta mă îngrijorează. Știți, înainte nu erau copii transgender. Fiul vostru putea să vină la voi îmbrăcat în rochie și ați fi spus: „Acesta nu e fiul meu!” sau „Băieții nu poartă rochii!” și toate s-ar fi terminat aici. Copilul s-ar fi făcut mare și dacă ar fi supraviețuit copilăriei, și dacă ar fi trecut de pubertate, și dacă ar fi devenit un adult tânăr, poate, dacă ar fi avut noroc, în cele din urmă ar fi găsit o comunitate de oameni care să înțeleagă ce nimeni altcineva n-a înțeles vreodată și, încet, și-ar fi schimbat hainele și părul și, încet, și-ar fi schimbat numele și prenumele și, încet, ar fi testat apele și ar fi văzut cum e să fie femeie și, de-a

lungul anilor și deceniilor, el ar fi putut deveni o ea. Sau el s-ar fi putut sinucide până să ajungă acolo. Rata sinuciderilor printre acești copii este de peste patruzeci la sută, să știți.

Penn închise ochii. Știa.

— Acum, este în atâtea feluri mult mai bine. Claude a fost norocos. El a venit la voi și a spus că vrea să poarte rochie și a spus că vrea să fie fată și voi ați spus că e în regulă, că îl veți ajuta, ați spus că nu contează pentru voi pentru că îl iubeați orice s-ar fi întâmplat. Așa că ați acceptat să își lase părul lung și i-ați cumpărat o rochie și v-ați mutat în partea cealaltă a țării, într-un oraș. Adăugați apă, fată instant. Și asta este atât de minunat pentru voi toți. Doar că pubertatea o va lua prin surprindere pe Poppy. Ea nu se consideră băiat. Voi nu o considerați băiat. Pentru că nu a crescut urând această parte a corpului ei, pentru că nu i-a stat niciodată în cale și a putut să fie cine a simțit și voi ați acceptat că este, ea și-a normalizat complet penisul. Nu-i inspiră ceva rău. Nu înseamnă nimic. Este doar felul în care urinează. Dar asta urmează să se schimbe. Și, în curând, părul lung și o rochie nu vor mai fi suficiente ca s-o mențină fată. Trebuie s-o pregătiți pentru asta.

— Vreți să spuneți că am făcut o treabă prea bună? Rosie râse, pe jumătate glumind.

Dar domnul Tongo încuviință.

— Exact asta spun. Nepoliticos, știu. Este iritant când oamenii îți spun că ești un părinte atât de bun, încât îți dezamăgești copilul.

Penn și Rosie se uitară unul la celălalt copleșiți și vinovați, dar Godzilla începu să danseze.

— Înveseliți-vă, voi doi! Poppy nu se va transforma în bărbat peste noapte. Doar începeți să plantați semințele. Gândiți-vă la cum veți vorbi cu ea despre schimbări – schimbările frumoase, miraculoase, care să fie sărbătorite – care apar la toți băieții și fetele atunci când se fac puțin mai mult decât este ea acum. Va trebui să o ajutați pe

fetița voastră să se transforme într-o femeie în orice circumstanțe. Acestea sunt doar puțin mai distractive!

La nouă, paisprezece, paisprezece, șaisprezece și șaptesprezece ani, copiii lui Penn nu terminaseră de crescut, dar terminaseră cu copilăria – erau pe terminate, oricum. Se pregăteau să plece în lume, dar nu era adevărat că nu mai ascultau povești înainte de culcare. Ascultau. În unele nopți.

Mai ales dacă erau cu cortul sau în vacanță. Mai ales vara, când, cel mai probabil, erau cu toții adunați în jurul focului seara, după lăsarea întunericului. Dar ora de culcare a lui Poppy era mai devreme decât a băieților, care aveau poveștile lor de spus, care nu îi priveau pe părinții și pe sora lor. Așa că Penn și Poppy erau adesea singuri la ora de povești.

Grumwald nu mai avea mulți prieteni. Trebuise să îi lase în urmă pe cei cu care crescuse atunci când a plecat Departe și nu își făcuse alții noi. Prințesa Stephanie, pe de altă parte, avea multe prietene, dar numai Grumwald îi cunoștea secretele. De exemplu, prietenele ei nu știau că ea devenea zână în fiecare seară. Nu știau că putea să zboare și să aprindă stele. Credeau că părul ei era verde-neon doar pentru că era deosebită. Se simțea prost că le mințea, dar nu voia să riște și să le spună adevărul. Și era ușor. Dacă purta un tricou când mergeau la înot, dacă mereu se schimba în baie, nu o vedeau niciodată fără bluză, așa că aripile ei erau mereu ascunse. Dacă ieșeau la prânz și nu la cină și în timpul zilei se întruneau la clubul de carte, nimeni nu credea că era ciudat că nu putea să facă nimic seara.

— Era într-un club de carte? spuse Poppy.

— Toată lumea este într-un club de carte.

— Adică cu vin? Poppy era intrigată.

— Nu este un club de carte dacă nu are vin.

Dar apoi a început să se întâmple ceva ciudat. Prințesa Stephanie începu să se transforme într-o

zână de noapte pe neașteptate. Era la mall și cumpăra pantaloni scurți, când, dintr-odată, una din aripi îi ieși afară brusc, chiar în mijlocul zilei. Din fericire, atunci se afla în cabina de schimb, dar asta o emoționă. Apoi, chiar când se convinsese că era ceva ce se întâmpla o singură dată, într-o dimineață se afla într-o cafenea și lua micul dejun când își dădu seama că barmanul se uita la ea uimit, și fără mirare – ea levita. Nu doar că i se desfăcuseră aripile la nici opt și jumătate dimineața, dar ea nici nu observase. Își vărsă cafeaua cu lapte, se ridică și fugi acasă plângând. Era atât de speriată, încât se duse să o vadă pe vrăjitoare.

— Ce vrăjitoare? Poppy chicoti. Cea care îl făcea pe Grumwald să captureze zânele de noapte?

— Aceeași, iar de aceea Grumwald era circumspect față de ea, dar prințesa Stephanie își dădea seama că poate vrăjitoarea nu era mereu prietenoasă (era o vrăjitoare până la urmă), dar era deșteaptă. Stephanie știa că vrăjitoarea avea multe lucruri care să o supere – era foarte bătrână și se mișca greu, dinții îi erau stricați în mare parte, iar de aceea trebuie să fi fost greu să mănânce – dar asta nu însemna că era rea. Stephanie știa că oamenii nu cereau de obicei ajutorul vrăjitoarelor, dar nu știa la cine altcineva să apeleze.

— Dar vrăjitoarea ura zânele de noapte, spuse Poppy. De aceea ea îl făcea pe Grumwald să le captureze.

— Atunci cine mai potrivit, se întrebă Penn, să o ajute să o stăpânească pe zâna de noapte dinăuntru?

Și într-adevăr, când se duse s-o vadă, vrăjitoarea nu fu impresionată.

— Se întâmplă tuturor, o asigură pe prințesa Stephanie.

— Da? Stephanie se îndoia de asta.

— Sigur. Toată lumea e altcineva uneori. Toată lumea se transformă. Poate că nu tocmai în același

fel ca tine, dar cam asta e ideea, blestemul, dacă vrei. Se întâmplă cu toată lumea, dar nu în același fel pentru doi oameni și nimănui nu îi place asta, indiferent cine așteaptă înăuntru. Vestea bună este că am fasole.

— Eu nu gătesc, spuse Stephanie.

— Nu fasole pentru supă. Vrăjitoarea se gândi că fetele în primejdie ar trebui să se prindă mai repede. Boabe magice de fasole. Am boabe care te vor împiedica să te transformi într-o zână de noapte vreodată.

— Cine va aprinde stelele?

— Cui îi pasă? Vrăjitoarea ridică din umeri. E problema altcuiva.

— Și atunci eu ce voi fi noaptea?

— Doar prințesa Stephanie. Vrăjitoarea zâmbi la ea cu dinții ei maronii, groaznici de vrăjitoare.

— Dar dacă nu sunt o zână de noapte, a cui sunt prințesă?

— „A cui prințesă sunt??" Vrăjitoarea ținea mult la gramatică, dar apoi se gândi mai bine. Hm. Cred că dacă nu ești o zână de noapte, nu poți să fii nici prințesă. Vei fi Doar Stephanie.

Stephanie se gândi la asta. Ea nu era sigură că voia să fie Doar Stephanie. Pe de altă parte, în mod sigur putea fi mai simplu. Pe de altă parte, ce vor face stelele fără ea? Și, în plus, era frumos să fie prințesă.

— Ai boabe care pot să îmi controleze aripile doar pentru timpul zilei? Aș putea să fiu în continuare zână de noapte și să mă ocup de stele, atâta vreme cât pot să păstrez secretul față de prietenii mei în timpul zilei.

Vrăjitoarea oftă și dădu ochii peste cap. Prințesele erau atât de dificile. Dar, da, ea avea astfel de boabe. Și îi era milă de prințesa Stephanie – *era* diferit pentru ea –, așa că i le dădu. Stephanie se duse acasă, le puse la înmuiat peste noapte, apoi le transformă în humus pe care îl mâncă cu batoane de morcovi la prânz a doua zi.

— A funcționat? spuse Poppy.

— A funcționat perfect, spuse Penn.

Imediat ce părinții ei stinseră lumina, Aggie își activă umbrela cu băț. În ciuda marilor progrese tehnologice de-a lungul copilăriilor lor, acesta rămăsese dispozitivul lor preferat de comunicare.

— Fratele tău e îndrăgostit de sora mea. Vorbea înainte ca Poppy să fi deschis fereastra complet măcar. E scârbos.

— Care?

— Mai am altă soră? Cayenne. Logic.

— Care frate?

— Cine știe? Unul dintre ei. Toți. Telefonul ei piuie la fiecare cinci secunde și ea e acolo, râzând de mama focului. Care dintre frații tăi e încă treaz?

— Toți, probabil. Nimeni în afară de mine nu a venit la povești.

— Ce s-a întâmplat în seara asta? Aggie urmărea aventurile lui Grumwald și ale prințesei Stephanie ca pe o telenovelă.

— Aripile lui Steph ieșeau tot timpul, dar ea nu voia să afle nimeni, așa că s-a dus la vrăjitoare și a primit niște boabe magice de fasole. A făcut humus, l-a mâncat și s-a simțit mai bine.

— Ciudat, spuse Aggie. Ce crezi că înseamnă?

— Nu știu. Poppy ridică din umeri. Ceva. Mereu e un fel de mesaj secret.

Aggie se gândi la aspectul acesta.

— Cred că tatăl tău vrea să știm că e în regulă să luăm droguri. Și să nu spunem nimănui despre asta. Pe cât de improbabil era, Agatha Granderson a crescut și a devenit, în cele din urmă, profesoară de studii literare la universitatea California, la Berkley. Avea un dar pentru metaforele textuale.

O să fie atât de grozav în clasa a patra!

RED ROO, ÎN ASCENSIUNE

În acel ianuarie, așa cum prezisese bunica lui, nevoile lui Roo deveniră vizibile. Roo avea nevoie de înțelegere. Roo avea nevoie de alinare. Roo avea nevoie ca părinții lui să-și dea seama cu ce se confrunta și de ce, să îi vadă durerea și confuzia, să își deosebească furia justificată de celălalt fel de furie, sau, dacă preferați, furia lui obișnuită de adolescent de furia lui de adolescent mai specifică. Avea nevoie ca ei să tragă aer adânc în piept și să privească imaginea de ansamblu, dar Rosie și Penn nu vedeau decât tăietura de pe frunte din care îi curgea sânge. Acum, Roo avea nevoie cel mai mult de copci.

Era o dimineață rece, umedă de luni, iar Rosie întârzia ca de obicei la ședința cu Howie. Ea prefera cele patru grade ploioase din ianuarie celor minus cincisprezece înzăpezite din Madison, dar credea și că de la umezeala constantă va începe să îi crească mucegai pe degetele de la picioare. Yvonne nici măcar nu ridică privirea de la computer când sosi, cu nasul roșu și udă leoarcă.

— Paisprezece minute întârziere.

— A trebuit să mă opresc în vârful dealului ca să îmi recapăt suflul.

— Pentru paisprezece minute?

— E greu să ies din casă.

— Poate că ar trebui să mergi cu mașina.

— Gândește-te la mediul înconjurător. M-au așteptat?

— Nu.

— Rahat.

— Da.

Howie opri Ședința de Luni Dimineața în mod ostentativ în mijlocul propoziției când ea deschise ușa de la camera de pauză.

— A, Rosie, mulțumim că ni te-ai alăturat. Replica lui de deschidere era aceeași în fiecare

săptămână de parcă pasiv-agresivitatea era propria lui invenție. Nu avem cuvinte să spunem cât de onorați suntem că ai reușit să ajungi.

Rosie nici măcar nu se uită la el.

— Ce am ratat? îl întrebă ea pe James.

— Nada.

— Chiar multe lucruri. Howie îi privi pe rând. Elizabeth se prefăcu că se uită în caietul ei (gol).

— Aproape am terminat. De vreme ce nu erai aici, am decis în absența ta să te însărcinăm anul acesta din nou cu organizarea micului dejun pentru aprecierea personalului.

— N-ar trebui să fiu eu, spuse Rosie.

— De ce nu?

— Nu va începe până la ora prânzului. Ea îi zâmbi lui James.

— Și noi restul avem familii, să știi, spuse Howie.

— Glumeam.

— Noi restul reușim să păstrăm echilibrul între muncă și familie. El nu țipa la ea, o certa, ceea ce era și mai rău. Nu este corect ca noi să suferim pentru că tu ești incapabilă să faci asta.

Rosie dădu ochii peste cap.

— Cum suferi tu, Howie?

— Trebuie să recapitulez Ședința de Luni Dimineața înainte să o parcurg măcar. Și trebuie să accept mutre dacă ți se cere să faci un singur lucru în afară de a vedea pacienți.

— Sunt destul de sigură că eu sunt cea care acceptă mutrele, dar o să mă ocup din nou de micul dejun.

— Bună fată.

— Nu sunt o fată.

— Vino la timp.

— Adică, vrei să spui, devreme.

După primul pacient al dimineții, ea îl găsi pe James în camera de pauză.

— De ce continuăm să ne prefacem că lucrăm pentru Howie când suntem cu toții parteneri egali

și el este, de fapt, o pată de iarbă?

— Pată de iarbă?

— Enervantă, probabil permanentă, practic inofensivă. Cam urâtă.

— Ro, speli prea multe rufe.

— Penn se ocupă de rufe.

— Este egal în cabinet, dar este senior. El te-a angajat. James amestecă mai mult zahăr în cafeaua lui decât părea că poate absorbi aceasta, rămânând în același timp în formă lichidă. După interviul tău, chiar și eu am fost sceptic.

— Serios?

— Cinci sunt mulți copii. Am crezut că probabil ești un fel de fanatică, faci parte dintr-un cult sau ceva de genul ăsta.

— James! Nu poți să iei decizii de angajare pe baza a câți copii are un candidat.

— Tot timpul când vorbeau, eu fredonam *„There was an old woman who lived in a shoe…”* Ideea este că Howie a luptat pentru tine. Îi datorezi locul de muncă.

— Poate, dar nu este mama mea. Nu poate să mă certe pentru că am întârziat. Sunt adult. Și nu sunt angajata lui.

— Nu, dar merită să îl menținem fericit, sau cel puțin să nu-l enervăm, mai ales când e ușor de făcut asta.

— E ușor să îi accept toate rahaturile cu amabilitate? Să accept sarcinile pe care nu le vrea nimeni altcineva, pentru că am întârziat cincisprezece minute la o întâlnire la care am spus că voi întârzia cincisprezece minute? Asta nu e ușor.

— Sigur că da. Alege-ți luptele. Nu faci asta mereu acasă? James și soțul lui nu se mai duceau la operă. În schimb aveau gemeni de un an. Mi se pare că asta ar trebui să fie subtitrarea. A fi părinte: Alege-ți luptele.

— Tocmai de aceea nu ar trebui să fac asta aici.

— Gândește-te ca la o luptă de putere. Alege-ți bătăliile mai degrabă decât să fii aruncată în ele. Este agitat. Știi că devine așa la fiecare câțiva ani, așa că a venit timpul. Vrea să înceapă un blog de birou. Vrea să facă un plan pentru cincisprezece ani. Vrea să alcătuiască o misiune umanitară în Thailanda.

— Nu pot să plec în Thailanda. Am un serviciu și o viață.

— Sunt de partea ta. Cumpără niște gogoși pentru personal și vino mai devreme lunea la ședință și nu va trebui să pleci.

Se deschise ușa. Howie băgă capul pe ușă și oftă ușurat în direcția lui Rosie, chiar dacă era limpede că o căutase și era limpede că o găsise.

— Rosie. Trebuie să vorbim.

— Sigur, spuse ea lejer. Dar am un pacient în zece minute.

— Nu va dura mult, spuse Howie, dar trebuie să…

Sună telefonul lui Rosie. Liceul.

— Doamna Adams?

— Doctor Walsh. Da, eu sunt.

— Mama lui Roo?

— Da.

— Sunt Franny Plumber de la școală. Mă tem că Roo a fost suspendat. Va trebui să veniți să-l luați.

Iisuse.

— Urgență cu copilul, se scuză Rosie pe jumătate față de Howie. Trebuie să mă duc să-l iau pe Roo, dar mă întorc în după-amiaza asta. Spune-i lui Yvonne să-mi reprogrameze toate consultațiile după prânz.

Dacă nu ar fi fost tăietura de pe cap, ar fi continuat să scape nepedepsit. De fapt, Roo și Derek McGuinness se băteau în pauze din când în când de câțiva ani. În clipa asta era mai mult o dispută veche decât o tăvăleală. Ben știa asta și îl lăsa pe Roo în pace. Ben vedea unde erau punctele lui forte și nu era luptă corp la corp. Dacă Roo i-ar

fi cerut ajutorul, i l-ar fi dat (strategic, dacă nu muscular), dar Roo nu i-l ceruse și Ben știa să respecte și asta. Rigel și Orion știau despre asta, dar nu puteau să facă nimic în această privință. În primul rând, aveau doar paisprezece ani. În al doilea, clasa a noua avea alt program. Aveau engleză în fiecare zi în timp ce Roo era caftit. Chiar și Cayenne știa și poate că i se părea chiar sexy și ar fi putut fi chiar unul dintre motivele pentru care Roo încă participa la asta. Dar, bine antrenat în păstrarea secretelor, Roo reușise să țină asta ascuns de părinții lui timp de peste un an și jumătate.

Rosie și Penn erau foarte furioși că se bătea. Erau furioși că școala nu observase că se bătea până când nu a apărut o rană deschisă la cap. Erau furioși că îi implicase pe toți frații săi în mușamalizarea acestui comportament. Erau furioși că atunci când întrebaseră despre diversele zgârieturi și vânătăi și semne roșii, el inventa povești despre ora de sport sau despre cum se înscrisese în clubul de scrimă sau lupte cu Ben (ultima s-ar putea să nu fi fost o minciună).

Chiar dacă depusese eforturi să ascundă asta, Roo era furios că ei nu observaseră că el lua bătaie. Era furios că nu observaseră că uneori el ieșea învingător în bătăi. Dar, în mare parte, era furios că nu le păsa din ce cauză se lua la bătaie.

Furioși cu toții, se duseră direct la centrul medical de familie West Hill. Roo voia propriul doctor. Roo nu voia să fie tratat de mama lui. Dar Rosie era mai încrezătoare în propria ei abilitate de a pune copci pe fruntea fiului său decât în medicul fiului său sau cine se nimerea să fie de gardă la urgențe. Și deși Penn își făcea griji că ea era atât de supărată, încât îi tremurau mâinile, asta se întâmplă numai până când îl avu pe Roo pe masa de consultație din camera de tratament. Apoi mâinile i se stabilizară și ochii i se concentrară și

cusu niște copci la care până și Howie fluieră apreciativ când veni să îi verifice.

Într-un fel, nu părea corect să poarte această conversație în timp ce ținea în mâini capul sângerând al lui Roo și un ac. Pe de altă parte, era singura cale.

— Stai nemișcat.

— Mamă, așteaptă, eu…

— Am spus să stai nemișcat. Roo, știu că ai probleme cu autoritatea, dar chiar și tu trebuie să îți dai seama că acum e momentul să-ți asculți mama.

— Nu am probleme cu autoritatea.

— Te-ai bătut?

Roo se opri să se gândească dacă era prea târziu să mintă convingător despre asta și concluzionă că probabil era.

— Evident.

— Nu mă refer azi. Rosie irigă rana de pe capul fiului ei cel mare. Vreau să spun, azi a fost prima oară? Îl privi în ochi. Și nu minți.

— Da. M-am luat la bătaie. De câteva ori.

— De cât timp?

Ea steriliza capul lui Roo.

— Nu știu. Câteva săptămâni? Semnul de întrebare de la final era ca să vadă dacă poate să scape cu această durată.

— Câteva… săptămâni? țipă Penn, iar Roo se bucură că mințise.

Prima oară fusese în a doua săptămână de școală – cu un an în urmă. Derek McGuinness era un nesimțit. Derek McGuinness îi făcea – pe el și pe vreo alți douăzeci de copii – gay, și poponari, și nenorociți de curlangii. Derek McGuinness îi spunea în aceste feluri mai ales pentru că el credea că Roo nu va riposta. Faptul că Roo era puțin probabil să riposteze l-ar fi făcut să fie acele lucruri și îl făceau pe Derek McGuinness să le rostească. Ceea ce însemna că dacă îl lua la bătaie nimerea doi iepuri dintr-o lovitură. Cum să le

explice părinților săi că erau anumite lucruri demne de apărat, unele lucruri pentru care merită să iei atitudine?

— De ce? spuse Rosie.

— De ce, ce?

— De ce te-ai bătut?

— Mamă, nu înțelegi. E altfel pentru băieți.

— Te rog. Rosie dădu ochii peste cap.

— Trebuie să fii bărbat.

— Ai șaptesprezece ani.

— Nu poți să fii laș.

— Roo, în familia asta, dintre toate familiile, mă așteptam să fi înțeles mai bine absurditatea stereotipurilor de gen. Acul ei intra și ieșea, intra și ieșea în ritmul lent, stabil al unei bătăi de inimă mult mai calme decât a oricui altcuiva din încăpere. Mai ții minte când tatăl tău l-a lăsat în pace pe Nick Calcutti? Acela a fost cel mai curajos, mai bărbătesc lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Da. Roo ridică din umeri, tresări. Dar Nick Calcutti avea un pistol. Derek McGuinness nici măcar nu e rapid.

— Nu te mișca. Cine a început?

Roo nu se mișca. Nu putea să răspundă la acea între bare. El lovise primul, era adevărat. Dar era mult mai complicat decât atât.

— Roo.

Mama lui își mută privirea de la fruntea lui spre ochi.

— M-a obligat s-o fac, mamă.

— Lovește copii, îi spuse ea lui Penn, de parcă Penn nu era chiar acolo și nu auzise și singur, de parcă Roo nu se afla în mâinile ei ocupate.

— Acum caută și bate oameni.

— M-a făcut… într-un fel urât.

— Ce? spuse Penn. Ce ar fi putut să spună despre tine încât să-ți stârnească violența?

— A spus… A spus că sunt gay. Roo alese cel mai blând cuvânt. Nu voia să spună „curist

nenorocit” în fața mamei sale în timp ce ea avea un ac în fruntea lui, chiar dacă era un citat.

Ea se albi la față.

— De-asta l-ai bătut? Asta e insulta oribilă, tragică pe care n-ai putut-o trece cu vederea? Gay?

Roo ținu capul și gura nemișcate. Aprobă din ochi.

— Roo, șopti tatăl lui, asta nu e nici măcar…

— Adevărat? spuse Roo. Știu că nu e adevărat.

— Răutăcios, termină Penn. Nu e nici măcar o insultă. Tot ce trebuie să spui este „Nu e treaba ta” sau „Nu, de fapt, nu sunt”, sau „De ce te privește?”

Și brusc Roo izbucni în râs. Încercă să se uite la părinții lui să vadă dacă vorbeau serios, dar mama lui îl ținea strâns de falcă, aproape la fel de tare pe cât și-o încleștase pe a ei.

— Crezi că l-am bătut pentru că sunt homofob.

Nu era o întrebare. Era o acuzație.

— Nu asta ne spui?

— Nu. L-am bătut pentru că *el este* homofob. Îi face pe toți cei pe care nu-i place poponar și păsărică, de parcă a fi gay este cel mai rău lucru la care se poate gândi. Unii copii chiar sunt gay. Sau au părinți gay. Cum crezi că se simt ei? L-am bătut ca să nu se mai comporte ca un cretin.

— Nu spune „cretin”. Penn încerca – și eșua – să nu i se citească ușurarea în voce.

— Dar proiectul tău la istorie? Rosie își termină copcile, tăind firul, dar nu oprind și subiectul.

— Ce proiect la istorie?

— Cel de anul trecut. Cel la care ai picat.

— Asta a fost de mult, mamă.

— Era antihomosexual.

— Ba nu era.

— Era despre problema permiterii soldaților LGBT să intre în armată.

— Da. Probleme pe care armata ar trebui să le gestioneze. Responsabilități pe care le suspendă.

— Le suspendă? spuse Penn.

— Le țin pe bară. Le amână până când sunt gata să le facă față.

— De la care se eschivează, cred, spuse Penn.

— Dar textul acela stupid. Rosie îl imită pe Roo care imita un trailer de film: „Forțele armate sunt bleumarin. Soldații gay nu-și au locul aici”.

— Exact, spuse Roo. Forțele armate ar trebui să fie în culorile curcubeului, dar nu este deloc. Homosexualii ar trebui să simtă că acolo este locul lor, dar nu este așa. Armata nu poate să schimbe, pur și simplu, regulile și să creadă că treaba lor s-a terminat. Asta arăta videoclipul. De aceea există violență și abuz. Trebuie să schimbe regulile, dar apoi trebuie să îi ajute pe toți să le facă să funcționeze.

Penn era atât de ușurat, încât îl luase amețeala. Roo nu era un bigot. Roo avea un punct de vedere deștept, nuanțat și important. În afara tăieturii de pe frunte, erau numai vești bune.

— Roo!

— Ce?

De ce era încă supărată?

— Roo, proiectul acela a fost groaznic, țipă Rosie. L-am văzut. Doamna Birkus l-a văzut. Am crezut cu toții că erai un fel de fanatic homofob. Ar fi ceva dacă nu ai avut nimic de spus. Dar ai un mesaj de transmis, unul important, unul pe care ești poziționat în mod unic să-l distribui într-un mediu în care este esențial să faci asta, și este îngropat sub toată stupiditatea asta – cu lupte, înjurături și videoclipuri de rahat. Pentru faptul că ai acest mesaj – și pentru multe, multe alte motive –, trebuie să faci o treabă mai bună de acum încolo.

— *Voi* îmi țineți *mie* predică despre apărarea drepturilor gay? spuse Roo. Se întoarseră la subiectul acesta. Voi sunteți cei cărora le este rușine că Poppy e trans. Noi toți credem că e în regulă. Nimănui altcuiva nu-i pasă.

— Noi toți? spuse Penn.

— Rușine? spuse Rosie.
— Noi toți, spuse Roo. Ben, Rigel, Orion și eu credem cu toții…
— Și cu mine, spuse Penn.
— Rușine? spuse Rosie.
— Păreți rușinați de ea. Roo apăsă pe bandajul pe care Rosie i-l fixase peste copci. Altfel nu v-ar fi atât de teamă să le spuneți oamenilor. Eu nu sunt homofob. Nu sunt antitrans. Dar voi?
— Nu ne e rușine. Penn se apropie de fiul său ca să îi vadă chipul. Suntem extrem de mândri de ea. Dacă lucrurile ar sta altfel, am striga asta de pe acoperișuri. Dar lucrurile nu stau altfel. În primul și în primul rând, trebuie s-o protejăm. Sunt mulți Derek McGuinness pe lume. Nu poți să-i bați pe toți.
— Pe oricare dintre ei, corectă Rosie. Nu poți să-l bați pe niciunul. Dar facultatea?
— Ce e cu ea?
— Cum o să intri la facultate cu suspendări și 4 la istorie la dosar?
— Nu eu sunt cel deștept, spuse Roo. Ben e cel deștept.
— Roosevelt Walsh-Adams. Ești deștept. Și ai lucruri importante de spus. Și în mod sigur ai nevoie de ajutor să înveți cum să le vezi limpede și adecvat. Trebuie să înveți ceva despre luarea responsabilă de decizii, cauză și efect.
— De ce? spuse Roo.
— Îți curge sânge din cap, spuse tatăl lui.
— Trebuie să mergi la facultate, spuse Rosie. Așa că trebuie să termini cu prostiile astea.
Poate că durerea de a-ți privi fiul sângerând era stresul zilei. Rosie se simți pedepsită pentru că el era pedepsit. Penn se simțea ușurat că el nu era cel mai mare coșmar al lor, detestabil și cu prejudecăți. Rosie era alarmată că el simțea durere, alarmată că provocase durere. Penn era îngrijorat că Poppy se simțea cumva ca și Roo, că păstrau secretul ei mai degrabă din rușine decât ca s-o

protejeze. Poate că erau încă furioși, încă aveau multe lucruri care îi înfuriau. Poate că erau toate astea adunate. Indiferent de motiv, rataseră din nou avertismentele lui Roo, înțelepciunea lui Roo, abilitatea misterioasă a lui Roo, cu toate că era miop, să vadă cu mult mai devreme ce urma să se întâmple.

FOC

Era iunie înainte să explodeze orice altceva. Atunci când s-a întâmplat, nu a fost la fel de evident ca o rană deschisă la cap, dar a fost mai greu de vindecat.

Ben și Cayenne erau la plajă, sărbătorind sfârșitul anului școlar, intrând, în sfârșit, în ultimul an de liceu. Grăbeau sezonul. Chiar lângă apă, în Alki era adesea răcoare, chiar și într-o după-amiază de august. Într-o seară de iunie, era foarte frig. Dar asta făcea parte din planul lui Ben. Dacă era frig, erau nevoiți să facă un foc, ceea ce era romantic. Dacă era frig, erau nevoiți să se bage sub o pătură și să-și apropie trupurile ca să se încălzească.

Ben se gândise să aducă doar o pătură, așa că trebuia să stea pe nisip, cu pătura atârnată deasupra lor pe o bucată de lemn și fixată pe laturi. Pentru lumină de atmosferă aveau telefoanele. Ben se temea ca focul să nu aprindă pătura. Cayenne făcea cercuri în nisip cu degetele de la picioare și spuse:

— Cât de mult mă iubești?

Ben nu se mai gândi la pătură.

— Foarte mult.

— Dovedește-o.

— Cum?

El încercă să întrebe nonșalant, dar i se părea că dacă ar ști acest răspuns ar dezvălui toate celelalte răspunsuri ale universului.

— Spune-mi un secret.

— Ce ar dovedi asta?

— Ar dovedi că ai încredere în mine. Uite, încep eu. Tatăl meu poartă chiloți albi, mulați. E foarte scârbos.

Asta nu prea era o revelație. Cea din urmă era destul de evidentă.

Dacă acesta era genul de secret care i-ar dovedi iubirea, Ben își imagină că era ușor.

— Și al meu la fel, încercă el.

— Bleah. Cayenne părea încântată de confesiunea asta. Ce altceva?

— Roo și cu mine purtăm boxeri. Rigel și Orion poartă boxeri scurți.

— Nu la asta mă refeream. Spune-mi alt secret.

— E rândul tău, sublinie Ben.

— Sora mea a purtat scutece în pat până anul trecut.

— Aggie?

— Am altă soră?

— Nu, dar… Poppy nu a spus niciodată nimic.

— De ce ar spune? spuse Cayenne. Oricum, Aggie e șmecheră. Când are petreceri în pijamale, se dă în spectacol și se plimbă goală, își pune pijamale și apoi se furișează din pat mai târziu în baie și își pune scutecul.

Ben lăsă informația să se decanteze până când ea continuă.

— E rândul tău.

— Ăăă. Odată, în Wisconsin, înainte să ne mutăm, părinții mei aproape că au fost împușcați.

— Serios?

Nu.

— Serios.

— Ce s-a întâmplat?

— Poppy era la o întâlnire de joacă și tatăl a scos un pistol, așa că ea a sunat-o pe mama și când părinții mei au apărut, i-a amenințat.

— De ce?

— Oh. Lui Ben îi era greu să respire. Ei bine. Nu știu. Cred că era doar furios.

— Dar ce a spus? De ce era furios?

— El… n-a spus nimic. Oare pătura era prea strânsă? Intra destul aer? Nu era furios, adică supărat. Era furios, adică nebun.

Cayenne se ridică într-un cot pe nisip. Îi lumină fața cu telefonul.

— Minți.
— Ba nu.
— Ba da, proclamă ea. Ai alt secret. Unul bun. Îmi dau seama.
— Nu am, spuse Ben. Jur.
— Dacă m-ai iubi, mi-ai spune. Cayenne se întinse la loc pe nisip și puse mâna lui Ben pe stomacul ei, pe sub tricou.
— Nu pot să-ți spun, dar te iubesc, spuse Ben.
— Aha! spuse Cayenne. Știam eu. Se sărutară o vreme în nisip, sub pătură. Stomacul ei era cald și suplu și promitea atât de multe deasupra și dedesubt. Apoi ea spuse:
— Spune-mi.
— Serios, nu pot. Ben încercă să își recapete suflul. Nu arată ce băiat bun sunt că nu spun ceva ce ar trebui să rămână secret?
— Bănuiesc că da, recunoscu Cayenne, dar, de fapt, nu prea îmi pasă dacă ești un băiat bun.
Se mai sărutară o vreme și de fiecare dată când el își punea mâna, încet, puțin mai sus pe sub bluza ei, ea îl lăsa să urce puțin. Îl lăsă să îi atingă marginea sutienului și apoi puse mâna pe a lui ca să îl oprească acolo. Apoi îi ghidă mâna până la încheietoare înainte să apese butonul de pauză. Apoi îl lăsă să îi atingă marginea de sus a fustei. Atunci, ea își puse mâna peste a lui, dar o mișcă în jos și nu în sus.
— Gata, spuse ea, și zâmbi, îi zâmbi și el și apoi, cu mâna încă pe a lui, spuse: promit, orice ar fi, nu voi spune niciodată nimănui, orice-ar fi, cu mâna pe inimă.
Ben era un tip deștept, da, cu un IQ foarte mare și o bibliotecă plină, dar avea totuși doar șaisprezece ani. Și fusese răbdător multă vreme. În plus, înțelegea ceva ce părinții lui nu înțelegeau, adică atunci când ceva era atât de important, de marcant, nu îl păstrai secret față de cineva iubit, chiar dacă acel cineva era Cayenne Granderson.

HEGEMONIE

Toamna era bună pentru NR. Lui Penn îi era greu să stea în casă și să scrie în timpul zilelor însorite din Seattle, pentru că, pur și simplu, nu erau suficiente astfel de zile. Deși Carmelo încă nu găsise o casă dărăpănată de închiriat lângă lac, verile din Seattle meritau să dormi deasupra garajului fiicei tale, așa că tot venea în fiecare an. Spre deosebire de Phoenix, era cald și însorit în fiecare zi într-un mod mai degrabă plăcut decât incendiar (într-o lună de mai, ea își pierduse o pereche de papuci în asfaltul unei parcări de la magazin și luase asta drept un semn să vină în nord cu o lună mai devreme) și putea să stea în curtea din spate cu un gin tonic și să fumeze, să citească o carte până la zece seara și tot să aibă destulă lumină pentru citit. Venea să-și vadă fiica și venea să-și vadă băieții, dar, în mare parte, adora să fie cu Poppy.

Penn se întreba dacă nu cumva Carmelo substituia o Poppy cu alta, nepoata ei acum de zece ani, vârsta la care a pierdut-o pe Poppy a ei, dar el nu se întrebă prea mult – Poppy mereu fusese apropiată de Carmelo, chiar și când era Claude. În anii timpurii ai lui Poppy, merseseră des la cumpărături și își făceau manichiura și mergeau la coafor, răsfățuri feminine care le lipseau cu disperare (Rosie refuzându-le pe ambele), dar acum Poppy în mare parte stătea afară în picioarele goale și citea cărți cu bunica ei, spunea povești sau le asculta. Oricum, lăsând la o parte cele două mâini adulte în plus, mai era vacanța care, combinată cu razele soarelui, îl împiedica pe Penn să lucreze suficient vara. Acum, Carmelo era înapoi în Phoenix, copiii erau înapoi la școală, soarele era capricios în general, iar Penn își promisese că acesta avea să fie anul: acesta era anul în care va termina NR, să-l termine, să-l

finalizeze, să-l dea gata, să-l lase în urmă. Era timpul. Trecuse timpul. Era timpul.

Scria în fiecare zi. La masa de făcut teme, Roo și Ben se înscriau la facultate, iar Rigel și Orion își făceau griji în legătură cu omonimele lor și etichetau hărți stelare, iar Penn se decisese să înceapă din nou partea a doua la persoana întâi și să vadă dacă asta ajuta la ceva, iar Poppy spuse:

— Cine este dușmanul gardurilor vii?

— Bursucii, spuse Rigel repede.

— Ești așa un puști de Wisconsin, spuse Ben.

— Bursucii mănâncă garduri vii cu țepi. Adoră gardurile vii cu țepi.

— Aceia sunt aricii, idiotule, spuse Orion.

— Aricii nu mănâncă garduri vii, spuse Ben.

— Atunci de ce se numesc arici?

— Mănâncă *în* garduri vii – insecte, melci și chestii – și au un bot. Ca de porc. Uneori li se părea tuturor că Ben știa, practic, totul.

— Super, studiați garduri sau arici? Penn încercă să revină la subiect.

— Studiem ce vrem să fim când o să ne facem mari, spuse Poppy.

— Vrei să fii grădinar? spuse Roo.

— Vrei să fii arici? spuse Orion.

— Am spus că vreau să fiu crainic de baseball, dar Jake Irving a spus că nu pot pentru că sunt fată. Spunea mereu că „Fetele nu au voie în baseball pentru că durează o veșnicie să fie gata și au prea mult păr”, dar domnul Mohan a spus că femeile pot fi comentatori de baseball, doar că nu sunt de obicei și eu am spus de ce nu, iar domnul Mohan a spus că e din cauza ceremoniei.

— Aaa. Vocabularul lui Poppy nu îi mai eclipsa vârsta. Hegemonie. Hegemonia e atunci când un grup deține controlul, autoritatea sau dominanța asupra altuia.

— Adică jucătorii de baseball sunt dominanți față de comentatorii de baseball? spuse Poppy.

Asta pare destul de corect pentru că ei joacă de fapt.

— Nu, adică bărbații au putere asupra femeilor, spuse Roo.

— De-a lungul istoriei, adăugă Penn, bărbații au deținut adesea mai multă putere decât femeile, în multe feluri, dacă nu toate, în general.

— Serios? spuse Poppy, uluită, cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă.

— Mă tem că da.

— Pentru că sunt mai mulți?

— Cine?

— Bărbații?

Penn râse.

— Doar în casa asta.

— Atunci cum sunt bărbații mai puternici?

— Ei bine, în acest caz, domnul Mohan a vrut să spună că bărbații au majoritatea slujbelor din sporturi, mai ales pe cele bine plătite și asta nu este corect, nici nu este după reguli, dar așa se întâmplă oricum și asta se propagă mai departe. Știi ce înseamnă asta? Poppy clătină din cap.

— Înseamnă că așa a fost dintotdeauna și înseamnă că va continua să rămână așa. Înseamnă că atunci când o fetiță spune că vrea să devină comentator de baseball când se face mare, cineva îi spune că nu se poate pentru că nu există comentatoare de baseball, ceea ce înseamnă că niciuna nu ajunge să devină comentatoare. Și așa mai departe.

— Ce o să mă fac atunci când o să mă fac mare? Poppy era încă îndeajuns de mică – chiar dacă la limită – să creadă că Penn avea toate răspunsurile, atât de aprofundat, încât putea chiar să vadă viitorul.

— Orice vrei, spuse el.

— O să am un serviciu de băiat sau de fată?

— Ar trebui să ai un serviciu de băiat, spuse Roo. Sunt mai bine plătite.

— De ce? spuse Poppy.

— Hegemonia. Ben nici măcar nu ridică privirea.

— Majoritatea slujbelor nu sunt de băieți sau de fete, spuse Penn. Majoritatea slujbelor sunt deschise pentru oricine.

— Dar băieții sunt plătiți mai bine pentru ele?

— Sunt multe lucruri care descompun felul în care lumea… se descompune. Penn era uimit, în același timp încântat și alarmat să afle că inegalitatea de gen era o noutate pentru acest copil. Se pare că o protejaseră mult prea bine de lume. E adevărat că bărbații sunt adesea plătiți mai bine decât femeile, chiar și pentru aceleași slujbe. E adevărat că slujbele dominate în mod tradițional de bărbați aduc mai mulți bani decât slujbele tradițional dominate de femei. E adevărat și că poți să devii orice muncești din greu să devii.

— Nu. Poppy clătină din cap. Ei nu înțelegeau. Când o să am o slujbă, oricare ar fi, voi fi plătită mai mult, ca un băiat, sau mai puțin, ca o fată?

— Nu funcționează chiar la nivel individual, spuse Penn, și e puțin mai complicat decât atât, dar…

— Dar dacă ai purta din nou pantaloni, spuse Roo, te-ai putea pensiona cu zece ani mai devreme.

Poppy scoase limba la Roo și se întoarse la temele ei, dar conversația zăbovi pentru toți.

În noaptea aceea, ea bătu la ușa părinților ei.

— Ce e draga mea? Rosie și Penn erau în pat, citind. Nu poți dormi?

— Nu.

— Cum așa?

— Sunt îngrijorată ce o să devin când o să mă fac mare.

— Nu cred că trebuie să îți faci griji în privința asta în noaptea asta, spuse Rosie.

— E pentru școală.

— Alege ceva. N-o să te oblige să devii asta.

Poppy clătină din cap nefericită.

— Și mă îngrijorează *cine* voi deveni când o să fiu mare. Un băiat sau o fată.

Rosie închise cartea.

— Poți să fii orice vrei, spuse ea atentă.

— E scump să fii fată.

— Este?

— Din cauza hegemoniei. Băieții fac mai mulți bani decât fetele.

Expresia lui Rosie se împărțea între impresionată și îngrijorată.

— Eu câștig mai mulți bani decât tati.

— Da?

Părinții ei încuviințară.

— Dar asta pentru că faci o muncă de băiat.

— A fi medic nu e o muncă de băiat. Rosie se gândi la regulile strâmbe de la cabinetul ei. Nimeni nu-i cerea lui James să pregătească micul dejun.

— Și trebuie să cheltuiești mulți bani pe machiaj dacă ești fată și să cumperi mulți pantofi și chestii pentru păr.

— Nimic din toate astea nu sunt obligatorii. Rosie avea patru perechi de pantofi: de iarnă, de vară, pentru sport și eleganți. Mai ții minte când ai spus că puteai să faci prăjituri, să te joci cu păpușile și să ai obiecte roz, iar asta nu te făcea să fii fată?

Poppy își amintea.

Nici machiajul și mulți pantofi.

— Vrei să… Penn nu era sigur cum să se exprime. Nu poți determina identitatea ta de gen sau identitatea carierei tale sau orice fel de identitate pe baza a ce îți va aduce cei mai mulți bani. Nu ar trebui să nu fii fată pentru că ai putea să faci mai mulți bani ca băiat.

— Și nu ar trebui să rămâi fată, spuse Rosie, dacă crezi că ești sau vrei să fii, sau ai putea fi băiat, ezită ea.

— Și dacă vrei să fii prezentator de baseball, adăugă repede Penn, atunci asta vei fi.

Poppy își înfipse degetele de la picioare în covor.

— Am spus că voiam să mă fac prezentatoare de fotbal, dar, de fapt, vreau să fiu om de știință.

— Ce fel de om de știință? Rosie încercă să pară nonșalantă și nu copleșită de bucurie.

— Cred că vreau să studiez peștii, spuse Poppy timidă, dar un om de știință se numește ihtiolog. Și când ne-am căutat profesiile la bibliotecă, am căutat ihtiolog, iar Marnie Alison a spus „ichiolog” și toată lumea a râs, așa că atunci când a trebuit să povestim despre profesia noastră în fața întregii clase, am spus prezentatoare de baseball, dar apoi Jake a fost nesimțit, așa că acum nu știu ce vreau să fiu.

Rosie nu se putea decide unde să se concentreze mai întâi: la interesul fiicei sale față de știință, care era incitant, familiaritatea ei cu un cuvânt precum „ihtiologie”, care era ceva nou, la preocuparea ei despre hegemonie, care sigur merita o discuție aprofundată, dar fiind deja trecut de ora ei de culcare, poate în altă noapte, sau la faptul că ceilalți copii o tachinau în legătură cu opțiunile ei de carieră sau cine știe ce altceva. Se hotărî la:

— Ihtiolog? Asta e ca biologia marină?

— Aproape, dar și mai bine. Biologii marini trebuie să se ocupe de tot ce trăiește în ocean. Ihtiologii se concentrează doar pe pești. Știați, iar aici vocea ei coborî și deveni o șoaptă conspirativă, chiar dacă erau doar ei trei, că mulți pești își schimbă genul?

Părinții ei habar nu aveau.

— Fac schimb sau sunt ambele. Ambele în același timp sau mai întâi unul și apoi altul. Peștii-clovn toți sunt inițial băieți, dar unii dintre ei devin fete mai târziu. Peștii-papagal sunt toți fete, așa că unul dintre ei trebuie să devină băiat își schimbă culoarea –, dar apoi dacă apare alt băiat, poate să se facă fată la loc. Sepiile se pot împărți pe jumătate, așa că toate fetele de o parte pot flirta cu

jumătatea care e băiat și toți cei de pe partea cealaltă pot să-i vadă jumătatea fată ca să nu se simtă amenințați.

Părinții ei stăteau cu ochii mari, gurile pe jumătate deschise și aproape, dar nu chiar, zâmbind, o privire pe care ea le-o provoca mult prea des.

Dar ea era prea entuziasmată să se oprească.

— Dar cei mai buni sunt peștii Hamlet. Se numesc hermafrodiți simultan. Asta înseamnă că peștii Hamlet sunt ambele în același timp. Când doi dintre ei sunt împreună ca să… știți… primul depune ouăle ca o fată și al doilea le fertilizează ca un băiat, dar apoi al doilea depune ouă ca o fată și primul le fertilizează ca un băiat. Toți sunt ambele. Fac cu rândul. Nu e uimitor?

Era. Rosie știa această clipă din experiența ei de a crește patru copii până la acest punct. Era momentul în care, brusc, copiii tăi știu mai multe decât tine despre ceva ce au descoperit singuri, ceva real și important, nu doar desene animate sau jocuri video. Uimitor era exact cuvântul potrivit.

— Ihtiolog pare o profesie minunată, spuse Rosie. De ce nu scrii despre toate astea?

— Nu pot să scriu despre nimic din toate astea. Evident. Poppy știa mai multe decât mama ei nu numai în domeniul ihtiologiei. Marnie Alison deja râde de mine și nici măcar nu știe despre peștii transgender.

Penn așteptă până când auzi ușa de la camera lui Poppy cum se închide.

— E posibil?

— Ce e posibil?

— Că nu ar trebui să rămână fată dacă ar putea să fie băiat?

— Nu asta voiam să spun.

— Ce voiai să spui?

— Bine, spuse Rosie. Asta am vrut să spun.

— Crezi că ar putea să se schimbe înapoi?

— Ea nu s-a schimbat înainte. Nu s-a schimbat deloc.

— S-a schimbat complet.

— Bine. S-a schimbat întru câtva. Dar într-o anumită măsură nu s-a schimbat. Încă nu a făcut nimic ce nu poate fi inversat. Trebuie să ştie că poate să dea înapoi dacă vrea.

— Să dea înapoi? El spuse asta de parcă ea recomandase să o îngroape pe Poppy în nisip până la urechi și s-o lase în deșert trei zile. El spuse asta de parcă ea îi oferise celui mai mic copil al lor heroină drept gustare de miezul nopții. Crezi că ar fi mai ușor dacă ar fi, pur și simplu, Claude?

— Nu cred asta, spuse Rosie. Chiar așa ar fi. Ar fi mai simplu. Poate că am renunțat de mult la ideea că obiectivul ar fi mai simplu. Poate că atunci când a fi mai simplu este o chestiune de grade ca acestea, nici măcar nu contează. Dar, fără îndoială, după definiția oricui, chiar ar fi mai simplu Ea se gândi la ultimul lor Ajun de Anul Nou în Madison când se hotărâseră că „ușor” nu era pe lista lor de dorințe. Se gândi cât de mult mai greu devenise „greul” în anii care trecură de atunci.

— Cum crezi că ar fi mai simplu dacă ar fi Claude?

— Ei bine, pentru început, ea are dreptate: probabil că ar face mai mulți bani.

— De-asta ești…

— Iisuse, Penn, desigur că nu asta mă îngrijorează. Ceea ce mă îngrijorează e… Penisul. Ei. Ești sărit? E penisul ei!

— Dar blocanții pentru pubertate…

— Nu sunt miracolul perfect pe care ți-l imaginezi tu.

— Ba sunt, totuși. Penn se dădu jos din pat și îngenunche în fața ei pe podea de parcă urma să o ceară de nevastă. Sunt. Copiii aceia care iau blocanți? Ar trebui să le citești poveștile.

— Nu, tu ar trebui să nu le mai citești poveștile.

El știa că asta urma să spună, așa că nu se opri. Ea era medicul, dar el era cititorul și știa și el lucruri.

— Blocanții sunt eficienți. Sunt siguri…

— De unde știi că sunt siguri?

— Domnul Tongo a spus…

— Domnul Tongo nu este medic. Domnul Tongo nu a citit toate studiile. Ea închise ochii. Și chiar dacă ar fi așa, cercetările nu sunt solide. Sunt incomplete. Tratamentul acesta se face în țara asta numai de câțiva ani, așa că nu sunt studii de termen lung. Este părtinitor și lipsit de rigurozitate…

— Cum poate să fie…

— Pentru că atunci când o fetiță vrea să poarte blugi și să joace fotbal, părinții ei sunt încântați, dar când un băiețel vrea să poarte rochie și să se joace cu păpușile, părinții lui îl trimit la terapie și-l înscriu într-un studiu. Pur și simplu, nu știm efectele pe termen lung ale suprimării pubertății acestor copii.

— Dar se știe efectul asupra celorlalți copii, nu? A celor precoce? Și ei sunt bine.

Degetele lui Rosie se strângeau și se desfăceau, se strângeau și se desfăceau sub pături.

— Medicamentul în sine pare sigur, dar asta e doar o parte din peisaj. Acei copii reîncep pubertatea într-un fel normal la timpul normal. Aici, oprești înclinația naturală a organismului…

— Dar organismul lui Poppy e greșit. Mereu a fost greșit.

— Nu e așa de simplu, Penn. Asta e problema. Simplifici prea mult.

Ea înțelegea ce voia să spună el pentru că nu era logic, înțelegea pentru că odată ce se decisese să plece din Wisconsin, nicio înșiruire de argumente din partea soțului ei, problemele din partea celui mai mare copil, dovezile din partea mamei ei, experiențele ei de la spital sau dragostea pentru viața ei exact așa cum era nu schimbau cu nimic

lucrurile. În drum spre casă de la Urgențe după acele ore groaznice cu Jane Doe, ea privise deja răsăritul soarelui și știuse că singura cale de a înainta era prin afundare. Vedea asta cu pacienții ei tot timpul. După săptămâni de simptome și luni de teste, nu voiau să creadă că era ce era. Dar odată ce acceptau, nu puteau merge mai departe decât adâncindu-se. Stăteau treji toată noaptea făcând cercetări medicale avansate pe care nici nu le puteau înțelege. Se alăturau grupurilor de sprijin și citeau cărți, cumpărau tricouri și alergau la maratoane. Își rededicau viețile unor lucruri pe care le respinseseră profund cu doar câteva zile în urmă. Și apoi, când povestea lor devia de la acea cale – leacul nu funcționa, leacul funcționa prea bine, indicatorii spuneau altceva –, se trezeau mai pierduți ca niciodată. Pădurea era, într-adevăr, întunecată, periculoasă și înspăimântătoare, dar Penn vedea o cale de trecere. Ea nu voia să îi blocheze acea potecă. Dar Rosie nu era sigură că, imediat după colț, poteca aceea nu se prăbușea în mare.

Rosie trase aer adânc în piept și încercă din nou să îi spună ce avea de spus.

— Oprești totul, nu doar ca ea să se transforme într-un băiat adolescent. Înțeleg de ce nu vrei să-i crească păr pe piept, dar este mai mult decât atât. Este încetinirea creșterii – acum ar trebui să devină mai înaltă, să aibă oase mai dense, mai lungi, mai puternice și dacă oprești hormonii, asta nu se va întâmpla. I-ar putea afecta maturizarea, atât mentală și emoțională, cât și fizică. Hormonii contribuie la inteligență și creativitate, gândire critică, analiză abstractă. S-ar putea să o privăm de asta. Aggie, Natalie și Kim vor începe să se transforme în tinere femei, Penn. Vor începe să pară mai mari și mai mature, dar vor începe și să se poarte ca și cum ar fi mai mari și mai mature. Nu e vorba doar de faptul că vor avea sâni și ea va rămâne plată. Se vor îndrăgosti de colegii de clasă

și se vor înfuria pe figurile autoritare și acasă vor fi bosumflate…

— Da, ar fi chiar trist să rateze asta.

— Vrei să îi oprești pubertatea ca să nu îi suporți dispozițiile proaste?

— Sigur că nu. Glumeam.

Rosie știa că el glumea. Doar că nu credea că era amuzant. Sau știa că el credea că era amuzant, dar știa și că nu glumea întru totul. Sau undeva la mijloc. Doar pentru că nu îi putea identifica obiecția, asta nu însemna că nu putea să nu o dezaprobe. Poppy sau Claude, Poppy *și* Claude trebuiau să treacă prin perioada în care își urau familia și nimeni nu-i înțelegea. Trebuiau să treacă prin perioada în care se întrebau cine sunt și de unde veneau și tot ce li se spusese vreodată și luaseră de bun. Trebuiau să se îndrăgostească pentru o săptămână și să li se frângă inima peste weekend și apoi să se îndrăgostească la loc luni. Oricare ar fi, Poppy sau Claude, el sau ea nu putea rămâne o fetiță pentru totdeauna.

Penn se ridică din genunchi și se așeză lângă ea pe pat și îi luă ambele mâini în ale lui. Rosie își dădea seama că făceau schimb de roluri aici. Era ca Schimbarea Gărzii. Din nici un alt motiv decât că sosise timpul, ea urma să fie cea nebună pentru o vreme și el putea să fie cel calm.

— Pubertatea este una – vocea lui era iritant de rezonabilă –, dar nu ar trebui să-și urască trupul.

— O să fie femeie, spuse Rosie. Ar trebui să se obișnuiască cu asta.

— Da, ha, ha, dar serios…

— Nu, serios. Rosie se auzea țipând, dar nu-i venea nimic în minte ca să împiedice asta. Crezi că Poppy o să fie singurul copil care se va simți trădat de trupul lui atunci când trece prin pubertate? Toți adolescenții se simt trădați de trupurile lor când trec prin pubertate. Crezi că Poppy ar fi singura femeie care ar urî cum arată? Toate femeile urăsc cum arată. Poate că trupul ei nu este inflexibil, dar

nu e ca și cum ai schimba filtrul de apă. Medicamentele, alte medicamente, cu totul alte medicamente, o viață de medicamente, operațiile, lucrurile care nu pot fi reparate, indiferent de operație, aceste lucruri sunt uriașe. Lucrurile astea sunt înspăimântătoare. Aceste lucruri sunt mistere, imprevizibile, nesigure. Sunt efecte ciudate, efecte secundare, efecte neintenționate. Sunt decizii greu de luat care nu pot fi anulate niciodată. Sunt decizii grele pe care nu e suficient de mare să le ia. Sunt decizii care nu ar trebui să fie luate pentru tine de părinții tăi. Dacă este fată, dacă în adâncul ei acesta este adevărul ei, dacă are nevoie de asta, dacă vrea asta, dacă trebuie, dacă e sigura, atunci da, sigur că da, slavă Domnului, da, o vom sprijini și o vom ajuta și vom face tot ce putem și multe nu le putem face încă, dar trebuie să rezolvăm, așa cum am făcut deja, așa cum facem pentru toți copiii noștri. Dar mai ușor? Ar fi mai ușor pentru ea să fie băiat. Așa că dacă ea se întreabă, dac[este la limită, ar trebui să aibă informațiile astea.

Penn înțelegea lucrurile astea. Dar nu îi păsa. Blocanții erau ca magia, ca răspunsul unui copil la rugăciunile unui copil: f[-l să se oprească, stinge-l. Copiii care luau blocanți nu se transformau în oameni care nu erau, nu se ascundeau, nu disperau, nu stăteau în nisip implorând marea, încercând să oprească mareele. Nu se otrăveau și nici nu se mutilau. Nu alegeau moartea în schimb. Claude fusese băiat, avusese un penis, ar deveni bărbat, dar Poppy nu trebuia să treacă prin asta. Blocanții însemna că timpul lui Poppy drept Claude era în urma ei, fără să iasă niciodată la suprafață. Ar putea să rămână copilul-Poppy până când putea să devină adultul-Poppy, Poppy-întreagă. Penn înțelegea toate argumentele atente de medic ale lui Rosie. Dar nu se comparau cu capacitatea magiei.

— A dat vreun semn, măcar – Penn se asigură să nu pară condescendent – că s-ar putea să vrea înapoi?

— Nu știu cum și-ar da seama. Rosie răspunse la o altă întrebare. Nici măcar nu-și aduce aminte de Claude. Normalul e Poppy. Și nu doar Poppy, ci Poppy cu penis. Acel penis este la fel de neremarcabil pentru ea ca și cotul ei. Este ceva determinant pentru tot ce urmează și apogeul problemelor, și ea nici nu se gândește la asta. Pentru ea nu e ceva rău. Și mai știi ceva?

— Ce?

— În curând n-o să mai fie ceva așa de nesemnificativ. O să înceapă să fie o senzație din ce în ce mai plăcută. O să fie distractiv să se joace cu el. Și e tot al ei. Nu vreau să se simtă prost din cauza asta. Și nu vreau să îi iau asta.

— Rosie, e fată. Este. Uită-te la ea. Ascult-o. Nu este un pește. Nu poate să fie amândouă. Nu trebuie să facă cu rândul. Sau poate că este precum celălalt tip de pește despre care ne-a povestit. La început era băiat, dar apoi s-a transformat – i s-au schimbat culorile, modelele, biologia, rolurile și relațiile, totul. Ce a fost înainte, dar acum e fată. Complet fată.

— Fată prepubescentă.

— Da?

— Deci, uneori, testosteronul face oamenii să pară bărbați, să se simtă, să fie bărbați, spuse Rosie-medicul.

— Și tu, tu vrei să blochezi asta.

— Nu asta vreau.

— Ba da, Penn. Asta înseamnă când obiectezi ca eu să-i spun că încă se poate răzgândi.

— Nu vreau nimic. Vreau… nu vreau decât să fac ce e mai bine pentru ea.

— Și eu. Sigur că și eu. Dacă am ști că asta este. Dar, din păcate, asta îmi depășește setul de abilități. Asta nu este prognoză. Asta este pronosticare. Ne trebuie un clarvăzător, nu un medic.

— Atunci acesta este setul *meu* de abilități, spuse Penn.

— Poți să vezi viitorul?

— Este materialul poveștilor cu zâne, nu al spitalelor.

— În povești e mult mai frumos, recunoscu Rosie, dar nu este real.

— Sigur că este, spuse Penn. Dar Rosie se întoarse pe partea cealaltă și adormi.

CINE ȘTIE?

Când sună telefonul, Rosie era cu o pacientă de șaizeci și doi de ani care se plângea de dureri de genunchi. Se plângea de dureri de genunchi de când o cunoscuse Rosie, cu patru ani în urmă. Pacienta era o alergătoare. Alerga 80, 90, 100 de kilometri pe săptămână. Alerga în fiecare zi. În unele zile, alerga de două ori. Aleargă mai puțin, spunea Rosie. O dată la două zile, înoată în schimb, sau fă yoga, sau ridică greutăți. Aleargă jumătate din distanță și recuperează restul cu mersul pe bicicletă sau, la naiba, stai și citește o carte. Dar pacienta alerga mai mult. Și genunchii o dureau și mai tare. Rosie știa conversația pe dinafară și acum era în mijlocul părții care începea cu:

— Pe măsură ce înaintăm în vârstă, învelișul din articulațiile noastre începe să se uzeze…

Când Yvonne bătu la ușă.

— Sunt cu o pacientă, spuse Rosie.

— E Poppy, spuse Yvonne.

— La telefon?

— Da.

— Este o urgență?

— Ea spune că nu, dar nu o cred – toți acei copii și nepoți, fără să pună la socoteală 34 de ani într-un cabinet medical, reglaseră cu precizie maximă barometrul de urgență al lui Yvonne.

Când Rosie luă receptorul, Poppy era tăcută. Rosie îi auzea respirația, dar atât.

— Poppy? Niciun răspuns. Poppy? Ești acolo? Niciun răspuns. Draga mea, ești bine? Nimic. Iubita? Mă sperii.

Și apoi, la celălalt capăt al firului, cu cea mai fină șoaptă, dintr-un întuneric care era într-adevăr foarte departe, Poppy spuse:

— Mamă. Au aflat.

Rosie nu întrebă ce anume – știa. Nu întrebă cum se aflase – încă nu conta. Întrebă cine. Cine știe?

— Toți, reuși să rostească Poppy. Toată lumea știe.

— Vin imediat acolo, spuse Rosie.

PĂRINTE PE ÎNTUNERIC

La școală, Poppy tocmai își atârnase jacheta și ghiozdanul în dimineața aceea când se întoarse și îi văzu pe Marnie Alison și pe Jake Irving prefăcându-se că încearcă să nu o lase să-i vadă râzând de ea, când, de fapt, ea, ca și toți cei din jur, îi văzu râzând de ea. Dacă i-ar fi ignorat, ar fi arătat ridicol. Dacă i-ar fi întrebat de ce râdeau, ar fi arătat ridicol. Dacă i-ar fi lovit pe amândoi cu ghiozdanul până când le-ar fi ieșit sânge pe nas ca niște balene, ar fi fost suspendată. Așa că a spus cât de puțin posibil, de-abia o silabă, dar conținea toată capitularea din Tratatul de la Versailles, despre care învățau la științe sociale.

— Ce?

— Am auzit că ești băiat, chicoti Marnie.

Poppy simți cum sângele i se scurge din obraji, din cap, piept și picioare și iese din inimă ca o erupție.

— Ce? Acea silabă din nou, cea care spunea: *lovește-mă.*

— Am auzit, șopti fals Jake, că ai o pulă uriașă.

— De fapt, probabil este una mică, îi spuse Marnie.

— Probabil, fu Jake de acord.

— Vrei să comentezi?

Marnie purta rimel și fard de ochi în fiecare zi. Poppy se întreba dacă părinții ei îi dădeau voie sau se machia după ce ajungea la școală. Pe vârfurile genelor se adunau mici mărgele de rimel negru, ceea ce le făcea să arate ca niște acadele minuscule de lemn-dulce.

— Nu am o… ăăă… Poppy nu putu să termine propoziția aceea.

Marnie și Jake se uitară unul la altul.

— Spune că nu are un ăăă, îi spuse Jake lui Marnie.

— Atunci cred că nu are un ăăă, răspunse Marnie.

— Asta dacă nu încearcă să-și ascundă ăăă-ul. Sau este rușinată de ăăă-ul ei. Sau știe că ăăă-ul ei este dezgustător.

— Toate ăăă-urile sunt dezgustătoare. Marnie îl împinse pe Jake, care o împinse înapoi jucăuș, de parcă aici se jucau mai degrabă decât să ruineze viața perfectă, construită cu atenție a lui Poppy. Poppy îi urmă în clasă, își găsi banca și încercă să se concentreze.

La prânz, Aggie se trânti pe scaunul ei obișnuit cu tava ei obișnuită de prânz, pe care se aflau ofrandele obișnuite, un pătrat de pizza, o grămadă de cartofi prăjiți, un măr Granny Smith, lapte cu ciocolată.

— N-o să-ți vină să crezi ce se spune despre tine, raportă ea de parcă ce spuneau altor copii nu era același lucru cu ce se spunea despre Poppy. Marnie Alison și Jake Irving spun tuturor că, de fapt, ești băiat.

Lui Natalie îi ieși suc din cutie pe nas, nu pentru că râdea, ci ca să arate cât de limpede putea și cât de ridicolă i se părea această sugestie. Poppy recunoscu acest gest amabil.

— Ești cea mai populară fată din clasă. Marnie e doar geloasă.

— Și rea. Așa cum făcea la fiecare prânz, Kim își deconstruia sandviciul ca să îl poată mânca în bucăți – carnea, apoi cașcavalul și apoi pâinea. Marnie și Jake sunt niște nesimțiți. Nimănui nu-i pasă ce spun ei.

— Dar toată lumea vorbește despre asta, raportă Aggie serioasă. Cara Greenburg chiar m-a întrebat dacă ți-am văzut chestia când ai dormit la mine.

— Ai spus „Sigur că nu?” întrebă Kim.

— Am spus „Nu te privește”, spuse Aggie.

— Ceea ce este adevărat, spuse Natalie, dar poate că dacă le-ai fi spus, ne-ar fi lăsat în pace. Fetele din clubul PANK își dădură seama că erau

toate implicate în asta. Dacă Poppy avea probleme, toate aveau. Așa funcționa când aveai zece ani.

— Ce să le fi spus? N-am văzut niciodată… chestia lui Poppy.

— Nu are o chestie, spuse Kim.

— Poate că ai putea să spui „Nu ne uităm una la alta goale când avem petreceri în pijamale. Ce fel de petreceri în pijamale aveți voi?” sugeră Natalie. Apoi s-ar rușina și ar renunța la asta.

— N-o să renunțe, spuse Aggie.

Atunci, Keith Rice apăru dintre picioarele lui Poppy pe sub masă.

— O văd! Îi văd chestiuța!

Poppy îl lovi și atunci, când el se îndepărtă, toate patru îl loviră, iar el se târî afară, cu salată transparentă lipită de genunchi, un cartof prăjit plat ca pielea de fructe strivită de tibie, mâinile ridicate și protestând:

— Fac doar cercetare pentru un articol. Cititorii mei au dreptul să afle.

Keith ținea un blog despre școala primară echivalent cu Page Six și îl folosea drept acoperire pentru tot felul de păcate.

Poppy era destul de sigură că el nu putuse să-i vadă nimic. Purta dresuri groase și ținuse picioarele încrucișate. Dar nu era complet sigură.

— Pervers jegos, spuse Kim. Și apoi către Poppy: Nu mănânci?

Tot sinele lui Poppy se frânse de la jumătate. Ținea geanta cu prânzul în poala ei peste, ei bine, chestie, dar nu se putea concentra să o deschidă. Clătină din cap.

— Haide, spuse Aggie. Să mergem afară.

La terenul de joacă, membrele PANK se adunară în jurul lui Poppy.

— Ești așa de drăguță, spuseră ele.

Și:

— Sigur că ești fată.

Și:

— Marnie Alison e doar o ticăloasă proastă.

Și:

— Oamenii inventează cele mai ciudate lucruri.

Ceea ce nu spuseseră era „Cui îi pasă ce ai în pantaloni?”. Și nu spuseseră „Nu ar conta dacă ai avea un penis. Tot te-am iubi”. Și tot nu spuseseră „Te cunoaștem și știm cine ești cu adevărat”.

Poppy știa că nu spuseseră aceste lucruri pentru că nu știau să spună aceste lucruri. Dar pentru că nu le spuseră, se sperie din ce în ce mai tare și pentru că se speria din ce în ce mai tare, colegii ei de clasă începură să creadă că Marnie Alison, deși era o ticăloasă, ar putea să știe ceva până la urmă. Altfel, oare Poppy nu ar râde despre asta, sau ar spune că e ceva prostesc și amuzant, sau ar dovedi, pur și simplu, că era cine credeau ei că era?

La ora de sport, cineva spuse:

— Poppy, n-ar trebui să fii pe partea cealaltă, cu băieții? și toată lumea râse.

La ora de sănătate, când se împărțiră pentru educație sexuală, cineva ridică mâna și spuse:

— Doamnă Norton? Nu mă simt confortabil cu Poppy aici, iar toate fetele râseră.

La matematică, Josh Edison se plânse că temele durau o eternitate și domnul Mohan spuse:

— De aceea se numește împărțire lungă. Nimeni nu râse, dar apoi cineva spuse:

— Asta a spus Poppy, și toți râseră.

Acela a fost momentul în care Poppy își strânse toate cărțile acolo în mijlocul orei de matematică, ieși din clasă pe holul clasei a cincea și pe ușa școlii și o sună pe mama ei.

Rosie se aștepta la lacrimi, țipete și cascade de muci, dar în drum spre casă avu parte de o tăcere pe care nu o presă. Când intrară împreună în casă – când Rosie ar fi trebuit să fie la serviciu, când Poppy ar fi trebuit să fie la ora de matematică Penn aruncă o singură privire spre soția și fiica lui și își dădu seama ce se întâmplase, forma, oricum, dacă nu substanța. Amândouă păreau albe la față, de parcă le era rău, dar el își dădu seama că nu era

gripă, pentru că Poppy nu îl privi în ochi, iar Rosie, cu o singură privire, confirmă totul. O lăsară pe Poppy să se ducă singură în camera ei și închise ușa încet, dureros.

— Cum? spuse Penn.

— Nu știu, spuse Rosie.

— Cum se simte?

— Nu știu nici asta.

— Ce facem?

— Nici asta.

Nu conta cum, de fapt, dar oricum voiau să știe. Oare cineva trăsese cu ochiul într-un separeu la baie la școală? Directorul îi spusese unui profesor care își dăduse seama și spusese altui profesor care fusese auzit în cancelarie? Oare copiii de zece ani care populau lumea lui Poppy erau mai perceptivi decât credeau adulții? Sau cineva spusese?

Întruniră o ședință de familie. Nu avea rost să se prefacă față de Poppy că nu era mare lucru. Ea era în mijlocul evenimentelor și știa mai bine. Nu avea rost să se comporte ca și cum această dezvăluire nu le-ar fi schimbat tuturor viețile pentru că acele vieți erau aici gata schimbate. Nu avea rost să distribuie vină, dar asta nu înseamnă că nu merita să fie pusă întrebarea. Voia cineva să mărturisească mărturisirea, să dezvăluie dezvăluirea, să recunoască abaterea? Nu voia nimeni.

— O să te învăț eu acasă, se oferi Ben, până când vei fi gata pentru facultate, apoi poți să o iei din nou de la capăt. Din nou.

Roo dădu ochii peste cap. Penn făcu clătite la cină, din care nu mâncă nimeni prea mult, dar asta era în regulă pentru că știa că acum nu era nevoie de mâncare, ci de o poveste cu zâne. Nimic nu se compară cu un copil ghinionist fiert de viu sau mâncat, sau transformat într-un copac, care să îți facă propria viață să pară mai puțin groaznică. Nimic nu se compara cu promisiunea magiei de a face totul în regulă, chiar și ceva care părea că nu va mai fi niciodată în regulă.

Penn nu încercase niciodată să ascundă felul în care aventurile lui Grumwald le oglindeau pe cele ale copiilor. Poveștile nu sunt despre subtilitate, până la urmă, iar adolescenții vor ignora o morală dacă îi lași. Grumwald practica mult sex protejat în ultima vreme (sex care era mult mai satisfăcător pentru că așteptase până când găsise iubirea adevărată). Intrase la facultatea aleasă corectând de trei ori formularul de înscriere și fără să se ducă la film cu Cayenne în noaptea de dinainte de testele SAT. Dacă Penn ar fi știut morala zilei oribile a lui Poppy de la școală, ar fi fost sigur că Grumwald și Stephanie ar putea-o împărtăși eficient, pentru că el nu putea, el începea cu finalul și o lua invers. Uneori, secretele tale se află, uneori pare că lumea se sfârșește, dar cumva totul va fi bine.

— Prințesa Stephanie era în oraș cu Lloyd, partenerul de studiu al lui Grumwald, începu Penn.

— Lloyd? întrerupse Roo. Nimeni nu se numește Lloyd, tată.

— La Lloyd obiectezi, Ben nici nu ridică privirea din telefonul său, dar cu Grumwald ești împăcat?

Penn îi ignoră. În seara asta, povestea nu era pentru ei, era pentru Poppy.

— Prințesa Stephanie și Lloyd luau o cină plăcută. Dar după aperitive, ușa de la restaurant se deschise cu putere și un vânt rece suflă înăuntru, mai rece decât simțise vreodată Stephanie, mai rece decât era vreodată vântul adevărat, așa că ea știa că ceva se întâmpla. Intră o siluetă cu văl și pelerină neagră. Toate luminile se stinseră. Toate lumânările se stinseră. Aerul din cameră deveni sufocant, iar prințesa Stephanie se trezi că nu putea respira, panicată, așa că nici nu observă măcar că nimeni altcineva din restaurant nu avea probleme cu respirația, cu văzul sau cu menținerea lumânărilor aprinse. Silueta cu pelerină se apropie din ce în ce mai mult și era vrăjitoarea. Cea care îi

comandase lui Grumwald să strângă păr de zână de noapte cu atâția ani în urmă. Cea care îi dăduse lui Steph boabele magice când avusese nevoie de ele. Vrăjitoarea se apropie de ea și spuse:

— Știu cine ești, iar Stephanie se temu și spuse:

— Sunt prințesa Stephanie, dar vrăjitoarea spuse:

— Îți cunosc secretele și le voi spune tuturor, iar prințesa Stephanie…

— Nu! strigă Poppy.

Rigel lăsă manualul de istorie și se uită la sora lui.

— E doar o poveste.

— Nu vreau o poveste, spuse Poppy. Vreau să mă duc la culcare.

— Are un final fericit, promise Penn disperat. Prințesa Stephanie i-a spus lui Lloyd secretele ei. Lloyd știa totul despre ea, dar o plăcea oricum.

La desert aveau profiterol.

Dar Poppy spuse:

— Urăsc finalurile fericite.

— Nimeni nu urăște finalurile fericite, spuse tatăl ei.

— Sunt atât de false.

— Este o poveste.

— Și? Ea părea mai obosită decât o văzuse Penn vreodată.

— Și trebuie să fie magică și minunată. Se presupune că este ceva inventat.

— Da, dar dacă nu este real, atunci care e rostul măcar? Poppy își șterse lacrimile de la ochii deja umflați.

— O, puiule, e real, șopti el.

— Tocmai ai spus că e inventat.

— Doar pentru că e inventat, nu înseamnă că nu e adevărat, spuse Penn. Ce e inventat e cel mai puternic lucru real care există.

— Eu am fost. Mamă? Tată? Sunteți treji? Eu am fost.

Erau treji. Nu puteau să doarmă. Stăteau întinși împreună pe întuneric, cu fața unul la altul, fără să vadă, fără să doarmă.

— Eu am fost. Ben șoptea, pentru că era miezul nopții și pentru că era prea groaznic să spună cu voce tare. I-am spus lui Cayenne. Peste vară. I-am spus că nu poate să spună nimănui vreodată, orice-ar fi. A jurat că nu va spune. A fost foarte… convingătoare. Nu-mi vine să cred că a spus. N-ar fi trebuit să am încredere în ea.

Indiferent de cum au decurs lucrurile, Ben avea dreptate în legătură cu ultima parte. A mărturisit că a spus, dar nu a mărturisit că a făcut asta pentru ca ea să-l iubească la rândul ei (el nu vedea lucrurile așa). Nu a mărturisit că până la urmă nu o iubea cu adevărat (încă nu știa asta). A omis partea despre sex. Dar le-a spus restul.

A fi părinte pe întuneric era ceva ce Rosie își amintea de când erau bebeluși. Era totul cu atât mai greu la miezul nopții. Pe întuneric, nu îi puteai vedea clar, paloarea pielii lor, strălucirea ochilor lor. Când plângeau ziua, ea își dădea seama din altă cameră dacă durerea era fizică sau emoțională, dacă trebuia alinată sau ignorată. Dar după miezul nopții, toate strigătele erau strigăte de groază, toate alarmau. Erau calzi de la febră sau de la somn? Confuzi din cauza coșmarurilor sau a premonițiilor? Oare ceva chiar se ascunde în dulap? Nu puteai trata pacienți pe întuneric, desigur, dar Rosie mereu își imaginase că secțiile de urgență erau atât de bine iluminate pentru că în timpul zilei frica stătea deoparte și domnea perspectiva de bun-simț. Pe întuneric, numai poveștile de groază erau adevărate.

Rosie încercă să trieze această situație. Nu era obișnuită ca Ben să facă probleme. Credea că probabil el merita clemență pentru că era prima dată. Dar, pe de altă parte, Ben era destul de deștept încât să nu facă astfel de lucruri, așa că poate era mai bine să aibă standarde mai ridicate

pentru el. Să-l admonesteze pe Ben pentru că i-a spus lui Cayenne (dintre toți oamenii) chiar dacă el își dădea seama că fusese o prostie? Să-i descrie enormitatea păcatului lui, marele rău provocat surorii sale, familiei lui, chiar dacă el știa asta? Sau, din contră, să-l consoleze spunându-i că, de fapt, nu era vina lui, că până la urmă toate secretele ies la iveală, că nu distrusese complet viața lui Poppy? Că atunci când aleseseră calea secretelor, știau de la bun început cum se va termina?

Penn deschise gura să-l întrebe pe Ben cât de greu era să și-o țină pe-a lui, cât de greu putea să fie să nu spună acest singur lucru, când își dădu seama de răspunsul la întrebare. Era foarte greu. Până când Ben nu și-a spus povestea, el nu se gândise că secretul lui Poppy nu putea fi ținut singur. A nu spune despre Poppy, înțelese el pentru prima oară, însemna să nu spună despre Nick Calcutti, să nu spună despre Jane Doe, să nu spună despre Madison și cât de mult le plăcea acolo și de ce plecaseră, să nu spună despre micul Claude și bucuria copilăriei sale și despre felul în care el le completa familia. Pentru prima oară, Penn înțelese că tot acel ne-spus era tare ca diamantele și la fel de imperfect.

Dar înainte ca Penn sau Rosie să poată distinge printre umbre și să decidă ce să facă în privința lui Ben și a lui Cayenne, totul deveni și mai complicat. Ben nu era singurul. Veniră în toiul nopții, pe întuneric, unul după altul, ca visele.

— I-am spus lui Derek McGuinness o dată când îl cafteam. Roo era suficient de distras cât să nu-l observe pe Ben deja în dormitorul părinților lui. N-am crezut că era atent, dar cred că era. Nu m-am gândit că ar ști despre ce vorbeam, dar bănuiesc că știa. În timp ce-l loveam la cap am spus și „Vorbești. Despre. Sora. Mea. Tâmpitule”.

— Nu spune „tâmpit”, Roo. Erau atât de multe lucruri la care să obiecteze aici, încât Penn recurse

la ce era mai familiar.

— „Vorbești despre sora mea, tâmpule”, se corectă Roo, iar apoi adăugă trist: a fost o crimă din pasiune.

— Și a mea la fel, încuviință Ben, la fel de trist.

Și care era mai gravă, se gândi Penn. Din ură sau din iubire? Loialitatea față de sora cuiva sau loialitatea față de iubită? În focul bătăliei sau în focul de tabără? Dar înainte să se decidă, se deschise iar ușa.

— Noi am fost. Rigel și Orion păreau ca gemenii ciudați dintr-un film horror. Aveau voci de băieței. Păreau că sunt pe cale să plângă și Rosie încercă să-și aducă aminte ultima oară când plânseseră.

— Mai țineți minte când am spus tuturor din greșeală la grătarul de la familia Granderson? spuse Rigel, iar Penn își amintea.

De fapt, își amintea că nu Rigel spusese, ci Orion și fu impresionat de instinctul lui Rigel de a împărți vina cu geamănul său. Poate pe întuneric nici nu le era limpede care din ei era care.

— Săptămâna următoare la școală, în pauză, a venit la noi un puști pe care îl cunoaștem cumva și ne-a întrebat de ce am spus asta despre Poppy, explică Orion.

— Am început să spunem că glumisem și apoi despre *Captain Cockroach* și câinele lui Harry și Larry, continuă Rigel.

— Dar apoi ne-a întrerupt și a spus că și el credea că ar putea fi… așa. Ca Poppy. Și poate că noi știam ce să facă sau cu cine ar trebui să vorbească sau altele. Rosie observă cât de serioasă devenise vocea lui Orion.

— Și știam, spuse Rigel simplu. Așa că i-am spus.

— Era foarte trist și speriat, adăugă Orion, așa că ni s-a părut ceva corect. Ne-am gândit că dintre toți oamenii, el nu va spune, dar poate că a trebuit

să spună, ca să îl ajute cineva, știți? Poate că a trebuit să facă asta, ca să îl asculte cineva.

Poate pentru că devenea din ce în ce mai puțin clar cu fiecare moment cine era responsabil și poate pentru că devenea din ce în ce mai clară dimensiunea defectului acestui secret și poate pentru că, în sfârșit, se dezvăluiau motivele de a nu mai păstra secretul – sentimentul predominant al lui Rosie și al lui Penn nu era mânia, ci mândria. Cel puțin timp de aproximativ o oră, până la răsărit.

Singura de la care nu auziseră nimic în noaptea aceea fu Poppy.

EU SUNT NIMENI! TU CINE EȘTI?

Dimineața următoare, două ore mai târziu, toți erau adormiți și morocănoși și încă puțin șocați. Lumea lor se schimbase din nou: acum așteptau doar să vadă cum. Între timp, trebuiau să meargă la școală. Aveau pacienți de consultat și cuvinte de scris. Și cu toții erau recunoscători pentru acele urme de normalitate, cu toții cu excepția lui Poppy, care, în timp ce toți ceilalți își spălau castroanele de cereale și se îmbrăcau, încă nu ieșise din camera ei. Penn își imagină că adormise greu și nu voia s-o trezească dacă nu se trezise singură. Rosie își imagina că se sinucisese ritualic în douăzeci sau treizeci de feluri care îi treceau imediat prin minte și trebui să fie împiedicată fizic să dea buzna în cameră să verifice. Când nu mai putu rezista, ea și Penn deschiseră ușa lui Poppy fără să bată, milimetru cu milimetru, suficient de încet, încât s-ar fi plictisit și melcii. Când, în sfârșit, deschiseră ușa suficient de mult cât să privească înăuntru, ceea ce văzură nu era la fel de alarmant ca o sinucidere, dar nu era departe cu mult. Ceea ce găsiră în camera lui Poppy, acolo, în patul în care nu se dormise, era Claude.

Îl recunoscură imediat, deși, de fapt, era un străin. Nu-l mai văzuseră pe Claude de când avea cinci ani, așa că acum, la zece ani, era o adevărată apariție. Poppy, fiica lor creativă, încrezătoare, strălucitoare, nu se vedea nicăieri. Dar acest copil, această fantomă de copil, era întunecat și ursuz, cu ochi roșii, umflați, pe care nu și-i ridica din podea și brațe care nu se desfăceau din strânsoarea din jurul coastelor sale. Purta cei mai masculini pantaloni ai lui Poppy – pereche simplă, gri, de pantaloni sport – și un pulover mult prea mare cu Mariners de-al lui Orion. Într-o cutie mare de lângă pat erau îngrămădite toate păpușile și animalele de pluș ale lui Poppy, prinzătorul ei de

vise, pantofii de balet și toate pozele înrămate – una cu PANK în ultima lor zi din clasa a patra, una cu Poppy și Aggie, amândouă îmbrăcate ca ponei de Halloween, una cu Poppy într-o rochie de vară de culoarea lavandei, zâmbind printre frații ei, de când Rigel și Orion terminaseră gimnaziul. Și peste tot în jurul lui Claude – pe pernă și pe cearșafuri, în cutie, pe birou, pe podea – era împrăștiat părul lung și gros al lui Poppy, ca niște urme de sânge negru. Aparatul electric de ras al lui Rigel, întrebuințat în sfârșit, stătea pe podea lângă pat ca o armă a crimei, iar lacrimile i se scurgeau pe obraji lui Claude sub un scalp inegal, ciuntit, care le frânse inimile părinților săi.

— Nu mă mai duc niciodată la școală, plânse Claude, primele sale cuvinte adresate părinților săi în cinci ani.

Rosie se duse s-o sune pe Yvonne ca să îi anuleze toate programările din ziua respectivă. Penn își strânse la piept copilul care plângea și se întrebă dacă acest moment venise în sfârșit, venise din nou, venise iar.

Când Penn sună la școală să explice de ce Poppy va fi absentă, domnul Menendez nu fu surprins.

— Toată lumea vorbește despre asta.

— O să treacă.

Până la urmă, Penn mai trecuse prin asta.

— Cum s-a aflat? întrebă directorul. Cine a spus?

— Nu știu. Asta era adevărat. Se pare că erau mulți candidați. Dar Penn nu era pregătit să spună că răspunsul la această întrebare, chiar dacă l-ar fi știut, era că nu era treaba directorului. Nu era sigur dacă nici ceilalți copii ai săi nu aveau cumva nevoie de protecție.

— Nu contează, îi spuse domnului Menendez. Asta era mai puțin adevărat.

Directorului îi trebuiră trei zile să afle, iar atunci răspunsul nu era niciunul de mai sus. Niciunul

dintre mărturisitorii de la miezul nopții nu fusese vinovatul. Era numai vina lui Marnie Alison, așa cum Poppy știuse de la bun început.

La ora de engleză, clasa lui Roo exersa scrisul de eseuri pentru admiterea la facultate. Tema de test era *Scrie despre un moment de mare schimbare în viața ta.* Eseul lui Roo nu era despre Claude sau despre Poppy, ci despre cum propria lui viață se schimbase când fratele lui devenise sora lui – pe ce se putea conta, ce era nealterabil, ce era înrădăcinat în lumea fizică și ce nu. Trecutul ar trebui să fie invariabil, scria Roo, dar nu era. Viitorul nu se întâmplase încă, așa că nu ar trebui să fie atât de ciudat când ce îți imaginai nu mai putea să se întâmple, dar așa era. Eseul era din inimă, bine scris și profund și, peste câteva luni, o versiune doar puțin revizuită avea să îi aducă lui Roo oferte de la mai multe instituții de învățământ superior, în ciuda faptului că în dosarul permanent picase un trimestru la istorie în clasa a zecea și că fusese suspendat pentru bătăi.

Profesoara de engleză a lui Roo corecta lucrări la masa ei din sufragerie. Într-o dimineață, soțul ei luă dosarul ei din greșeală în loc de al lui în drum spre serviciu. Când și-a dat seama de greșeala lui în timpul unei ședințe, și-a chemat asistenta ca să facă schimb. Asistenta s-a uitat înăuntru și a recunoscut numele de familie al lui Roo și i-a citit eseul și, în seara aceea, când era în pat cu soțul ei, a reprodus acea bârfă remarcabilă. Asistenta era mama lui Marnie Alison. Ea avea o voce foarte stridentă. Sau o fiică cu urechi foarte ascuțite.

Așa se termină lumea.

În cele trei zile în care directorul află toate astea, Poppy-Claude refuză să răspundă la apeluri telefonice din partea lui Natalie sau a lui Kim. Refuză să observe că Aggie nu sunase, nu trimisese mesaje și nici nu venise pe la el. Refuză să răspundă la e-mailul profesoarei sale care spunea că Poppy sau orice versiune a lui Poppy era

bine-venită înapoi la școală oricând, unde era iubită și acceptată pentru cine era ea și oricui nu-i plăcea asta putea să facă asta în timpul petrecut după cursuri, drept pedeapsă, la școală. Șterse fără să recitească un mesaj de la Jake care spunea că îi părea rău că Marnie era o ticăloasă și că el doar tachinase și dacă ar fi știut că era adevărat, nu ar fi continuat. Claude preluă un apel de la Carmelo, al cărei sfat de bunică era „dă-i dracului de ticăloși" și deși acelea fuseseră, de fapt, cele mai consolatoare cuvinte care i se adresaseră toată săptămâna, nu erau suficiente cât să-l convingă să iasă din cameră. Mâncă doar cereale. Nu răspundea la ușă când părinții lui băteau și spuneau cu blândețe de partea cealaltă:

— Dragă? Ești bine? Să-ți aducem ceva? Vrei să vorbești? Evident, nu era bine. Nu aveau ce să îi aducă, la fel de evident. O mașină a timpului? Un nou trup? O altă viață? De astea avea nevoie și erau lucruri pe care părinții lui nu i le puteau aduce. Nu voia să vorbească. Ar fi preferat să moară decât să vorbească. Nu era nimic de discutat despre o viață care se încheiase, decât unde să îngroape cadavrul, iar viața lui *era* terminată, dar nu era nimic de îngropat. Ca de obicei, trupul lui îl trăda în toate felurile.

În a treia noapte, cel care bătu la ușă fu Ben, în locul părinților săi.

— Pleacă.

Nu furios. Disperat. O implorare.

— Tipule. Eu sunt, spuse Ben. Lasă-mă să intru.

Claude băgă capul chel prin ușă.

— De ce îmi spui tipule?

— Așa își spun băieții unul altuia.

— Da?

— Lasă-mă să intru.

Îl lăsă.

— Toți băieții?

— Da. Deci. Cum o duci?

— Cum duc… ce anume?

— E o expresie, explică Ben. Așa se întreabă tipii unii pe alții ce mai fac.

— De ce nu spun, pur și simplu, „Ce mai faci?”

— Pentru că nu vor să fie bătuți.

Claude făcu ochii mari.

— Băieții sunt bătuți pentru că întreabă ce mai faci?

— Băieții se bat pentru orice. Dacă întreabă ce mai faci. Dacă le pasă ce mai faci. Dacă folosesc cuvinte mari. Dacă le pronunță corect. Dacă poartă haine colorate.

— Serios?

— O, da. Și acesta este doar începutul. Dacă ești prea deștept, prea prost, prea tare, prea îngrijorat că ești prea tare, prea frumos îmbrăcat, îmbrăcat prea la modă, îmbrăcat nu suficient de la modă, dacă asculți muzica greșită, asculți muzica corectă pe dispozitivul greșit, dacă pui întrebări stupide în clasă, dacă pui întrebări deștepte în clasă, dacă pui întrebări la ore care ar putea duce la mai multe teme la ore, dacă ești lent la sport, dacă ești atent cu un copil mic, dacă te porți frumos cu un profesor, dacă te porți frumos cu mama ta în curtea școlii, dacă ești prea bun la calculator, citești prea des sau se descoperă că în timpul unei excursii la Washington, DC, stai în camera de hotel și te uiți la un film cu subtitrări sau dacă ești băiat, cineva o să te bată.

Ochi și mai mari.

— Cine?

— Cineva. Ben ridică din umeri. Așa că nu prea contează cine. Trebuie și să mergi corect, ceea ce nu se întâmplă în cazul tău. Ai mersul prea săltat. Ești prea sigur unde vrei să ajungi și ești prea entuziasmat să ajungi acolo. Jos. Lăsat. Nu-ți pasă unde te duci sau dacă o să ajungi acolo. Acestea sunt obiectivele tale.

— Eu merg normal.

Dar ieși mai mult ca o întrebare.

— Nu ca un băiat. Și gata cu chicotitul. De fapt, tot râsul este rău dacă nu râzi *de* cineva. Nu mai vorbești în franceză, *niciodată*, nici măcar la ora de franceză dacă te poți abține. Gata cu cuvintele peste trei silabe. Vorbesc serios. Și dacă vrei să îți schimbi numele – din nou – pentru că Claude este extrem de european și de gay.

Claude miji ochii. Povestea aceasta, ca toate celelalte povești spuse în casa asta, începea să miroasă suspect de mult a poveste care conține o morală.

— De ce îmi spui toate astea?

— Te ajut. Vrei să fii băiat acum, așa că o să ai nevoie de ajutor. Niște instrucțiuni. Băieții obișnuiți învață toate astea pe parcurs. Tu te-ai jucat cu păpușile și ai fost acceptat pentru cine erai. Dar nu te teme – o să te ajut să recuperezi. Te acopăr.

Nu acesta era motivul și Claude știa.

— Nu de-asta îmi spui.

— Indirect.

— Ce vrei să îmi spui direct?

— Două lucruri. Unul este că a te potrivi și a fi normal nu există. Nu pentru încă vreo câțiva ani. Chestia la tine este că ești o fată cu penis. La mine chestia este că am mers greșit, am vorbit greșit, am purtat hainele greșite, am citit cărți și știam multe despre computere și multe despre multe lucruri, dar nu suficiente despre când să-mi țin gura închisă și să mă prefac ignorant sau nepăsător. Poți să ai organe genitale care se potrivesc și tot să nu-ți găsești locul. Poți să ai organele genitale potrivite și copiii tot să fie răi cu tine și să glumească pe seama ta.

— Și atunci ce faci? Claude tot încerca să-și dea părul pe după urechi. Doar că nu mai avea păr.

— Vii acasă. Plângi cu familia ta. Îi lași să îți spună că ești grozav. Faci o criză. Îți razi părul. A doua zi te duci înapoi și încerci din nou.

— Se oprește chestia asta? E mai bine cu timpul?

Plângea din nou, ceea ce nu părea posibil. La un moment dat, n-ar trebui ca fața unui om să rămână fără apă?

— Într-o anumită măsură, promise Ben. Dar dacă cineva ar auzi acum, aș putea să fiu luat la bătaie pentru conversația asta.

— Și celălalt? spuse Claude trist.

— Celălalt ce?

— Ai spus că vrei să spui două lucruri.

— Celălalt este că nu ești băiat.

— Ba sunt băiat. Claude întinse brațele în lateral ca și când ar fi zburat direct de pe fereastră dacă ar fi putut.

— Uită-te la mine. Își atinse capul. Uită-te la mine. Se uită spre gulerul bluzei. Uită-te la mine. Își trase în jos pantalonii și privi în jos. Uită-te la mine. Uită-te la mine. *Uite.*

— Mă uit, spuse Ben. Pari trist. Arăți precum cineva care va regreta deciziile luate în grabă în privința părului. Arăți ca cineva care tocmai și-a dat seama că puștii de zece ani pot să fie niște ființe umane groaznice. Dar nu arăți ca un băiat.

— Nu arăt pentru că e mai rău decât atât. Vocea îi ceda și simțea că fiecare parte din el se rupea. Nu arăt ca un băiat, dar sunt băiat oricum. Nu pot să mă prefac că nu sunt. Trebuie să învăț să fiu băiat. Ar fi trebuit să învăț tot timpul acesta. Acum sunt în urmă și nu voi recupera niciodată. Aveam nevoie numai de ajutor. Locuiesc cu o mie de băieți și nimeni n-a vrut să mă ajute.

— Ba te-am ajutat. Ben auzi cum i se ridica tonul. Glumești? N-am făcut decât să te ajutăm. Am spus că e în regulă când ai trecut la rochii. Am spus că e în regulă când ți-ai schimbat numele și ți-ai lăsat părul să crească. Ne-am mutat în partea opusă a țării pentru tine. Am păstrat secretul tău pentru tine.

— Nu de ajutorul acesta am avut nevoie. Mâinile lui Claude încercară să apuce smocuri de păr de la tâmple, dar nu se alegea cu nimic. Aveam nevoie de ajutor ca să fiu băiat. Nu aveam nevoie de ajutor ca să fiu diferit – *sunt* diferit am avut nevoie de ajutor ca să rămân la fel. Am avut nevoie de ajutor ca să fiu ca voi și nu m-a ajutat nimeni și acum viața mea – ambele vieți ale mele – s-a terminat. Nu pot să fiu Poppy și nu pot să fiu Claude. Nu pot să fiu nimeni.

— Toată lumea e cineva, spuse Ben.

— Eu sunt nimeni. Claude studia Emily Dickinson la școală. Pe când era înscris la școală. Tu cine ești?

— Și eu sunt nimeni. Vocea lui Ben tremura. Suntem doi.

— Ba nu. Claude plângea iar. Ben părea că și el s-ar putea să plângă, ceea ce îl făcu pe Claude să se simtă puțin mai bine. Dar numai puțin. Ba nu. Eu sunt singurul singur.

Claude ignoră bătaia de la fereastră, care începu la 11:24 și continuă până la cinci minute după miezul nopții când, pur și simplu, nu mai suportă. Trase obloanele și deschise fereastra și se aplecă spre ploaia întunecată. Oare o prințesă rivală putea să fie prinț? Oare o prințesă putea să aibă penis dacă nu era un secret? Sau Aggie era încă un lucru pe care Poppy îl avea de pierdut? Vântul de noapte era răcoros pentru capul fără păr al lui Claude. Ploua suficient de tare încât să îi ude pe amândoi, dar nu suficient cât să mascheze lacrimile pe care le-ar fi ascuns cu orice preț față de Aggie, dar care nu se opreau din curs din ochii lui umflați.

— Frumos păr. Aggie părea supărată.

— Da. Mersi.

Claude părea supărat la rândul său. A fi supărat era mai bine decât îndurerat, decât rușine agonizantă și groază, așa că părea cumva o ușurare.

— Deci. Ești băiat? Mai era ceva sub supărarea lui Aggie, dar nici Claude – nici chiar Poppy – nu-și dădea seama ce.

— Nu. Nu sunt nimic.

— Dar ai o… chestie?

El încuviință. Singura cale prin care putea să împiedice lacrimile să se transforme în plâns de-a binelea era să țină gura închisă ca o menghină.

— Mama mea a spus că asta nu înseamnă că ești băiat, dar eu nu înțeleg. Aggie clătină puternic din cap.

Claude ridică trist din umeri.

— Nici eu.

— De aceea mereu te schimbi la baie? Nu e din cauza lui Roverella?

— Bănuiesc, spuse Claude.

— M-ai mințit.

— Nu chiar. N-am vrut să mă vadă nici Roverella. N-am vrut să mă vadă nimeni. Sunt scârbos.

Aggie încuviință. Asta avea sens pentru ea, ceea ce îl făcu pe Claude să se simtă chiar și mai rău și nu își dăduse seama că era posibil.

— Ei bine – Aggie făcu ochii mari și clătină din cap și ridică din umeri în cel mai adult mod în care știa ea să exprime uluirea cred că trebuie să îți urez să ai o viață frumoasă. Deși nu știu cum este posibil asta.

Se trase la loc în casă și dădu să închidă fereastra.

— Mă urăști pentru că sunt băiat? plânse Claude. Și el tocmai urma să intre la loc, dar când deschise gura accidental, asta ieși afară. Când își imagină viața fără Aggie, își imagină cum se apleacă peste marginea ferestrei din turn și se lovește de pavaj, trei etaje mai jos.

— Ai spus că nu ești băiat, se răsti Aggie. Ai spus că nu ești nimic.

— Mă urăști pentru că am penis? Claude șopti ultimul cuvânt.

— Te urăsc – Aggie vorbea prea tare, părinții lor dormeau – pentru că nu mi-ai spus.

— M-am temut că nu o să mă mai placi dacă îți spun. Claude șoptea toate cuvintele acum pentru că simțea că orice forță din spatele vocii sale ar începe să sune ca un urlet.

— Asta e și mai rău, spuse Aggie.

Claude ridică, în sfârșit, privirea din pământ.

— De ce?

— Pentru că nu ai încredere în mine. Te-am iubit indiferent de orice, dar tu nu ai încredere în mine și m-ai mințit. Crezi că îmi pasă ce ai în chiloți? Nu-mi pasă. Ai fi putut să-mi spui orice. Dar nu ai făcut-o.

— Mama ta i-a spus mamei mele să nu spun.

— Ignorăm mereu tot ce spune mama mea. Aggie se uită la el. De ce ai ascultat de data asta?

— Nu știu, recunoscu Claude.

Capul lui Aggie se întoarse în camera ei și apoi ieși la loc.

— Noaptea nu puteam să mă țin, până acum un an. Mă ridicam după ce ne băgam în sacii de dormit și îmi puneam un scutec de fiecare dată când aveam o petrecere în pijamale. Asta schimbă ce simți despre mine?

— Nu, spuse Claude.

— Vezi? *Eu* ți-am spus *ție.* Ar fi trebuit să crezi în mine. Aggie își trase capul înapoi și închise fereastra înainte ca Claude înțeleagă că ea nu-i spusese lui Poppy până acum.

LA CUMPĂRĂTURI DE VAGIN

Nu exista niciun motiv real pentru ca Rosie să rămână și ea acasă în acele trei zile în care Poppy-Claude se sechestră în camera sa, dar făcu asta oricum. Ploaia bătea la ferestre de parcă toată casa plângea. Norii plini, de culoarea șoarecilor morți, pluteau suficient de jos cât să acopere dealul. Claude plângea și plângea în dormitorul său. Cum putea Rosie să se ducă la serviciu și să trateze copiii altor oameni când al ei era închis în camera lui, refuzând mâncarea sau orice altă sursă de alinare? Știa statisticile de suicid și știa ce își făceau aproape-adolescenții trupurilor lor și știa că nu își putea proteja copilul dacă nu era aici. Poppy și Claude aleseseră amândoi izolarea de lume. Cum ar fi putut mama lor să se realăture lor?

În dimineața celei de-a treia zile, sună James.

— Trebuie să vii mâine.

— Lucrurile sunt încă instabile aici, spuse Rosie.

— Crede-mă, spuse James. Mâine trebuie să vii.

— Howie?

— Howie. Ce dracului se întâmplă acolo, oricum?

— James, am ceva să… Acum că toată lumea de la școala lui Poppy știa, era vreun motiv pentru care ea nu-i putea spune acestui prieten apropiat, coleg medic și confident? Las-o baltă. O să vin mâine. Spune-i lui Yvonne că poate să pună orele anulate sâmbăta asta.

— E un început bun. Ești bine, Ro? Ce se întâmplă?

— Nimic. O să… nimic. Ne vedem mâine.

Apoi, în dimineața celei de-a patra zile, Rosie urcă cu greu dealul.

Howie o întâmpină la ușă.

— Hai să facem o plimbare.

— O, Doamne. Trebuie.

— Nu este o conversație pe care o putem purta la recepție.
— Lasă-mă să-mi recapăt suflul.
— Oricum n-o să vorbești, spuse Howie. Rosie, ascultă, știu că ai niște probleme acasă. Nu vreau să mă iau de tine. Dar, pur și simplu, nu-ți faci partea de treabă aici.
— Howie, cum nu-mi fac treaba aici? În fiecare săptămână am treizeci și cinci de ore programate, la fel ca tine. Mențin ore de programări pentru urgențe și ore de gardă, la fel ca tine. Am o listă completă de pacienți, la fel ca a ta.
— Cum poți să spui că ai un program de treizeci și cinci de ore de programări? Ai anulat toate programările de luni.
— O dată. O săptămână. Săptămâna asta a trebuit să îmi anulez programările – și toate au fost reprogramate și pentru fiecare o să îmi fac timp. În cei patru ani de când lucrez aici, acum este prima oară când a trebuit să reprogramez mai mult de o zi de programări. Howie, oamenii se îmbolnăvesc, familiile oamenilor se îmbolnăvesc, chiar și ale medicilor. De aceea avem zile de concediu medical și zile pentru probleme personale și zile pentru probleme de familie.
— Asta s-a întâmplat săptămâna asta? Copil bolnav? Rosie încuviință, dar nu elaboră. Penn nu poate să se ocupe de asta? Nici măcar nu lucrează.
— Howie, nu este treaba ta modul în care soțul meu și cu mine ne gestionăm familia și responsabilitățile casei.
— Nu, treaba mea este să conduc această clinică și nu pot să fac asta dacă membrii săi nu își onorează angajamentele.
— Trei zile în patru ani nu înseamnă că nu îmi onorez angajamentele.
— Doar că a consulta pacienți este doar o parte din responsabilitățile postului.
— Sunt medic, Howie. Consultarea pacienților *este* în fișa postului meu.

— Într-un cadru de spital, într-o organizație mare, poate că atât trebuie. Dar așa cum ți s-a explicat limpede când ai fost angajată, se așteaptă mai mult, este nevoie de mai mult de la tine într-o clinică mică. Noi restul ne ocupăm de pacienți și preluăm și alte responsabilități. Tu apari pentru pacienții tăi și apoi pleci acasă. Asta înseamnă că noi restul îți facem restul din treabă. Trebuie să contribui la toată întreprinderea. Și noi restul avem familii, vieți personale și pacienți de îngrijit. Avem nevoie de jucători de echipă cu care să împărtășim povara.

— Ce mi s-a cerut să fac și nu am făcut?

— N-ai făcut nimic din ce ți s-a cerut, țipă el. Nu ai ajutat la promovarea clinicii. Nu ai ajutat la atragerea de noi pacienți. Nu te-ai dus la conferințe ca să ne reprezinți. Nu ai participat la seminarii ca să îți extinzi setul de abilități și astfel oferta noastră. Aveam nevoie de cineva care să preia conturile de socializare și website-ul și ai refuzat. Am vrea ca cineva să facă muncă de ajutorare și să profite de alte posibilități de voluntariat. Eu am făcut munca de a găsi o clinică din Thailanda, dar tu nu vrei să mergi acolo, măcar pentru o scurtă misiune. Ai idee cât de bine arată așa ceva pentru o clinică mică? *Seattle Met* ar putea să scrie un articol despre noi. Poate chiar NPR. Am putea fi recunoscuți de AMA. Așa aleg oamenii medicii, Rosie. Sunt o mie de lucruri mari și mici de care e nevoie pentru conducerea unei astfel de afaceri și tu nu faci decât să vezi pacienți. Asta doar când poți.

— Howie, nu pot să mă duc în Thailanda – am pacienți aici, ca să nu mai spun că am o familie și o viață. Nu pot să fac ore săptămânale de voluntariat – am deja un serviciu cu normă întreagă. De asemenea, deja am abilitățile pe care m-ai trimis să le învăț la seminarii. Nu putem atrage noi pacienți pentru că suntem la capacitate maximă cu cei pe care îi avem deja. Nu pot să mă

ocup de website-uri pentru că nu am optsprezece ani și nu pot să fac marketing pentru că sunt medic, nu agent de publicitate. Cu toate astea, pentru că sunt medic, pot să tratez pacienții noștri, ceea ce și fac, aproape absolut fără greșeală și nu se plânge nimeni. Cheia unei clinici de succes nu este voluntariatul în Thailanda, un cont de Twitter sau un mic dejun pentru personal, de care mă ocup deja de patru ani, ci pacienții fericiți, ai mei sunt fericiți pentru că sunt un medic bun.

— Și eu îți spun că nu este suficient. Dacă vrei să fie suficient, du-te și fii medic în altă parte.

— Iisuse, Howie. Au fost trei zile.

— Trei zile plus patru ani. E destul. Gândește-te la asta.

La prânz, Rosie îl sună pe domnul Tongo.

— Toată lumea știe.

— O, rahat.

Domnului Tongo nu-i stătea deloc în fire să înjure, așa că Rosie aproape râse.

Aproape.

— Toată lumea?

— Toată lumea. Ei bine, nu, aproape nimeni. Dar toată lumea de la școala lui Poppy.

— Vai, mie. Cum s-a întâmplat?

— Cui îi pasă?

— Bănuiesc. Cum a reacționat?

— Rău. Foarte rău. S-a ras în cap. Poartă pantaloni sport. Și-a pus deoparte toate lucrurile. Nu vorbește cu noi. Nu vrea să iasă din cameră. E rău.

— A, bun. În vocea domnului Tongo se auzea ușurarea. Sună perfect.

— Serios?

— Perfecto. Sincronizare perfectă. Bună treabă. Sunt foarte mândru de ea și de voi toți.

Rosie nu era sigură că azi avea răbdarea pentru manierismele domnului Tongo.

— Despre ce vorbiți?

— Dezvăluirea. Este un rit de trecere queer. Trebuia s-o facă și cu cât mai devreme, cu atât mai bine – secretele astea nu sunt bune pentru nimeni. Acum e mică, încă nu este în valurile adolescenței. Cap ras. Ușă încuiată. Nu vorbește cu părinții. Este perfect! Se descurcă de minune!

— Ea nu este… nu este queer, spuse Rosie.

— Nu este, aprobă domnul Tongo. Și asta este problema. Ați acceptat acest copil atât de profund încă de la început. L-ați acceptat pe Claude drept Claude. L-ați acceptat pe Claude drept Poppy. Ați făcut acest copil să se simtă atât de complet, absolut, incontestabil, confortabil ca fată. I-ați răpit caracterul queer.

— Vrei să spui că am fost prea iubitori și înțelegători.

— Da.

— Da?

— Da. Ea e queer. Este o fată cu penis. Este minunat, dar nu este ceva obișnuit. Este ciudat. Este straniu. E queer. Este o întreagă comunitate, o lume întreagă, o întreagă perspectivă a lumii demne de sprijinul queer care face ca o fată cu un penis și o serie de multe alte lucruri mai puțin obișnuite să fie nu doar în regulă, ci și sărbătorite. Și vrem ca ea să facă parte din lumea aceea.

— Dar ați spus să nu spunem nimănui. Rosie încercă și nu se putu opri să nu țipe. Ați spus că nu era treaba nimănui.

— Și asta a funcționat minunat pentru puțină vreme. Doar nu credeai că acesta era planul pentru totdeauna, nu? întrebă înnebunitor domnul Tongo, de parcă nu acesta era sfatul pe care îl urmaseră de la bun început. Poppy de șase ani era prea mică pentru a trebui să-și educe colegii, pentru a trebui să se apere mereu, să explice despre sex versus sexualitate, sau identitate de gen, sau expresie de gen. În clasa întâi, încă încercăm să îi învățăm pe băieței și fetițe că la școală nu este în regulă să vorbească despre ce au în pantaloni. Dar acum are

zece ani. Aproape că începe gimnaziul, este aproape adolescentă, pe cale să înceapă să devină adult, deci a venit vremea ca ea să exploreze, să se hotărască și să fie puternică, să vorbească despre cine este, să se apere și să confrunte lucrurile care o deosebesc.

— Cum face asta?

— Așa cum face toată lumea, cârâi el. Suferind! Orașul tău mic nu te poate accepta, așa că pleci. Familia ta nu te acceptă, așa că găsești una nouă. Mica ta viață plină de rușine și dorințe devine prea constrângătoare, așa că încerci să găsești ceva mai mare.

— Deci vrei să spui că nu a suferit destul.

— Da! Bravo! se veseli el. Exact asta spun. Nu ați lăsat-o să sufere destul. Ați protejat-o prea mult. Ați tratat drept normal ceva ce nu este, așa că nu a învățat să trăiască viața anormală pe care o are, de fapt. Poate că vouă nu vă pasă, dar altor oameni le va păsa. Bineînțeles că da! Pentru voi, Poppy cu penis nu este cu mult diferită de oricare dintre excentricitățile minunate ale celorlalți copii ai voștri și îi iubiți orice ar fi și vă treziți în fiecare zi și îi creșteți. Dar asta nu o ajută pe Poppy să locuiască în altă parte a lumii în afară de casa voastră. Nu e de mirare că nu iese din dormitorul ei.

— Și atunci ce fac? Rosie se simțea ca atunci când vorbise cu Howie, ca și când ceea ce i se cerea era atât imposibil, cât și absurd.

— Tu? Nimic. Ai făcut deja prea multe. Ea trebuie să facă. Și deja a făcut. Pasul unu este să dezvăluie.

— Făcut, spuse ea. Cu toate că fără să vrea. Care este pasul al doilea?

— Pasul al doilea este să fie respinsă de mulți oameni și să se simtă groaznic din cauza asta.

— Făcut și asta. Care este pasul trei?

— La pasul trei începe distracția. Pasul trei este să treacă mai departe.

— Cât durează asta? spuse ea îmbufnată.

— Durează o viață întreagă – domnul Tongo părea bucuros ca de obicei – așa că e un lucru bun că începe devreme.

Yvonne reprogramase pacienții lui Rosie cu mult după orele obișnuite de serviciu. Ultimul pacient al zilei plecă, în sfârșit, la 21:45. Îi era foame, era obosită și de-abia aștepta să ajungă acasă și să vadă ce-o aștepta și acolo. Îi era groază să ajungă acasă și să vadă ce-o aștepta acolo, iar capul îi vâjâia de plângeri de la pacienți, planuri de tratament și regimuri de medicamente. Îi vâjâia capul din cauza amenințărilor lui Howie, a admonestărilor domnului Tongo și până acasă fu un drum întunecat, umed și abrupt. Se obișnuise cu ploaia de-a lungul anilor. Se obișnuise cu norii cenușii care acopereau orașul ca un șorț de radiații nouă luni pe an. Dar până la 21:45, se întunecase deja de mai bine de cinci ore și apusul la cinci după-amiaza era ceva cu care nu se putea obișnui vreodată. Părea că e miezul nopții și când intră pe ușă, se simți cu adevărat pe alt fus orar.

Casa era neobișnuit de tăcută. Nimeni nu făcea teme. Toată lumea tăcea în camera lui sau a ei. Camera lui. Nimeni nu ieși de după o ușă închisă la dormitor ca să spună bună, sau cum ți-a fost ziua, sau trebuie să fii epuizată, hai să-ți încălzesc ceva de mâncare. Rosie bătu la ușa de la subsol a lui Roo și Ben.

— Băieți?

— Da?

— Sunteți bine?

— Da.

— Cum a fost la școală?

— Bine.

— Ceva nou?

— Nu.

— Ați mâncat?

— Da.

— Bine. Vă iubesc.

— Și noi.

Avu o conversație similară cu ușa lui Rigel. Orion atârna cu capul în jos de pe brațul canapelei purtând dinți de vampir și o pelerină și se juca un joc video.

— Înainte să întrevi, nu, nu vreau nimic de vâncare, nu vreau nimic de văut și da, am terminat toate tevele. Mă joc cu capul în jos doar pentru că vreau să fiu un viliac vampir, așa că nu trevuie să-și faci vriji.

Rosie bătu la ușa lui Poppy.

— Poppy? Nimic. Claude? Nimic. Ești bine?

— Nu.

— Vrei să vorbim?

— Nu.

— Am stat de vorbă cu domnul Tongo azi și mi-a spus niște lucruri. Pot să ți le spun?

— Nu, mersi.

— Bine, puiule. Când ești gata. Ai mâncat ceva?

— Da.

— Ce?

— Cheerios.

— Vrei ceva puțin mai consistent? Nici eu nu am mâncat încă. Am putea să încălzim o pizza.

— Nu, mersi.

— Bine, iubire. Pot să fac ceva să te ajut? Te rog? *Te rog te rog te rog te rog te rog.*

— Ai putea să nu mă mai întrebi asta și să pleci.

În dormitor, ea găsi toate luminile stinse și laptopul aprins al lui Penn pe pat, deschis, dar Penn nu era acolo.

— Penn?

— Baie, strigă el. Scuze, nu am auzit când ai venit. Zi lungă?

— Foarte. Ce e nou pe aici?

— Nu prea multe. O seară liniștită. Sunt paste rămase în frigider dacă vrei.

— Mersi. Ce faci aici?

El ezită.

— Ăăă… lucrez. Am vrut puțină intimitate, așa că fac asta aici.

Ea se uită la laptopul lui. Vaginuri. O sumedenie de vaginuri. Interioare și exterioare. Prim-planuri, poze de lux, selfie-uri. Filme cu vaginuri în acțiune. Te rog, Doamne, se rugă Rosie, sper că se uită la filme porno.

El ieși din baie, se uită la ea și păru umil.

— Te simți incitat? întrebă ea plină de speranță. Voiai puțin timp singur?

— Căutam vaginuri de cumpărat, recunoscu el.

— Of, Penn.

— Mă uitam… doar.

— Are zece ani. Niciun chirurg din lume n-o să-i taie penisul.

— Nu-l taie. Mai degrabă îl… întorc pe dos.

— Niciun chirurg din lume n-o să întoarcă pe dos penisul unui copil de zece ani.

— Încă nu, evident. Doar încep cercetările. Sunt niște medici chiar remarcabili care…

— O iei mult, mult prea înainte aici.

— Doar încep procesul.

— De ce?

— De ce?

— Da, Penn, de ce? Mai are un an, poate mai mulți, poate să fie liberă de orice intervenție medicală. Ar avea ani, cine știe câți, pe blocanți hormonali dacă asta este direcția în care ea și noi ne decidem să ne îndreptăm. Sunt un miliard de posibilități între acum și vaginoplastie. Ce faci acum are cam la fel de mult sens ca și cumpărarea unui costum pentru nunta lui Roo.

— Doar că… ei bine, Rosie, este destul de incitant. Știi multe despre operațiile de schimbare de sex? Pot să-i facă un vagin funcțional. Poate să facă orice face și al tău. Iubiții ei nu vor putea face diferența. Nici măcar ginecologul ei nu va putea face diferența. În alte țări se face minorilor. Am putea să facem asta înainte să ajungă la facultate.

Un adevărat început nou. Este un fel de miracol. Ar trebui să vezi site-urile astea. Ei…

— Penn, nu ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare.

— Are zece ani. De ce faci asta acum?

— Rosie, nu știu dacă ai observat, dar suntem cam la limită aici. A fi ceva între pe jumătate, neterminat, doar din punct de vedere social, nu mai este suficient. Trebuie să ne decidem. Trebuie să mergem până la capăt. Altfel e doar un tip îmbrăcat în rochie.

— Nu știu dacă *tu* ai observat, Penn, dar *el* și-a tăiat tot părul, și-a pus deoparte toate hainele și jucăriile de fată și chiar în momentele astea se întoarce la Claude cu Cheerios.

— Și ea nu a mai ieșit din camera ei de o săptămână. Atât de deprimată este din cauza asta.

— Sau speriată. Sau confuză. Sau îngrijorată că ne dezamăgește. Sau îngrijorată pentru că se răzgândește. Sau poate că este deprimată, dar mie nu îmi este clar de ce. S-ar putea să fie deprimată pentru că nu este fată complet. Sau poate că este deprimată pentru că toată lumea a aflat, ceea ce nu este același lucru. Sau ar putea să fie deprimată pentru că nu știe cine este sau cine vrea să fie și nu mai suportă să se gândească la asta.

— Nu, cred că asta ești tu.

Penn își închise laptopul.

— Dar în loc să încerci să îți dai seama ce se întâmplă, vrei doar să faci operația.

— Nu vreau doar să fac operația. Vreau să cercetez varianta operației. Și vreau să fac asta cu mult înainte să credem că avem nevoie de ea pentru că nu este un demers minor și iau asta foarte în serios.

Fără lumina de la laptop, era brusc foarte întuneric în cameră.

— Penn, înțeleg asta. Serios. Dar acum chiar faptul că mă gândesc la asta este o parte din problemă.

— Cum e posibil? Cum ar putea să fie o problemă cercetarea și adunarea de informații și a te gândi asupra aspectelor importante cu mult timp înainte?

— Pentru că ea are îndoieli – Rosie ținu brațele întinse lateral la fel ca fiica ei atunci când era supărată –, așa că trebuie să trăim în acest loc al îndoielii odată cu ea. Este indecisă, așa că trebuie să fim indeciși și noi. Dacă ea nu știe, nu-i putem spune, nu putem nici măcar să avem ceva în minte. Ea trebuie să ia aceste decizii.

— Cum poate să ia ea decizia asta, Rosie? Lui Penn îi tremura vocea. Are zece ani. Nu știe la ce folosesc organele genitale dincolo de ceva prin care urinezi. Nu poate să ia decizii despre sex, despre importanța sensibilității, lubrifierii, dilatării, reproducției. Nu poate să se gândească la ce va crede un partener sexual despre ce are în pantaloni. Nici nu știm măcar dacă o să fie gay sau hetero. Nu are cum să ia aceste decizii. Așa cum tot zici, are zece ani. Așa că va trebui s-o facem noi pentru ea.

— Nu putem. Penn, nu putem. Nu este treaba noastră să luăm aceste decizii. Dacă ea nu poate lua aceste decizii singură, va trebui să aștepte până va putea.

— Nu poate să aștepte. Penn fu surprins să se vadă cu mâinile prinse în fața pieptului, nu tocmai implorând, dar nici departe nu era. Dacă o faci cu cât ești mai mic, cu atât mai puțin va trece printr-o pubertate greșită și atunci e cu atât mai bine, nu? Dacă așteptăm până când poate să decidă singură, îi vom fi luat alegerea pentru că am așteptat prea mult.

— Penn, sunt motive pentru care astfel de operații nu se fac pe minori și numai unele dintre ele sunt fizice. Părea un joc murdar să recurgă la experiența ei medicală, dar era important să o facă. Ea acum nu își poate da acordul. Trebuie să-și dea

acordul înainte de astfel de proceduri. Așa că trebuie să aștepte. Și tu la fel.

— Rosie, asta este treaba noastră ca părinți. Nu ai spus că nu putem să-i scoatem măselele de minte lui Roo pentru că e minor. Nu ai spus că Ben nu poate să-și dea gaură în ureche pentru că are doar cincisprezece ani. Ca părinți, luăm o mie de decizii pe an cu un impact care poate schimba viața, decizii ale căror implicații copiii noștri nici nu pot încerca să le înțeleagă. Asta este misiunea noastră. Asta înseamnă să fii părinte. Ne-am decis să ne mutăm în partea opusă a țării printr-un calcul nebunesc care a concluzionat că siguranța lui Poppy era mai importantă decât supărarea lui Roo, pentru că Ben ar putea fi mai fericit, Orion și Rigel erau la egalitate. Habar nu aveam dacă avea să funcționeze. Nu aveam idee dacă era cel mai bun lucru. Am cercetat. Ne-am gândit la asta. Am discutat. Și am luat cea mai bună decizie am putut cu informațiile pe care le aveam în numele copiilor noștri ale căror vieți le-am schimbat astfel inevitabil pentru totdeauna.

— Penn, spune-mi că vezi cât de diferită e vaginoplastia față de perforarea urechilor. Spune-mi că vezi cum a îndepărta un penis este diferit de a scoate măsele de minte. Spune-mi că îți dai seama că a echivala reatribuirea genului cu schimbarea unei adrese este absurd.

— Desigur. Asta e limpede. Spun doar că noi decidem pentru copiii noștri tot timpul. Facem asta pentru că știm că nu sunt la fel de deștepți, experimentați sau de informați ca noi, așa că ei nu pot lua aceste decizii singuri. Asta trebuie să facem noi.

— Mă bagi în sperieți, Penn.

— De ce?

— O iei prea repede. Ea tocmai s-a decis să redevină Claude, iar reacția ta este s-o transformi în Linda Lovelace. Poate că nu vorbește serios. Poate că ea nu se răzgândește, de fapt. Dar trebuie

să încetinim și să ne dăm seama, s-o lăsăm pe ea să-și dea seama. Aici, tu doar bifezi căsuțe pentru că e ceva ce poți face și înțeleg asta, crede-mă, dar ea trebuie să fie pierdută o vreme și nu poate să se piardă dacă îi tot arătăm ieșirea din pădure.

— Nu e pierdută, Rosie. Penn îi luă mâinile și, deși ea încercă, nu o lăsă să se retragă. Am luat decizia cu mult timp în urmă. Am luat-o când Claude era la grădiniță și Poppy nu a regretat niciodată asta, nici măcar pentru o zi, și nici eu.

— Atunci de ce s-a ras în cap?

— Nu știu. Chipul lui arăta obosit, palid.

— Penn, în atâtea feluri suntem așa de norocoși. În atâtea feluri sunt recunoscătoare că asta are copilul nostru, disforie de gen, în loc de cancer, diabet sau vreo boală cardiacă sau orice alt rahat de care se îmbolnăvesc copiii. Tratamentul pentru acelea nu este neapărat mai clar. Medicamentele sunt mai dure și prognoza este mai înspăimântătoare și opțiunile sunt viață sau moarte, dar niciodată alb sau negru și de fiecare dată mi se rupe inima pentru acei copii și părinții lor. Dar acestea sunt mai mult sau mai puțin aspecte medicale. Aceasta este o problemă medicală, dar în mare parte este o problemă culturală. Este o problemă socială, una emoțională, una de dinamică de familie și o problemă de comunitate. Poate că trebuie să intervenim medical pentru ca lui Poppy să nu îi crească barbă. Sau poate că lumea trebuie să învețe să iubească o persoană cu barbă căreia i se adresează cu „ea” și poartă o fustă.

— Dar asta nu se va întâmpla. Penn vorbi atât de încet, încât ea nu l-ar fi auzit dacă nu știa deja ce urma să spună.

— Caz în care poate ea – și tu, și cu mine – trebuie să învețe să trăiască într-o lume care refuză să accepte o persoană cu barbă căreia i se spune „ea” și poartă fustă și să fie fericită oricum. Poate că răspunsul nostru față de acea lume nu ar trebui

neapărat să fie cel de a trata cu medicamente și a ne opera fiica.

— Cum? El ridică privirea spre ea. Părea că trecuse multă vreme de când se priviseră în ochi.

— Cum, ce?

— Cum învățăm să trăim în lumea aceea și să fim fericiți oricum?

Rosie se trezi dintr-un somn agitat la un moment dat înainte de răsărit și îi trimise lui Howie un mesaj: MĂ DUC ÎN THAILANDA, DACĂ O POT LUA CU MINE PE POPPY.

PARTEA III

RÂNDURI DE IEȘIRE

Ar fi avut oricum nevoie de o garderobă nouă. Clinica nu permitea fuste. Clinica nu avea aer condiționat. Clinica, toată jungla, de fapt, era plină de țânțari. Aceste câteva mici informații pe care reușiseră să le culeagă, combinate cu cele care erau deja disponibile – de exemplu că temperaturile maxime aveau să se învârtă în fiecare zi în jurul valorii de 32 de grade însemna că amândouă aveau nevoie de haine noi și acele haine se dovediră a fi androgine din fericire: pantaloni lungi de bumbac, bluze cu mâneci lungi, prin care se putea respira, sandale, pălării de soare. În seara dinaintea plecării, Rosie făcu bagajul pentru amândouă, apoi bătu la ușa turnului.

— Deci. Ești gata? Ești entuziasmată? Rosie nu simțea nici una, nici alta, dar încercă să pară ambele, așa că atunci când nu primi niciun răspuns, se orientă spre ce era mai practic. Am făcut bagajul pentru tine.

— Bine.

— Ai ceva special ce vrei să luăm cu noi?

— Nu.

— Adică, am tot ce ne trebuie, dar poate că vrei să le iei pe Alice și Miss Marple?

— Nu sunt un bebeluș.

— Sau o poză cu prietenii tăi.

— Nu am prieteni.

Rosie tresări, dar continuă.

— Cred că avem tot ce ne trebuie, mai puțin un lucru.

— Ce?

Rosie se așeză pe marginea patului și își luă copilul de mâini și spuse blând, cu câtă blândețe știa ea:

— Iubirea mea, nu știu cum să-ți spun. Iubirea ei părea lovită, dar mirată de ceva care o depășea atât de tare pe Rosie. Să îți spun Claude sau

Poppy? Să fii fiica sau fiul meu? Poți fi oricare și știi că te sprijinim cu toții. Știi că te vom iubi orice-ar fi, oricine ai fi. Trebuie doar să îmi spui: cine vrei să fii?

— Nu contează cine vreau să fiu.

— Nimic nu contează mai mult decât asta, insistă Rosie.

— Contează doar cine sunt.

— Adică cine?

— Claude. El spuse numele răstit. Trebuie să fiu Claude.

— Dragul meu, nu trebuie.

— Ba da. Claude este pedeapsa mea.

Copilul acesta are doar zece ani, imploră universul inima frântă a lui Rosie.

— Pentru ce ești pedepsit, dragul meu?

— Pentru că am mințit pe toată lumea. Pentru că m-am prefăcut că sunt ceva ce nu sunt.

— Nu minți. Nu te prefaci.

— Nu acum, spuse Claude.

În cele treisprezece zile care trecuseră de la mesajul nocturn al lui Rosie, pe capul chel al lui Claude crescuseră mici muguri de puf, dar tot arăta ca un pacient cu cancer și asta presupunea toată lumea că este. În timpul primei runde de chimioterapie a surorii ei Poppy și de o mie de ori de atunci, Rosie aflase că odată ce una dintre identitățile tale este bolnavă, aceea este singura care contează. Ea știa că oamenii o priveau cu milă doar pentru că toată lumea presupunea că copilul ei avea cancer, dar nu îi păsa. Simțea că merită bunătatea străinilor, avea o nevoie fragilă de puțin spațiu în plus și sprijin, așa că era recunoscătoare pentru binecuvântările ei, oricât de mult erau induse în eroare. Rosie nu era sigură dacă Claude vedea că toată lumea din jurul lui presupunea că era pe moarte, dar nici asta nu conta. Claude se simțea pe moarte, așa că ar fi apreciat ipotezele, dacă și-ar fi ridicat ochii din pământ suficient cât să observe. Dar nu făcea asta.

Rosie crezu că oricum optsprezece ore într-un avion erau situația perfectă pentru o inimă frântă. În fiecare viață trebuie să aibă loc o anumită cantitate de suferință și dacă poți să faci în așa fel încât o parte din ea să coincidă cu optsprezece ore înghesuite, grețoase, pe care trebuia să le petreci la clasa economică, cu atât mai bine. Claude privea pe fereastră cu ochii roșii, umflați, refuza orice mâncare i se oferea, bea într-una bere de ghimbir și obținea simpatie pentru mama lui.

Rosie îi convinsese în același timp pe Penn și pe Claude de călătorie. O să fie o oportunitate incredibilă, spusese ea, să călătorim într-un loc nou, să vedem lumea, să-i ajutăm pe cei mai puțin norocoși.

— Nimeni nu este mai puțin norocos decât eu, spuse Claude.

— Decât mine. Penn nu tolera pronumele greșit folosite.

— Ești sănătos, puternic și capabil – Rosie simți că aici erau mai multe în joc decât gramatica –, ai destulă mâncare și apă curată, locuiești într-un cartier sigur, ai o casă sigură, canalizare, medicamente când ai nevoie de ele, familie și prieteni care te iubesc, o educație de calitate și un câine foarte drăguț. Ești mai norocos decât foarte, foarte mulți oameni.

Claude își dădu ochii roșii peste cap.

— Dacă înseamnă că nu trebuie să mă întorc la școala, merg oriunde.

— Și asta e adevărat. Rosie încercă să nu pară prea dornică. Excursia asta îți va permite să iei o pauză și să recapeți perspectiva, să îți aloci niște timp.

— Pauză față de aici sau față de mine? spuse Penn.

Claude ridică privirea, alarmat. Părinții lui nu se certau suficient de des ca asta să nu fie mare lucru când se întâmpla. Însă Rosie era mulțumită să vadă că el observa ceva, orice, că nu se întâmpla totul

undeva în capul lui. Dar asta nu era o conversație pe care s-o aibă în fața lui, așa că renunțară amândoi. Mai târziu totuși, Penn spuse:

— Thailanda este destul de departe doar ca să scapi de o ceartă.

— Nu de aceea mă duc.

— Ba sigur că da.

— Trebuie să fac ceva ca să-l împac pe Howie.

— N-ai mai făcut asta până acum.

— Tocmai de aceea. Nu ne putem permite să pierd slujba asta.

— N-o să se ajungă niciodată la asta și o știi și tu.

— Este o cauză bună, Penn. Clinica se ocupă de refugiați din Birmania, rezidenți fără acte, oameni din triburi izolate. Este o muncă importantă…

— De care până acum nu ai fost deloc interesată.

— Nu e că nu am fost interesată. Doar că nu a fost niciodată posibilă până acum, cu copiii și școala și…

— Ce anume din toate astea a încetat să mai fie valabil acum?

— O să fie bine pentru ea – el – oricine, să vadă puțin din lume, se poticni Rosie. Thailanda este un loc prietenos, sigur…

— Nu la fel de sigur ca aici.

— Trebuie să încetinim. Cu toții trebuie s-o luăm puțin mai încet. Tu trebuie să iei o pauză din cercetarea vaginurilor. Copilul acesta are nevoie de o pauză de la școală, de la a păstra secrete, de la Aggie, de la toată situația asta. Familia asta are nevoie de o pauză de la toată greutatea și drama…

— Și tu ai nevoie de o pauză de la mine, spuse Penn.

Rosie închise ochii.

— Și eu am nevoie de o pauză de la tine.

El o privi prin pleoapele ei închise și nu spuse nimic, pentru câteva momente îndelungi, care se întindeau ca autostrăzile din Wyoming. Apoi plecă.

Așa că și ea putea să suprapună suferința din iubire cu zborul internațional.

Rosie nu o sună pe Carmelo până când nu era deja în aeroport. Nu voia să fie convinsă să renunțe. Previzibil, mama ei era foarte mamă.

— Dar malaria? începu ea.

— Am luat medicamente.

— Dar febra tifoidă?

— Mai multe medicamente.

— Dar febra aia tropicală?

— Dengue?

— Da, dengue.

— Folosim DEET.

— DEET nu îți face rău?

— Nu în cantități mici.

— Cantitățile mici sunt suficiente pentru prevenirea înțepăturilor de insecte?

— Am adus haine cu mânecă lungă.

— N-o să fie cald?

— Tu locuiești în Phoenix, mamă.

— Dar băieții?

— Vor fi bine.

— Cât timp vei fi plecată?

— Nu știu.

— Cum rămâne cu Penn?

A! Aici era problema.

— O să fie bine fără mine.

— Dar tu fără el, dragă?

O întrebare extrem de rezonabilă.

— El… el scrie o poveste în loc să trăiască viața noastră.

— Poate le face pe ambele.

— Nu poate să le facă pe ambele, mamă. Ambele nu este o opțiune. Sunt ireconciliabile. Copilul nostru este o persoană adevărată și astfel nu poate să fie un personaj într-o poveste. Penn crede că tot ceea ce este greșit este doar un preludiu al magiei și într-o zi, în curând, vom uita cu toții ce a trecut și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

— Mie îmi sună bine.
— Fanteziile mereu sună bine.
— Penn nu a fost niciodată un realist, draga mea.
— A nu fi un realist nu face ca realitatea să dispară, țipă Rosie. Transformarea oferită aici nu este magie. Nu este instantanee și este dureroasă. Sunt ani și ani de sărutat broaște. Înseamnă sărutat broaște pentru tot restul vieții, înseamnă sărutat de broaște cu efecte secundare nasoale și rezultate imprevizibile pe care nu le poți anula dacă te răzgândești, care rezultă poate în a deveni mai mult prințesă și mai puțin servitoare ca înainte, dar nu înseamnă că ești doar prințesă și deloc servitoare.
— Poppy ce spune?
— Nimic. Numele începea din nou să i se pară deja străin urechilor lui Rosie. Poppy nu mai e, mamă. El vrea să fie iar Claude.
— Vrea să fie? întrebă Carmelo.
— Vrea să fie. Trebuie să fie. Crede că este. Crede că ar trebui. Crede că trebuie. Nu știu.
— Ai întrebat-o?
— Pe el, corectă Rosie.
— Ai întrebat?
— Am încercat, mamă. Nu poate să-mi spună. Poate că nu știe. E foarte trist.
— Atunci nu acesta este răspunsul tău? se întrebă Carmelo.
— Nici eu nu știu, spuse Rosie și apoi, foarte încet, pentru că încerca să fie adult și să nu plângă la telefon cu mama ei în aeroport, și eu sunt foarte tristă.
Carmelo nu spuse nimic pentru un moment. Apoi spuse:
— Dar atacurile elefanților?
— Atacurile elefanților?
— În Thailanda au elefanți, dragă, și ei nu sunt alungați cu DEET.

Părea să-i spună lui Rosie că a fi călcat în picioare de un animal de cinci tone era ultimul pe lista de griji a mamei sale.

Dar dacă ea împărtășea (unele dintre) grijile lui Carmelo, Rosie tot pleca, în sfârșit, în Thailanda, îndeplinind o promisiune pe care o făcuse surorii sale cu mult timp în urmă. Deși era nefericită de cum lăsase lucrurile cu Penn, de faptul că voia, pentru prima oară de când se cunoscuseră, să fie departe de el, tot zbura spre Asia îndepărtată cu cel mai mic copil al ei. Deși încă era îngrijorată că lăsa băieții în propriile lor stări precare, că îl alegea din nou pe Claude și nu pe ei, că îi abandona ca să negocieze viețile lor de zi cu zi fără ea pentru puțină vreme, tot pleca în călătorie cu puiul ei.

Și chiar dacă nu era o călătorie în sine, era totuși o excursie internațională cu avionul, cu speranță, imaginație, panică, era bine și așa. Rosie învățase de-a lungul anilor să se mulțumească cu ce primea. Visase la excursiile pe care le-ar face cu fiica ei încă de când murise sora ei și chiar dacă nu mai era cu Poppy și venise acasă cu Claude, fiul risipitor, ei bine, n-ar fi fost prima oară.

DEPARTE

Avionul era înghesuit, friguros și plictisitor, zborul mai lung decât operațiile matematice și aproape în clipa în care ateriză în Bangkok, Claude tânjea să se întoarcă la bord ca atunci când (Poppy, atunci) căzuse dintr-un caiac de observat balene din Puget Sound. În avion avea un spațiu personal, suc rece din care mama lui îi dădea voie să bea o cantitate nelimitată, aparent, și o toaletă cu hârtie igienică. Și deși toaleta din avion mirosea a toaletă, restul avionului nu mirosea a baie. Tot Bangkokul mirosea a toaletă, nu exista hârtie igienică și temperatura fusese plăcută cam șaizeci de secunde, până când se decongelară din avion, iar apoi i se făcu mai cald decât îi fusese vreodată, mai cald decât atunci când o vizitaseră pe Carmy în Phoenix, cald și umed, ca într-o cadă, adică într-un minut era uscat și în clipa următoare transpirația ieșea din el în toate direcțiile ca o stropitoare spastică.

Claude nu era nici pe departe gata să se realăture lumii adevărate, dar, din fericire, Bangkok semăna foarte puțin cu așa ceva. El tot încerca să nu îi pese de nimic, dar era greu. Trotuarele erau invizibile, atât de pline de oameni, încât putea doar să ghicească faptul că sub ei erau trotuare. Mașinile erau toate roz aprins, turcoaz lucios și verde neon. Autobuzele erau multietajate, ca niște clădiri de mici apartamente pe roți. Escadroane de scutere se strecurau peste tot ca o invazie de insecte. Scuterele aveau familii întregi îngrămădite la bord, tatăl purtând cască, mama, copiii și bebelușii fiind toți cu capul gol și făcuți sandvici și neafectați de căldură, de miros sau de faptul că tatălui lor nu îi păsa de capetele lor mai mult decât de al lui. Când Claude se holba la aceste familii transpirate care se strecurau pe lângă duba lui cu aer condiționat, copiii îi făceau cu

mâna și îi zâmbeau, la fel și mamele, și tații. De fapt, se părea că toată lumea din Thailanda voia să îl privească direct în ochi și să îi zâmbească. Voiau să întrebe dacă era în regulă, dacă era fericit și dacă avea nevoie de ceva. Da, avea nevoie de aer condiționat mai puternic, hârtie igienică și niște spațiu personal. Și poate niște căști pentru copilașii de pe scutere.

Erau câini vagabonzi peste tot, care erau drăguți, dar pe care mama lui îi interzisese în mod absolut să îi atingă și, devreme ce asta nu îi stătea în fire mamei sale, el ascultă. Erau malluri care ocupau toate cele patru colțuri ale intersecțiilor, conectate de tuneluri de hamsteri deasupra străzilor. Erau restaurante întregi în mijlocul trotuarului care arătau ca standuri de hotdog, doar că vindeau supe complicate de tăieței, banane prăjite împăturite în aluat pufos sau un pește întreg, uriaș, prăjit și presărat cu milioane de sosuri colorate, ca o înghețată. Și erau mici mese și scaune chiar în mijlocul trotuarului, ceea ce avea sens, de vreme ce puteai mânca un hotdog în drum spre autobuz, dar nu puteai să mergi în timp ce mâncai supă sau înghețată de pește, dar însemna că trebuia cumva să-ți faci loc printre toți oamenii, toți câinii, toate mesele și toate scaunele.

Își petrecură noaptea la etajul nouăsprezece al unui hotel elegant de care Claude era prea obosit să se bucure. (Ca printr-un fel de farmec ciudat, trecuseră două zile de când plecaseră de acasă, dar el nu dormise încă).

Apoi, în dimineața următoare, la prima oră, se duseră cu Ling, ghidul lor local, la o piață de unde să ia provizii pentru clinică. Mama lui părea obosită și copleșită și se străduia prea tare. Râdea fals și făcea comentarii precum: „Dragă, ia uită-te la acele vase cu pește”, de parcă Poppy-ihtiologul s-ar fi bucurat să îi vadă răsucindu-se unul lângă altul, luptându-se să se scufunde într-o apă prea puțin adâncă, sau „Mmm, miroase aceste

condimente”, de parcă Claude-bucătarul-copil ar fi fost înveselit de grămezile rotunde de curry mari ca niște coșuri de baschet, sau „O, uau! Pungi uriașe cu insecte!”, de parcă cineva ar putea fi înveselit de coșuri cu insecte. De parcă ar fi fost în vacanță distrându-se la maximum și nu ar fi fugit de acasă, de fapt. O lăsa pe mama lui să îl țină de mână totuși, pentru că piața din Bangkok făcea ca trotuarele să pară pustii și pentru că sub noile sale sandale totul era umed și alunecos, o suprafață undeva între pământ și podea. Claude simțea miros de sânge uscat și de sânge ud. Mirosea oameni transpirați, fructe putrede și iz de naftalină. Mirosea benzină pentru că, în mod imposibil, scuterele aveau voie să circule direct prin mijlocul culoarelor înguste ca niște paie. Erau șuvițe pastelat colorate de zahăr ca părul de zână. Erau pungi mici de plastic pline cu sirop, gheață și fructe, pe care oamenii le țineau agățate de mânere și din care beau prin paie. Erau verdețuri de fiecare nuanță, formă și mărime, inclusiv cele despre care Ling spunea că erau folosite pentru a vindeca suferința din dragoste. Claude se întreba ce anume la el sugera că ar putea avea nevoie de așa ceva. Mama lui îi zâmbi trist și îl strânse de mână, dar reuși să nu spună nimic cu voce tare.

Totuși, toate astea se dovediră a fi preludiul. Insectele, vata de zahăr și legumele ciudate erau partea cea mai ușoară, ceea ce trebuie să fi ghicit, pentru că insectele, vata de zahăr și legumele ciudate nu miros a sânge uscat sau ud. În partea următoare a pieței, Claude nu voi decât să se așeze și să plângă pentru că în cuști de mărimea cuștii lui Jupiter se aflau grămezi și grămezi de găini lucioase, negre, găini unele peste altele, găini care țipau una la alta pentru că se călcau pe cap. La început, Claude se întrebă vag dacă putea să țină una în brațe sau cel puțin să mângâie una, dar apoi, amețit, văzu greșeala lui pentru că deasupra cuștii era o tavă uriașă de găini moarte, cu pielea goală,

palidă și încrețită, picioarele lor galbene întinse spre salvare, dar, fără cap, era mult prea târziu pentru asta. Alături era o cușcă și mai mică cu gâște înăuntru, gâște de poveste, cu trupuri albe ca zăpada, ciocuri și picioare portocalii ca de Halloween. Erau mult prea multe pentru spațiul mic și erau la fel de înghesuite ca și el, dar cel puțin ele aveau ambele picioare pe podea. Gâștele făcuseră un jurământ de tăcere pentru că și pe cușca lor era o tavă cu cadavre înfășurate în plastic, cu prețul scris pe ele cu cariocă roșie. Și lângă ele, rațele. Ele nu își puteau vedea viitorul sumbru, dar probabil că îl puteau mirosi. Apoi erau fețele de porc – nu capul, doar fața goală, moale: râtul, urechile crețe și găuri oribile unde fuseseră ochii. La capătul rândului, o femeie antică și ridată stătea cocoșată pe un scaun și punea mici creveți săritori în pungi de plastic.

Storcea lămâie verde peste ei și îi presăra cu sare, cam la fel ca atunci când fusese botezat vărul lui Aggie, iar omul de afaceri care îi cumpărase îi băgă în gură, așa, încă sărind, de parcă mânca floricele de porumb la film. Claude înțelese brusc ce însemna să simți că pereții încep să se strângă în jurul tău. Încercă să respire adânc, dar mirosul păsărilor îngrozite îi ardea nasul, gâtul și pieptul.

Erau animale moarte peste tot. Era mâncare ciudată peste tot. Era zgomot peste tot, ca o coloană sonoră dată prea tare de vânzare, și cumpărare, și negociere, și transpirație. Dar celălalt lucru pe care Claude îl văzu peste tot în Bangkok, ceea ce era miracolul din Bangkok, erau oamenii – femei – ca el. Ca Poppy.

Erau frumoase. Aveau părul lung și negru ca pisicile care aduc ghinion și curbat acolo unde se curba gatul, pliat perfect pe după urechi cu flori care trebuiau să fie artificiale, dar nu erau – păr superb, perfect, uimitor. Aveau și feluri superbe, perfecte și uimitoare în care își mișcau acel păr, atingându-l doar ușor cu mâinile, râzând, astfel

încât le venea frumos peste față sau îl scuturau, astfel încât le dansa pe spate ca într-o reclamă la șampon. Ele mișcau totul perfect, de fapt. Șoldurile se unduiau înainte și înapoi, înainte și înapoi când mergeau, dar scurt, nu ca femeile sexy din filme care se mișcau ca niște ștergătoare de parbriz, ci mai mult ca niște sălcii în vânt. Și hainele lor – Claude adora tot ce purtau aceste femei: fuste lungi, brodate. Bluze care le îmbrățișau siluetele, modeste, dar sugestive, ca o clipire din ochi, dar nu intenționat. Blugi și tricouri care arătau la fel ca blugii și tricourile obișnuite, doar că erau cumva complet feminine. Eșarfe care păreau să plutească în jurul gâturilor lor ca niște frunze pe iazuri de iarnă și, deși Claude credea că s-ar lichefia dacă ar purta o eșarfa pe căldura aceea și deși Claude își aminti că era pedepsit și că trebuia să fie Claude, eșarfele îl încântau oricum.

Una vindea la o tarabă de fructe. Una făcea ghirlande de gălbenele pe o masă de plastic în fața unui magazin 7-Eleven. Una era chelneriță în restaurantul cu tăieței unde se opriră să ia prânzul. Claude le vedea în trenul suspendat, mergând la serviciu într-un birou sau undeva unde era important să poarte costum și tocuri. Oare mama lui le observase măcar? Nu-și dădea seama. Dar dacă le priveai cu atenție, iar Claude le privea – nu-și putea desprinde ochii de la ele observai că acea porțiune a gâtului care se mișca la înghițit era mai mare ca de obicei. Observai și că mâinile și picioarele lor erau mai mari. Când îți vorbeau, o făceau cu niște voci adorabile, aspre, sau purtau un machiaj puțin mai strident decât celelalte femei din jurul lor, sau aveau sprâncene puțin mai asertive, mai sigure, mai prezente. Erau frumoașe și erau peste tot și toată lumea părea să le știe secretul și nimănui nu părea să îi pese, ceea ce, presupunea Claude, însemna că, de fapt, nu prea era deloc un secret.

Dar chiar când spiona spirite înfrățite din cealaltă parte a lumii, Ling anunță, cu un zâmbet curajos pe care nici Claude și nici mama lui nu îl credeau, că sosise timpul să parcurgă cei cinci sute de kilometri spre nord spre clinică, un număr pe care l-ar fi putut exprima la fel de bine în cuarci, pentru că, de fapt, Claude nu știa cât de departe însemnau cinci sute de kilometri. Ceea ce înțelese însă erau zâmbetele tremurătoare ale adulților: urma să dureze toată ziua și urma să fie extenuant. Noua lor dubă avea mici bucăți de aur subțire ca hârtia lipite pe tot tavanul deasupra oglinzii retrovizoare ca să arate că fusese binecuvântată de un călugăr.

Din păcate, se părea că nu fusese binecuvântată de un mecanic, pentru că lipseau acele chestii săltătoare care te împiedicau să sari peste tot, să te dai cu capul de tavan și să vrei să vomiți de fiecare dată când treceai peste un dâmb.

— Șocuri, spuse mama lui încruntată a mia oară când se întâmplă.

— Ce e cu ele?

— Ne-ar prinde bine câteva.

— Eu am parte de multe, spuse Claude.

Mama lui se ridică și se mută pe rândul de scaune din spatele lui, se întinse pe el și închise ochii fără să mai rostească un cuvânt. Dar oricât de tentant făcea să pară mama lui asta și oricât de groaznic se simțea el, Claude nu putea să doarmă. Era prea mult de văzut. În afara Bangkokului, Thailanda arăta precum ceva ce ar inventa tatăl lui. Era un spital pentru elefanți. Erau sute de copii de școală care adunau uscături din copaci ca să prevină incendiile de pădure. Erau standuri pe marginea drumului unde se vindeau cuiburi uriașe de viespi, ca de hârtie, de mâncat cu zahăr și chili. Când opreau la semafoare, femei bătrâne acoperite din cap până în picioare cu măști, pălării și eșarfe pe o căldură de 37 de grade încercau să le vândă orez lipicios sau chipsuri sărate de banane. Chiar și

ce era familiar nu era familiar. Nu putea numi nici măcar lucrurile pe care părea că le știe.

De-a lungul drumului, văzu căsuțe miniaturale peste tot, uneori pe pământ, uneori pe stâlpi, ca niște căsuțe poștale complicate. Le văzuse în Bangkok, lângă hotelul său și lângă standurile de la piață și magazinele 7-Eleven și cele de tăieței. Acum, pe drumul spre nord, le văzu în afara fiecărei case, mari sau mici, temple sau colibe, în afara fiecărui mall dărăpănat și a fiecărei benzinării. Le vedea în junglă printre copaci și în vârfuri de munte. Le vedea în colțurile câmpurilor de orez și ale plantațiilor de cocotieri și unde se reîmpădurea cu tec. Bivolii de apă și vacile pășteau în jurul lor, pe sub bananieri.

Câinii le ignorau în toată țara.

— Ce sunt astea? Era prima oară când cineva vorbise de kilometri întregi, iar Ling păru să tresară când îl auzi.

— Case pentru spirite. Le punem lângă casă și afacere, templu, restaurant, peste tot. Avem multe spirite în Thailanda. Spiritele sunt răutăcioase. Știi? Obraznice. Vrem să nu facă probleme acasă și la serviciu, așa că le dăm loc să facă prostii afară. Apoi le oferim daruri ca să le ținem fericite acolo. Ele obțin ceea ce caută afară ca să nu intre înăuntru.

— Daruri?

— Ofrande, floare. Fruct. Tămâie. Poate bere. Poate țigară. El ridică din umeri. Depinde ce le place.

Când drumul începu să urce, lăsară casele, oamenii și spiritele în urmă. Era o junglă. Una adevărată. Care este diferența dintre pădure și junglă? Ambele aveau mulți arbori. Ambele ascundeau multe din ceea ce puteai auzi (îngrijorător), dar nu puteai vedea. Aceasta avea chiar, spre mirarea lui Claude, pini cu ace lungi, la fel ca acasă. Dar aceasta era sigur o junglă. În primul rând, era de un milion de ori mai caldă și

mai umedă decât o piscină interioară. În al doilea rând, erau plante agățătoare, ca și când copacii ar fi fost mâncați și între fiecare doi arbori, un palmier ieșea în unghiuri ciudate, de parcă intenționase să crească în cu totul alt loc și ajunsese aici doar din greșeală. Toată jungla era acoperită cu mușchi și ferigi, frunze și încă și mai multe plante agățătoare și era un tavan între copaci care era verde și încâlcit și, alarmant, se mișca. În loc de o ploaie ușoară și bâzâit încet și cântece de păsări ca acasă, aici, insecte, broaște, probabil și maimuțe și posibil tigri țipau, urlau și strigau, revendicându-și spațiile dintre palmieri, cântând la stele. Dar în mare parte diferența era aceasta: poveștile aveau loc în păduri, nu în jungle. Duba parcurse agitat suficienți kilometri prin această sălbăticie pentru ca mintea lui Claude să găsească motivul pentru care jungla era diferită de pădure: te puteai pierde în pădure și ieși pe partea cealaltă. Dacă te pierdeai în jungla aceasta, erai pierdut pentru totdeauna.

AJUTOR AMBIGUU

În dimineața următoare, imediat după răsărit, nu era nicio răcoare de peste noapte pe care zorii s-o îndepărteze, aerul era deja îmbibat și prima lor impresie despre clinică fu auzită, înainte să fie văzută, în timp ce mergeau pe biciclete. Se auzea sunetul de metal pe metal, un vaiet ca un fluier de tren, bufnituri triste și strigăte pe care Rosie nu le putea identifica drept thailandeze sau birmaneze, dar știa sigur că erau înjurături. Bănui că cineva striga la niște pisici care se băteau sau erau poate în călduri, deși văzuseră și mai mulți câini până acum și niciodată în viața ei nu auzise un câine scoțând un astfel de sunet, un vaiet ascuțit, mai mult țipăt decât strigăt. Vreun fel de insectă, poate? Trebuia să fie mai mare decât era dispusă să se gândească atât de devreme dimineața. O maimuță? O armată de broaște? Un atac de animale? Și, într-adevăr, când ea și Claude ajunseră la gura potecii fragmentate de pământ care ducea spre clinică, găsiră picioare acoperite de funingine și de noroi și tibii zgâriate care loveau cu disperare un trup altfel consumat complet de un stomac vorace, mârâitor.

Când se dezvălui, bătălia se dovedi a fi veche de-o viață, dar nu animalică: mișcare versus stază, senescență versus tenacitate tinerească, stomacul în chestiune nefiind nici bestie, nici om, ci mineral: o camionetă antică. Sub capota deschisă era un mecanic care înjura și în cabină, doi copii mici care chicoteau, unul pe podea care folosea două mâini ca să apese și să elibereze (de obicei simultan) ambreiajul, iar celălalt întorcând cheia (cu mai multă tenacitate decât ar fi fost ideal) așa cum era instruit.

„Camionetă” era un termen generos. Era mai mult rugină decât motor, mai mult pământ decât vehicul și nu genul de pământ pe care puteai să-l

speli cu un frecuș bun, pentru că Rosie avea senzația că pământul acesta era încărcat de multe altele. Caroseria fusese odată verde și probabil frumoasă. Era una dintre acele camionete din anii ’50 cu capotele bombate și aripile rotunjite în jurul roților, pe care cineva de acasă le-ar fi decorat cu cauciucuri cu margini albe, un grilaj cromat, lustruit o mie de ore, și ar fi făcut parada cu ea de Ziua Independenței.

Acesta nu arăta așa. Aparent, nici nu mergea așa.

Camionul murdar scuipă afară un mecanic și mai murdar.

— Tu medic nou?

— Da. Rosie Walsh. Aceasta este fi… ul meu, se bâlbâi ea. Claude. Ea îl privi ca să vadă dacă se putea scuza din priviri, dar el ținea ochii în pământ.

— Conduci?

— Nu, am venit pe biciclete. Se întoarse înapoi spre mecanic, distrasă. Casa de oaspeți în care stăm ne-a împrumutat biciclete.

— Scuze, engleza mea. Mecanicul încercă din nou. *Știi* să conduci? Mașină viteze manuale?

— O! Da! Se părea că și înțelegerea limbii era afectată de fusul orar.

Mecanicul alungă cei doi copii din cabină, făcu ultimele retușuri sub capotă și îi făcu lui Rosie semnul internațional pentru „Roagă-te la zeii tăi și dă-i bătaie iar”. Motorul porni ca o focă bine dresată. Asta aduse multă bucurie. Prima procedură a lui Rosie la clinică fu un succes. Pacientul – pe cât de improbabil i se părea – supraviețui.

Mecanicul era plin de unsoare de la coate în jos, dar, din fericire, salutările în Thailanda nu implicau datul mâinii, ci apăsarea mâinilor în fața pieptului și o plecăciune față de celălalt.

— Încântat să te cunosc. Eu sunt K. Nu întreba de la ce vine K. Vine de la prea multe. Fericiți să

vă avem aici. Îți prezint locul. Mai întâi, acesta este Sorry Ralph.

— Camioneta se cheamă Ralph?

— Sorry Ralph, corectă K.

— De ce?

— Îi pare tare rău.

— Văd asta.

— Sorry Ralph este ambulanță. Aduce medicamente și provizii dacă sunt medicamente și provizii. E și dric. De obicei îi pare rău, așa că sper să nu ai nevoie.

Rosie încuviință. Era surprinsă să vadă că mecanicul era atât femeie, cât și comitetul de primire. K se întoarse și porni într-un mers aparent, dar Rosie și Claude se treziră că, practic, alergau ca să țină pasul. La fiecare cotitură, anturajul lor creștea, toată lumea fiind dornică să îi cunoască, cu mâinile apăsate pe piept și o plecăciune și mergeau alături de ei, toți fericiți să lase mecanicul să conducă. Claude fu luat pe sus și Rosie întinse mâna după el de parcă rămășițele de care se agățau fură brusc împrăștiate pe mări agitate, dar el era deja atât de departe, cu valuri de oameni între ei. Rosie se simți în același timp luată de val și se străduia să țină pasul. Un cor de voci în diferite limbi o informă care pe unde era și îi oferiră informații care probabil că erau importante. Un arbore de degete arăta în toate direcțiile simultan.

Era o clădire care era limpede secția de obstetrică. Cel puțin îți dădeai seama că era obstetrică dacă te uitai. Era un atelier de unde atârnau membre fără corp – în mare parte picioare și tălpi, în diverse stadii de finalizare, unele încă erau asamblate, un fierăstrău cu bandă, o mașină de găurit. Erau pacienți care stăteau pe scaune sau în scaune cu rotile, ale căror picioare se terminau înaintea pantalonilor, așa că vedea cui aparțineau. Era un portic în aer liber – de fapt, o podea murdară sub un acoperiș de cutii plate de carton

legate sub o prelată – plin cu șezlonguri de plastic, saci de dormit și pături în grămezi unde familiile erau campate. Dacă așteptau tratament sau vești despre altcineva care era tratat sau cu totul altceva, Rosie nu își dădea seama de asta decât prin faptul că nu sângerau, gemeau de durere sau erau pe cale să nască. Peste tot erau cozi pe jumătate formate, pe jumătate pline. Lipit de un perete de ciment era un panou oftalmologie, la capătul unei poteci de pământ presărate cu pietre. Erau câini vagabonzi care intrau și ieșeau leneși din clădiri, inclusiv din cea etichetată drept Departamentul chirurgical, o clădire cu găuri pentru uși și ferestre, dar fără uși și ferestre care să le umple. Era un petic mare de pământ cu scaune de peluză gen șezlong și din cele drepte, obișnuite, în spatele lor și deși pacienții se întindeau, cu gurile deschise, pe primele și deși pe celălalt era un medic, cu halat și mănuși de cauciuc, lui Rosie nu-i venea să creadă că acesta era un cabinet stomatologic, dar se înșela.

Clădirile erau din blocuri de beton, cu bare la ferestre sau plastic peticit cu decupaje ca dantela. Acoperișuri de metal ondulat, pline cu resturi erau plasate la câtiva centimetri de capetele pereților. Podele de linoleum ondulat, cu modelele aproape complet decolorate, se revărsau în spațiile de pământ sau ciment de afară. Scurgeri goale, deschise, mărgineau toate trotuarele, un semn că în sezonul ploios transformau toate podelele de pământ în noroi moale, lipicios și plin de insecte. Totul era fără aer condiționat, nesteril, nesigilat și nediferențiat. Dar intrările, pragurile ușilor, spațiile deschise unde ar fi trebuit să fie ușile erau toate acoperite de papuci de plastic, saboți și sandale de plastic, câte o mătură de paie era mereu rezemată undeva în apropiere, așa că, deși pereții și tavanele erau acoperite de decenii de murdărie acumulată, podelele erau, în mod miraculos, semnificativ de curate.

Aparentul anturaj o conduse pe Rosie la cea mai mare clădire și o însoți înăuntru. Nu semăna cu nimic din ce văzuse în viața ei – era dincolo de imaginație –, dar se simți imediat ca acasă. Graba celor câțiva medici și asistente prezente, concentrarea medicului care făcea triaj la foc continuu în miezul uraganului din încăpere, mirosul se sânge și panică, mirosul de antiseptic accentuând în loc să le acopere pe celelalte, scurgeri suspecte evitate, pacienți incapabili să întrebe, temători să afle: o cameră de urgență.

Nu erau tărgi, paturi, perdele, monitoare, nu erau aparate. Pacienții erau întinși pe platforme simple de lemn, acoperiți cu resturi de fețe de masă vechi, căptușite, zdrențuite. Pacienții stăteau întinși lângă alți pacienți într-un amestec de fire de perfuzii. Tremurau lângă pereți, lăsând urme de sânge, vomă sau bandaje în colțurile camerei. Stăteau pe podea între paturile din platforme de lemn, așa că personalul se strecura printre ei ca niște rândunici. Era imposibil să-ți dai seama cine aștepta tratamentul și cine aștepta pe cineva drag, ale cui membre mutilate și lipsă erau noi și ale cui fuseseră așa de decenii, ale cui fețe trase și palide, frunți umede, ochi goi, strălucitori, erau un semn de febră sau frică sau deveniseră așa în urma multor ani de stare precară. Imediat lângă ușă era o mică masă pliantă, cu un teanc de hârtii înalt de jumătate de metru, ținut pe leu cu o piatră – formulare de internare.

Nici nu era șapte dimineața.

După ce o depozitase acolo unde era limpede că îi era locul, anturajul lui Rosie dispăru și se întoarse la posturile abandonate temporar pentru a o întâmpina. Cine îl luase pe Claude și unde? Nici măcar nu avea pe cine să întrebe.

— Ești gata? Un adolescent de la masa pliantă făcu semn încurajator spre teancul de hârtii.

Rosie nu era sigură la ce să se aștepte. Un fel de orientare prin junglă? Un instructaj de la resurse

umane despre formularele de impozit și deduceri? O prelegere de la departamentul legal despre hărțuirea sexuală? Cumva, se aștepta la asigurări călduroase în privința copilului său și ce urma să facă în timp ce ea lucra. Cumva, își imaginase ceva între reparații de camionete și consultarea pacienților. Dar nu era nimic.

Hârtia de pe teanc o direcționă spre patul 8. Identificând clădirea de obstetrică undeva în urmă, Rosie fu surprinsă să vadă acolo o pacientă în travaliu, un travaliu sănătos după câte se părea. Când cercetă mai aproape, fu și mai surprinsă când văzu ce era între genunchii desfăcuți ai pacientei.

— Tu ești mecanicul, nu se putu abține ea să spună.

K zâmbi.

— Și moașa.

Pe cât de improbabil părea, K mecanicul părea să aibă totul sub control, dar îi ceru lui Rosie să rămână oricum.

— Devreme, explică K. Ea programat cezariană la spital luna viitoare, dar nu mai ajunge.

O naștere prin cezariană programată la spital undeva în această zonă rurală și izolată i se păru lui Rosie la fel de improbabilă pe cât era un mecanic auto care asista la nașterea unui copil prematur.

— De ce a programat cezariana?

— A avut scarlatină când era copil.

K scoase din pumnul strâns al pacientei un plic umed, mototolit, din care Rosie scoase o scrisoare, decolorată și veche și, pe lângă asta, într-un scris pe care nu-l putea denumi, darămite descifra. Pacienta se oprea între contracții să pară foarte mândră.

— Ea avut scarlatină și apoi mers două săptămâni pe jos la oraș să vadă medic. Probabil familia ei au puțini bani. Doctor făcut poză, privit la inimă, scris notă pentru dacă ea gravidă. Ea norocoasă. Dar apoi travaliu devreme.

Oară Rosie era aici să trateze mama sau copilul?

— Cât de devreme?

— Poate a treizeci și doua săptămână.

Rosie privi în jur. Nu era doar faptul că nu existau incubatoare pentru nou-născuți, nu erau ventilatoare mecanice, bili-lumini. Ci că ar fi fost absurd să întrebe de așa ceva. Sigur că dacă ar fi avut un monitor cardiopulmonar neonatal, ar fi avut și cearșafuri, și paturi adevărate?

— Și scrisoarea? Ce scrie?

K ridică din umeri și o alină pe pacientă în timp ce copilul începea să apară.

— Nu pot citi tot. Și foarte scurt. Dar daune. Leziuni. Știi?

Rosie știa și nu știa în același timp. Ea nu văzuse niciodată boli cardiace provocate de febră reumatică – erau atât de atenți cu streptococii în ziua de azi și era atât de ușor de tratat –, dar pacientele cu genul de afecțiuni pe care le provoca această febră erau în general sfătuite să nu facă copii, nu doar stresul travaliului, ci și al sarcinii în sine fiind prea mare pentru valvele inimii compromise. Întrucât era clar că era mult prea târziu, tot ce rămânea era să aștepte și să vadă cine avea nevoie de ajutor după aceea: mama cu o inimă prea slăbită, sau copilul cu plămâni prea slabi. Rosie stătu și o ținu de mână în timp ce pacienta împinse și plânse și așteptă, gâfâi, împinse și plânse, în timp ce K scoase capul afară, întorcând cu grijă, apoi umerii, fără ezitare, restul copilului ieșind repede, umed și alunecos ca o vidră, copilul plângând, proaspăta mamă plângând, chiar și Rosie lăcrimând puțin. Trecuse multă vreme de când trecuse prin asta – ca medic și ca pacient travaliul și nașterea, și era afectată de fusul orar și copleșită. Și ușurată. Copilul era foarte mic, prea mic, dar roz, plângea – dacă nu tare, dacă nu mult, măcar puțin. K îl înfășă într-un rest de tricou pe care scria EAST LAKE HIGH BEACH WEEK 2009: SURF THIS! și îl puse în brațele mamei

sale, chiar lângă inima ei cicatrizată. K, Rosie și ceilalți pacienți care așteptau vegheau pe platformele lor de lemn, în jurul lor. Totul era miracol și sărbătorire. Prin ceața acestei minuni, Rosie privi peste rândurile de oameni care încă așteptau și decise să lase restul acestui caz în mâinile aparent multitalentate ale mecanicului.

Apoi, într-o limbă pe care Rosie nu o mai auzise în viața ei, dar o înțelese de parcă ar fi fost limba ei maternă, pacienta șuieră că nu putea să respire. Inhalațiile ei deveniră scurte, apoi începu să gâfâie dintr-odată. Chipul îi deveni cenușiu, ochii i se dădură peste cap și K fu cea cu prezența de spirit să apuce copilul care se prăvălea din brațele mamei slăbite.

Rosie îi ascultă plămânii și auzi ud, ca o cochilie de melc, deși în acest caz nu auzea apă, nu valuri, ci ca niște trosnituri de lemn ud în focul de tabără: raluri. Edem pulmonar. Pacienta se îneca. Aveau un ventilator? Rosie bănuia că momentan o mască ar fi fost suficientă.

— Oxigen, îi spuse ea lui K.

Dar K clătină din cap.

— Avem mască, iar ea părea mândră de asta, avem un rezervor de oxigen, dar e gol. Am cerut mai multe cu trei luni în urmă, dar încă nu au venit.

Rosie acceptă asta. Pielea pacientei devenea din ce în ce mai gri. Spută roz și rău prevestitoare i se înspuma la gură și la nas. Rosie trebuia să trateze inima și să spere că asta va permite plămânilor să își facă treaba și ei. Știa, dar întrebă oricum, speră, se rugă, imploră:

— Ecocardiogramă? K clătină iar din cap.

Fișa ei, măcar?

K flutură scrisoarea mototolită. Rosie închise ochii să exerseze pașii următori fără simțuri, fără sens. Fără istoric al pacientului, nu avea cum s-o întrebe despre simptomele sale, nu avea informații despre ce s-a încercat în trecut și a funcționat, ce s-

a încercat și a eșuat. Nu avea cum să se întoarcă la acele momente de adineauri, când totul era strălucitor și infuzat de bucurie. Nu avea nicio imagine a inimii în chestiune, a inimii care ceda. Oare valvele ei afectate aveau scurgeri, sau erau aproape cicatrizate și sigilate? Inima ei se forța de prea mult sânge sau prea puțin? Să îi încetinească bătăile inimii sau să le accelereze? Erau răspunsuri la aceste dihotomii, nu erau ambigue. Și cu răspunsuri veneau planuri clare de tratament, eficiente și directe. Dar Rosie fusese legată la ochi, amorțită, i se puseseră cătușe la mâini și fusese legată de o țeavă în mijlocul camerei. În lipsa unei ecocardiograme sau a unei radiografii – și cea din urmă părea la fel de fantastică precum cealaltă în acest loc –, nu putea să facă nimic.

Putea să facă un singur lucru. Era posibil, ea știa asta, să audă care dintre valve se scurgea și care era blocată, care dintre ventricule se umplea și care dădea pe dinafară, unde curgea sângele și unde nu curgea. Se aplecă. Ascultă. Inima ei bătu din ce în ce mai tare. Asta îmbunătățea sau înrăutățea lucrurile? Nu-și dădea seama. Închise ochii din nou. Elimină totul. Descompuse totul. Ascultă închiderea valvei aortice și pe a celei pulmonare, ascultă separat. Ascultă creșterea fluxului venos și presiunea negativă intratoracică. Ascultă cum se golea ventriculul drept și murmurul sistolic. Ascultă ca să vadă, să cerceteze cu urechile, să le forțeze să îi servească drept organe ale imaginației, precogniției și miracolului. Încercă să audă acolo povestea pulsului panicat, prea rapid, prea tare, cu toate semnele și detaliile, ce însemna și ce prevestea, istoria și fundalul. Dar nu putu să distingă. Ea știa că medicii făceau asta înainte de ecocardiograme, EKG-uri și radiografii toracice. Dar asta era cu mult înainte de vremea ei. O făcuse o dată, poate, la facultate, drept exercițiu. La un puls de 130 de bătăi pe minut, în busculada acestei clinici improvizate, plină de la un perete la celălalt

cu oameni frenetici și febrili, era depășită. Putea doar să ghicească.

— Esmolol? o întrebă pe K. K clătină din cap. Rosie nu era fericită, dar nici nu era surprinsă.

— Labetolol?

Esmolol ar fi fost mai bun. Era rapid, dar de scurtă durată și ar fi putut vedea. Dacă ajuta, bine. Dacă înrăutățea lucrurile, asta le oferea suficiente informații cât să merite riscul și după ce trecea în cinci minute, știau cum să continue. Dar Labetolol era suficient. Încetinirea ritmului inimii era o încercare bună și Labetololul era mult mai comun și mai ieftin. Ar fi trebuit să știe că acesta era medicamentul pe care îl aveau.

Dar K clătină iar din cap.

Rosie simți fluxul de adrenalină ca un prieten vechi, nechibzuit și neinvitat, unul pe care te bucurat că îl vedeai, dar știai că vei regreta de dimineață. Va trebui să se descurce cu morfina. Cel puțin ar calma pacienta. I-ar alina durerea. I-ar încetini ritmul inimii, i-ar dilata vasele de sânge și i-ar cumpăra – ei și tuturor – o respirație profundă.

Dar K clătină din cap chiar și la ieftina, simpla, comuna morfină.

— Pare rău, spuse K. Nu avem.

Rosie se dădu înapoi de lângă pacient, un pas, doi și se așeză pe un scaun albastru de plastic de picnic.

— Îmi pare rău, se scuză ea față de pacient, față de K, față de marele procent din lume care nu avea ceea ce celălalt mare procent din lume lua de-a gata. În Bangkok, la o distanță de zbor de 40 de minute, aveau spitale de ultimă generație pentru elefanți. Cum putea acest loc să fie atât de aproape și atât de departe, în același timp?

— Și mie, spuse K.

Rosie se gândi la momentul cu trei minute în urmă, când ar fi dat la schimb un fiu pentru o ecocardiogramă. Nu ar fi contat. A ști care era

problema nu ajuta dacă oricum nu era disponibilă nicio soluție.

— Ce faci? îi spuse lui K.

— Cazul următor, spuse K.

— O lăsăm să moară, pur și simplu?

— Nu o lăsăm, spuse K. Privim, ajutăm, alinăm, suntem martori. Data viitoare va fi mai bine.

— Pacientul următor?

K clătină din cap.

— Viața următoare.

— Nu putem să o punem în camionetă și s-o ducem la un spital? Unul adevărat?

— Nu putem să lipsim, spuse K tristă și acum Rosie nu știa și nici nu credea că mai conta oricum dacă nu se putea lipsi de camionetă, de ea însăși, de medicamente sau de o favoare de la un spital subfinanțat către un pacient care ori cum nu prea mai avea șanse. Făcu singurul lucru rămas de făcut. Se întoarse la teancul de formulare de internare și-l luă pe următorul.

Pacientul din patul 15 se sprijinea de el mai degrabă decât stătea întins. Era o femeie cu bebeluși gemeni, unul în fiecare braț și o ramură de copac înfiptă în vaginul ei, o încercare (evident) disperată și (până acum) eșuată de a pune capăt unei sarcini. După ea, era un băiat mai mic decât Poppy – decât Claude – cu o mușcătură de șarpe care părea otrăvitoare, provenită de la unul din cei opt șerpi veninoși pe care îi văzuse lângă casa lui și pe care îi numără mândru pe degete de parcă numea personaje de desene animate, dar apoi, în mod miraculos, umflătura se reduse și nu era otrăvitoare. Era un bebeluș cu beri-beri infantil, boală pe care Rosie își amintea vag că o studiase. Era un bărbat care pretindea că avea cincizeci de ani, dar arăta de optzeci de ani, cu tuberculoză colonică, un diagnostic care lui Rosie i se părea atât de extraordinar de rar și atât de comun asistentei care o ajuta la tradus. Un caz de angină Ludwig peste care trecuse atâta timp fără să fie

tratată cu antibioticele simple necesare pentru a opri infecția, încât pacientul avu nevoie de o traheotomie.

Dar în mare parte, în acea primă zi, la fel ca în fiecare zi înainte, ca fiecare zi care urma, era diaree, diaree și febră și pacienți care erau deshidratați, emaciați și epuizați. Nu era ca și când Rosie nu vedea asemenea simptome la clinica de familie. Dar aici erau suficient de grave, încât să pară cu totul altceva și chiar erau. Aici erau un portret despre ce se întâmpla atunci când lucrurile care puteau să fie evitate se întâmplau și apoi supurau, când ce era tratabil nu se trata, când oamenii nu-și permiteau ceea ce era accesibil, când lucrurile ambigue erau interpretate prost, etichetate prost, diagnosticate prost, aliniate prost. Aici, febra nu era provocată de gripa care se răspândea, nici de epuizarea din cauza examenelor care urmau și a înscrierilor la facultate al căror termen-limită se apropia, sau de un antrenor de hochei de câmp cu ambiții nerezonabile. Aici era provocată de țânțarii mici și insomniaci. Aici era provocată de apa murdară, mâncarea infestată sau de lipsa pantofilor. Era provocată de lipsa ajutoarelor, a ajutoarelor deturnate sau folosite greșit, ori a ajutoarelor ambigue. Aici, problemele erau provocate unele de altele. Malnutriția slăbea organismul atât de tare, încât nu putea lupta cu bacteriile. Diareea măcina mușchii, carnea și rezervele. Febra făcea ca pacienții să nu poată mânca. Așa că de ce putea orice pacient să arate atât de slab, bolnav și obosit? Cine putea spune?

În prima săptămână, ea văzu douăzeci și unu de cazuri diferite de malarie. Văzu ce făceau minele de teren mânuțelor care ridicau ceva strălucitor în iarbă și cum arătau acele mâini după ce mergeau trei zile prin junglă ca să ajungă la clinică. Văzu mai multe infecții ale căilor respiratorii superioare decât în toată cariera ei de până acum. Și văzu ce vedea mereu, ce văzuse întotdeauna – ce le făceau

copiii bolnavi părinților, ce le făceau părinții bătrâni copiilor lor, cum grija, frica și lipsa de opțiuni terminau ce începuseră țânțarii, minele de teren și bacteriile. Nu avea instalațiile și un personal pe care să îl știe ca pe propria bucătărie. Nu avea o secție de urgențe cu tot confortul de acasă – tomografe și aparate de RMN și o binecuvântată ecocardiografie. Dar avea cele mai importante abilități: reflex fără panică, acțiune fără alarmă, un cap limpede și mâini stabile, echilibru sub presiune extremă.

În prima zi, pe patul 26 dormea o familie cu șapte membri, cel mai mic trecut prin cenușa unui foc aparent mortal care ardea în fiecare noapte în fața casei lor. Cenușa arăta ca zăpada pe care o văzuse într-o carte cu poze care făcea parte dintr-un pachet de prim-ajutor și sprijin familial. Copilul avea arsuri de gradul doi și trei și o infecție, avea dureri mari, multă recuperare de făcut, dar nu despre asta își făcea Rosie griji.

Tatăl vorbea bine engleză, cel mai bine dintre toți pacienții pe care îi văzuse toată ziua. Rosie îi explică cu atenție cum să țină rănile curate, cum să aplice unguentele, cum să schimbe bandajele. Îl întrebă dacă el avea vreo întrebare.

— Da, spuse el. Unde am făcut greșeală?

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu fac focul în fiecare noapte, vin țânțari, aduc malarie. Dacă nu mă duc la câmp în fiecare dimineață, la prima oră, nu pot hrăni familie. Dacă aduc fiica la câmp cu mine, ea nu învață, aleargă, joacă. Dacă nu o las să aibă carte, ea nu va avea niciodată viață mai bună. Dar cartea făcut ca ea să vadă cenușa e zăpadă. Foc să țin departe țânțari și boală nu contează dacă ea ars. Am făcut greșeală. Unde?

Rosie parcurse povestea lui din nou, dar nici ea nu își dădea seama.

— Nicio greșeală, îi spuse ea, ceea ce, de fapt, era mai groaznic decât ce i se întâmplase fiicei sale

drept rezultat.

— Trebuie, spuse el.

La finalul acestei primei zile, Rosie tot se gândea, încercând să-și dea seama, să accepte ce greșise acest tată și pentru ce răspundea.

— Așa e să fii părinte. Ea încercă să pară empatică. Cu cât e mai grea alegerea, cu atât e mai puțin probabil ca oricare dintre opțiuni să fie una bună.

— Aici, atâtea lucruri rele. Poți proteja de unele, dar niciodată de toate.

— Aici și peste tot. Asta era adevărat. Dar aici era și mai adevărat. Și mereu. Ai făcut ce e mai bine pentru familia ta. Arsurile ei se vor vindeca și într-o zi ea va vedea zăpadă adevărată. Ai salvat această șansă pentru ea. Și ai salvat-o pe ea pentru asta. Te-ai descurcat foarte bine.

Când ajunse la finalul acelei prime ture și descoperi că dimineața trecuse și după-amiaza trecuse și venise noaptea, observă și că mulțimile de oameni – pacienții care așteptau răbdători, familiile care așteptau pacienți, oamenii care așteptau răbdători nimic în special – plecaseră. Fuseseră primiți de alți medici? Absorbiți de alte departamente? Vindecați și trimiși acasă? Trimiși acasă, pur și simplu? Nu știa. Era greu să-și imagineze unde plecaseră cu toții. Era și mai greu de imaginat că primiseră cu toții îngrijiri medicale. Dar Rosie era prea obosită să înțeleagă tot. Trebuia să-l găsească pe Claude și să afle cum fusese prima lui zi. Fusese la fel de străină și familiară ca a ei? La fel de cunoscută, dar totuși necunoscută și amețitoare? Era bine?

Dar când făcu primii pași spre copacul unde își lăsase bicicleta, își dădu seama că cel mai mult îi lipseau nu aparatele, un laborator, o farmacie și așternuturi sterile, ci Penn. Nu exista o sală de așteptare în sine, dar dacă ar fi existat, el ar fi fost acolo, așteptând-o să îi spună povești și să le asculte pe ale ei, așteptând s-o ducă acasă la finalul

unei zile lungi de pacienți și proză ca să stea de vorbă împreună și să fie împreună, să facă dragoste și familie împreună. În schimb, erau un perete de umiditate și o infinitate de insecte care țipau și o fiică – fiu – care nu se vedea nicăieri. Și acesta era într-adevăr un schimb prost.

NOVICE

Prima zi a lui Claude la clinică începu cu micul dejun care era, de fapt, la propriu, numit „glumă” și probabil ca asta și era, de vreme ce arăta ca o pastă diluată de grădiniță, presărată cu iarbă tăiată și un ou crud spart în mijloc. Când îl văzu, pe Claude îl luă amețeala. Sau poate era din cauza mirosului. Sau poate era, pur și simplu, din cauza existenței acelei porții. Nu îi fusese foame de când se întâmplase ce se întâmplase. Credea că era posibil să nu-i mai fie niciodată foame. Dar reuși să mănânce puțin. Nu voia să jignească pe nimeni. Și acum că știa că în Thailanda se mâncau creveți încă vii, i se păru prudent să mănânce ouă când erau oferite, chiar dacă erau crude și erau o glumă.

Era o infinitate de oameni care voiau să o cunoască pe mama lui, să îi mulțumească și să îi spună lucruri amabile, apoi să o ia de lângă el.

— Nu-ți face griji, strigă după mama lui o femeie cu dungi albe pictate pe obraji și nas. Vom avea multă grijă de copilul tău.

Dar mama lui evident că deja nici nu era îngrijorată pentru că nici nu se întoarse.

— Deci, ce facem cu tine toată ziua? Femeia îl privea pe Claude de sub o pălărie de paie uzată.

Claude nici măcar nu putea ghici.

— Mama ta ne ajută mare. Poate și tu ne ajuți mare.

Lui Claude îi trebui puțin timp să înțeleagă că acea clădire în care fusese adus era o școală. Școlile aveau clase, mese, panouri albe, computere, proiecte de artă, tăvi pentru teme și echipamente de joacă. Locul acesta avea o curte de pământ în față, cu câteva cauciucuri vechi care se scufundau în praf și o sală mare, deschisă, cu o bibliotecă în curs de dezmembrare, plină cu hârtii care ieșeau din dosare și mici teancuri de cărți vechi și un teanc de cartoane jumulite, pătate de

apă, cu cuvinte în engleză. Elevii erau în mare parte mai mici decât el și erau mulți, împrăștiați pe linoleumul subțire, uzat, pe care de-abia se mai distingeau modelele de piciorul-cocoșului și clopoței. Copiii vorbeau în grupuri mici sau dormeau ghemuiți la perete sau doar stăteau și nu se uitau la nimic. Dacă Claude s-ar fi așezat pe podea la școală și s-ar fi uitat în gol, ar fi dat de necazuri pentru că nu-și făcea treaba, dar vedea că aici nu erau prea multe lucruri de făcut oricum.

— Predai? întrebă femeia pictată.

Ce însemna asta? Doar ea nu credea că el era profesor. Chiar și oamenii care își imaginaseră că această cameră uzată, rănită era o sală de clasă nu și-ar putea imagina că un copil de zece ani e profesor. Nu-i așa?

— Nu? ghici Claude. Nu predau?

Dar se pare că acesta era răspunsul greșit pentru că femeia zâmbi și clătină din cap.

— Tu stai aici. Eu aduc elev. Tu predai engleză. Ea plecă și se întoarse peste câteva momente cu trei fete zâmbitoare, cu codițe și un teanc de cărți cu poze. Ea le spuse ceva fetițelor despre Claude într-o limbă care nu semăna cu thailandeza, dar era la fel de neînțeles, iar fetele se uitară la ele și chicotiră. Chiar și în Thailanda, toată lumea râdea de el. Înțelegea de ce râdeau totuși, pentru că știa că arăta complet absurd. Capul lui era urât. Hainele lui largi erau și mai urâte. Și de fiecare dată când mergea, se așeza, își încrucișa picioarele sau se ridica, trebuia să se gândească la cum să facă asta pentru că mișcările naturale din trecut păreau acum să se piardă pe drum. Și el ar fi râs de el însuși. Cel puțin aveau asta în comun, el și ceilalți.

— Bine? Femeia cu obrajii pictați îi zâmbi. Era o întrebare care părea să cuprindă multe lucruri. Avea tot ce îi trebuia? Înțelegea ce trebuia să facă? Avea nevoie de apă? Provizii de vreun fel? O gustare? Un plan de lecție? Un plan de orice fel?

„Bine” nu părea răspunsul sincer la oricare dintre aceste întrebări – la fel ca în cazul foamei, Claude nu credea că se va mai simți vreodată bine – dar asta răspunse oricum.

— Tu bine. Femeia făcu cu ochiul. Începe citește. Știi ce să faci mai departe.

Dar Claude nu știa ce să facă mai departe.

— Unde halatul tău? întrebă una dintre fetițele cu codițe înainte ca el să vadă măcar ce cărți avea în poală. Se numea Mya, și Claude fu ușurat pentru că, aparent, ea vorbea deja engleză. Nu că ar fi știut despre ce vorbea.

— Halatul meu?

— Tu călugăr, nu?

— Călugăr?

— *Nen?* Se numește, cred, „novice”?

— Nu sunt călugăr. Sunt o fa… un băiat.

Simți cum se roșește. Dacă Marnie Alison și Jake Irving care i-au distrus viața nu îi aminteau suficient cine era acum, ce trebuia să se întâmple pentru ca el să-și amintească? Fetițele nu părură să observe, totuși.

— Dar ai capul… Dao, ale cărei codițe erau legate cu funde roșii, căută cuvântul potrivit – dezbrăcat, iar Claude se întrebă cine venise înaintea lui, cine le învățase pe aceste fete un pic de engleză, cum și de ce „dezbrăcat” făcea parte din vocabularul lor. Nu credea că asta venea din cărțile cu poze.

— Am avut păr lung și negru la fel ca tine. El vorbea rar ca să îl înțeleagă. Dar înainte să vin aici l-am ras.

— Ca să devii călugăr?

— Nu…

— Ca să nu fie cald?

— Nici asta.

— Vrei să ascunzi? spuse a treia fetiță, Zeya.

Și exact asta era.

— Da. Am vrut să mă ascund.

— Dar de ce? Ești așa drăguț!

Acasă, băieților nu le spuneai că sunt drăguți. Drăguț însemna fată. Dar probabil că era o problemă de limbă străină pentru că nu se putea ca fetițele astea să creadă că era fată. Oare?

— Eram… furios, explică Claude pe jumătate, dar chipurile fetițelor se luminară când înțeleseră.

— A, furios, aprobară toate cu zâmbete mari și apucându-l pe Claude de mâini și una de mâinile celeilalte. Furios foarte bun motiv.

Interogarea lui era probabil o modalitate destul de buna să învețe engleză, iar Claude nu avea o idee mai bună, dar îi puse capăt oricum. Nu puteau pune foarte multe întrebări înainte să devină unele la care Claude nu putea răspunde, răspunsuri pe care nu le-ar înțelege chiar dacă el era dispus să le dea, chiar dacă știa răspunsurile, ceea ce nu era cazul. Nu voia să se gândească la acele răspunsuri, sau măcar la acele întrebări, oricum.

Apoi își aminti ghicitorile din origami de care era obsedat grupul PANK în clasa a treia. Unchiul lui Aggie le arătase cum să le facă într-o după-amiază de sâmbătă și în curând fiecare foaie de lucru, temă și bilet de acasă era împăturit într-un pătrat care se făcea din ce în ce mai mic, până când fiecare plan dezvăluia o culoare, o literă sau un simbol secret din care să aleagă și fiecare colț dezvăluia o întrebare finală. Cu hârtia împăturită în ciocuri de pasăre peste degete, deschideai gura păsării, o închideai și o desfăceai, o închideai, deschideai și întindeai de câte ori cerea ghicitorul și în final trebuia să răspunzi la întrebarea relevată astfel de zeii origami.

Claude primi o foaie de hârtie prețioasă – școala părea să aibă atât de puține – și scrise patru întrebări în inima inimii ei. O lăsă pe Zeya să fie prima ghicitoare. Voia să fie el primul, dar toate săreau și se agitau încercând să fie cuminți și erau atât de entuziasmate, încât Claude își aminti cum era să fii o fetiță de opt ani.

Mya primi prima întrebare:

— Ce vrei să fii când te faci mare?

— Viața viitoare? spuse Mya.

Lui Claude îi trebui un minut să înțeleagă ce spunea ea.

— În viața asta, o asigură el, iar apoi încercă din nou: Ce serviciu vrei să ai când vei deveni adult? Dacă ai putea să ai orice slujbă din lume?

Mya se uită de parcă nu se mai gândise până atunci la întrebarea aceasta.

— Ce alegerea mea?

— Orice. Claude deschise larg mâinile ca să ilustreze toate opțiunile. Orice vrei tu.

Mya căută idei.

— Ce vrei *tu* când vei fi *tu* mare?

Poppy. Acest răspuns apăru neinvitat în creierul lui Claude. Voia să fie Poppy când se făcea mare. Știa că dacă Jake Irving ar fi auzit acest răspuns, crainic de baseball ar fi sunat mult mai plauzibil prin comparație. Dacă Claude nu va deveni Poppy când va fi mare, nu-și putea imagina deloc să fie mare. Acesta era încă un lucru pe care îl avea în comun cu fetițele cu codițe: niciunul dintre ei nu-și putea imagina că va fi mare.

De vreme ce nimeni – nici elevii și nici profesorul – nu știa răspunsul, a doua întrebare merse la Dao.

— Care este materia ta preferată la școală? Aceea fusese genul de întrebare pe care fetele PANK și-o puneau una alteia chiar dacă toate știau materia preferată proprie și a celorlalte.

— Ce este materie?

— Știi, ca matematica, cititul, desenul sau orice.

Toate se uitară la el în gol, așa că încercă altfel.

— Ce vă place cel mai mult la școală?

Dao se lumină la față.

— O, ne place școala. Părea să vorbească în numele tuturor. Prima oară.

— Sunteți pentru prima oară la școală? Ele aveau opt ani. Cum era posibil?

— Tatăl meu bolnav, așa că venit de departe la clinică. Apoi el murit și eu sunt tristă. Dar apoi locuit aici, mers școală și fericită. Ea preluase ghicitoarea de la Mya și își lipea degetele prin pereții ei mici.

Lui Claude i se păru că simte vântul pe ceafa umedă, dar aerul era încă nemișcat, ca piatra. Mereu auzise adulții povestind despre ceva atât de frumos, încât îți taie răsuflarea, ceva frumos sau surprinzător, într-un fel bun sau scump, ca un bebeluș. Dar asta chiar îl lăsă fără suflare și era la modul opus. Era genul de pierdere care îți distrugea viața, dându-ți posibilitatea să câștigi acel lucru care să ți-o salveze. Nu era partea luminoasă a lucrurilor, era un cu totul alt soare. Claude se plictisise complet de clasa a cincea, dar chiar și el își dădea seama că școala era un miracol pentru Dao, doar că ea nu putuse să aibă parte de ea fără ca mai întâi să ajungă orfană. Era cel mai puțin corect lucru de care auzise în viața lui, ceea ce, dată fiind starea vieții sale, însemna ceva. Dar Dao, Mya și Zeya încuviințau și zâmbeau de parcă răspunsul lui Dao la întrebarea „Care este materia ta preferată de la școală” ar fi fost la fel de bun ca fizică sau științe sociale.

Când realizase prima ghicitoare origami în acea după-amiază de demult, unchiul lui Aggie își trecuse degetele peste ea și cântase niște cuvinte aiurite care, spunea el, erau magie adevărată, așa că puteau să ghicească viitorul, să dezvăluie secrete adevărate. Mâinile lui Poppy tremurau atât de tare la prima tură, încât de-abia putea să atingă ciocurile de pasăre. Era îngrozită că îi vor spune numărul și vor colora litera și simbolul și vor afișa un panou pe care o să scrie PENIS SECRET! Desigur, unchiul lui Aggie le tachina doar și, desigur, chiar la opt ani, ea fusese destul de sigură că așa fusese de la bun început. Dar pe cât de groaznic era asta, tot era mai puțin supărător decât răspunsurile ascunse dezvăluite aici.

Claude nu avea unde să se ducă în altă parte, așa că rămase la școală până târziu. Femeia cu obrajii pictați îl puse la treabă și îi ceru să măture, ceea ce lui i se părea o pierdere de vreme, deși bănuia că nu puteai obține podele curate cu mături murdare.

Când, în sfârșit, se întoarse în camera lor de la casa de oaspeți, aceasta era goală. Era târziu – i se părea că e mâine –, dar mama lui nu era nicăieri. Imediat ce deschise computerul, acesta sună. Claude speră ca tatăl lui să nu fie prea dezamăgit să vadă încă un fiu în loc de soția lui.

De la o distanță de cincisprezece fusuri orare, Penn își ținu respirația, iar electronii dansau peste oceane și se conectau, iar într-o fereastră deschisă în Thailanda apăru fiica lui. Capul ei gol, hainele largi, ochii roșii și umflați ardeau prin ecranul computerului și o făceau să pară ca o versiune mică, tristă și obosită a fetiței sale, dar, cu toate astea, ea era. Putea să călătorească până la capătul lumii și să se transforme complet, dar ea era chiar acolo în fața lui. Penn își aminti de prima oară când devenise Poppy, cum creierul lui nu mai putea folosi pronume. Acum se simțea la tel. Acest băiat nou și ciudat care se numea Claude era doar ceva prefăcut. Penn încă o vedea pe Poppy acolo, la fel de greu de confundat ca și Crăciunul.

— Cum a fost prima ta zi la clinică? Penn auzi cât de stupid suna asta, de parcă întreba cum fusese la școală sau dacă își făcuse toate temele. Dar nu voia s-o sperie sau, mai rău, să planteze deja idei fără semințe, așa că se abținu să întrebe ce voia să afle cu adevărat.

— Stupid, se bosumflă Claude.

Penn își menținu tonul vesel.

— Ce ai făcut?

— M-au pus să predau.

Chipul tatălui său se lumină.

— Să predai ce?

— Engleză. La copii mici.

— Ce minunat! Penn lansă unde cerebrale de mulțumire extatice spre Asia de Sud-Est. Pop… Claude, ce noroc pentru tine și acei copii. Ce bun profesor trebuie să fii!

— Ei cred că sunt călugăr, spuse Claude.

— Da? De ce?

— Pentru că sunt chel. Claude își trecu o mână tristă peste părul lui trist. Non-părul lui trist.

— Sunt mici, spuse tatăl lui. Sunt doar confuzi.

— Fetele pot fi călugări? Claude nu ridică privirea de la tastatură. Sau asta înseamnă că își dau seama că sunt băiat?

— Nu știu, recunoscu Penn. Nu știu prea multe despre călugării budiști.

— Am crezut că poate… Claude se opri.

— Ce?

— Nimic. E o prostie.

— Pun pariu că nu e.

— Am crezut că poate ar fi ca atunci când faci un experiment la științe și faci astfel încât rezultatele să fie corecte.

— Orb?

— Am crezut că dacă erau copii mici și nu m-au mai văzut până acum, dacă și-ar da seama că sunt băiat, atunci trebuie să fiu băiat, dar dacă ar fi crezut că sunt fată, atunci poate…

Claude se opri din nou. La capătul celălalt al lumii, tatăl lui își alese foarte atent cuvintele.

— Știi, pentru tine, asta a fost o întrebare importantă toată viața ta. Băiat sau fată. Dar nu doar pentru tine – în țara asta, este unul dintre primele lucruri pe care le observăm despre toată lumea. Când cineva are un copil, aceasta este prima noastră întrebare. Când cunoaștem oameni noi, vrem să ne putem da seama imediat. Aici, chiar și oamenii care nu și-au pus niciodată întrebarea în legătură cu ei înșiși tot se gândesc mereu la gen. Acolo, micii tăi elevi probabil că observă alte lucruri la început.

— Ce lucruri?

— Ei bine, pentru ei este probabil ceva neobișnuit să cunoască o persoană albă. Ai putea fi primul american pe care l-au cunoscut vreodată. Probabil că ai mai mulți bani decât majoritatea oamenilor pe care îi cunosc, multe privilegii la care ei nici nu au visat. Trebuie să aibă atât de multe întrebări despre cine ești, încât dacă ești băiat sau fat[, pur și simplu, nu este atât de important pentru ei. Penn își imagină cum identitățile lui Claude se reorientau ca un panou care afișează plecările și sosirile trenurilor. Avea sens ca acei elevi să vadă străin, alb, american, sănătos, bogat și întreg înainte să vadă băiat sau fată. Penn privi cum plăcuțele panoului de afișaj se învârt și se învârt până când afișară deznădăjduit, singur și pierdut.

— *Tu* ce vezi, draga mea?

Acesta era unul dintre lucrurile pe care Penn chiar voia să le știe, dar se temea să întrebe.

Claude se gândi la ziua lui cu copiii fără viitor sau cel puțin cu viitoruri imprevizibile.

— Nu văd nimic, îi spuse tatălui său. Sunt de neprevăzut.

ORTOPEZI AMATORI

Lucrurile neprevăzute o afectau și pe Rosie. Toată lumea îi spunea că băiatul ei era grozav pentru școală, răbdător și blând, o pereche de mâini de care era multă nevoie pentru personalul insuficient, pentru elevii care nu își imaginaseră niciodată ceva la fel de exotic și îndepărtat precum copilul ei. Dar Rosie lucra cât Claude era la școală, așa că acest echilibru și această grație trecură nevăzute. Știa că elevii de la clinică trebuie să îl fi învățat pe Claude la fel de mult pe cât el îi învăța pe ei, pentru că lumea protejată chiar și a unui copil transgender de zece ani este groaznic de mică în comparație cu ce văzuseră și prevăzuseră acești copii. Dar Claude dormea de obicei când ajungea ea înapoi de la clinică, așa că trecea neobservat cum învăța el, creștea sau devenea. În schimb, avea parte de lacrimile lui la micul dejun sau, mai rău, de o îngrijorare care îl împiedica să vorbească despre ce simte, care îi împreuna sprâncenele și lăsa bărbia în piept.

Rosie se aștepta la suferință și tristețe, desigur. Se aștepta la șoc: șocul cultural de a fi un străin într-o țară foarte străină și șoc de gen de la a fi din nou băiat pentru prima oară în cinci ani și șocul general de la a se trezi, brusc, un profesor chel de engleză în Thailanda. Dar ea se așteptase și ca toate astea să înceapă să dispară, măcar puțin, acum că deja erau acolo de câteva săptămâni. Era atât de frumos în Thailanda.

Era atât de multă minune. Dar dacă el era încă trist, poate că sosise vremea să plece. Poate că fusese o greșeală să-l aducă.

— Iubirea mea, nu-ți place aici?

— Nici aici, nici altundeva, spuse Claude fără să ridice privirea. Dintr-un motiv oarecare, se simțea mai rău cu mama lui decât se simțea în clasă. Știa că ea doar încerca să-l ajute, dar poate că el avea

mai multe în comun cu micii lui elevi. El știa că ea îl iubea mai mult decât orice pe lume, dar, cumva, asta îl făcea să plângă și mai tare.

Rosie înmuie tonul.

— Să mergem acasă?

El ridică privirea spre ea imediat, grija transformându-i-se iute în panică.

— Nu. Mamă, nu. Nu putem să mergem acasă. De parcă pământul lor ancestral era traversat de hoarde jefuitoare. Ca și când capsula lor spațială intergalactică se prăbușise la aterizare.

Asta era neprevăzut.

Dar a ține seama de neprevăzut era unul dintre talentele specifice ale lui Rosie. Acasă, asta se manifesta prin a nu trebui niciodată să meargă la magazin. Se uita la o cămară care conținea numai resturi de cutii de patru feluri de paste, jumătate de pungă de orez brun, patru conserve de fasole, trei de ton și o pungă de roșii uscate la soare și putea să pregătească o cină. Amesteca două treimi din ingrediente într-o rețetă și înlocuind laptele degresat cu frișcă, uleiul de măsline cu untul, lintea cu vită, broccoli congelat cu spanac proaspăt, fulgi de ardei roșu cu ciuperci și nimic cu frunze proaspete de salvie (pentru că, serios, ce fel de mâncare chiar depindea de frunze proaspete de salvie?), putea să realizeze o lasagna béchamel fără să iasă din casă.

Și se dovedi că aceasta era abilitatea – nu anii ei de experiență la camera de urgență, nu instruirile avansate, nu un deceniu și jumătate petrecut într-un spital universitar – care o făcea atât de valoroasă la clinică. Ei nu aveau ce se cerea în rețetă. Nu era disponibil nici înlocuitorul viabil indicat la o căutare pe Google, fără a menționa anii de experiență și intuiția ei medicală esențială. Dar ceea ce putea să facă Rosie era să se uite la o magazie de provizii săracă, cu stocul său meschin, la echipamentele mucegăite și rezervele instabile

de medicamente și să se gândească la ceva care să meargă.

Uneori.

Realiză o zonă de izolare a rănii din frunze de palmieri și coajă de cocos. Realiză un inhalator dintr-o sticlă de plastic. Prescrise medicamente în tot felul de moduri în care FDA nu-și permiteau niciodată să-și imagineze.

În săptămâna a doua abia veni cineva cu un os rupt, ceea ce era ciudat, pentru că fracturile erau atât de comune, aici și acolo, și la început Rosie fu ușurată. Femeia avea o sarcină avansată și era într-o roabă, atât ea, cât și soțul ei, care împingea, fiind roșii la față și fără suflu, iar Rosie crezu la început că era ceva mult mai grav. În timp ce în experiența ei medicală anterioară travaliul și nașterea erau cele mai triumfătoare cazuri, aici, majoritatea oamenilor nășteau acasă și veneau numai dacă era o complicație, adesea abia după ce era prea târziu, sau devenea prea târziu în timpul călătoriei. Rosie veni să întâmpine vederea burții ridicate cu o groază afundată. Această pacientă se ținu cu mâna de burta bombată, clătină din cap și o asigură pe K, care o asigură pe Rosie:

— Copilul stă. Glezna dus. Atunci, Rosie îi observă piciorul ridicat, mov și albastru, glezna umflată de mărimea coapsei. Căzut de pe bivol de apă, explică K. Greu de ținut echilibru cu așa mare…

Femeia zâmbi și se strâmbă, apoi se ținu iar de burtă.

Rosie îi verifică pupilele și pulsul, îi ascultă inima și pe cea a copilului, o puse pe femeie să miște degetele de la ambele picioare.

— Hai să mergem sus la radiografie. Îi ieși pe gură înainte să-și dea seama că cel puțin „sus” era complet greșit. Și radiografia? În mod sigur aveau un fel de aparat de radiografiat, mai-bine-decât-deloc. Cum puteau să funcționeze fără așa ceva? Acestea fiind spuse, ea era acolo în fiecare zi de

două săptămâni și nu văzuse niciunul, nu auzise menționat vreunul, aflat în vreo clădire unde s-ar fi putut afla. Poate că, pur și simplu, nu apăruse în discuție.

— K? Mi-e frică să întreb, dar… radiografie?

Se dovedise că talentele deosebite ale lui K se întindeau și mai tare decât reparațiile auto sau moșit. K era medicul ei. Așa i-o prezentase directorul clinicii în a doua zi.

— Ea este medicul tău, K, de parcă Rosie nu salvase deja o camionetă, pierduse o pacientă și moșise un copil cu această femeie. Rosie nu fusese conștientă că primise sau avea nevoie de un medic sau ce era un medic într-o astfel de clinică. Se dovedise că medicul era de toate, cu excepția a ceea ce era Rosie. Și uneori era și ce era Rosie. K făcea injecții. Se ocupa de vomă, sânge și fecale, ceea ce spunea ceva, pentru că acestea erau în cantități însemnate. Îngrijea rănile, ținea oamenii de mână și făcea munca de a fi răbdătoare cu pacienții. Traducea și explica prognoze și ce medicamente se luau, când și cum să cureți zgârieturi, să oprești sângerarea, cum să rehidratezi bebeluși, când să lași febra să-și urmeze cursul și când să ceri îngrijiri medicale. Ea traducea engleza în thailandeză și thailandeză nordică și o varietate de dialecte thailandeze, birmaneză și karen și traducea limbajul medical complicat și serios al lui Rosie în limbaj blând și calmant de asistentă, instrucțiuni suficient de clare cât să fie urmate cu precizie, suficient de blânde cât să inspire încredere și calm. Rosie presupunea că cel puțin K făcuse școala de asistente, dar K nu urmase școala de asistente pentru că nu terminase liceul.

K era și fizioterapeuta ei, și asistenta socială, și garda ei de corp. Când o copilă veni la clinică cu tatăl său, dar apoi tatăl ei muri, K știu cum să o aline pe fetiță și să îi găsească un loc unde să stea, ceva de purtat și să o înscrie la școală. Când un profesor veni să se plângă că piciorul îi stătea

incorect și, da, putea să meargă, dar nu putea să stea perioade lungi de timp în fața clasei, K lucră cu departamentul de proteze ca să-i facă un picior care să și stea, să se și miște. Lucră și cu pacientul care trebuia să-și dea seama cum să disciplineze copiii dintr-o poziție așezată. Când rănile pe care o femeie pretindea că proveneau de la o cădere de pe un rezervor de apă se dovediră a fi de la un soț care fusese mânios când descoperise că era din nou gravidă, K îl alungă și găsi paturi pentru toți cei șapte copii ai ei. Dar K nu fusese niciodată la școala de fizioterapie sau asistență socială. K nu făcuse nici măcar un curs de arte marțiale. Ceea ce știa K și era o cantitate uimitoare, enciclopedică, de informații învățase de la medicii care veniseră înaintea lui Rosie, de la medicii care veniseră și rămăseseră săptămâni, luni sau ani, din privit, din experiență și de nevoie. Rosie se trezea că îi cerea sfatul lui K mai des decât se întâmpla invers. Rosie avea o instruire mai formală, dar nu era o instruire pentru acest mediu. K știa cu mult mai multe despre viermi și mușcături de șerpi și ce era posibil să fi depus ouă în tine, pe baza simptomelor decât fusese acoperit în programul facultății de medicină de la Universitatea Wisconsin. Și desigur că ea îl întreținea pe Sorry Ralph, chiar dacă mâinile ei funcționale, sensibile, fără bătături erau la fel de prețioase ca paladiul. Dură o vreme, mai mult decât ar fi trebuit, poate, dar Rosie își dădu treptat seama că multele versiuni ale lui K stăteau unele peste altele ca niște sedimente. Și că asemenea acelui pământ striat, ce rămânea din K după eroziunea vântului, a uzurii și a timpului era tare ca piatra.

— Nu avem radiografie, răspunse veselă K. După două săptămâni de lucrat împreună, K devenise amuzată de tot ce cerea Rosie, de parcă întreba dacă clinica avea stocuri de cititoare de minți.

Rosie ajută pacienta să treacă din roabă pe pat. Își aminti de noaptea în care îi făcuse radiografie din greșeală lui Poppy – ei bine, Claude, aproape-Claude, Claude-în-uter – cu atâția ani în urmă la camera de urgență în Wisconsin.

Aici, adesea descoperea că dacă nu putea să vadă totul, inclusiv măruntaiele, era mai bine să nu vadă deloc. Până la Thailanda, a închide ochii nu era o tehnică de diagnosticare la care recurgea des, dar era mai bine decât să se ducă la magazin. Mai ales de vreme ce nu exista magazin. Ținu mâna deasupra piciorului pacientei să simtă cât de cald era. Apăsă ușor cu degetele, pipăind ruptura, simțind unde era răsucit și strâmbat. Își imagină radiografia schițată pentru ea de degetele ei blânde, oasele fantomatice dând să se atingă ca prin timp. Era remarcabil cât de bine putea să vadă fără să vadă. Mai târziu, avea să detecteze fracturi cu tehnologii mult mai avansate, o furculiță întoarsă și un stetoscop, dar încă era la o distanță de două săptămâni de asta. Prima, din fericire și din nefericire, era suficient de ruptă încât să o poată simți ușor, destul de deplasată, poate mai mult din cauza călătoriei cu roaba la clinică decât a fracturii însăși, încât pacienta să aibă nevoie de mai mult decât un ghips.

Arta aranjării oaselor nu este una modernă. Rosie știa asta. Știa că, pe vremuri, oasele rupte erau tratate de bărbieri și fierari, că medicii considerau că fracturile erau sub demnitatea lor. Dar ea știa și de ce. Căutai un fierar pentru că aveai nevoie de cineva puternic care să realinieze osul, care să depășească încordarea intensă a mușchilor din jurul lui atunci când începeai să tragi. Căutai un bărbier pentru că trăiai în Evul Mediu și erai terminat complet.

K îngrijea un pacient care fusese cărat pe o scară, așa că Rosie era singură. Soțul pacientei ei nu vorbea deloc engleză. Rosie îl luă de umeri și îl poziționă în spatele soției sale, brațele lui pe după

umerii ei până la ai lui. Rosie se întoarse la celălalt capăt al panoului de lemn și luă în mâini cu blândețe glezna femeii. Pacienta rămase cu gura deschisă. I se făcu groază. O făcu pe pacientă să respire adânc, încet, de cinci ori. Îl făcu pe soț să respire adânc, de cinci ori. Ea trase aer adânc în piept, încet, de cinci ori. Apoi trase puternic. Pacienta țipă. Soțul țipă. Dar osul se realinie. Și copilul rămase la loc. În lipsa unei tije intramedulare – știa că nu avea rost nici să ceară una, nu că ar fi putut-o pune fără o radiografie, oricum –, ea stabiliză piciorul cu o țesătură, o bucată de creangă și plăci făcute din coji de cocos. Atâta vreme cât remediul necesita ceva care creștea într-un palmier, erai rezolvat.

Pacienții din Thailanda știau și cum să se descurce fără ceea ce nu știau că nu aveau. În lipsa unguentelor cu antibiotice, mierea oprea infectarea arsurilor. Semințe uscate de papaya strivite și făcute pudră te scăpau de viermi intestinali. Ceaiul de mătase de porumb reducea inflamația. Așa era aici. Era singura cale. Așa că Rosie recurse la această abilitate, după câteva săptămâni petrecute în Thailanda, câteva săptămâni după Claude 2.0, nu atât căutând remedii în palmieri, cât căutându-le unde nu le căutase până atunci.

Nu era atât de naivă încât să-și imagineze că exista ceva ce putea să strivească, să amestece sau să adune de la o plantă care să îi ajute copilul să trăiască în lume. Dar dacă putea să fie medic fără medicamente, echipament medical sau cearșafuri sterile, în mod sigur exista și altă opțiune în afară de cele pe care ea și Penn le luaseră în calcul până acum. Operații, efecte secundare, alegeri potrivite și viața întreruptă, pe de o parte, tristețe, eșecul de a te potrivi și viața nepermisă, pe de altă parte, nu erau o alegere diferită de a muri de deshidratare sau a muri de o clismă folosită pentru tratarea deshidratării. Secretul era să nici nu se împace cu intervenția medicală, dar nici să n-o elimine

complet. Secretul era să facă o frunză de palmier care să îi ajute pe Poppy și Claude să-și găsească un loc în lume. Rosie nu știa care era încă acel secret, dar urma un curs intensiv în căutarea lui.

TRADIȚIE ORALĂ

După trei săptămâni la şcoală, părul lui Claude era un puf maro jalnic de doi centimetri și jumătate, iar clasa lui crescuse de la trei la șapte, la douăzeci și cinci de copii. Femeia cu obrajii pictați (Directoare? Profesoară? Secretară? Primar?) care îl asigurase în prima zi „Ești bine”, evident, nu crezuse asta. Lui Claude îi deveni din ce în ce mai clar că Mya, Dao și Zeya fuseseră trimise primele pentru că erau cele ușoare. Erau cuminți și știau bine engleză și nu aveau, de fapt, nevoie de abilitățile îndoielnice ale unui copil american de zece ani. Asta însemna că el voia să petreacă cel mai mult timp cu ele, predându-le. Naw Ga, directoare/ profesoară/ secretară/ primar, îi spuse că ele erau cele care aveau cel mai puțin nevoie de asta. Ea le trimisese de la început ca să nu îl traumatizeze prea tare pe noul profesor – care pe lângă faptul că nu era încă nici măcar adolescent, nu avea niciun fel de instruire – dar trecu repede peste asta.

— Nu știu cum să predau engleză. Claude era ușor panicat când clasa lui se dublă ca mărime și apoi se dublă din nou și din nou.

— Vorbești. Naw Ga îi aruncă o privire internațională de și-care-e-problema.

— Eu o vorbesc, da, dar nu știu cum să, știi tu, să învăț pe altcineva.

— Nimeni nu știe, Naw Ga făcu un semn din mână, deja trecând la alți elevi, alte lecții. Cum învățat tu?

— Să predau?

— Să vorbești.

— A. Nu-mi aduc aminte. Eram bebeluș.

— Atunci fii mama lor, sfătui Naw Ga. Tu înveți din ascultă, vorbește, citește. Ei la fel.

În timp ce cele trei eleve inițiale stăteau în liniște, respectuoase și ascultau, cei douăzeci se

agitau și chicoteau într-o limbă pe care Claude nu o știa în timp ce el încerca să fie serios cu ei într-o limbă pe care trebuiau s-o învețe, dar nu o învățau. În timp ce primele trei erau bucuroase că aveau cărți vechi din care să citească, cei noi se plângeau (cel puțin asta credea el că făceau) că citiseră aceste cărți deja de multe ori. În ceea ce privea învățarea de engleză, Claude bănuia că ei deja își măriseră vocabularul pe cât de mult posibil din cartea extrem de ponosită cu *Mother Goose.* El nu credea oricum că termeni precum „moviliță”, „caș”, „cochilie” și „terci de mazăre” aveau să fie folosiți în limba engleză de zi cu zi. Cel puțin așa stăteau lucrurile pentru el până acum. Și în timp primele trei erau fetițe ca el, așa cum fusese el, de fapt, cel puțin jumătate din copiii noi erau băieți și deși fusese și el odată unul ca ei, păreau ceva ce inventase tatăl lui: îndepărtat în timp și spațiu și ireal. Băiețeii erau înspăimântători pentru că nu știa cum să vorbească cu ei. Și pentru că dacă se uitau la el și își dădeau seama că și el e băiat?

— Tu ne spui poveste nouă, ceru unul dintre băiețeii alarmanți.

— O poveste despre ce?

— Despre nou.

— Nu știu nicio poveste despre nou, spuse Claude.

— Spune poveste despre vechi, sugeră Zeya, care acum părea deja o veche prietenă. Poveste nouă despre vechi.

— Nu știu nicio poveste nouă despre vechi. Oare a le spune povești în loc de a le citi povești conta? Asta însemna să învețe engleză?

— Spune-ne povestea preferată, spuse cineva și chiar când Claude era pe cale să spună că nu știa povești, își dădu seama că bineînțeles că știa.

— Ei bine, știu o poveste. O poveste lungă, mare, despre un prinț pe nume Grumwald și o zână de noapte pe nume prințesa Stephanie.

— Oooo, spuseră toți copiii, aparent un sunet universal care însemna „Te rugăm, continuă”.

Așa că el le povesti începuturile aventurilor lui Grumwald, începuturi pe care chiar el le înțelesese prin deducție, osmoză, intriga țesându-se încet ca niște găuri în nisip atunci când e flux. Începutul poveștii lui Grumwald era dinainte să existe el. Știa că tatăl lui îl inventase pe Grumwald pentru ca mama lui să iasă în oraș cu el. Asta era la fel de mult parte din poveste ca și însăși povestea. Grumwald era cu un deceniu mai mare decât Claude, așa că trebui să inventeze unele părți, să completeze ce putea, să ghicească ce nu putea. Era epuizant să inventeze lucruri. Nu avea idee în toți acești ani cât de mult muncise tatăl său, când el își dorea să le fi citit dintr-o carte povești, așa cum făceau ceilalți tați.

Copiii de la clinică aveau întrebări. Ce însemna „Grumwald”? Cum a fost ultima viață a lui Grumwald de s-a întors ca prinț? De ce nu s-a uitat niciodată în armură? De ce nu vrea să fie prinț dacă a câștigat prinț? Claude nu știa. Ar fi trebuit să îl întrebe pe tatăl lui și să revină.

— Între timp, spuneți-mi voi o poveste, le spuse el.

Spusul poveștilor era greu. Avea nevoie de o pauză. Se gândi că a-i spune lui o poveste era, oricum, pentru ei o modalitate bună de a exersa engleza.

— O poveste nouă? spuse Dao.

— O poveste veche, spuse Claude. O poveste clasică. O poveste cu zâne.

Așa începură să facă schimb de povești. În fiecare zi, Claude le spunea elevilor săi o poveste americană și în fiecare zi elevii lui îi spuneau o poveste thailandeză sau birmaneză. Le povesti despre Frumoasa și Bestia și ei îi povestiră despre două păsări care se reîncarnaseră într-o prințesă și un fermier. El le spuse despre Mica Sirenă și ei îi spuseră despre un iepure a cărui coadă fusese

mușcată de un crocodil cu o limbă lungă. El le spuse Cenușăreasa și ei o aveau pe a lor, iar lui nu-i veni să creadă, doar că în versiunea lor, mama moartă trimitea un pește în loc de o nașă fermecată, iar prințul se îndrăgostea de ea pentru copacii ei și nu pentru pantofii ei.

— De ce el plăcea pantofii ei? se întrebau ei.

— Nu îi plăceau pantofii ei. Îi plăcea toată îmbrăcămintea ei și de aceea ea nu voia ca el s-o vadă în hainele ei vechi și murdare.

— De ce și-a uitat pantoful?

— Nu l-a uitat. I-a căzut și nu avea timp să se întoarcă și să-l ia.

— Cât timp ia să oprești și să ridici pantof căzut?

Lui Claude i se păru o observație bună. Avea la fel de mult sens, cât își putea da el seama, ca și explicația lor, care implica un pește vorbitor care fusese mâncat și apoi se reîncarnase într-o vânătă și apoi într-un copac pețitor.

Tatăl lui suna dimineața devreme, dar uneori mama lui plecase deja la clinică. Nu era doar faptul că în Seattle era noapte când în Thailanda era zi, ci că în Seattle era încă ieri când în Thailanda era azi. Uneori aveau semnal la telefon și alteori nu, așa că în mare parte păstrau legătura doar prin wi-fi. Claude putea să stea de vorbă cu frații săi ușor pentru că ei erau treji toată noaptea, dar părinții lor se conectau greu. El se bucura totuși că îl avea pe tatăl lui pentru el, o întâmplare atât de rară în viața lui, încât nu era surprinzător că fusese nevoie să călătorească până în partea opusă a lumii ca să descopere asta.

În acele dimineți, lui Penn îi părea rău că o rata pe Rosie, dar era și bucuros că avea parte de niște timp singur cu fiul cel mic.

— Ce mai faci, puiule?

— Bine, tată.

— Serios?

— Serios.

Asta era adevărat doar câteodată. Câteodată, Claude se gândea că probabil nu vor rămâne în Thailanda pentru totdeauna și probabil că părinții lui nu vor crede că o educație de clasa a patra și jumătate era suficientă și probabil că va trebui să revină la vechea lui viață, doar că vechea lui viață dispăruse. Poppy avea prieteni, dar Claude nu. Poppy avea talente, dar Claude era prost la toate. Poppy era normală, dar Claude nu va înceta niciodată să fie un ciudat. El își putea imagina viața lui Poppy anul viitor în gimnaziu și apoi la liceu după aceea și cum Poppy și Aggie vor pleca la facultate împreună și cum într-o zi Poppy va avea o slujbă și va fi mamă și probabil va fi o doamnă bătrână precum Carmy, fumând și înotând în lacuri și va bea gin tonic și își va face nepoții să râdă.

Poppy avea planuri de viitor, dar Claude nu avea nimic. El nici nu-și putea imagina viața lui Claude *acum,* chiar când se uita la poza mică din colțul ecranului computerului.

Dar uneori el era cu adevărat bine pentru că nimic din toate astea nu era posibil și asta era o alinare. Claude nu era posibil, așa cum nu era posibilă nici Poppy, la fel și Aggie, la fel și clasa a cincea, la fel Seattle, la fel luna trecută, când cea mai mare grijă a ei erau acele filme stupide și jenante pe care le arătau la ora de sănătate. Uneori, tot ce era pe lume era jungla și o școală care de-abia avea clădire și niște copii ai căror părinți fuseseră uciși de insecte și posibilitatea mică, limitată, disperată ca el să-i poată ajuta puțin și, în cazul acela, cine era el nu conta, nici măcar pentru el.

— Serios, îi spuse tatălui său. Sunt bine.

— Mi-e dor de tine, puiule, spuse Penn. Mi-aș dori să fiu acolo.

— Da, fu de acord Claude, pentru că nu-ți vine să crezi, tată. Au Cenușăreasa în Thailanda. Este exact aceeași poveste, doar că e complet diferită.

— Desigur. Penn se prefăcu nonșalant, dar chiar și prin conexiunea proastă, cu întârzieri, își vedea copilul strălucind. Fiica lui strălucind. Pentru prima oară de la ce se întâmplase, exista o strălucire acolo. A vedea asta era ca o binecuvântare. A vedea asta era ca o ruptură. Erau prea mulți kilometri distanță între ei ca să țină în palme această flacără prețioasă, să ia în brațe acest copil prețios. Această fată prețioasă. Așa că se mulțumi cu conversația. Așa funcționează poveștile.

— Da?

— Sunt reînnoite, repovestite și reimaginate peste tot pentru totdeauna. Tradiția orală. De aceea sunt fără sfârșit.

— Credeam că magia le face fără sfârșit. Credeam că era armura magică.

— Ei bine, sigur, și asta.

— Le povesteam despre Grumwald…

— Serios?

— Da?

— O! Poppy. Claude. Dragă. Sunt așa de… Dar apoi i se frânse vocea și nu termină de spus ce spunea.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știu pentru că nu am auzit începutul poveștii sau nu îmi aduc aminte.

— Este povestea ta, iubirea mea. Nu este doar povestea ta pe care s-o dai mai departe. Este povestea pe care poți s-o și inventezi. De-a lungul timpului, poveștile se schimbă, se mută. Devin ceva nou, dar cu elemente originale și elemente cu ce urmează.

— O! Claude deveni din nou ursuz. Ca mine.

— Exact. Penn se simți panicat pentru flacăra prețioasă. Exact ca tine. Ce lucru minunat! De ce te-ar întrista schimbarea?

— Pentru că schimbarea nu înseamnă diferit, spuse Claude. Înseamnă distrus. De ce nu poate măcar un lucru să rămână la fel?

— Unele lucruri rămân la fel. Cum e faptul că te vom iubi orice-ar fi. Penn se gândi cât de ușor era uneori să spună lucruri din celălalt capăt al lumii. Nu era doar pentru că era la computer în loc de în persoană. Era pentru că iubirea la distanță te rănea, dar îți oferea claritate. A-ți trimite copilul într-o junglă la peste 11.000 de kilometri distanță era bizar de revelator. Și unele lucruri se schimbă pentru că este bine și natural să se schimbe. Pentru că vine vremea. Și nu ai vrea să le oprești.

— Eu aș vrea. Claude începu să plângă și se rușină pentru că dacă era băiat acum, nu mai putea să plângă.

— Și unele lucruri se schimbă exact pentru că încercăm să le împiedicăm să facă asta. Penn își coborî vocea și apoi ochii.

— Ce vrei să spui?

— O, puiule, cred că ce s-a întâmplat a fost poate vina mea. El se gândise la asta de când plecaseră. Trecuse iar și iar prin toate. Marnie Alison era un țap ispășitor mai bun și probabil că merita asta mai mult, dar Penn își dădu seama ce era în joc aici. Cred că poate am așteptat prea mult să spunem tuturor cât de special ești. Am încercat să te păstrăm secret, dar de ce am păstra ceva atât de minunat și remarcabil ca tine un secret?

— Pentru ca toată lumea de la școală să nu se gândească la ce am în pantaloni.

Penn trebui să recunoască: era un motiv bun. Își amintea cum stătuse în vopsea udă la pauză odată când era în clasa a cincea și se gândea că va muri de rușine înainte de finalul zilei de școală și apoi copiii se vor gândi la ce era *pe* pantalonii lui. Și probabil că nici măcar nu se gândeau la asta. Dar Penn își dădu seama de ceva nou. Ceva nou despre ceva vechi. Ceva important.

— Este amuzant că le spui povești elevilor tăi. Eu mă gândeam la același lucru. Știi ce îmi place la povești?

— Totul?

— Nu. Ei bine, da. Dar unul dintre lucrurile care îmi place cel mai mult este că magia este atât de simplă. Este fără durere. Pe Cenușăreasa nu o doare când se transformă în prințesă. Este ușor. E rapid. Se flutură o baghetă, e împrăștiat niște praf magic și gata – o prințesă perfectă. Transformarea este imediată și completă și nimeni nu privește în urmă. Șterge toată durerea trecutului ei și îi garantează o viață fericită până la adânci bătrâneți după ce merge înainte.

— Sună bine. Claude se șterse la ochi.

— Da. Penn încercă să își țină vocea stabilă pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi, pentru că era important. Și asta face ca poveștile să fie grozave. Dar nu este real. Nu este posibil. Cred că nici măcar nu e dezirabil.

— Eu doresc asta.

— Eu nu. Penn clătină din cap. Nu vreau să-ți șterg trecutul. Ai fost un bebeluș perfect. Ai fost cel mai deștept copil de trei ani pe care l-am cunoscut vreodată. Nu vreau să-ți șterg nici transformarea. Ești atât de specială și ești atât de curajoasă. Proclami cine ești și ești cine vrei să fii într-o lume care face asta greu și asta este uimitor. Sunt atât de mândru de tine, Poppy. Nu vreau să mă prefac că ești obișnuită. Vreau să mă sui în turnul tău și să strig la tot orașul despre cât de extraordinară ești.

Claude și-l imagină pe tatăl său ținându-se ca Godzilla de acoperișul turnului, strigând spre cer despre transformarea lentă, dar inspirată a lui Poppy. Era bucuros că era în Thailanda.

A doua zi la școală, Claude reluă povestea. Dar nu povestea tatălui său. După ce introdusese atâtea alte personaje, era păcat să nu le folosească.

— Prințesa Stephanie avea multe prietene. Toate știau că era o prințesă, dar nimeni nu știa că era și o zână de noapte și nu voia ca ele să afle.

— De ce? Elevii lui Claude nu-și puteau imagina a fi ceva atât de tare ca o zână de noapte și

a nu dori ca nimeni altcineva să ştie.

— Îi era rușine, explică Claude.

— De ce?

— Pentru că niciuna dintre prietenele ei nu era zână de noapte. Ea era singura.

— De ce asta nu o face să se simtă specială?

— Pentru că era ceva ciudat, spuse Claude. Și dezgustător. Prietenelor sale li s-ar fi făcut greață dacă ar fi aflat că ea era o zână de noapte, așa că a ascuns asta față de ei. Dar într-o zi erau toți împreună după școală și brusc, dintr-odată, îi ieșiră aripile afară, chiar în fața ochilor lor. Prințesa Stephanie fu atât de supărată, încât fugi plângând. Dar prietenele ei alergară după ea. Înțeleseră perfect.

— Nu e mare chestie, Steph, o asigură Cenușăreasa. Mi se întâmplă și mie același lucru tot timpul. Dacă întârzii, pantofii mei, hainele, mașina – paf – brusc e ca și cum sunt ale altei persoane. Nici măcar nu mă recunosc.

— Și eu, spuse Ariel. Îți jur că am fost pește înainte.

— Da? Stephanie era atât de recunoscătoare prietenelor sale, încât începu din nou să plângă.

— Ei bine, jumătate.

— Și ar fi trebuit să mă vezi înainte să fiu mâncată de lup, spuse Scufița Rosie. M-ai fi urât. Eram așa mică și slabă, încât am dat de necazuri când culegeam flori. Jalnic.

— Ce s-a întâmplat? scânci Stephanie.

— Am fost mâncată, asta s-a întâmplat. Am crezut. Mi-am dat seama că trebuie să fiu deșteaptă și puternică și am preluat controlul.

— Cum?

— Am făcut mișcare. Scufița Rosie zâmbi și își flexă bicepșii. Claude demonstră. Clasa chicoti. Am apelat la un antrenor personal. O să-ți dau numărul ei.

Elevii lui Claude încuviințară, încântați până acum.

Deci toate prietenele prințesei Stephanie aflară, în sfârșit, cine era ea cu adevărat și o iubiră oricum, toate mai puțin una. Prințesa ei vecină rivală era supărată.

— Dar nu vina ei, obiectară în masă elevii lui Claude.

— Nu era vina ei că se transformase în zâna nopții recunoscu Claude, dar era vina ei că mințise în privința asta.

— Ea *trebuie* să păstreze secret, insistară elevii.

Claude clătină din cap.

— Prințesa vecină rivală îi spunea totul lui Stephanie, așa că nu credea că aveau secrete.

— Orice prințesă sau persoană are secret, spuse Dao.

— E adevărat. Claude încercă să se gândească dacă el văzuse vreodată un profesor plângând în fața clasei. Dar unele secrete sunt secrete, iar alte secrete sunt minciuni.

— Orice persoană are altă persoană înăuntru, insistă Mya. Adică: prințesa vecină rivală nu ar fi trebuit să vrea să i se spună. Adică: nu contează pentru că secretul lui Stephanie era, de fapt, condiția umană.

— Prințesa Stephanie nu o putu convinge să nu fie supărată, continuă Claude. Ea încercă să explice și încercă să-și ceară scuze, dar prințesei vecine nu-i păsa. Așa că Stephanie folosi magia pe ea.

— Transformat în broască? ghici un băiețel.

— Transformat în monstru mare uriaș scârbos care pute? ghici altul.

— Transformat și pe ea în zână de noapte? spuse Zeya.

— Nu, nu, nu, deși lui Claude i se părea că acestea nu erau idei tocmai rele. Stephanie flutură bagheta magică și transformă prințesa vecină supărată într-o prințesă vecină înțelegătoare, una pe care nu o deranja, care nu era supărată și încă o iubea pe Stephanie și care o va iubi mereu.

Claude trase aer adânc în piept. Părea un punct bun de oprire, așa că se opri. Dar elevii lui nu păreau convinși.

— Nu magie, se plânse Zeya. Adică: vrăjile sunt pentru transformare fermecată, nu pentru a face pe cineva să se răzgândească.

— Nu destul, se plânse Dao. Adică: prințesele vecine rele merită un fel de pedeapsă adevărată.

— Nu posibil, se plânse băiatul care sugerase transformarea în broască.

Adică: metamorfoza om-amfibian poate că nu e reală, dar tot e mai credibilă decât ca Aggie să treacă peste secretul lui Poppy.

Dar Claude se simți mai bine. Își dădu seama că asta făcuse tatăl lui toți acești ani, nu își distra copiii, ci își perfecționa lumea lui. Dacă scriai propriile personaje, ele nu te dezamăgeau ca oamenii adevărați. Dacă spuneai propria ta poveste, puteai să alegi finalul. Nu funcționa niciodată să fii tu însuți, dar dacă te inventai, atunci puteai să fii exact cine știai că ești.

ÎN PANTALONI

La finalul zilelor lor lungi, Rosie și K se retrăgeau împreună în cantină și la o masă liniștită cu scaune de plastic – mobilă de curte cumpărată de studenți la facultate de la magazin într-o altă lume – și mâncau și vorbeau. Rosie căuta mereu semnal la telefon sau un computer ca să încerce să-l sune pe Penn. Era mereu nerăbdătoare să se întoarcă la copilul pe care îl adusese cu ea în junglă, un copil care, după cum spuneau toți, făcea minuni în clasă, minuni despre care ardea să afle mai multe detalii, așa cum picăturile tânjesc după mare. Și K avea fiice și fii și un soț la care să se întoarcă acasă, să nu mai vorbim despre faptul că mâncarea de acasă era probabil mai bună decât cea de la cantina clinicii, care trebuia să hrănească cinci sute de pacienți și familiile lor zilnic, dar Rosie și K stăteau împreună în liniște în fiecare seară oricum, uneori vorbind, alteori suflând aburul aromat al ceaiului fierbinte și nespunând nimic.

Rosie îi povesti lui K despre Seattle și despre propriul ei trib de pe deal, despre medicina de familie de la clinica privată, apoi despre Wisconsin și despre secția de urgențe de la UW, despre casa de la țară, familia mare, povestea de dragoste, povestitul, sora ei, despre tot ceea ce conta. K îi spuse și ea lui Rosie povestea ei. Medic la clinica de la graniță, muncă satisfăcătoare în condiții grele în zile lungi, doi băieți și două fete acasă, încă prea mici ca să îi lase atât de multe ore, un soț-soldat birmanez care pierduse prea mult în război ca să se vindece, o drumeție de trei săptămâni prin junglă până la o clinică despre care se spunea că ar putea ajuta, care s-a dovedit că putea ajuta într-adevăr, nu doar să vindece soțul, dar și să angajeze și să motiveze soția, iar asta era ceva, până înapoi la lunile de război din Birmania în urma cărora el se

alesese cu răni care determinaseră fuga lor, până înapoi la copilăria ei din nordul Thailandei înainte să treacă granița cu un unchi din motive nespecificate, o copilărie care lui Rosie i se părea săracă și plină de lipsuri, dar pe care K o descrise drept plină de culoare, natură și speranță.

La început, pe măsură ce începeau să se cunoască, erau numai detalii de suprafață, schițe generale mai degrabă decât portret precis, autobiografie în loc de memorii. Nu fuseseră împreună suficient de mult timp cât să devină prietene apropiate încă – deși, după plecarea lui Rosie, aveau să păstreze legătura pentru toată viața –, dar erau amândouă mame, așa că aveau acea conexiune instantanee pe care Rosie o știa prea bine din ani de experiență. Puteai să stai cu altă mamă, chiar cu una de la celălalt capăt al lumii, a cărei viață era foarte diferită de a ta, și să conversezi cu ușurință, să faci glume, cealaltă devenind cineva care înțelegea de ce ai aduce cu tine un copil de zece ani într-o junglă plină de malarie decât să-l lași în urmă, cineva care înțelegea ce lucruri înspăimântătoare se întâmplau copiilor uneori și până unde puteai să mergi ca să îi aperi de ele, cineva care vedea grozăviile, amenințările, glumele și bătăile și, de asemenea, cât de greu era să îți programezi viața în jurul lor, cât de puțin le păsa de serviciul tău, cât de mult nu voiau altceva decât să te atingă tot timpul, cum arătau când se trezeau dimineața, cum învățau să meargă, să vorbească și să citească, cât de repede le rămâneau mici hainele și cum era să trăiască fiecare moment al fiecărei zile în lumea aceea – chiar și momentele în care copilul altcuiva tremura de o febră ale cărei cauze nu le puteai determina, chiar și momentele în care copilul altcuiva avea la rândul lui un copil lipit de pelvis, secând-o de viață în eforturile sale de a se naște.

Așa că întrebarea lui Rosie, deși părea atât nepoliticoasă, cât și aleatorie, nu era nici deplasată,

nici schimbarea subiectului.

— Pot să te întreb despre copiii tăi?

Mânca tăieței simpli dintr-o supă simplă care, cumva, prin cine știe ce fire încurcate, avea gustul supei matzo făcute de mama ei.

Chipul lui K se lumină.

— Cum? întrebă Rosie.

— Cum? zâmbi K. Vrei să spui, cum i-am făcut?

Rosie roși și încuviință, concentrată pe tăiețeii ei, se gândi din nou la acele straturi sedimentare ale lui K de care își dăduse seama cu atâtea săptămâni în urmă.

— Pentru că ai observat… eu sunt precum Claude.

Ochelarii lui Rosie erau aburiți de la supa fierbinte când ridică capul, așa că nu o vedea clar pe K.

— Nu. Adică da. Adică da, am observat că ești… precum Claude. Dar nu am observat că tu ai observat că Claude este… așa cum e Claude. De unde ai știut?

— Nu pot să știu de unde știu, zâmbi K mândră. Pare să nu se simtă confortabil în corp. Pare mai mult decât pare că e el.

— Este, spuse Rosie. Ea este.

— Care este numele acasă?

— Poppy.

— Poppy, repetă K. Frumos nume.

— Și ai tăi? întrebă Rosie.

— I-am adoptat. Nu am vrut. Choochai și cu mine căsătorit, dar nu căsătorit oficial, știi? Credem că vom fi fără copii și asta e bine. Au loc lupte. E război din care noi nu facem parte și de care nu suntem departe. Suntem foarte săraci, țara foarte distrusă. Așa că bine să fim doar doi. Apoi în prima lună aici, bărbat adus soție în travaliu trei zile, pierdut atât mult sânge. Mama muri. Tatăl plecă. Copilul trăit și venit acasă cu mine și Choochai. Fiecare dintre copiii noștri fost un copil

aici care avut nevoie casă. Dar nu putem lua acasă toți copiii care au nevoie.

Rosie lăsă jos lingura să respire, să numere felurile în care așa ceva era imaginabil, chiar dacă stătea chiar în fața ei.

— Ești o minune.

— Sunt?

— Ești.

— De ce spui?

— Ți-ai lăsat casa, familia. Muncești aici, în condițiile astea, tot timpul, fără instruire suficientă, echipamente sau provizii. Ai luat acești copii care aveau nevoie de o familie și i-ai crescut ca pe ai tăi. Totul în timp ce sufereai cu stigmatul de a fi… Ea se opri.

— *Kathoey,* oferi K cuvântul. Suna precum *cat toy.* Unul din lucrurile de la care vine K. Se traduce ca *ladyboy.* Tu cum spui?

— Transgender. Rosie suna înfrântă și se întreba de ce.

— Dar, de fapt, nu sufăr un stigmat, adăugă K.

— A, nu, nu am vrut să spun… începu Rosie, dar K continuă.

— Nu ca Poppyclaude cred. În Thailanda, mulți *kathoey.* Nu e mare lucru. Suntem toți budiști. E karma. E viață. E doar un alt fel de a fi.

— Serios? Era cel mai uimitor lucru pe care îl întâlnise Rosie în călătoriile sale de până acum, inclusiv femeia care sosise în travaliu și se dăduse jos, la propriu, de pe un elefant.

— Calea budistă. K ridică din umeri. Ultima viață ceva, în asta altceva, în următoarea, altceva. Ce întâmplat în viața trecută ca să mă facă așa nu e vina mea. Toată lumea știe asta. Eu, sufletul meu, va fi multe trupuri înainte de final, unele bărbați, unele femei, unele amândouă. Așa că e bine. Nimănui nu-i pasă ce am în pantaloni.

— Ce este… Rosie-medicul se luptă cu Rosie-politicoasa și câștigă pentru că atâtea erau cu susul

în jos aici. Ce ai în pantaloni, dacă nu te deranjează că întreb?

— La fel ca Sorry Ralph, am toate piesele originale. K zâmbi.

Rosie era impresionată de facilitatea cu care limbajul se extindea la glume.

— Multe clinici în Bangkok fac operații, dar în mare parte pentru străin. Mulți *kathoey* aici se lasă așa. Ce părți nu contează. Sufletul, cum mișcăm, cum îmbrăcăm, cum iubim, cum fim. La fel ca Poppy, sunt suflet de femeie, așa că nu contează pentru mine, pentru Choochai sau pentru fii sau fiicele noastre ce este sub pantaloni. Are sens?

Rosie încuviință, fără cuvinte. Era greu să vorbească despre lucrurile astea în limba proprie, dar în a altcuiva.

— Deci, pur și simplu…

Pur și simplu, ce? Nici ea nu era sigură de ce întreba.

Dar K încuviință.

— Am crescut la nord Chiang Mai. Nici măcar oraș adevărat. Rural. Fermă. Dar vărul meu *kathoey,* așa că știu că e bine. Apoi la școală, elevi mai mari *kathoey.* Arătat cum. Păr. Haine. Hormoni ușor de luat dacă vrei, dar nu mult. Doar eu e destul. Nu cred că la fel pentru Poppy?

— Nu. Rosie clătină din cap și își spuse ferm că ar fi nepotrivit să plângă în fața acestei femei cu care petrecuse toată după-amiaza scoțând șrapnel dintr-un copil de șase ani. Nu este la fel. Tuturor le pasă ce este sub pantalonii lui Claude. Pantalonii lui Poppy. Și mulți dintre ei nu sunt de acord. La început, toată lumea știa și nu era sigur. Apoi nimeni nu a știut și apoi au aflat și asta a fost și mai rău.

— De ce ținut secret?

— Pentru că nu am învățat. Am văzut. Am văzut ce grozăvii apar de la a ține secret. Am văzut ce furtuni se dezlănțuie când se descoperă. Dar cumva, cumva, am făcut aceeași greșeală.

— Greșeala bună pentru că înveți, repari.
— Nu știu cum, spuse Rosie.
— Cale de mijloc.
— Acasă nu există o cale de mijloc. Ești băiat sau fată. Nu există între. Te conformezi sau te ascunzi. Te conformezi sau ești o greșeală. Dacă te îmbraci ca o fată, atunci trebuie să fii fată, fată în totalitate, și dacă e vreo parte din tine care nu este, atunci nu e bine.
— Nu doar cale de mijloc între băiat și fată. Cale de mijloc de a fi. Cale de mijloc de a trăi cu ce e greu și cu cine nu te acceptă.
— Cum faci asta?
— Îți amintești mereu: totul este schimbare.
— Tot ce?
— Toată viața. Nu termini niciodată, niciodată gata. Niciodată devenit, mereu devii. Știi? Viața e schimbare, așa că mereu bine că nu ai ajuns acolo încă. Este așa și pentru tine, și pentru Poppy, și toată lumea. Oamenii care nu înțeleg sunt schimbare. Oamenii care se tem sunt schimbare. Nu există înainte și după, pentru că schimbarea este viața. Trăiești în schimbare, în calea de mijloc.
— Și cum faci *asta*?
— Înveți de-a lungul vieților. Continui să încerci. Vei găsi calea de mijloc de a fi. Viața asta. Următoarea. Îți găsești calea.
Rosie nu știa dacă putea să aștepte atât de mult. K zâmbi.
— Știi povestea lui Buddha?
Rosie clătină din cap.
— La fel ca tine și Claude. Poppy. La fel ca toată lumea. Poveste de schimbare, de a nu ști să știi, ignoranță până la iluminare. Dar iluminarea este lungă, durează mult, timp greu. Dacă nu, atunci nu rezultă iluminare. Buddha era multe vieți înainte de ultima. În ultima viață, Buddha era prinț. Știi?
Rosie știa. Rosie știa totul despre poveștile despre un prinț.

— Viață foarte protejată în palat, așa că ignorant despre sărăcie, boală, bătrânețe, moarte. Apoi el ieșit în lume și învățat. Apoi el ajutat. Asta este parte importantă. Odată ce el învățat, el ascultă și spune, el ajută. El părăsește familie, lasă palat, lasă a fi prinț.

Rosie încuviință. Partea asta suna cunoscut.

— El învățat despre lume și despre oameni. El meditat să învețe să fie. El renunțat la toată mâncarea, apa și casa, dar apoi trupul lui prea tare ca să atingă pacea, așa că învățat iar: prea puțin la fel ca prea mult. El învățat, spus povestea lui, ajutat oameni să vadă adevăr. El spus fii bun și iartă, cinstit și împarte. El spus totul se va schimba, așa că bine. El spus cale de mijloc. El iluminat. Asta este povestea. Învață greșeală și repară și spune. A nu ști la a ști. Chiar și Buddha. Vezi?

— Dar nu știu, spuse Rosie.

— Nu încă, spuse K.

CULOAREA ZILEI DE LUNI

Buddha era peste tot. Nu peste tot peste tot, deși poate și așa, din câte știa Claude. Omniprezența lui era îngrijorătoare pentru că nu trebuia să îți îndrepți picioarele spre el, dar nu-ți puteai da seama niciodată de unde ar putea să apară – era o statuie cu Buddha la cantină, două în sala de școală, trei în centrul de primiri, una în zona de așteptare. Claude numărase cinci până acum în casa de oaspeți. În drumul pe bicicletă spre clinică, trecură pe lângă șapte. După-amiaza când merseră în oraș, el numără cincisprezece. Buddha se ascundea după o curbă, pe vârful unui deal sau printre copaci. Micii elevi ai lui Claude încercară să îi explice despre Buddha care era Domnul, dar nu Dumnezeu, un prinț, un profesor, o amintire și o cale, dar lui Claude îi plăcea că arăta ca o fată.

Nu își dădu seama de asta până la excursia lor în Chiang Mai, unde se duseseră după provizii pentru clinică și apoi mai rămăseseră câteva zile pentru că mama lui ajunsese la concluzia că își câștigaseră dreptul la niște timp liber. K le spusese că Chiang Mai era al doilea oraș din Thailanda, prin urmare, Claude se pregăti din nou pentru Bangkok, dar Chiang Mai nu semăna deloc cu Bangkok. Erau grădini, parcuri și munți în Chiang Mai. Era un restaurant liniștit într-un copac și un hotel cu paturi mari și pufoase care lipseau complet din casa de oaspeți și o piață de unde puteai cumpăra provizii fără animale vii care să te privească tragic din găleți sau cuști. Erau flori peste tot, standuri cu fructe și piste de bicicletă. Era un spa cu pești, unde te așezai pe o bancă deasupra unui acvariu și sute de pești garra rufa veneau și te ciupeau de gambe și tălpi.

Dar, în mare parte, în Chiang Mai erau *wat*-uri, ceea ce însemna temple. Erau peste trei sute de *wat*-uri în oraș, iar Claude era destul de sigur că le

văzură pe toate. Erau chiar în mijlocul a tot, trântite lângă un restaurant, o bancă sau un magazin, chiar acolo unde te duceai oricum, astfel încât serveau drept amintire, după cum le explică ghidul lor, Nok. Templele voiau să-ți amintească despre Buddha. Poate că el nu era Dumnezeu, dar atunci de ce erau atâtea statui cu el? Fiecare templu avea legiuni de Buddha. Grămezi de Buddha. Buddha din plin. Erau picturi, desene și fresce cu Buddha. Povești cu Buddha. Statui cu Buddha cu flăcări care ieșeau din cap, îndreptate spre cer. Buddha care mergea, medita, stătea pe un șarpe sau vorbea cu animalele. Buddha care arăta ca și când ar fi tras un pui de somn. Buddha cu ochii ațintiți în jos (pentru că este important să te vezi pe tine înaintea altora, explică Nok) și urechile întinse lung (pentru a asculta, a observa și pentru că urechile lungi înseamnă viață lungă. Claude și le pipăi pe ale lui, dar nu putu aprecia lungimea lor).

Dar ce îl atrase mai întâi pe Claude la Buddha nu erau ochii lui, nici urechile, ci degetele. De fapt, unghiile. Erau lungi și bine proporționate. Erau elegant pilite. Adesea erau pictate auriu. Mâinile lui stăteau liniștite în poală, simple și elegante și ușor deschise, ca și când te-ar fi întrebat și i-ar fi păsat sincer ce mai faci, de parcă se pregătea să se ofere să îți pregătească o gustare sau niște ceai. Ca o fată. Buddha purta bijuterii și își prindea părul. Avea buzele pline, zâmbete secrete și ochi timizi, obraji ridicați și nas delicat, sprâncene care imitau rândunicile. Unii aveau burți mici, moi. Unii aveau două șerpuituri care formau un triunghi între picioare și poate că asta era capătul jachetei, dar poate că era ceva mai bun. Uneori, Buddha stătea pe o parte, cu capul rezemat în mână, arătând ca și când, dacă ar putea vorbi, ar spune:

— Deci! Spune-mi tot! La fel cum făceau prietenele lui Poppy la petrecerile în pijamale.

Unul purta un halat lung, până la podea, cu mărgele, auriu, cu țesătură strălucitoare de diamante care îmbrățișa curbele moi ale lui Buddha și o coafură neagră care încadra ochii ce priveau modest, în jos, la rochie, și care spuneau „La naiba, ce bine arăt. Buddha avea coapse lungi, rotunjite, umeri netezi, șolduri late și o talie îngustă. Avea picioare delicate, mâinile stăteau pe laturi ca păsările răbdătoare. Uneori, sus era plat ca piatra din care era sculptat. Uneori, halatele, rochiile sau eșarfele păreau să ascundă ceva mai mult acolo sus, pentru că indiferent de material, postură, expresie sau costum, Buddha arăta ca o fată.

Claude nu era sigur dacă era politicos să întrebe de ce – Buddha poate că nu era un zeu, dar în toate poveștile era în mod definitiv un el –, dar o făcu oricum. Nu îi stătea în fire, dar trebuia să știe.

Nok spuse:

— Buddha pașnic, blând, neagresiv. Așa că arată fată.

El spuse: Buddha multe vieți și trupuri până la iluminare. El spuse: nimic nu îți aparține. Nici măcar trupul tău.

Nimic din toate astea nu răspundea, de fapt, la întrebare. Cu toate astea, ceea ce era clar era că Buddha se născuse bărbat, apoi într-o zi își tăiase tot părul și se iluminase, iar apoi ajunsese să arate a fată. Și de parcă asta nu era suficient, Buddha părea să creadă că și lucrurile la fel de nealterabile precum trupurile erau temporare și ceea ce conta era dacă erai bun și cinstit și iertarea rezolva totul. Așa că, orice altceva erau, Claude și Poppy deveniră budiști pe viață.

Ultima lor zi în Chiang Mai era ziua regelui și tot orașul, toată țara dădeau o petrecere. Oamenii dădeau mâncare gratuit în piețe, dându-i lui Claude portocale, bulete de pește pe băț și un castron de supă dulce, cremoasă, de dovleac. Și peste tot unde se uita, toată lumea purta galben: bluze și fuste

galbene, pălării și șaluri galbene, pantofi și eșarfe galbene.

— De ce poartă toată lumea galben? Claude trebuia să strige pentru ca Nok să-l audă peste scandări. Nok zâmbi cu acel zâmbet care însemna că trebuie să fi făcut o greșeală cu abilitățile lui slabe de înțelegere a limbii engleze pentru că nimeni nu putea să fie atât de ignorant precum Claude.

— Este culoarea zilei de luni.

— Ce?

— Galben.

— Ce e galben?

— Culoarea zilei de luni.

— Lunea are o culoare?

— Fiecare zi are o culoare.

— Da?

— Desigur.

— Dar e miercuri.

— Azi e miercuri, dar regele s-a născut într-o luni, așa că culoarea lui este galben. În ce zi te-ai născut tu?

— Șapte iunie.

— Ce zi din săptămână?

— A, spuse Claude. N-am idee.

Această veste fu întâmpinată cu scepticism.

— Atunci de unde știi ce culoare ai?

Claude nu își cunoștea culoarea.

— În ce zi născut el? o întrebă Nok pe Rosie.

— Șapte iunie.

— Ce zi din săptămână? repetă Nok cu răbdare.

— N-am idee.

— Află, sfătui Nok. Este important. Ziua ta spune ce culoare ai și care e poziția ta Buddha.

— Poziție Buddha? spuseră Claude și mama lui într-un glas.

— Poziția Buddha a regelui – luni – este îndepărtarea Fricii. Stă cu o mână sus sau două mâini sus.

Claude se gândise la aceste posturi ale lui Buddha. Arăta de parcă urma să facă una din acele mișcări în care pocnești degetele și descrii un Z și adaugi „Orice-ar fi, fată, *nici nu* vreau s-aud”. Dar aparent (și nu surprinzător, reflectă Claude), era mai iubitor și mai generos decât atât. El înlătura frica. Uneori, poziția era menită să sugereze că îndepărtează furtuni sau o mare agitată. Uneori chema pacea, alunga luptele și teama, amintindu-le oamenilor să aleagă calmul, să aleagă iubirea. Să lase să fie.

În seara aceea, după cină, se întoarseră la spa-ul cu pești, înarmat cu o conexiune la telefonul mobil, Claude descoperi că, asemenea regelui Thailandei, și el se născuse într-o zi de luni.

— Are sens. Mama lui mișcă din degetele de la picioare ca să agite peștii.

— Ce are?

— Culoarea ta să fie galben.

— De ce?

— Când nu știi dacă copilul o să fie fată sau băiat, vopsești pereții camerei copilului în galben. Claude nu ridică privirea de la pești, așa că Rosie nu-și dădea seama dacă asta ajuta sau rănea, dar continuă oricum. Era un punct de deschidere la fel de bun ca oricare altul. Ai stat în camera galbenă a copilului mai mult decât oricine.

— Camera galbenă a copilului.

— Camera ta din Madison. Erai atât de mic, încât probabil nu mai ții minte. Am păstrat camera aceea galbenă, în caz că vei fi fată.

— Când? se întrebă Claude, dar mama lui păru să nu audă.

— Îmi place și ideea alungării fricii. Rosie pleoscăi printre pești și încercă să pară activ îngândurată. În toată minunea și agitația zilei, *wat*-urile aurii și miile de Buddha, celebranții veseli, peștii fomiști pe care îi hrănea cu propria carne, asta o liniștea, neted și limpede ca sticla. Alungarea fricii. Îmblânzirea a ceea ce era

înspăimântător nu prin a ascunde, nu prin a bloca sau a îngropa, nu ținând secret, ci amintindu-și lor și tuturor să aleagă iubirea, să aleagă deschiderea, să gândească și să fie calmi. Că erau mai multe feluri decât doar două posibilități mai largi decât ascuns sau trădat, blocat sau cu inima frântă, bărbat sau femeie, corect sau greșit. Căi de mijloc. Căi de a continua.

Ea își dăduse seama, în final, că ei aleseseră din frică. Graba înfierbântată a lui Penn pentru transformarea magică era frică, dar la fel și insistența lui Rosie de a aștepta, a vedea și a-l lăsa pe copil să aleagă. Aveau nevoie să alunge acea frică, ea, și Penn, și Claude, și Poppy, pentru că nu mai puteau trăi în frică. Dar și toți ceilalți aveau nevoie să-și alunge frica pentru că acolo era toată problema. Elevi răutăcioși de clasa a cincea, studenți violenți, copii ignoranți, oameni care se uitau cu grosolănie la tine la magazin, administratori de școală care nu înțelegeau problema, propunătorii hegemoniei și o lume întreagă de oameni care nu erau încă iluminați, nu erau nimic altceva decât speriați. Aveau nevoie să le fie alungată frica, să li se calmeze mările, furtunile domolite. Și persoana care să alunge teama era Rosie. Ea nu se mai putea eschiva, nu mai putea să aștepte, trebuia să sară. Copiii de zece ani nu erau atât de înspăimântători, până la urmă asta devenea din ce în ce mai clar. Nu era suficient să faci copiii pierduți să-și găsească singuri drumul afară din pădure. Acest copil, acest copil tandru, era tânăr și nou în lume. Drumul era greu și era nevoie de ajutor. Penn putea să nu aleagă traseul și să paveze calea. Dar nici Rosie nu putea să stea și să aștepte ce va urma. Erau și alte căi. Nu erau ușor de văzut și nu erau ușor de executat, dar ușor fusese tăiat de pe listă cu mult timp în urmă.

— Este calea de mijloc, iubirea mea, spuse ea.

— Nu înțeleg calea de mijloc. Claude desena figuri de opt cu picioarele prin apa caldă și încerca

să se acordeze la tonul sigur al mamei sale.

— Cum așa?

— Pentru că nu există o cale de mijloc. Ieși ceva între un geamăt și un scâncet. Sunt doar două alegeri și nici măcar nu sunt alegeri, cel puțin nu unele pe care să le poți face. Dacă spui adevărul doar unora, este o minciună. Dacă numai o singură parte stupidă din tine e de băiat, atunci nu poți să fii niciodată fată.

— Toate astea par adevărate. Serios. Mama lui întinse mâna peste apă și îl luă de mâini. Dar nu sunt. Cred că pentru unii calea de mijloc este grea din același motiv pentru care calea de mijloc este corectă.

— De ce?

— Pentru că este invizibilă.

— Ca într-o poveste?

— Nu, spuse mama lui peștilor, apoi ridică privirea spre el. De fapt, da, este ca un fel de poveste. Este o răscruce de drumuri. Arată de parcă sunt doar două opțiuni. Se pare ca sarcina este să îți dai seama în ce parte s-o iei, la stânga sau la dreapta, înainte sau înapoi, mai adânc sau mai sigur, dar, de fapt, fiecare dintre aceste opțiuni este ușoară în comparație cu adevăratul secret. Adevăratul secret este că trebuie să-ți croiești singur calea înainte, printre copaci, unde nu există o potecă.

— De ce nu pare asta pașnic? zise Claude, budistul incipient.

Rosie nu știa.

— Poate pentru că este pe termen lung? Poate durează mult. Poate că pașnic și simplu se dovedesc a fi lucruri opuse. Ea se gândi la viața întreagă de care e nevoie ca să te maturizezi și să devii o persoană întreagă. Se gândi la ziua în care ea și Penn – o familie de două persoane la vremea aceea – vopsiseră camera copilului în galben, culoarea lui oricare, a alungării fricii, a neștirii. Culoarea zilei de luni.

— Pot să-ți spun un secret?
Claude ridică privirea de la pești.
— Mi-e dor de Poppy. Rosie zâmbi.
Claude nu spuse nimic. Apoi spuse:
— Dar când o aveai pe Poppy nu îți era dor de Claude?
— Nu asta vreau să spun, spuse Rosie atentă. Știi, aici ți-am spus Claude pentru că așa m-ai rugat tu. Dar pentru mine nu prea contează cum te numești, cum arată părul tău, dacă ești fiica sau fiul meu pentru că, orice ar fi, eu mereu te văd doar *pe tine.* Pentru mine ești mereu același copil, copilul meu genial, frumos și strălucitor, bebelușul meu. Ai devenit Poppy, dar nu ai încetat niciodată să fii Claude. Ai devenit Claude din nou, dar nu ai încetat niciodată să fii Poppy. Băiat sau fată, Poppy sau Claude, ele par atât de diferite pentru tine, pentru lume. Nu și pentru mine. A fost o vreme în care nici nu îi puteam distinge unul de altul.
— A fost o vreme?
— Acum văd numai cât de diferiți sunt Poppy și Claude, dar nu cum crezi tu. Mi-e dor de Poppy nu pentru că îmi e dor de fetița mea fericită, puternică și veselă, ci pentru că îmi e dor de copilul meu fericit, puternic și vesel. Claude este un copil pierdut, trist, dezorientat. Asta mi-am dat seama de când suntem aici. Nu că Poppy este fata și Claude băiatul. Sunt un băiat și o fată în amândoi. Amândoi au ceea ce afișează și ceea ce ascund. Ci că Poppy este copilul fericit și Claude este cel trist. Poppy este cel care se adaptează și se simte confortabil, iar Claude este cel care se supără în locuri nepotrivite. Și asta îi face cu atât mai ușor de deosebit.
— Dar ai spus că este greu și că trebuie să mergi oricum printre copaci. Ai vorbit despre calea de mijloc invizibilă.
— Pentru că Poppy este copilul fericit, dar cred și că Poppy este calea printre copaci. Trebuie să fii

– ai șansa să fii – Poppy chiar dacă este greu. Acasă, ceea ce era greșit nu era să fii Poppy. Ceea ce era greșit era să încerci să faci ușor să fii Poppy. A fi Poppy nu este ușor. Ceea ce trebuie să facem noi este să te ajutăm să fii Poppy chiar dacă este greu.

— N-am spus niciodată că a fi Poppy era prea greu. Claude își încrucișă brațele peste piept, mama lui nu putea spune dacă asta era sfidător sau doar se îmbrățișa singur. Nu mă tem de asta.

— Poate că nu e greu a fi Poppy, recunoscu Rosie. Poate că este greu să rămâi Poppy. A rămâne Poppy va deveni complicat pentru o vreme aici. Ai niște decizii dure de luat, dar te vom ajuta. Ai de făcut o întoarcere grea, dar nu va fi atât de rău pe cât crezi. A fi Poppy nu o să fie niciodată ușor ca o pană, dar cred că e mai ușor decât să fii Claude. Și, din fericire, Poppy este puternică precum mările.

Claude-Poppy scutură peștii garra rufa de pe picioarele sale ude și se duse să găsească toaleta. Chiar acolo pe hol, exact unde te așteptai să fie toaletele, erau trei. Un semn avea o persoană albastră cu pantaloni. Și alt semn avea o persoană roșie cu o coafură drăguță și o fustă. Și un semn era jumătate din fiecare, o persoană al cărei picior stâng, albastru era în pantaloni și al cărei picior drept, roșu, ieșea de sub o fustă. Claude – și Poppy – stătu acolo multă vreme privind și asigurându-se că nu era o păcăleală, asigurându-se că înțelegea. Părea imposibil, dar iată că exista. Pentru prima oară în viață, văzu o ușă potrivită.

Înăuntru, era o baie. Chiuvete, toalete, chiar și hârtie igienică. Obișnuit. Nimic special. Un miracol.

UN FINAL

Prima zi a lui Rosie înapoi la clinică fu una lungă. Ea și Poppy – făceau un efort să folosească din nou numele, o afirmare a speranței, o declarație de intenție – se întorseseră înapoi târziu noaptea trecută, iar apoi Rosie veni la serviciu chiar mai devreme decât de obicei. O femeie însărcinată cu gemeni născu primul copil repede și ușor, dar al doilea ieși lent și greu. Era trecut de unu dimineața când Rosie se sui pe bicicletă și își verifică telefonul. Cincisprezece apeluri pierdute de la Penn. Cincisprezece. Și șapte mesaje. Fiecare din două cuvinte, toate exact la fel: SUNĂ ACASĂ. Făcu asta imediat. Apelul eșuă. Ridică brațul și flutură telefonul în toate direcțiile. Nu era semnal. Deși se îndoia că îi putea susține greutatea, încercă să stea pe masa de plastic albastru-deschis care trecea drept biroul de internare al clinicii. Aceasta se bâțâi, o ținu, dar nu rezultă în mai multe bare de semnal la telefon. Era adevărat sau un fel de legendă urbană disperată că a te sui la înălțime îți aducea semnal de telefon? Rosie se sui pe prima cracă a copacului (probabil acacia) de lângă Centrul de Îngrijire Ambulatorie înainte ca amenințarea a orice viețuia în copac și nebunia pe care o afișa ea să depășească posibilitatea izolată a vreunui fel de conectivitate arboricolă de altitudine.

Se gândi: la casa de oaspeți este internet.

Se gândi: l-a sunat pe Claude-Poppy și ea știe ce se întâmplă.

Dar când sosi la casa de oaspeți, șapte minute grăbite mai târziu, cu genunchii însângerați de când sărise din copac, coapsele arzând de la pedalatul de două ori mai repede decât erau obișnuite, internetul nu mergea și Poppy dormea liniștită.

La început fu ușurată. Dacă ar fi fost ceva rău, Poppy ar fi așteptat trează să îi spună. Dacă era rău, Poppy nu ar fi putut dormi. Apoi se agită la loc, pentru că dacă nu era grav, ci *foarte* grav, Penn nu ar fi sunat-o pe Poppy. Penn ar și așteptat să vorbească cu Rosie.

Urma să fie o noapte lungă.

Primul gând al lui Rosie, după ce își curăță genunchii, verifică wi-fi-ul încă de câteva sute de ori și, în final, resemnată, se sui în pat, fu despre Carmelo, care, după șaizeci și ceva de ani, obiceiul ei de fumat un pachet pe zi probabil îi venise de hac, dar fiica ei tot nu era pregătită. *Te rog,* se rugă ea la Buddha, la întuneric, la junglă, la orice puteri existau. *Nu sunt pregătită. Nu pot să-mi pierd mama. Este singura familie pe care o mai am.*

Apoi se gândi la toată familia pe care o avea. Nu era niciun motiv să presupună că nu era unul dintre băieți. Tinerețea nu proteja de tot, nici măcar în Statele Unite ale Americii. O tuse amenințătoare care venea atât de repede și suna atât de rău prevestitoare putea doar să anunțe ceva sumbru. O gâlmă contagioasă dezvăluia ceva hidos. O alergie catastrofică pe care n-ar fi putut-o prezice nimeni, răsplată pentru toate acele sandvișuri sfidătoare cu unt de arahide și jeleu pe care le trimisese la școală în Wisconsin. Sau accidente de – mașină, bicicletă, skateboard, scară, pumni – erau permutări infinite, niciuna la limita imaginației. Sau se băgaseră în ceva ce nu ar fi trebuit. Era vina ei pentru că se afla în celălalt capăt al lumii. Droguri, alcool, arme, jocuri de noroc. Erau băieți adolescenți și astfel imbecili. Știa asta în inima ei.

Sau celălalt băiat din viața ei. Nu putea trăi fără Penn. Era atât de simplu și de groaznic. Petrecu o noapte fără somn cu mama ei moartă, fiii ei bolnavi/ însângerați/ păcăliți/ alergici, iubirea vieții ei, condamnați unor monștri maligni. Se gândea, nu se putea abține să nu se gândească, la Jane Doe, care era încă un copil când i-a murit în brațe,

însângerată, bătută și frântă, împușcată și rușinată și răpită prea curând. Nu puteai să nu eviți să fii cine ești, nu? Nu puteai să nu eviți să fii cine erai și uneori asta te distrugea. Se gândea, nu putea să nu se gândească, la Nick Calcutti și la infailibilul lucru supus greșelii că, indiferent de cât repede și departe și iute te duci, nu poți mereu să depășești violența. Uneori puteai să întorci privirea, dar alteori, nu. Încercă să se gândească la Nick drept dovadă că de obicei aveai parte de încercări dure pe care le depășeai cu succes, dar el fusese aproape un eșec și ea știa asta în inima ei împietrită de frică, trează toată noaptea. Încercă să se gândească la Jane Doe ca la o relicvă a unui timp și loc și teamă de mult depășite, în schimb Jane era încă era acolo, într-o anumită formă și știa și asta. Când, în sfârșit, răsări soarele și o părăsi pe Poppy care dormea, ignorantă și nepăsătoare și o puse pe K s-o ducă în oraș la un telefon funcțional, respira puțin câte puțin, superficial ca praful, nimic mai substanțial ca o șoaptă.

În Seattle era după-amiază. Penn, în mijlocul zilei sale de lucru, încercând să strecoare câteva paragrafe înainte ca toată lumea să se întoarcă acasă de la școală, răspunse la telefon puțin prea plictisit și distras decât credea Rosie că s-ar fi potrivit ocaziei.

— Penn! spuse Rosie sfâșiată, frântă, disperată.

— Rosie! spuse Penn încântat să îi audă vocea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat?

— E totul bine?

— Totul e bine. Mai mult decât bine. Am vești.

— Iisuse, Penn. M-ai speriat de moarte.

— Cum?

— Ai sunat de cincisprezece ori. Ai trimis șapte mesaje. Șapte mesaje fără informații. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva. Am crezut că s-a întâmplat ceva cu mama sau cu băieții. M-am gândit la lucruri groaznice, teribile.

— Am trimis un singur mesaj.
— Eu am primit șapte.
— Uneori, când semnalul este intermitent, îl retrimite până când…
— Nu pot să respir.
— Respiră adânc.
— Cum pot să respir adânc dacă nu pot să respir?
— Cheamă un doctor.
— Eu sunt doctor.
— Cheamă alt doctor.
— Nu sunt la clinică. A trebuit să vin în oraș. E șase dimineața. Sunt la un telefon public de lângă un 7-Eleven. Înăuntru s-ar putea să fie cineva expert în vânzarea de gumă, dar atât.
— Rosie. Am vești.

Ea se opri să respire adânc așa cum fusese instruită și să savureze momentul înainte să afle ce era, pentru că orice ar fi fost, va fi bine. Mama ei era bine, și băieții ei erau bine, și Penn era bine, și Claude-Poppy – dormea în casa de oaspeți – era bine, așa că nimic nu putea să fie atât de grav.

Poppy urma să aibă nevoie de niște reparații, de niște lucrări și adaptări. Viața mereu avea nevoie de reparații și adaptări. Dar reparațiile și lucrările – spre deosebire de interzicerea cancerului, interzicerea accidentelor de mașină, a convinge băieții adolescenți că nu erau nemuritori sau a călători înapoi în timp și a împiedica să se întâmple rahaturi idioate – erau ceva ce nu puteau tace. Trebuiau să vadă potecile invizibile și să-și croiască drum prin junglă. Trebuiau să găsească, să ceară, să creeze celelalte toalete, celelalte cutii, celelalte feluri de a fi. Nu avea să fie ușor. Dar ușor și pașnic se dovediră a fi lucruri opuse. Și alegerea dintre ele era una simplă.

— Am vândut cartea. Penn simți cum replica îi ieși din gură ca un balon.

Chiar când își recăpăta, în sfârșit, suflul, și-l pierdu la loc.

— Oh! Penn. Iubirea mea.
— Îți vine să crezi?
— Nu. Adică da. Adică, cum?
— Ce vrei să spui prin cum? Rosie îl vedea. Penn în blugi, tricou și în picioarele goale, un caiet într-o mână, un creion în alta, plutind prin spațiu, peste lună. Era mai tristă decât Sorry Ralph că nu era acolo să fie martoră, să împărtășească această bucurie.
— Sunt un autor genial, cum altfel? Sunt un star rock al prozei. Sunt un romancier pe-cale-să-fie-publicat.
— Ar trebui să plec mai des. Ai realizat atât de multe. Nici nu știam că NR era atât de aproape de final.
— Nu NR. Povestea. *Aventurile lui Grumwald și ale Prințesei Stephanie.* Toamna următoare, Rosie. La cea mai apropiată librărie.
— *Aventurile lui Grumwald și ale Prințesei Stephanie?* Este o carte pentru copii?
— Nu. Adică da. Adică, într-un fel. Va fi adresată ambelor piețe. Cred că părinții le-o vor citi copiilor. Cred că părinții o vor citi și ei. Le plac nuanțele și metafora. Li se pare că va plăcea și se aplică oricui.
— Dar nu are un final.
— Acum are.
— Da?
Era surprinsă că se simțea, dintr-odată, cu inima frântă. Fusese acolo la nașterea lui Grumwald. Îl urmărise de-a lungul anilor de saga și regresul, încercările și triumful, palatul și țărmul mării, acasă și Departe. Îl văzuse trecând prin transformări mari și mici. Văzuse toate variantele sinelui său și îl iubea mai mult decât oricine.
— Am ratat finalul?
— Cum ai putea rata finalul? se întrebă Penn. Grum nu s-ar putea termina fără tine. *Are* un final, nu finalul, un punct de oprire, nu mai mult decât o pauză, de fapt. Știi cât de mult din povestea lui

Grumwald a ajuns în carte? Unu la sută. Unu la sută din unu la sută. Mare parte din Grumwald este numai al tău. Doar o bucățică mică, mică este a altcuiva. Grumwald și Stephanie au primit un final pentru moment, un final pentru toți ceilalți. Asta e tot.

— Care este?

— Care este ce?

— Care este finalul-pentru-moment?

— Va trebui să cumperi cartea.

— Locuiesc cu autorul.

— Nu și în clipa asta. Vino acasă. O să-ți spun toată povestea.

Câteva ore mai târziu, fata de cinci ani care se prezentase cu diaree, scădere în greutate și dureri teribile de stomac vomita un vierme de treizeci de centimetri într-o găleată și părea foarte încântată de ea însăși. Nu vorbea o boabă de engleză, dar tot arăta spre ea și apoi spre vierme și apoi spre ea și zâmbea larg. Mama ei, care nici ea nu vorbea o boabă de engleză, făcea la fel gesticulând aprig înainte și înapoi, între fiica ei și vierme, dar chipul ei purta o expresie opusă. Nu striga într-o limbă pe care Rosie s-o știe, dar înțelegea foarte bine groaza mamei la vederea acestui vierme care ieșise recent din fetița ei. Dacă ar fi vorbit aceeași limbă, Rosie ar fi pus o mână consolatoare pe umărul femeii: O, lucrurile care se ascund în secret în copiii noștri, care așteaptă tăcute și care rănesc, tânjind să fie libere. Alarmându-ne fără măsură.

Rosie o ascultă pe K mediind o ceartă între mamă, care voia să lase în urmă incidentul, și fetița, care se pare că voia să ia viermele acasă drept animal de casă, iar apoi privi cum K mimă, cu mare demnitate, nevoia de purta pantofi în timpul defecării în tufișurile desemnate pentru asta și spălarea mâinilor și a hranei care proveneau din același petic de pământ. Ochii lui Rosie se umplură de lacrimi. Cum putea să renunțe la toate astea?

Femeia care născuse gemeni noaptea trecută se întâlnea cu călugărul. Călugării de pe dealuri erau ceva precum puburile din orașele mici din peisajul de țară englez – era unul principal care servea tuturor și în toate modurile posibile. Pentru că al doilea copil se născuse atât de greu, gemenii aveau, de fapt, zile de naștere diferite, unul născut vineri noaptea târziu, celălalt sâmbătă dimineața devreme. Mama era plânsă și slăbită, iar Rosie stătea lângă ea și îi consola – pe ea și pe călugăr – că amândoi copiii erau sănătoși și că mama lor, deși pierduse mult sânge, se va pune pe picioare după câteva zile de mâncat spanac și carne roșie. Totuși, din ce își dădea seama, din traducerea simultană în stil ONU a lui K, nu aceasta era grija mamei.

— Voi păstra copilul născut vineri, se plânse mama călugărului, dar ți-l dau ție pe cel de sâmbătă. Copiii de sâmbătă sunt încăpățânați. Nu ascultă. Am încă trei copii acasă. Nu pot să mai iau decât unul. Nu pot să am decât copii care sunt cuminți.

— Înțeleg. Călugărul încuviință cu blândețe și apoi adăugă, spre șocul lui Rosie: acest copil este al meu acum.

— Mulțumesc, plânse mama, punându-și mâna lui pe frunte. Mulțumesc, mulțumesc.

Călugărul înmuie o legătură de rămurele într-o tigaie cu apă și îi stropi pe ambii copii și pe mama lor. El spuse multe lucruri pe care Rosie nu le înțelese, care o făcură pe mamă să plângă și mai tare și la care K doar aprobă în continuare. Apoi călugărul spuse mamei:

— Am binecuvântat acest copil și am vorbit cu el. O să fie un copil bun și mereu cuminte. Mă întreb dacă vrei să ai grijă de el pentru mine? Promit că o să fie un băiat bun.

— Da, o, da, plânse mama. Mulțumesc, mulțumesc. Voi fi onorată să am grijă de el pentru

tine. Îl vom accepta în familia noastră ca pe al nostru.

Alungarea fricii, se gândi Rosie. Alegerea păcii și a calmului în locul bătăliei.

— Trebuie să mă duc acasă, îi spuse lui K după ce plecă călugărul.

— Vești proaste de dimineață? se îngrijoră K.

— Nu, bune.

— Aaa, motiv mai bun.

— Trebuie să mă duc acasă, dar mă voi întoarce în curând.

— Te muți în junglă? zâmbi K, întrebarea fiind atât de absurdă încât nu putea fi pusă decât sub formă de glumă.

Dar Rosie se gândise mai profund la asta. Știa că motivele pentru care nu putea dormi nu puteau fi rezolvate mereu dezrădăcinându-se și fugind, că plecarea din Madison în Seattle păruse monumentală, dar nu se compara cu plecarea din Seattle spre nordul izolat al Thailandei, că jungla ar fi putut fi un loc bun în care să fii medic și probabil un loc și mai bun ca să scrii cărți, dar era un loc dificil în care să crești copii, să-i trimiți la facultate sau să-i ții în siguranță și îmbrățișați de lume. Știa că ce ieșea din copii era adesea înspăimântător, dar finalul fericit era mai degrabă ieșirea decât a rămâne înăuntru. Erau atâtea de terminat acasă, și a te ascunde, a te adăposti și mai adânc nu era răspunsul.

Dar știa și asta: era nevoie de ea aici. Și asta: și ea avea nevoie de ei.

Aici aveau nevoie de mai mulți medici, mai mulți profesori, mai multe mâini abile, mai multe idei creative, mai multe instincte care să înlocuiască tomografe și ecocardiograme. Aveau nevoie de mai multe feluri de profesori și Claude-Poppy dovedea a avea un talent natural în clasă. Rosie nu putea spune cine învăța mai mult, elevii sau copilul ei, dar fu recunoscătoare pentru răspunsul aparent, care erau toți, împreună. Își

imagina ce puteau face băieții ei aici, tehnologia și ideile pe care le puteau împărtăși, pacienții cărora Roo le-ar putea ține companie și pe care i-ar putea alina cu caracterul lui, tunelurile și tranșeele, acoperișurile și butoaiele cu apă de ploaie, toaletele și porticurile la care Rigel și Orion ar putea ajuta la săpat, construit, mutat și reparat, fără a menționa copiii bolnavi care ar adora Spectacolul Rigel și Orion.

Și ea avea nevoie de ei, în primul rând pentru că a ști că erau aici însemna că nu putea să plece niciodată complet și, în al doilea rând, pentru că îi aminteau, cu claritatea puternică ce părea să străbată tot ce făceau aici, că locul ei era la camera de urgență. Nu se putea muta aici, știa asta și nu putea să rămână, dar se putea întoarce. Nu putea să muncească aici tot anul, dar erau clinici și pacienți mai aproape de casă care aveau nevoie de ea.

Și Poppy nu putea fi Claude și nu se putea ascunde, iar dacă nu puteau planifica cine ar putea fi peste doi, zece sau douăzeci de ani, nu aveau nevoie să facă asta. Puteau să ia deciziile grele împreună, când venea vremea să decidă, și, între timp, puteau îmbrățișa ce era acum și ce era bine. Puteau fi atenți la ce era greu pentru toată lumea, nu doar la ce era greu pentru Poppy, necazurile pe care le aveau toți oamenii din lume, știind cine erau, ce aveau nevoie și ce anume ar putea ajuta ființele misterioase, de necunoscut, miraculoase pe care le aveau în grijă. Viețile lor ar fi o poveste cu zâne diferită, cu mai puțină magie și mai multă ambiguitate, mai puțin a-fost-odată-ca-niciodată și fericiți-până-la-adânci-bătrânețí și mai mult între. O cale de mijloc. Între timp, erau nevoiți să trăiască cu neștiutul, *aveau șansa* să trăiască neștiind, aveau șansa să ajute alți oameni cu ce aveau de trăit și ei.

Să spună poveștile, să alunge frica, să lase lucrurile să se desfășoare. Să facă modificări după nevoie.

Rosie se duse s-o verifice pe fata cu viermele ca să își termine tura ca să se poată duce acasă, să înceapă să-și facă bagajul și să plece acasă.

PARTEA IV

VREODATĂ

Grumwald stătea în fața oglinzii, în hainele prințesei Stephanie și se întrebă cum ar fi dacă cineva ar ști și atunci, la scurtă vreme după aceea, toată lumea ar afla secretul pe care îl ținuse atâția ani. Își aminti vremea la care vrăjitoarea îi dăduse boabele fermecate. Își aminti când venise la restaurant pentru a lua cina cu Lloyd. Își aminti de vremea dinainte s-o fi cunoscut pe vrăjitoare, pe când era încă doar Grumwald, Grumwald singur. Își imagina, încețoșat, așa cum faci când știi că e adevărat, dar, pur și simplu, nu-ți mai vine să crezi.

Își aminti noaptea aceea cu zânele, noaptea în care începuse viața lui într-un fel, ziua de naștere a prințesei Stephanie. Vrăjitoarea, nerăbdătoare față de efectele unei vrăji, făcuse alta: el avea să fie Grumwald ziua, prințesa Stephanie noaptea. La început fusese un blestem odios. Calea între personalitățile sale divizate era printre copaci cu rădăcinile încurcate, noroioasă și plină de vegetație, iar drumul înainte și înapoi în fiecare zi era epuizant.

Așa că el își croi o cale. Își dădu seama că știa cum să fie prințesă pentru că știa cum să fie prinț. Detaliile erau altele, dar cele două personalități erau mai degrabă similare decât diferite. În ambele roluri era treaba lui să își ajute supușii să se simtă iubiți și respectați, talentele lor să fie onorate, poverile lor ușurate, iar el era bun la asta, dintr-o lungă practică, ceea ce desigur că nu se schimba în funcție de ce purta sau după ce nume era strigat.

Doar că apoi, încet, zi după noapte după zi, deveni din ce în ce mai greu să găsească calea. Grumwald crezu că va trebui să înceapă să reasfalteze, să taie din nou printre rădăcini și crengi, să astupe iar găurile și să își revendice poteca, dar nu, se dovedi că cele două lumi ale sale se apropiaseră una de alta, aproape că se uneau. Ca

prin magie. Încă nu credea că exista cineva căruia ar fi putut să-i spună, dar el și prințesa Stephanie se simțeau ca acasă.

Totuși, când se gândi la cina cu Lloyd, se decise că sosise vremea să vorbească, în sfârșit, cu vrăjitoarea. A face pace era mai bine decât să trăiască în frică. Așa că într-o noapte tăie o șuviță din părul verde al prințesei Stephanie – de ce fusese mare lucru din asta? Nu-și amintea – și în dimineața următoare o duse la coliba vrăjitoarei.

— Mulțumesc, Grumwald. Vrăjitoarea păru atât de ușurată, încât îi venea să plângă. Părul de zână de noapte îmi alină artrita. Nu pot să prind zâne de noapte pentru că mâinile mele sunt prea țepene, și mâinile mele sunt prea țepene pentru că nu pot să prind zânele de noapte. Unele contradicții sunt prea stupide, chiar și pentru magie.

— Oricând. Grumwald nu-și dăduse seama că ea avea dureri. Serios. Am o rezervă nelimitată.

— Zânele de noapte sunt imposibile. Nu ascultă. La început am crezut că erau tari de auz, dar nu, sunt doar, ei bine, aiurite. Ai încercat vreodată să porți o conversație rațională cu o zână de noapte?

Grumwald zâmbi. Știa la ce se referea.

— Aaa, așa e. Păru pedepsită. Îmi pare rău. Câteodată doare atât de tare, încât îmi pierd bunul-simț.

— E în regulă, o asigură Grumwald.

— Stai să-mi iau bagheta. Îi luă un minut și jumătate să se ridice de pe scaun. Oasele îi trosniră ca niște crengi golașe în bătaia vântului. Ar fi trebuit să ridic blestemul cu ani în urmă. Nu există scuze pentru că l-am lăsat. Vrăjitorie neglijentă, asta e. La bătrânețe îmi pierd abilitățile.

Vrăjitoarea merse încet, încet, încet pe podelele ei uzate, departe de căldura și lumina pâlpâindă a focului, până în bucătărie, unde pe un raft de oale atârnau zeci de baghete în forme și mărimi pe care Grumwald nu le mai văzuse niciodată până atunci, unele acoperite, tradițional, cu capace albe sau

stele, altele încovrigate în cochilii de melc sau răsucite ca niște șerpi sau roase la capete ca părul încurcat.

— Acum, pe care am folosit-o la început? Nu mai țin minte. Ei bine, e bună și asta. Agită de câteva ori o baghetă galbenă nu mai mare decât degetul ei cel mai lung. Acum amintește-mi în ce direcție mergem.

— În ce direcție? spuse Grumwald.

— Îl pierdem pe Grumwald sau pe prințesa Stephanie? Uit cine erai la început.

Grumwald nu se gândise niciodată la asta. A pierde unul. A dezvălui cine era la început ar însemna să accepte că a fost odată când era altcineva decât amândoi și asta era ceva ce nu-și mai putea imagina. El știa răspunsul – probabil și vrăjitoarea știa –, dar descoperi că nu mai credea asta. Ba mai mult, nu era dispus să renunțe, să renunțe la *ei.* Ideea unei vieți fără Grumwald era devastatoare. Ideea unei vieți fără prințesa Stephanie era devastatoare. Dar ideea ca viața să fie doar unul fără altul devenise, pur și simplu, de neimaginat.

— Îi vreau pe amândoi, fu el surprins să se audă bâlbâind. Amândoi. Grumwald și prințesa Stephanie.

— A! Vrăjitoarea fu mai puțin surprinsă. Asta se întâmplă câteodată. Nu poți să renunți la avantajele niciunuia. Fiecare încarnare are recompensele sale. E ușor atunci. Voi lăsa vraja și tu poți continua să oscilezi.

— Nu fiecare. Grumwald clătină din cap. Amândoi. Vreau să fiu amândoi.

— Amândoi în același timp? Până și vrăjitoarea era șocată.

— Fiecare e bun, dar schimbarea este atât de obositoare.

— Îmi imaginez. Dar eu nu… nu știu cum să te fac amândoi în același timp. Nici măcar nu sunt sigură că știu ce înseamnă asta. Își petrecură după-

amiaza împreună în coliba ei discutând, căutând prin cărți de vrăji și poțiuni, încercând o baghetă în formă ciudată după alta. În sfârșit, chipul ei moale, cenușiu, se lumină în urma revelației.

— Dacă am căuta între și între?

— Între și între? Grumwald era sceptic. Între și între nu este doar un fel vrăjitoresc de a spune la mijloc?

— Între și între este mai complex, fire mai răsucite, mai multe straturi decât la mijloc. Ea îi zâmbi prin ochii ei urduroși. Între un prinț și o zână de noapte este nici-nici la fel de mult ca atât-și. Vezi? Ceva nou. Ceva mai mult. Ceva mai bun.

— Ceva între și între.

— Exact, aprobă ea. Între și între pot să fac. Ei bine, pot să fac partea mea.

— Ce altceva mai e?

— Partea ta. Desigur.

— E greu?

— E foarte greu.

El închise ochii și se pregăti.

— Spune-mi.

— Exact, spuse ea iar. Tu trebuie să spui. Nu poate fi un secret. Secretele îi fac pe toți singuri. Secretele duc la panică, la fel ca în noaptea aceea la restaurant. Când ții un secret, devii isteric. Ajungi să crezi că ești singurul care este ca tine, care este ambele și niciunul și între și între, care își croiește o cale în fiecare zi între sine, dar nu este așa. Când ești singur și ții secrete, ai parte de frică. Atunci când spui, ai parte de magie. De două ori.

— De două ori?

— Afli că nu ești singur. La fel și toți ceilalți. Așa, totul devine mai bine. Tu îți împărtășești secretul și eu voi face restul. Tu spui secretul și schimbi lumea.

— Nu este așa de ușor. Grumwald simți cum plămânii lui se strângeau și încercau să devină unul în pieptul său. Nu pot, pur și simplu, să-mi

spun secretul. Este greu de explicat. Este greu de înțeles. Este complicat.

— Sigur că da. Este viața.

— Și atunci cum fac? Cum îmi împărtășesc secretul? Ce spun?

— Povestea ta. Vrăjitoarea nici măcar nu ezită. Îți spui povestea. Asta trebuie să facem cu toții.

— Asta nu e magie, spuse Grumwald.

— Ba sigur că da, spuse vrăjitoarea. Povestea este cea mai bună magie posibilă.

DUPĂ

Lui Poppy nu-i venea să creadă că sala de sport putea să arate atât de complet diferit și să miroasă exact la fel. Nu că ghirlandele, inimile de dantelă, praful sclipitor și confetti nu făceau locul să arate frumos. Ci de ce te-ai deranja dacă tot mirosea a șosete.

La început, ea respinsese complet sugestia de a reveni la balul de Ziua Îndrăgostiților. Era o prostie să se organizeze un bal în clasa a cincea. Nici nu erau la gimnaziu încă. În plus, nimeni nu o mai văzuse de luni de zile. S-ar putea să nici nu o lase să intre. Părul îi creștea la loc, dar era încă scurt și arăta ciudat. Dacă apărea într-o rochie cu o fundă în părul ei prea scurt, ar fi arătat de parcă s-ar fi străduit prea tare și ar fi eșuat.

Dar lumina slabă era prea tentantă s-o refuze. Lumina slabă plus argumentul lui Ben că nimic – nici măcar un tip într-o rochie, nicio fată cu penis, niciun ciudat tuns, călător, care trăise în junglă – nu era mai stânjenitor decât un bal de Ziua Îndrăgostiților la clasa a cincea. Mai ales unul unde toată lumea (nu doar tipul în rochie, sau fata cu penis, sau ciudatul tuns, călător, care trăise în junglă) fusese obligată să se costumeze. La început, ea nu fu convinsă de acest argument că era sigur că toată seara va fi incomodă, jenantă, umilitoare și încordată. Cine ar fi convins de asta? Apoi ea înțelese ce voia el să spună: reîntoarcerea ei urma să fie oricum incomodă, jenantă, umilitoare și încordată, întrebarea era dacă voia să fie singura. Aggie nu vorbea cu ea. Poppy îi bătuse la fereastră în prima seară înapoi acasă și în fiecare seară de atunci, dar draperiile lui Aggie nici măcar nu tremurau. Acum că știau să fie rezistente, Natalie și Kim spuseră toate lucrurile pe care nu le spuseseră la cantină în acea zi groaznică, cu acele luni groaznice în urmă. Știau cine era ea cu

adevărat. O văzură și o iubiră oricum, o iubiră chiar mai mult. Și ele aveau lucruri ciudate. Câteodată, nici ele nu știau cine erau. Nu le păsa ce era sub pantalonii sau fusta ei, indiferent ce era. Își spuneau totul. Chiar și singurul lucru.

Stătea cu ele două într-un grup strâns, lângă perete, ca un nod. Toată lumea stătea într-un grup strâns, lângă perete ca un nod – era greu de imaginat că vor dansa prea mult –, dar cel puțin avea nodul ei. Instalațiile din sala de sport nu erau doar coborâte, ci scoase. Poppy presupuse că aveau o singură setare: pentru mingile de baschet. Dar de tavan atârna un fel de aparat spastic cu becuri și oglinzi astfel încât surse de lumină clipeau ici și acolo, imprevizibile ca liliecii, iluminând un grup de elevi ca fulgerul, apoi scufundându-i înapoi în întuneric. Din când în când, Poppy distingea fețe cunoscute, ochii lor deja holbându-se la ea când se luminau, dar mult mai des faptul că îi recunoștea nu îi lumina și memoria. Îl știu pe puștiul acela de… undeva, de parcă ea fusese plecată ani de zile, nu luni, de parcă devenise o femeie bătrână, pe când ce toți ceilalți înghețaseră în timp ca oamenii din fotografii, de parcă devenise adult sau mai puțin decât copil, iar toți cei din jurul ei erau doar copii de clasa a cincea care aveau voie să se fardeze pentru o seară.

Copiii se desprindeau de grupurile lor și veneau ocazional la al ei.

— Hei, Poppy. Nici obraznic, nici umil, nici crud, nici primitor. Nici măcar curios sau consternat.

— Hei, spunea ea înapoi, precautå, în caz că era o păcăleală, că „Hei, Poppy” al lor era preludiul unei batjocuri sau mai rău.

Apoi îl văzu pe Jake Irving. Îl văzu pentru că el venea direct spre ea. Se ridicase de unde se sprijinea lângă peretele opus și traversă sala de sport direct spre ea. Toată lumea văzu. Toți ochii

din sala de sport, toți ochii din școală, poate toți ochii din lume erau ațintiți asupra lui, dar el nici nu observă, nu îi păsa sau se descurca foarte bine prefăcându-se că nu îi pasă.

— Hei, Poppy.

— Hei.

— Te-ai întors?

Trebuia să răspundă la asta? Evident că se întorsese. Dacă nu se întorsese, cum putea să întrebe dacă s-a întors?

— Da.

— Am auzit că te-ai dus în Taiwan.

— Thailanda.

— A! Ai primit mesajul meu?

Cel pe care îl trimisese acum un milion de ani? Cel pe care îl trimisese înainte ca timpul să se oprească pentru el și să se accelereze pentru ea? Cel pe care îl citise, practic, fără să-l citească?

— Da.

— A! Bun.

Întrebările erau ciudate, dar cel puțin îi dădeau ceva de spus.

— Scuze din nou, adăugă Jake. În timp ce ea nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi trebuit să-i spună acum.

Este în regulă? Nu era în regulă. *Înțeleg că tu crezi că sunt o ciudățenie dezgustătoare și probabil că ai dreptate, dar părinții mei mă obligă să merg la școală oricum, așa că te rog să fii bun cu mine?* Asta era adevărat, dar nu avea de gând s-o spună. Dacă el s-ar fi întors la întrebările inepte, cel puțin ar fi știut ce să spună.

— Deci. Vrei să dansezi?

Ea nu știa ce să spună.

Se uită la mijlocul sălii de sport complet gol unde nimeni – nimeni – nu dansa. Muzica era atât de tare, încât o simțea prin pantofi, dar nimeni nu se legăna măcar pe ea. El ridică privirea din pământ pentru prima oară în seara aceea (lună, an, viață) ca să îi urmărească privirea spre terenul de

baschet transformat în ring de dans gol. Jake zâmbi – ca Jake Irving lângă care stătea în clasa a treia, care o adusese pe bunica lui pentru activitatea de la clasă – și spuse:

— O să fim cei mai buni acolo.

Cum putea să spună nu la așa ceva?

Când Poppy îl urmă pe Jake Irving pe ringul de dans, cântecul care se auzea începea să se termine și ea închise ochii și își dori ca domnul Menendez să nu pună o melodie lentă. Acum era o femeie de lume și vedea că asta era exact genul de mișcare care plăcea adulților. Iată aici două suflete singure, înfruntând împreună o sălbăticie – ce putea să fie mai drăguț decât să pună o melodie lentă, siropoasă și să facă un mic experiment de tortură sociologică? *Să. Nu. Îndrăznești,* îi spunea creierul ei domnului Menendez, la volumul telepatic al unei maimuțe urlătoare. Și avu noroc, nu pentru că domnul Menendez nu se gândi, într-adevăr, că ar fi adorabil să pună o melodie lentă pentru acest frumos cuplu, ci pentru că fiul lui programase lista de redare și directorul nu știa să facă nimic altceva cu telefonul său în afară de a da telefoane.

Așa că ea dansă obișnuit cu Jake Irving. Era greu pentru că toată lumea se uita la ei, dar altfel nu era atât de greu. Mișcai picioarele într-un fel și șoldurile în altfel și păstrai brațele pe lângă corp de cele mai multe ori și ochii în mare parte spre podea.

— Deci, spuse Jake.

— Da?

— Cum a fost în Thailanda?

— Destul de uimitor, spuse Poppy. Am predat la copii mici.

— Serios? Ce anume?

— Engleză.

Jake părea impresionat.

— Adică, vorbesc engleză, dar nu aș ști cum să o predau.

— Te descurci.

— Bănuiesc. Pun pariu că ai fost o profesoară bună.

— Bănuiesc. Ce te face să crezi asta?

Jack ridică din umeri și se uită din nou la vârfurile picioarelor.

— Ești amabilă. Ești deșteaptă. Îmi amintesc când m-ai ajutat cu acel referat despre delfini în clasa a doua.

— Și tu ești amabil și deștept. Poppy spuse asta în mare parte pentru că nu știa ce altceva să spună și când cineva îți spune ceva amabil, trebuie să spui ceva amabil la rândul tău.

— Sunt deștept – Jake se încruntă spre vârfurile picioarelor –, dar nu sunt prea amabil.

Poppy își aminti de clasa a patra când el îl lăsase pe Owen Gregg să câștige cursa de patruzeci și cinci de metri în excursie pentru că părinții lui Owen divorțau. Își aminti de clasa a treia când Aggie își scăpase pe jos negresa la petrecerea de Halloween și Jake i-o dăduse pe a lui fără să aștepte să vadă măcar dacă mai erau negrese în plus.

— Ești amabil, spuse Poppy spre vârfurile picioarelor.

— Nu cu tine.

Poppy ridică din umeri.

— Nu o dată. Dar alte ori.

— Îmi pare tare rău, Poppy. Chiar îmi pare foarte, foarte rău.

— Știu, spuse ea.

— Da?

— Da.

— De unde?

Ea se forță să ridice privirea spre el.

— M-ai invitat la dans.

Apoi începu un cântec lent. Și el ridică privirea spre ea.

— Vrei să luăm niște suc?

Rosie și Penn răspunseseră cu viteza sunetului la e-mailul care solicita voluntari însoțitori la dans.

Apoi petrecuseră patruzeci și opt de ore jurându-i celui mai mic copil al lor că nu vor vorbi cu ea, nu se vor uita la ea, nu vor face poze, nu vor comunica informații personale despre ea, nu vor sta lângă ea, nu-i vor oferi mâncare sau băutură, nu i se vor adresa în orice fel. Dacă clădirea va lua foc, ei nu o vor aborda, ci o vor lăsa să găsească singură ieșirea de urgență și apoi vor căuta una – alta – pentru ei.

Cu toate astea, ei nu promiseseră că nu vor dansa. Cinstit vorbind, asta era pentru că Poppy, în cel mai exagerat scenariu al ei de coșmar, nu concepuse că va dansa și în mod sigur nu se gândise măcar la posibilitatea îngrozitoare ca părinții ei să danseze. Dar asta doar pentru că era încă puțin în urmă cu fusul orar. Dacă aveau ocazia unei melodii lente într-o sală de sport de la școala primară, decorată pentru Ziua Îndrăgostiților, era evident că părinții ei aveau să danseze.

Când îl luă pe soțul ei în brațe, Rosie petrecu o clipă să savureze mirosul lui, senzația mâinii lui în mâna ei, felul în care el era al ei, sigur și pentru totdeauna. Își amintea de anii de liceu când nu avea un iubit și anii de facultate când avea, dar el era rău cu ea și primii ani de medicină când era sigură că nu va mai fi îndrăgostită vreodată și își aminti de senzația peretelui pe spate, înapoi în gimnaziu, la dansuri, când prietenele ei erau invitate și ea nu și băiatul de care îi plăcea ei alesese pe altcineva și simți cum totul meritase dacă asta i-l adusese, karmic, narativ, miraculos, pe soțul ei, Penn, pentru totdeauna, Penn care era mereu, și singurul, și întotdeauna al ei, cert ca soarele de pe cer.

Când își luă soția în brațe, Penn petrecu și el o clipă să își amintească de faptul că era în prezența copiilor de zece ani. *Nu-i atinge fundul, nu-i atinge fundul, nu-i atinge fundul.*

— Mulțumesc pentru că ai venit acasă, îi șopti el în păr.

— Sunt atât de mândră de tine, Penn! Ea se retrase de pe umărul lui ca să-l privească în ochi. Autor-Soț. Nu m-am îndoit niciodată de ziua asta, de prima oară când te-ai culcat cu mine.

— Sunt foarte convingător în pat.

— Dar nu m-am întors acasă pentru că vei fi publicat.

— Știu.

— Ai avut vreodată o îndoială în minte?

— Niciodată. Dar asta nu înseamnă că nu sunt recunoscător.

— După toți anii ăștia, spuse ea, ce te-a făcut să o scrii, în sfârșit?

— N-a fost în sfârșit. O trase mai aproape. Dar sosise vremea.

— De ce?

— Rosie, mereu am trăit o poveste. Din clipa în care ne-am cunoscut. Din clipele dinainte să ne fi cunoscut. Avem această poveste de iubire perfectă. Avem această poveste de dragoste care pare o poveste cu zâne și trebuie să fie asta, pentru că altfel cum explici ceva atât de magic? Dar problema cu poveștile cu zâne este că se termină și repede, începutul este totul. Apoi ai parte de transformare, iubire și fericiți-până-la-adânci-bătrâneți într-o singură suflare.

Povestea aceea e drăguță, dar nu este suficient de mare cât să ne țină. Nu are loc pentru porțiunile dificile. Nu are loc pentru transformările și iubirile care vin după aceea, și după aceea, și după aceea. Într-o poveste, nimic nu este de nealterat, dar nimic nu este alterabil. După magie, nu mai există schimbare. Ăsta nu e un fel de a trăi, dar încercam, oricum. Să mă asigur că Poppy rămâne o fetiță. Să mă asigur că Poppy rămâne un secret. S-o schimb ca să nu se schimbe niciodată. Metamorfoză care să îndepărteze schimbarea. Nu are niciun rost, asta mi-am dat seama când ai plecat. Așa că, în schimb, am încercat opusul: scrie-o, sculpteaz-o în piatră. Sau, dacă vrei, hârtia este la fel de permanentă

odată ce o trimiți în lume. Pare că închide povestea, se mulțumește cu un singur final, eliminând posibilitățile infinite, se fixează pe loc, în voce, dar nu, face opusul. O scrii pentru ca alții s-o citească, iar apoi poate să crească. O țintuiești de un moment ca să poată trece prin timp. O carte este doar o fundație. Ca noi. O scrii și construiești pe ea. Iubirea noastră, iubirea noastră magică, de poveste, este ceea ce sprijină restul. Nu înseamnă că cei mici nu pot crește – sigur că nu –, dar așază un loc pentru ei de unde pot începe. Pentru asta este povestea.

— Foarte drăguț, Autor-Soț.

— Mulțumesc… ăăă… Doctor-Soție.

— Dar asta nu răspunde la întrebare.

— Ce întrebare?

— Toate întrebările, spuse Rosie. Dulap sau acoperiș? Blocanți sau pubertate? Operație sau hormoni? Ambele sau niciunul? Fată sau băiat sau între? Azi sau mâine? Luna viitoare sau anul viitor? Copii răutăcioși de clasa a cincea sau școală acasă în turnul ei de lângă mare? NR sau poveste cu zâne?

— E adevărat.

— Ce e adevărat?

— Nu răspunde la întrebare. Dar deschide posibilități și asta e chiar mai bine, posibilități pe care nu le-am văzut înainte, posibilități pe care nu le-a văzut nimeni înainte. Și promite că, atunci când va sosi timpul să decidem, vom fi construit un loc solid ca pavăză de unde să facem asta.

Rosie tăcu o vreme. Apoi își îngropă chipul în umărul lui Penn din nou, pentru ca Poppy să nu îi vadă veselia.

— Îți vine să crezi că a dansat?

— Sigur că da. Penn o strânse și mai aproape. Pentru că știi ce e și mai bun decât finalurile fericite?

— Ce?

— Porțiunile de mijloc fericite.

— Crezi?

— Toată fericirea fără finalitate. Toată fericirea cu suficient de mult loc de creștere. Ce ar putea fi mai bun decât atât?

— Pentru o vreme, spuse Rosie.

— O vreme este mult, spuse Penn.

Poppy nu putea să stea, pur și simplu, acolo și să își privească părinții dansând, așa că își termină sucul și îi spuse lui Jake că se va întoarce imediat. Își aminti baia ei de la spa-ul cu pești din Chiang Mai, toaleta asistentei pe care o puseseră s-o folosească în Wisconsin, toate separeurile pe care le schimbase de-a lungul anilor când luase lecții de înot, sau se ducea la plajă cu PANK, sau era zi de piscină în tabăra de vară. Uneori, era dificil și complicat să fie ea. Uneori, doar mersul la toaletă era.

Când ieși din separeu, Aggie era sprijinită de chiuvete, cu mâinile pliate la subsuoară și strânse în pumni. Stomacul lui Poppy făcu la fel. Era atât de fericită s-o vadă, încât credea că ar putea începe să plângă. Era atât de emoționată s-o vadă, încât credea că ar putea începe să plângă. Existau șanse să fie și supărată, dar Aggie era cea mai bună prietenă a ei din tot universul, așa că probabil că nu era. Existau șanse ca a călători în alt colț al lumii ca să lucreze cu copii săraci, adesea bolnavi, adesea orfani, să-i fi oferit o perspectivă matură asupra umanității care urma s-o ajute să gestioneze această situație. Dar Aggie era cea mai bună prietenă a ei din tot universul. Așa că probabil că nu.

— Bună, spuse Aggie.

— Bună.

Poppy își aminti de prima oară când Aggie bătuse la fereastra ei, în noaptea în care se cunoscuseră, în noaptea în care deveniseră prințese vecine rivale. Conversația aceea începuse la fel – „Bună”, „Bună” – timidă, dar plină de promisiuni, un milion de lucruri bune urmau să vină. Poppy își

dădu seama că „Bună”, „Bună” nu era o modalitate atât de neobișnuită de a începe o conversație și astfel probabil că nu dezvăluia o relație sortită să se creeze între doi oameni, dar pentru un moment plin de grație, avu senzația asta oricum.

Dar apoi vraja se frânse pentru că gura lui Aggie spuse:

— Cum a fost Thailanda? dar tonul lui Aggie spunea, *nici că ar putea să-mi pese vreodată de orice ai avea de spus.*

Dar totuși Aggie o urmase aici, deci poate că voia să spună cu totul altceva.

— Cald. Nebunesc. Destul de uimitor. Aici cum a fost?

— Nasol. Stupid. Complet plictisitor. Apoi, cu dispreț: ți-ai făcut o nouă cea mai bună prietenă?

— Nu. Poppy se gândi la prietenii pe care și-i făcuse în Thailanda – micii ei elevi care o învățaseră despre Buddha, despre cum școala îți schimbă viața, despre cum să spui povești și cum să-ți iubești familia, K, care îi arătase cum să fie între și să trăiască la mijloc.

— Tu?

Aggie pufni ca răspuns la întrebarea aceasta.

— Ai voie măcar să fii aici?

— La școală?

— În toaleta fetelor.

O!

— Bănuiesc, spuse Poppy, cu privirea în pământ. Părinții mei i-au spus domnului Menendez la începutul clasei întâi. El a spus că am voie.

— I-ai spus domnului Menendez, dar mie nu?

— Nu am spus, spuse Poppy neconvingător. Părinții mei au spus.

— Poate nu mai ai voie.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Totul s-a schimbat, spuse Aggie, dar nu mânioasă. Tristă.

— De ce? spuse Poppy nu doar tristă. Cu inima frântă.

— Nu mai putem fi prietene.

De aceea se schimbase totul? Sau cum?

— De ce nu?

— Cum am putea? Aggie aproape că țipa. Ce vom face împreună? Nu mai putem avea petreceri în pijamale. Nu mai putem vorbi despre toate lucrurile despre care vorbim. Nu putem fi prințese rivale. Nu putem face piese de teatru.

— Pentru că nu mă mai placi?

— Pentru că nu te mai cunosc.

— Sunt la fel, strigă Poppy. Sunt exact la fel ca întotdeauna. Încă putem avea piese de teatru și putem fi prințese. Putem să facem încă petreceri în pijamale.

— Nici măcar nu… Chipul lui Aggie arăta de parcă încerca să facă împărțiri mari în minte. Poppy, dacă îți pun o întrebare, îmi vei spune adevărul?

— Da.

— Promiți?

— Promit.

— Ești băiat sau fată? spuse Aggie.

— Nu. Poppy se forță s-o privească pe cea mai bună prietenă a ei din tot universul. Se gândi la povestea cu zâne pe care le-o spusese elevilor ei din Thailanda, cât de ușor ar fi totul dacă ar avea magie și o baghetă. Nu sunt.

— Nu asta am vrut să spun. Aggie se strâmbă. Apoi se destinse. Atunci ce ești? întrebă apoi.

— Nu știu. Altceva.

— Ce altceva mai e? Și pentru prima oară în toată noaptea, Aggie părea că punea chiar întrebarea pe care o punea.

— Sunt toate cele de mai sus. Poppy nu se oprea din zâmbit, ceea ce era destul de magic, pentru că nici Aggie nu se putea abține să nu zâmbească. Și sunt și mai mult din ce va urma.

— Ce înseamnă asta?

— E complicat. Acum că Aggie îi zâmbise, se simțea aproape veselă. Își dădu seama că murea de nerăbdare să îi vorbească despre toate astea. Bănuiesc că *eu* sunt complicată. Sunt greu de explicat. Sunt un fel de ciudată.

— Nu ești ciudată, spuse Aggie. Eu sunt ciudata.

— Adevărat, recunoscu Poppy. Foarte adevărat. Atunci bănuiesc că suntem amândouă ciudate. Poate că de aceea ne plăcem atât de mult una pe alta…

— Suntem oricum prea mari să fim prințese. Aggie zâmbea acum. Putem să fim ciudate rivale vecine de-acum încolo.

Toată lumea era încă trează când ajunseră acasă.

— Mama și tata au dansat? Chipul lui Ben era compătimire pură.

— Da.

— Bleah! Un cor.

— Dans lent? spuse Rigel.

— Da.

— Bleah!

— A atins-o pe fund? spuse Roo.

— Roo, nu spune „fund”. Penn căuta înghețată.

— Bleah, Roo, scârbos, spuse Orion.

— Dar așa a făcut, nu?

Poppy închise ochii, strâns și încercă să se gândească la altceva.

— Mama voastră are un fund grozav, recunoscu Penn din congelator.

Bleah-urile deveniră o cacofonie. Și exact acolo îi voia. Găsise înghețată, caramel de încălzit și cireșe fermentate care probabil ar fi putut furniza combustibil în cazul unei apocalipse.

— Voi ce ați făcut toată noaptea? Rosie începu să taie banane. Nu avea motiv să nu distribuie cel puțin câteva vitamine.

— Ne-am ținut mâinile acasă. Ben scoase castroane și linguri.

— Ghinion pentru voi, spuse tatăl lor.

— Dacă tata care îi pune mâna pe fund mamei este cel mai jenant lucru care ți s-a întâmplat la primul tău bal de la școală, te descurci destul de bine, își felicită Roo sora. Ben s-a dus la dansul de Halloween de clasa a opta îmbrăcat în robot cu acele brațe false care ieșeau din fața corpului de robot și când a invitat-o pe Cayenne la dans, a pipăit-o cu ele. Era prima oară când a ajuns la nivelul doi și a ratat șansa pentru că nu erau mâinile lui adevărate.

— Dar când Alexie Gawersky ți-a cerut să îi legi eșarfa la loc la balul de primăvară? Ben putea să joace acest joc toată noaptea și să nu rămână fără povești jenante cu Roo. Ai legat-o de curcubeul de baloane drept glumă și când Andy Kennedy a invitat-o la dans, a tras după ea toată chestia, plus sistemul sonor.

— La concertul de Crăciun din clasa a opta – Orion nici nu ridică privirea de la bomboanele pe care le împrăștia –, toată lumea a trebuit să poarte bluză albă și pantaloni negri, dar Rigel a apărut în bluza lui galbenă.

— Ce legătură are povestea asta cu dansurile de la școală? Rigel își scoase șosetele și le aruncă spre înghețata lui Orion.

— Are legătură cu o întâmplare în care te-ai făcut de râs.

— Bluza aia era aproape albă.

— Era de culoarea unei banane.

— Era bej.

— Deci Rigel a trebuit să împrumute o bluză, dar singura persoană care avea o bluză în plus era Mandy O'Lackey și era toată adunată, căptușită și feminină în față, încât arăta de parcă Rigel avea sâni.

— De unde a luat-o? spuse Poppy.

— Și soloul lui din *Cele 12 zile de Crăciun* a fost „două turturele" și a trebuit să-l cânte de douăsprezece ori și de fiecare dată când îl cânta, toată lumea râdea.

— De unsprezece ori, spuse Ben.

— Sigur. Sunt douăsprezece zile de Crăciun, spuse Orion.

— Sigur. În prima zi primește o potârniche într-un păr și nimic altceva.

— De unde știi că este o ea? spuse Poppy.

— Băieții nu își doresc de Crăciun o potârniche într-un păr, spuse Roo.

— Nimeni nu-și dorește de Crăciun o potârniche într-un păr, spuse Poppy.

— Acolo ți se par neverosimile aceste cadouri? spuse Ben. Crezi că persoana asta – indiferent de gen – are zece domni săritori pe lista ei de dorințe?

Rosie îi zâmbi lui Penn. Simțea că putea să fie perfect mulțumită cu adevărat să stea la masa din bucătărie, mâncând înghețată cu familia ei și ascultând această conversație la nesfârșit. Acești copii, multitudinile ei puteau să se facă mari. Puteau să se mute Departe. Puteau – și așa urmau să facă – să devină noi, să devină schimbați, să devină oameni adulți adevărați în construcție, oameni pe care ea nu i-ar recunoaște, oameni pe care nu și i-ar imagina. Oameni refăcuți. Aveau să treacă prin miracole. Se vor transforma. Vor face magie. Dar ei erau povestea ei, a ei și a lui Penn, așa că indiferent pe unde ar cutreiera, vor fi mereu chiar aici.

— Nu cred, îi spuse soțului ei în timp ce progeniturile ei dezbăteau meritele relative ale servitoarelor lăptărese versus ale lebedelor înotătoare.

— Ce?

— E finalul tău fericit.

— Ți-am spus.

— Da.

— Dar nu acesta este.

— Nu? Rosie îi zâmbi. Nu-și putea alunga zâmbetul.

— Nici pe departe. Nici Penn nu-și putea alunga zâmbetul.

NOTA AUTOAREI

Cel mai des, întrebarea care este pusă scriitorilor de ficțiune, în mod ironic, este aceasta: „E adevărat?”

Nu vreau să te fac să aștepți, așa că hai să dăm asta la o parte. Da, este adevărat.

Dar nu, am inventat totul.

Scuze, asta nu răspunde la întrebarea ta?

Este adevărat că copilul meu era băiețel și acum este fetiță. Dar aceasta nu este povestea ei. Eu nu pot să spun povestea ei, pot să spun doar povestea mea și a oamenilor pe care îi inventez. Nu mi-am inventat copilul. Este o persoană reală, așa că ea este singura care își poate spune povestea. Această poveste este ficțiune, prefăcătorie. Nu este despre copilul meu. Nu este despre experiențele sale. Nu este nici măcar despre experiențele mele. A scrie un roman este ca a face supă. Baza este o fiertură pe care o compunem în mare – de exemplu, am un copil, nu cinci și nu sunt medic, ci, de fapt, mă ia amețeala de la tăieturile de hârtie. Apoi la acea fiertură complet inventată adăugăm puțină cercetare, niște bucăți de amintiri din copilărie, o mână de bucățele prăjite auzite la locul de joacă, câteva bucățele tăiate pe care nu le-am plănuit, dar care s-au dovedit a fi necesare din nevoia de profunzime și savoare și niște bucăți fin tocate din propriile noastre vieți. Fierbe înăbușit până când toate părțile disparate se înmoaie și se amestecă, dar tot se amplifică și se cresc una pe alta. Așa gătești un roman. O parte este inventată, o parte este viață adevărată, totul este adevărat.

Uneori, oamenii pun acea întrebare astfel: „Ce a inspirat această carte?” prin care vor să spună: „De fapt, asta este viața ta, cu numele schimbate, sau de unde Dumnezeului ți-a venit ideea asta?”, caz în care ar fi o întrebare la care e mai ușor de răspuns.

Romanciera din mine a fost inspirată mai întâi de dezbaterea despre tratarea copiilor trans cu blocanți puberali, iar oameni iubitori, deschiși la minte, bine intenționați ar putea foarte ușor să critice ceea ce par a fi fațete opuse ale acestui subiect. Inhibitorii hormonali sunt miracole pentru copiii care, pur și simplu, nu pot trăi în corpul în care s-au născut. Nu aș sugera altfel. Copiii și adulții trans și neconformi genului suferă o rată a tentativelor de sinucidere de peste patruzeci la sută. Medicamentele care împiedică asta se califică într-adevăr drept miraculoase. Dar asta nu le face să fie singurul miracol din ofertă. Game mai întinse ale normalului fac lumea să fie un loc mai bun pentru toți. Pentru mine, ambele poziții par adevărate, incontestabile. Alți oameni le consideră opuse. Acestea sunt genul de lucruri care te fac să scrii o carte.

Romanciera din mine a fost inspirată și de metaforă, de felul în care indiferent de problemă, a fi părinte implică mereu acest echilibru între ceea ce știi și ceea ce ghicești, lucrurile de care te temi și ce îți imaginezi. Nu ești niciodată sigur (poate mai ales) în legătură cu lucrurile mari, cu cele uriașe, importante, cu toate ramificațiile și repercusiunile. Dar vai, nimeni nu poate lua aceste decizii, sau confrunta consecințele lor în afară de tine. Mizele mari plus incapacitatea de a ști egal inspirație bună pentru scris.

Romanciera din mine este inspirată de cât de mult seamănă creșterea copiilor cu scrisul cărților: nu știi unde mergi până nu ajungi acolo. Poate crezi că știi, dar probabil te înșeli. A-i mâna și a-i forța să meargă unde ți-ai imaginat inițial nu va

funcționa pentru nimeni implicat. Lăsând la o parte faptul că tu ești cel care scrie și îi crește, ei se îndreaptă în propria lor direcție, independent de tine. Și pe cât de înspăimântător este asta, așa și trebuie să fie.

Așa că la începutul acestui proiect, romanciera din mine s-a simțit destul de grozav. Dar mama din mine s-a panicat. Mama din mine se uita cum băiețelul ei se transforma în fetița ei chiar în fața ochilor. În unele privințe, asta nu era nici mai ciudat sau mai înspăimântător sau mai incredibil decât a privi cum cresc copiii oricum. În alte privințe, era puțin mai ciudat, mai înspăimântător și mai incredibil. Am scris multe, multe cuvinte înainte să îmi dau seama exact ce anume era cu atât mai înspăimântător la această transformare decât oricare dintre celelalte ale ei.

Răspunsul nu avea nicio legătură cu ea. Avea de-a face cu toți ceilalți.

Sunt atât de mândră de copilul meu, dar sunt terifiată de cum vor reacționa alții la ea – azi și anul viitor și pe drumul foarte sinuos care i se așterne în față. În fiecare zi sunt uimită de cât de deșteaptă, înțeleaptă, puternică și sigură este, dar înspăimântată de frica și ignoranța pe care cel mai probabil le va întâlni în cale. Mă tem pentru ea în fiecare clipă în care nu o văd (și multe din cele în care o am în vedere), așa că, în alte feluri, tot ce face asta este să lungească și mai mult o listă de griji deja foarte lungă. Una dintre diferențele dintre romanul și viața ta, cel puțin în privința faptului de a fi părinte, este că vrei ca primul să fie periculos, imprevizibil, plin de puncte critice, suferință și dezastre care aproape că nu pot fi evitate. Cea din urmă? Cea din urmă vrei să fie cât mai lipsită de intrigi posibil.

Deci iată ce este adevărat: această carte este ficțiune. Copilul meu nu este nici Poppy, nici Claude. Eu nu sunt Rosie. Avem unele lucruri în comun cu ei? Da. Dar această carte este o operă a

imaginației, un exercițiu în îndeplinirea dorințelor, pentru că acesta este încă un lucru pe care îl fac romancierii. Ne imaginăm lumea la care sperăm și spre care ne străduim, cu cea mai mare putere pe care o avem, de a crea acea lume. Pentru copilul meu, pentru toți copiii noștri, îmi doresc o lume în care să poată fi cine sunt și să devină cea mai iubită, binecuvântată, apreciată versiune a lor. Am rescris această propoziție de o duzină de ori și niciodată nu devine mai puțin siropoasă, presupun, pentru că acesta este răspunsul la întrebare. Asta este adevărat. Pentru copilul meu, pentru toți copiii noștri, vreau mai multe opțiuni, mai multe poteci prin pădure, mai multe versiuni de normal și iubire necondiționată. Cine *nu* vrea asta?

Știu că această carte va fi controversată, dar sincer? Tot uit de ce.

MULȚUMIRI

Este binecuvântarea mea, bucuria mea și onoarea mea să spun că Molly Friedrich și Amy Einhorn sunt ale mele. Mulțumesc, mulțumesc amândurora, din vârful, mijlocul și străfundul inimii mele.

Mulțumesc și lui Lucy Carson, Alix Kaye, Kent Wolf, și Nichole Lefebvre; lui Bob Miller, Caroline Bleeke, Marlena Bittner, Amelia Possanza, Liz Keenan, Ben Tomek, Molly Fonseca, Karen Horton, Emily Mahon, Steven Seighman, Kerry Nordling, Marta Fleming, David Lott, Lisa Davis, Rachelle Mandik, Stacy Shirk, Martin Quinn și tuturor oamenilor uimitori de la Flatiron Books pe care de-abia încep să-i cunosc și cu care sunt încântată să lucrez; lui Marion Donaldson, Vicky Palmer, Caitlin Raynor, Hannah Wann și tuturor celor de la Headline Books, și tuturor echipelor minunate care lucrează la ediții din toată lumea; lui Jennie Shortridge, Katherine Malmo, Julianna Baggott, Karen Hogue, Preecha „Ping” Jokdee, Songsri „Ling” Jiwarattanawong, Barbara Catlin, Clare Meeker, Kevin O’Brien, Andrea Dunlop, Jeff Umbro, Garth Stein, Maria Semple, Elizabeth George, Ruth Ozeki, Marion Donaldson, Hedgebrook și grămezi în plus de mulțumiri lui Carol Cassella, romancieră și medic extraordinar, care este singurul motiv pentru care pot să scriu despre medici.

Mulțumesc părinților mei, Sue și Dave Frankel, care au sprijinit mereu asta, pe mine și pe ai mei. Mulțumesc și lui Dani care este, în atâtea feluri, o inspirație. Sunt atât de mândră de tine. Mulțumesc

(cea mai modestă afirmație) lui Paul (cel mai bun dintre oameni) pentru multe lucruri minunate pe care nici nu le pot numi (sau pentru care am nume).

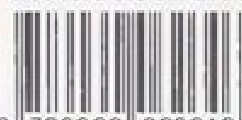
O carte despre revelații, transformări, povești și despre familie. Schimbările sunt întotdeauna dificile, miraculoase și din nou dificile. Să devii părinte e un salt în necunoscut, cu inima plină de speranță și de dragoste. Copiii cresc, dar nu sunt întotdeauna așa cum se așteaptă adulții să fie. Familiile care păstrează secrete nu pot să le păstreze la nesfârșit.

„Laurie Frankel a scris unul dintre acele romane foarte rare și speciale care examinează modul în care trăim – în casele, familiile și corpurile noastre – cu un uimitor echilibru între umor, complexitatea firului narativ și, mai ales, generozitate. Cartea ne învață să privim dincolo de opozițiile tradiționale băiat-fată, corect-greșit, real-imaginar și să găsim curaj și frumusețe în calea de mijloc."

Ruth Ozeki, *New York Times*

„Frankel a abordat un subiect controversat într-o manieră **caldă, amuzantă și sinceră**. Fără îndoială, lectura îi va pune pe cititori pe gânduri și va fi un punct de pornire pentru conversații captivante."

The Fort Worth Star-Telegram

ISBN: 978-606-006-264-6
9 786060 062646
www.raobooks.com

Table of Contents